

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEMENTO 爱死

EMPEROR of RAGE

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖFKE İMPARATORU

KARANLIK BİR MAFYA DÜŞMANDAN
AŞIĞA ROMANTİZM

JAGGER COLE

Emperor of Rage
Jagger Cole © 2024
Tüm hakları saklıdır.
Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design tarafından
yapılmıştır Kapak Fotoğrafl: Michelle Lancaster
Duyarlılık okuyucusu: Natalie Tanaka

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla benzerlikler veya yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Bu belgenin izinsiz çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya kullanılması Yapay zeka eğitiminde telif hakkıyla korunan çalışmalar yasadışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)
[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Sonsöz](#)

[Deviant Hearts Also](#)

[Yazan: Jagger Cole](#)

[Yazar Hakkında](#)

PLAYLIST

Immigrant Song - Trent Reznor, Atticus Ross, Karen O
Little Chaos - Orla Gartland
Venger - Perturbator, Greta Link
Change (In the House of Flies) - Deftones
Rebel Girl - Bikini Kill
Collide - Normandie
I'm God - Clams Casino, Imogen Heap
Therapy - VOILA
Gold Dust Woman - Fleetwood Mac
Phantom Liberty - Dawid Podsiadlo, P.T. Adamczyk
ANGEL - Toby Mai
Anlar - Kidnap, Leo Stannard Nutshell -
Alice In Chains
Hanging On - Ellie Goulding
Baby Blue Movie - Cigarettes After Sex
We Own The Sky - M83
View - daniel.mp3
Iris - DIAMANTE, Breaking Benjamin
Aile - Noah Gundersen
Unsteady - X Ambassadors
Save It For Later - Eddie Vedder

Spotify'da çalma listesini dinleyin!

TRIGGER WARNING

Sevgili okuyucu,

Bu kitap daha karanlık temalar ve geçmiş travma ve SA'nın grafik tasvirlerinin yanı sıra somno, serbest kullanım ve ilkel oyun içeren sahneler içerir.

Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen kendi tetikleyicilerinizi tanıyın ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğın için

teşekkürler, Jagger

FREYA

Karanlığı her zaman sevmişimdir.

Dizüstü bilgisayarın ışıltısı odayı serin mavi bir ışıkla yıkıyor ve Chelsea Hotel'in soluk, yüksek tavanlarına gölgeler düşürüyor. Bir zamanlar sanatçıların, şairlerin ve rock yıldızlarının meşhur oyun alanı olan bu otel bugünlerde lüks bir butik otel, Bob Dylan ve Leonard Cohen'in koridorlarında dolaştığı zamanlardaki gibi değil.

Şimdi daha sessiz; daha rafine. Ama geçmişinin hayaletleri hala duvarlara yapışmış durumda. Sanki çalışırken beni izlediklerini hissedebiliyorum, huzursuz enerjileri yüzeyin hemen altında çatırıyor ve uğulduyor.

Buraya uyum sağladım, göz önünde saklandım, karanlıkta oynadım.

Her zamanki gibi, böyle bir işte periskopla aşağı indiğimde, büyük, hantal kulaklıklarımı takıyorum. Tool'un Schism'i Nine Inch Nails'e akıyor ve etrafımdaki tüm dünyayı bloke ediyor. Parmaklarım klavyenin üzerinde dans ediyor, ritmik bir şekilde tıklıyor ve tıklıyor, beni elimdeki görevin derinliklerine çekiyor.

Saatlerdir bununla uğraşıyorum, zar zor dijital ayak izlerini takip ediyorum, çekecek bir iplik arıyorum.

Kir, elbette, on yıldan uzun bir süredir ölü ve gömülü olan bir şirketin mali kayıtlarına neden ihtiyaç duyduğunu bana söylemedi. Asla söylemez. Ama bu benden bilgi sakladığı anlamına gelmiyor. Sadece "gönüllü" değil. Dürüst olmak gerekirse, bilmek her zaman umurumda olmuyor zaten. Benim işim avlanmak. Araştırmak. İnsanların kaybolduğunu ve sonsuza dek yok olduğunu düşündükleri şeyleri ortaya çıkarmak.

Ama internetten hiçbir şey gerçekten gitmez.

İşte burada ben devreye giriyorum.

Benim işim bilgiyi bulmak, Annika'nınki ise onu kullanmak. Birlikte, Kir'in satın aldığı şirketten ya da ezdiği kişiden bir adım önde olmasını sağlıyoruz.

Başlarda onun çalışanlarıydık. Şimdi, bunca yıldan sonra, en iyi arkadaşım Annika ve ben aslında onun ailesiyiz. Aynı şey yeğeni Damian için de geçerli.

Annika ve ben kaçmak zorunda kaldığımız ailelerden ve geçmişlerden geliyoruz. Damian'ınki elinden alındı. Kir'in hiç ailesi olmadı.

Şimdi hepimizin yeni bir tane var.

Gözlerim ekranın köşesindeki saate kayıyor. Nesnel olarak, saat 2:13 çoğu normal insan için geç bir saat, New York'ta bile.

Ama-spoiler- ben normal değilim. Sabahın ikisi benim öğle yemeği saatim sayılır.

Vücudunuz güneş ışığından nefret ettiğinde... yoksa güneş ışığı benden nefret mi ediyor?.. karanlık arkadaşınız olur. Gece senin gündüzün olur. İşte ben burada yaşıyorum: gecenin ortasında, güneşten, normal insanlardan ve peşimdeki şeytanlardan uzakta.

Yazmayı bıraktığımda gözlerim keskin bir şekilde odaklanıyor.

Sanırım bir şey buldum.

Tekrar ediyorum, Kir'e soru sormuyorum, sadece işi yapıyorum. Eğer daha zorsa, çünkü karşıma çıktığını görmediğim duvarlar var, daha iyi. Meydan okumayı severim. Ama bu gece normların biraz dışında olduğunu kanıtlıyor.

Kir sadece peşinde olduğu finansal bilginin -muhtemelen- Orlov Financial Solutions'a ait bir sunucuda oturuyor. Orlov Financial Solutions'ın Grigorov Bratva ailesi için kara para aklama ve yağmacı krediler için kullandıkları büyük bir paravan olduğundan hiç bahsetmedi. Ama yine de bu benim için işi daha eğlenceli hale getiriyor.

Annika bunu söylemekten hoşlanıyor ve muhtemelen haklı: içimde devasa bir adrenalın bağımlısı var ve bu gibi şeyler onu besliyor.

Ekrana tekrar kaşlarımı çatıyorum.

Kahretsin.

Orada bir şey bulduğumu sanmıştım ama yine çıkmaz sokak. Tabii...

Kök klasörün neden sistemde bulunmayan dosyalara işaret ettiğini merak etmem bir saniye sürüyor ve sonra fark ediyorum: dosyalar var ama bu ağda değiller.

Diğer bir deyişle, dosyalar ofislerindeki internete bağlı olmayan bir bilgisayarda ya da sunucuda bulunmaktadır.

Sikeyim.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, hayal kırıklığı göğsümde fokurduyor. Artık duramayacak kadar ileri gitmiştim. Eğer ihtiyacım olan veri hacklediğim ağda değil de fiziksel donanımın kendisindeyse, oraya gidip eski usulle, yani kırıp girerek veriyi ele geçirmem gerekecek.

Orlov Financial Solutions için daha önce bulduğum adresi kontrol ediyorum - Hell's Kitchen'da savaş öncesi eski bir bina. Hızlıca yazarak, binanın köşesindeki bir bodega'nın güvenlik sistemine giriyorum ve ardından hedefimi yakınlaştırmak için dış güvenlik kamerasını kullanıyorum.

Burası bok çukuruna benziyor. Birinci katta kullanılmayan bir çamaşırhane ve üçüncü katın penceresinde "kiralık odalar" yazan bir tabela var. Gerçi altında yazan numara servis dışı.

Evet. Bu yüzde yüz bir paravan.

Ayrıca Kir'in mali kayıtlarını almak istiyorsam şu anda gitmem gereken yer de orası.

Kulaklıkları bırakıp sandalyenin arkasından siyah kapüşonlu tişörtümü ve siyah deri ceketimi alıp ince tişörtümün üzerine giyiyorum. Dizüstü bilgisayarımı bir çantaya koyup omuzlarken kapüşonu yüzümü gizlemek için yukarı çekiyorum.

Şehir geceleri farklı bir dünyadır. Genellikle turistler ve yerlilerle dolu olan sokaklar neredeyse ıssız, sadece sokak lambalarının titrek parıltısı ve neon tabelaların uzaktan gelen uğultusuyla aydınlanıyor. Gece gökyüzünden donuk bir sis süzülüyor ve bir blok ötede park edilmiş arabaya doğru ilerlerken başımı eğiyorum, botlarım çatlak kaldırımında yankılanıyor.

Audi'yi çalıştırıyorum -çok teşekkürler Kir ve çok iyi ödeme yapma alışkanlığı- ve kaldırımdan uzaklaşıp geceye doğru süzülürken motor yumuşak bir şekilde mırıldanıyor.

Binayı kolayca buldum. Özel bir şey değil - diğer iki beş katlı yıkık dökük tuğla şeyin arasına sıkışmış beş katlı yıkık dökük bir tuğla şey daha. Alt katlardaki bazı pencereler tahtalarla kapatılmış. Ön kapının boyası soyulmuş.

Bir blok öteye park ediyorum, arabadan iniyorum ve bir hayalet gibi gölgelerin arasında sürükleniyorum. Hava serin ve ağır, ben yaklaşırken şehrin sesleri arka planda beyaz bir gürültü oluşturuyor. Hayat belirtisi yok, hareket yok. Bu bir şey ifade etmiyor.

Görünüşün aldatıcı olabileceğini öğrendim.

Kapıyı itip açtığımda yan kapı gıcırıyor, ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. İçerideki hava toz, paslanmış metal ve çürüme kokuyor. Karanlık bir merdivenden ikinci kata çıkıyorum, etrafıma baktığımda eski makineler ve duvarlara yığılmış kasalarla dolu olduğunu görüyorum.

Dikkatli hareket ediyorum, duyularım yüksek alarmda. Peşinde olduğum sunucu -eğer varsa- muhtemelen en azından internet üzerinden erişebildiğim bilgisayarların yakınındadır. Bu yüzden onları aramak için merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum. İkinci ve üçüncü katlar boş. Dördüncü kat, tam da kayıt dışı bir mafya finans işini koruyacak tipte adamların takıldığı bir yer gibi görünüyor -havuz masası, havada bayat puro dumanı, bir tarafta bar ve duvarların her tarafına yapıştırılmış X-rated orta boy dergiler.

Sprey bronzluk ve cıvatalı göğüsleri olan sarışın, ameliyatla geliştirilmiş Playboy Tavşanlarından birine bakarken kıs kıs gülmek için duruyorum.

Gözlerim dönerek sarışının yanındaki duvarda asılı duran kirli aynada kendi yansımamı kontrol ediyor. Bakışlarım simsiyah saçlarımı, mavi gözlerime olabildiğince ürkütücü ve keskin bir parıltı vermek için tasarlanmış ağır, ağır siyah eyeliner ve farı alıyor. Delinmiş burnum ve kaşım, kulaklarımın neredeyse her yerindeki metal koleksiyonundan bahsetmiyorum bile. Genel olarak soluk, güneş görmeyen tenim. Çoğu zaman sütyene ihtiyaç duymayan göğsüm.

"Ne düşünüyorsun, kızım?" Bakışlarımı pinup'a geri çekerek sessizce mırıldanıyorum. "Sence Ekim Güzeli olma şansım var mı?"

Bembeyaz, lekesiz, mükemmel gülümsemesiyle bana bakıyor.

"Sen de siktir git," diye mırıldanıyorum ona, sonra dönüp tekrar merdivenlere yöneliyorum.

Bir kat daha kaldı.

En üst katta nihayet aradığımı buldum. Büyük açık alan kabaca bir ofis gibi düzenlenmiş. Bir resepsiyonist masası, birkaç bölme, bir su soğutucusu, duvarla çevrili bir köşe ofis var. Hatta duvarlarda bazı genel "ofis sanatı" asılı.

Saniyeler içinde sistemlerine girmek için kabin bilgisayarlarından herhangi birini kullanabilirim. Ama bu bana yardımcı olmayacak. İhtiyacım olan bilgi onların sisteminde değil, benim gibi insanların ulaşamaması için kasıtlı olarak internete bağlı olmayan bir makinede.

Arka odada bir yerlerde tozlanan boktan eski bir donanım parçası olduğuna bahse girerim.

Duvarla çevrili ofiste hiçbir şey yok. Fotokopi odasında ya da dinlenme odasında da. Durup ana çalışma alanının en arka köşesine baktığımda yavaşça nefes veriyorum ve isteksizce yenilgiyi kabul etmeye hazırlanıyorum.

Lanet olası bingo.

İlk başta eski bir mini buzdolabı olduğunu düşündüğüm şeye doğru ilerlerken bir tutam siyah saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Ama sonra kapıyı çekip açıyorum ve LED ışıkların titrediğini görüyorum ve dudaklarım muzaffer bir sırıtışa dönüşüyor.

Bu bir buzdolabı değil. Eski, modası geçmiş bir sunucu. Ağlarında görmediğim bir sunucu, bu da muhtemelen aradığım sunucunun bu olduğu anlamına geliyor. Eski sunucunun yanındaki masanın arkasına meliyorum ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Doğrudan fişe takıyorum, ekranımda bir klasör belirene kadar parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Ben de varım.

Gürültü ve saçmalıkları daha sonra eleyebilirim. şimdilik, eski sunucudaki her şeyi dizüstü bilgisayarıma kopyalamaya başladım. Fazla bir şey yok ve küçük dosyalar. Ama sunucunun kendisi bok gibi eski ve aktarım sonsuza kadar sürüyor.

İşte o zaman duyuyorum.

Oh,

lanet

olsun.

Sesler.

Sesler daha da yükselmeden ve ofise birçok farklı ayak sesi girmeden önce masanın arkasına eğilip dizüstü bilgisayarımın ekranını karartmaya ancak zamanım oluyor.

"Tamam dostum," diye mırıldanıyor dostça olmayan bir Rus aksanı. "Buradayız."

Yavaşça masanın yan tarafına bakıyorum. Odanın karşısında, ikisi eski püskü takım elbiseli, ikisi Adidas eşofman ve ceketli, Slav görünümlü dört adam kapının girişinde durmuş bana bakıyorlar. Aramızda beşinci bir adam duruyor.

Siyahlar içinde bir adam. Uzun boylu, geniş, tehditkr omuzlu, dörtlüye bakarken sırtı bana dönük.

Gizemli adam hafif İngiliz aksanlı bir sesle, "Gerçekten de," diye homurdanıyor.

Gözlerimi kısarak karanlığın içinden ona bakmaya çalışıyorum. Kukuleta gibi bir şey mi takıyor?

"Para ve yatırım hakkında konuşmadan önce burayı görmemiz gerektiğini söylemişsiniz. Eee?" Yetkili gibi görünen Rus omuzlarını silkiyor ve etrafına bakınıyor. "İşte burası dostum. Sihrin gerçekleştiği yer burası. Şimdi mutlu musun?"

"Pek sayılmaz."

Her şey o kadar hızlı oluyor ki beynimin gözlerimin gördüklerine yetişmesi için zamana ihtiyacı var. Bir insanın hareket edebileceğini hayal ettiğimden bile daha hızlı, siyahlı adam ceketinin içine uzanıyor ve bir şey çıkarıyor. Çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı ses karanlığı delip geçiyor ve karşısındaki adamların gözleri açılırken betleri benzleri atıyor.

"Siktir!"

İçlerinden ilki boğuluyor, uzun boylu adamın elindeki kılıç - s.ktiğimin kılıcı- boğazını kesip açarken laneti bir hırıltıya dönüşüyor. Vücudu bir posta çuvalı gibi düşerken boynundan akan kan tsunamisini izlerken elim ağzıma çarpıyor, gözlerim çığlık atıyor.

Siyahlı adam tereddüt etmiyor.

İkinci Rus silahını bile çekemeden yere düşüyor. Üçüncüsü en azından silahına ulaşmayı başarır. Ama bıçak göğsüne saplandığında çığlık atar ve silahını düşürür, başka bir kıpkırmızı gelgit dalgasıyla yan tarafını acımasızca yırtar.

Midem bulanmaz. Çoğu insanı uykusuz bırakacak şeyler gördüm. Ama bu başka bir şey.

Kabus izlemek gibi.

...Ama başka tarafa bakamıyorum. Lanet kılıcı sallayan siyahlı adam bir avcı gibi hareket ediyor: kasıtlı ve etkili. Adamlardan üçünü saniyeler içinde öldürürken gözlerim ona takılı kalıyor. Dördüncü adam -daha önce konuşan adam- bir el ateş edince irkiliyorum. Ama vahşi bir atıştı ve tavana saplandı.

Bir saniye sonra silah, onu tutan el ile birlikte yerdeydi.

Adam acı içinde çığlık atarken kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor, elinin eskiden olduğu kütüğü tutarken yüzü bir korku gösterisi gibi.

"Güzel," diye homurdanıyor siyahlı adam, sırtı hâlâ bana dönük. "Görünüşe göre lanet olası dikkatini çektim."

"Ne istiyorsan al!" diye bağırır Rus. "Al onu, seni orospu çocuğu-"

"Senin kanlı Ruble'lerini istemiyorum, seni aptal herif," diye vahşice homurdanıyor canavar. Rus'u gömleğinin yakasından tutup şiddetle sarsıyor. "Bilgi istiyorum."

"Ben bir bok bilmiyorum!" diye haykırıyor Rus adam, sesi dehşet içinde. "Ben-"

"Yanlış cevap."

Kılıç Rus'un ayağından geçip yere saplanırken irkilip geri çekiliyorum.

Adam çığlık atıyor.

"Sana bazı sorular soracağım, orospu çocuğu," diye homurdanıyor uzun boylu figür o hafif İngiliz aksanıyla. "Ve sen de-"

Rus adamın sağlam olan tek eli ceketinin cebine giriyor ve küçük, sivri uğlu bir tabanca sallayarak geri ęıkıyor.

Bu cesur ve dramatik bir hamledir, ancak bunun nasıl sonuğlanacağını görme şansı yoktur.

Kılığlı adam sıkılmış, sinirlenmiş ya da hayal kırıklığına uğramış gibi ağır ağır iç ęekiyor... belki de  birden. Kılıcı parlıyor ve tam diğer elini Rus'un üzerinden ęekerken gözlerimi kaçırıyorum. ęıđlık ıslak bir ęađıltıya, ardından da donuk bir gmbrtye dönüştüğünde boğazım düğümleniyor.

Odayı sessizlik dolduruyor. Kafamın iğindeyse nabzım kulaklarımda davul gibi gümbürdüyor, ellerim ęıđlıklarımı bastırmak için hâlâ ağzıma bastırıyor.

Alęak, yavaş bir nefes sesi duyuyorum. Titreyerek yavaşça köşeye bakıyorum. Kılığlı adamın sırtı hâlâ bana dönük. Ve yemin ederim, hâlâ kukuleta gibi bir şey takıyor gibi görünüyor, ama gölgelerden tam olarak anlayamıyorum.

meliyor ve ayağa kalkıp bığağını ceketinin altındaki bir tür kılıfa sokmadan önce l Rus'un ceketinin yakasındaki bığağını temizlemesini izliyorum. Adamın cesetlerin üzerinden rahatça geçip resepsiyonist masasına eğilmesini izlerken nabzım hâlâ hızla atıyor, gözlerim irileşiyor ve sırtım terden kayganlaşıyor. Bilgisayarı açıyor ve yazmaya başlıyor.

Gözlerim odanın köşesindeki ofisin hafifęe açık kapısına kayıyor. Daha önce kafamı içeri uzattığımda pencerelerden birinde bir yangın merdiveni vardı.

Titreyerek gözlerimi bana sırtı dönük olan adama ęevirdim.

Hayır, bir erkek değil.

Bir canavar. Bir psikopat. Gözümün önünde bir saniye bile tereddüt etmeden dört adamı öldüren bir canavar.

...Tüm bunlara tanık olan tek kişiye ne yapacağını bilmek için dahi olmaya gerek yok.

Köşedeki ofisin kapısına dönüp bakıyorum, nefesim hızlı ve sık geliyor.

Yapabilirim.

Dizüstü bilgisayar çantamı omuzluyorum, nefes alıyorum ve hızla atan, panik halindeki kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Titrerken boğazım düğümleniyor ve tekrar masanın yan tarafına bakıyorum.

Canavar hâlâ resepsiyonist masasının üzerine eğilmiş, bilgisayarda bir şeyler yazıyor.

Git.

Sessizce ayağa fırlayıp köşedeki ofise doğru koşarken vücudumdaki her sinir enerjiyle patlıyor.

Dizüstü bilgisayar çantam yan masadaki kahve fincanına çarpmadan önce üç adım atabildim.

Kupanın masanın köşesinden fırlayıp kahve ve parçalanmış porselenler içinde yere düşmesini izlerken kalbim ağır çekimde çarpıyor, dehşete kapılmış adrenalin içimi parçalıyor.

Donup kaldım.

Canavar da öyle.

Sonra yavaşça, durgun bir şekilde, sanki bir şey duyduğuna hiç şaşırmanın gibi dönüyor.

Kalbim buza döndü.

Kapüşon takmıyor.

Bu bir maske: tamamen siyah, neredeyse ıslak görünümlü vinil bir maske, gözlerin olması gereken yerde iki beyaz X işareti ve bir kabus gülümsemesi gibi korkunç pürüzlü bir çizgide daha küçük X işaretleri var.

Bana bakarken, dışarıdan gelen neon ışıkları maskenin kenarını yakalıyor ve başını yarı eğip doğrudan ruhuma bakarken korkunç bir şekilde parlamasına neden oluyor.

Omuzlarını yuvarlıyor.

Parmak eklemlerini yavaşça kırıyor ve aramızdaki boşlukta zaman donuyor.

Başını yavaşça diğer tarafa eğiyor ve yemin ederim, o neon gülümseme daha da uğursuzlaşıyor gibi görünüyor.

Hesaplaşmayı ilk bozan ben oluyorum, dönerek ve olabildiğince hızlı bir şekilde ofisin kapısına doğru fırlıyorum. Kapıya çarpıp, zeminde kayarak yangın merdivenine açılan pencereye doğru gidiyorum.

Kilitli. Ve sürgülü.

Lanet olsun.

Arkamdan yakalandığımda saf, çıplak korku bir atom bombası gibi içimde patlıyor. Çılgılık boğazımda düğümleniyor, düğümleniyor, soluyor ve ölüyor, çünkü neredeyse insanlık dışı bir güç beni çekip ikinci pencereye çarpıyor, o kadar sert ki camın çatladığını duyuyorum.

Karanlık, kötücül bir varlık tüm duyularımı istila ediyor, okyanusa dökülen ham petrol gibi tenime akıyor. Dövmeli bir el boğazımı demir gibi sarıyor.

Deri, kötülük ve sandal ağacı kokusu etrafımı sarıyor.

Sonunda gözlerim zorla açılıyor ve canavar bana bakarken bir kâbusun içinde buluyorum kendimi

Yüzüme doğru.

"Vay, vay, vay," diye hırılıyor vahşi, metalik, hırıltılı bir sesle. "Seninle ne yapacağım ben..."

FREYA

KORKU SİSTEMİMDE PATLIYOR. Gerçekliğin kendisi hatalı gibi geliyor, sanki bu gerçekten olmuyormuş gibi. Sanki gerçekten bu durumda olamazmışım gibi.

Savaşmadan pes etmeyi reddeden son asi yanım kıvranmaya ve ondan uzaklaşmaya çalışıyor. Ama bu çimento bir duvarı itmek gibi.

Kavrayışı, bunu daha önce de yaptığını gösteren bir hassasiyetle sıkılaştığında ürperiyorum. Birçok kez. Havamı kesmiyor -en azından henüz değil- ama elinin boğazıma sarılma şekli tartışmasız bir şekilde kontrolün onda olduğunu söylüyor. Nefes alıp almayacağıma o karar veriyor.

Yaşasam da yaşamam da.

Bu kontrol. Tam, sinir bozucu kontrol.

Arkamdaki pencerenin soğuk camı sırtıma baskı yapıyor, çatlak gömleğimin ve ceketimin yukarı çıktığı sırtımın küçük kısmını ısıyor. Yine de zar zor fark ediyorum. Varlığımın her zerresi önümde duran maskeli adama odaklanmış durumda.

Üzerimde beliriyor.

Ruhuma ve zihnime bir bıçak saplıyor.

Korkunç maske yüzünü tamamen kapatıyor ama yine de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Sanki gzbebeklerinin yüzümde, boynumda ve sonra geri kalan her yerimde gezindiğini, her santimetrekaremi ezberliyormuş gibi yavaş hareket ettiğini hissedebiliyorum.

O gözleri göremiyorum. Ama onları hissedebiliyorum, karanlık ve yoğun, soğuk, mezarlık buzluluğuyla. Boğazımdaki eli kadar etkili bir şekilde beni cama yapıştıran delici bir bakış.

Bundan sağ ıkamayacağım.

Onun boş, korkunç yüzüne bakarken bu düşünce zihnimi parçalıyor. Etrafımızdaki ofis çok küçük, duvarlar çok yakın geliyor. Göğsüm daralıyor ve nefes almakta zorlanıyorum, boğazımdaki baskıdan değil, ciğerlerimi sıkıa kavrayan saf, katıksız korkudan.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, ofisin uçsuz bucaksız boşluğunda acınacak kadar küçük bir ses. "Ben bir şey görmedim."

Bir an için, cevapsızlığı sonsuza dek sürdüğünde, gerçekten gerçek bir canavarın ellerinde olup olmadığımı merak ediyorum. Korku filmlerindeki gibi, Pan'ın Labirenti'ndeki gözleri avuçlarının içinde olan o ürkütücü şey gibi. Bir şekilde maskeyi ele geçirip yırttığımı ve maskenin arkasında boş bir siyahlık bulduğumu hayal ediyorum, çünkü yüzü yok.

Sonunda alçak sesle, karanlık bir kıkırdama duyuyorum ama içinde mizah yok. Parmakları boğazımda hafifçe esniyor, tamamen onun merhametine kaldığımı hatırlatacak kadar.

Zihnim çılgınca bir kaçış, bir çıkış yolu arıyor. Ama hiçbir şey yok. Hiç kimse yok. Sadece ben ve kendini ölüm gibi hisseden canavar.

Başını hafifçe eğiyor, beni düşünüyor, hayatta tutma çabasına değip değmeyeceğime karar vermeye çalışıyor.

"Kimlik," diye homurdanıyor, sesi alçak ve sert, tek kelime sessizliği bıçak gibi kesiyor.

Bir an için hareket etmedim. Ani emir karşısında çok şaşırmıştım. Ama sonra parmakları boğazımı sıkıyor.

Ceketimin cebini karıştırıyorum, kimliğimi çıkarırken ellerim titriyor. Elbette sahte - bu gibi durumlara girerken ya da internette başka bir anonimlik katmanı ararken kullandığım birkaç isimden biri.

Bu sadece sahte bir kimlik de değil. Bu "kişilikleri" oluşturmak için çok çalıştım. Bu da dahil olmak üzere her biri, araştırılırsa bütün bir insanı ortaya çıkaracaktır.

Ama hiçbirisi gerçek beni yansıtmıyor.

Bir eli boğazımda olan canavar, beni ürküten bir hızla onu benden kapıyor. Onu dışarıdan süzülen loş neon ışığına tutarken ürperiyorum.

"Karen Vanderschmit," diye okuyor, ismi dilinin üzerinde yuvarlayarak. Sesi neredeyse... eğlenmiş gibi çıkıyor.

Sertçe yutkunuyorum, kalan birkaç parça soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Ben sadece geçici görevliyim!" Kekeliyorum. "Orlov Financial Solutions için çalışıyorum!"

Sesimin kırılması ve titremesi aslında muhteşem oyunculuk yeteneğim sayesinde değil.

Şu an hayatım için çok korkuyorum.

"Ben bir şey görmedim! Yemin ederim!" Boğuluyorum. "Kimseye söylemeyeceğim! Lütfen, bırak gideyim."

Başını kimlikten kaldırıp aynı soğuk bakışlarla beni süzüyor. Beni değerlendirdiğini, sözlerimi tarttığını hissedebiliyorum,

Sanki bu zahmete değip değmeyeceğime tekrar karar veriyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki zar zor düşünebiliyorum.

Yaklaşıyor, bedenini bedenime bastırıyor ve beni arkamdaki kırık cama daha da sert bir şekilde sabitliyor.

Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Havadaki bakırımsı kan kokusunu alabiliyorum.

"Gerçekten buradan öylece çıkıp gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Sesi alçak, tehlikeli bir mırıltı, omurgamdan aşığı bir ürperti gönderiyor.

Kafamı sallıyorum, kelimeleri oluşturmamıyorum. Zihnim panik ve korku girdabında. Tüm içgüdülerim kaçmam için bağılıyor ama gidecek hiçbir yer yok. Saklanacak bir yer yok.

Hâlâ kimliğimi tutan elini kaldırıyor. Plastik köşesini köprücük kemiğim boyunca, tişörtümün siyah pamuğunun üzerinden, tam kalbimin üzerine gelene kadar göğsümün üzerinden aşığıya doğru sürüklüyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve onu tekrar itmeye çalışıyorum ama tutuşı sıkılaşıyor, beni kolayca yerinde tutuyor.

"Ben bir şey görmedim," diye tekrarlıyorum, sesim titreyerek. "Bunu unutacağım. Yemin ederim."

Bir saniyeliğine sadece sessizlik var, bunun ağırlığı fiziksel bir güç gibi üzerime öküyor.

Sonra eğiliyor, tüm vücudumu ürperten alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla konuşurken nefesi kulağımda ısınıyor. "Neyden nefret ettiğimi biliyor musun?"

Cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum. Korkudan felç olmuş durumdayım, zihnim beni buradan canlı çıkaracak bir şey -herhangi bir şey- bulmak için çırpınıyor.

"Yalancılar," diye homurdanıyor, parmakları boğazımı hafifçe sıkıyor. Kimliği kaldırmadan önce tekrar göğsüme vuruyor, çenemin alt tarafına doğru itiyor ve beni başımı yukarı kaldırmaya zorluyor. "Ve sen, Karen Vanderschmit, çok kötü bir yalancısın."

Bir şey söylemek üzereydim ama yavaşça başını sallayınca kekeleyerek durdum. Kimliğimi deri ceketinin içine sokuyor. Elini boş olarak geri çıkardığında, diğer elinin hâlâ boğazımı kavradığı yerin hemen üzerinde, çenemi avuçlamak için yukarı kaldırdığında nabzım atıyor.

Çenemi kavrarken ürkütücü, şeytani maskesi yana doğru eğiliyor. Başparmağı çenemin kenarından aşağıya doğru iniyor, bir şekilde hem şehvetli hem de şiddetli bir şekilde benimle alay ediyor. Bunu tekrar yapıyor, başını diğer tarafa eğiyor, hala tek kelime etmiyor.

Sonra değiştiriyor.

Bu sefer, başparmağını üzerinde gezdirdiği şey çene çizgim değil.

Dudaklarım.

Büyük başparmağı yavaşça alt dudağımın üzerinden geçip onu yana doğru iterken içimde karanlık ve tehlikeli bir şey kıvrılıyor. Başparmağını diğer tarafa doğru kaydırarak tekrar yapıyor.

Tüm bu süre boyunca beni izliyor. Gözlerini göremesem bile üzerimde hissedebiliyorum, karanlık ve yırtıcı, direnmem için bana meydan okuyor.

Ama benim
yok.

Yapamam.

Başparmağını üçüncü kez dudağымda gezdiriyor. Bu sefer ağzımın içine doğru itiyor. İçgüdüsel olarak dudaklarımı sıkıyorum, asla

Neler olduğuna dair zihin karışıklığı.

Bu onu durdurmaz. Hatta zar zor yavaşlatıyor bile. Başparmağı daha da sert itiyor, giriş istiyor ve daha gevşemeden dudaklarımın arasına giriyor.

Başparmağı dilimi sıyrarak daha derine itiyor. Nabzım hızla atıyor, zihnim içimde bir fırtına gibi kopan korku ve utancı işleyemiyor.

"Em."

Gerçeklik biraz çarpık. Bunu yeni duymadım, değil mi?

Sonra maskesi diğer tarafa doğru eğiliyor ve arkasındaki gözlerden yayılan siyah karanlığı hissedebiliyorum.

"Em," diye tekrar emrediyor, sesi alçak ve talepkâr.

Düşünmüyorum. Sadece itaat ediyorum.

Titriyorum ama başparmağını emiyorum, dudaklarımı parmağın etrafında sıkıyorum. Başparmağı yavaşça girip çıkıyor, dilimin üzerinde geziniyor ve vücudumun çeşitli bölgelerine her türlü berbat sinyali gönderen yavaş bir ritimle okşuyor.

Hastalıklı bir kontrol oyunu

gibi. Ve o kazanıyor.

Bedenimin bana ihanet etmesinden, zihnimin korkuyla ve adını koyamadığım başka bir şeyle dönmesinden nefret ediyorum. Karnımın derinliklerinde kıvrılan bir şey, karanlık ve davetsiz.

Benimle oynuyor, bunun farkındayım. Bu beni öldürmekle ilgili değil, başka bir şeyle ilgili. Çok daha tehlikeli bir şey.

Başparmağı dudaklarıma girip çıkıyor, sanki sikiyormuş gibi.

Ağzımı. Sanki zevk alan başparmağı değil de onun sikiymiş gibi.

Dilimin yumuşaklığını ve dudaklarımın emişini.

Başparmağını çektiğinde iğrenç oyununu bitirdiğini düşünüyorum. Ama sonra onun yerini iki kalın, dövmele parmak alıyor ve içimde karanlık bir şey kıvrılırken ürperiyorum.

Canavar oyunu sürdürüyor, büyük parmaklarını ağızma sokup çıkarıyor, daha hızlı, daha derin. Hafifçe boğuluyorum, tükürüğümün ve salyamın parmaklarını kapladığını ve ağızımın köşelerinden çenemden aşağı aktığını hissediyorum.

"Aferin kızıma."

Tanrım.

Duygu öfke ve şoktur. Utanç ve öfke. Aynı zamanda başka bir şey.

Ama o bunları söylerken, parmakları ağızımdan şehvetli bir şekilde kayarken, bu kelimelerin içimde tutuşturduğu şeyin ne olduğunu kabul etmeyi reddediyorum.

Sanki her şey onun için bir oyundan ibaretmiş gibi, dudaklarımı dalgınca siliyor.

Sonra aniden, hiçbir uyarı olmadan, eli boğazımdan çekiliyor.

Geri adım atıyor ve bir an için gideceğini düşünüyorum. İçime bir rahatlama doluyor, adrenalin azalmaya başladıkça göğsüm gevşiyor.

Ama sonra eli tekrar dışarı fırlıyor ve çenemi morartıcı bir güçle kavırıyor. Başımı yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor ve maskesinin ardındaki kara kötülük ruhumun derinliklerine sızıyor.

"Sessiz olacaksın," diyor, sesi alçak ve sabit. "Eğer yapmazsan, seni bulurum. Ve bir dahaki sefere

çok...merhametli."

Tehdit aramızdaki havada asılı duruyor, ağır ve inkar edilemez. Sesime güvenemeyerek başımı sallıyorum. Bundan öylece sıyrılabileceğime inanmak istiyorum. Gördüklerimi unutabileceğime, kanı ve cesetleri unutabileceğime, beni nasıl tamamen güçsüz hissettirdiğini unutabileceğime.

Ama yapamam.

Bunu asla unutmayacağımı biliyorum. Maskenin ardındaki kötü niyetli sesin verdiği o ezici hissi ya da bana bir hiçmişim gibi davranmasını. Daha da kötüsü, bir eğlence. Oynanacak bir oyuncak.

Oyuncağı.

Beni serbest bırakıyor ve ben de titreyerek ve nefes nefese kalarak kendimi pencereye yaslıyorum. Ofisten çıkışını ve gölgelerin içinde kayboluşunu izlerken bedenim titriyor, onu bana getiren aynı ölümcül zarafetle hareket ediyor.

Bitti artık.

Sonunda pencereden uzaklaştığımda hâlâ titriyorum, çıkışa doğru tökezlerken bacaklarım kararsız. Üçüncü kata gelene kadar yerdeki cesetleri görmeden üzerlerinden geçtiğimi fark ettim. Sanırım zihnim onları unuttu.

Belki de zihnimin şu anda düşünecek başka şeyleri vardır.

Dışarı adımımı atar atmaz, her şeyin gerçekliği yüzüme çarpıyor. Serin gece havası beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Kalbim hâlâ hızlı atıyor, boğazım hâlâ onun hayaletini hissediyor. Sokaklar ıssız, şehir etrafımda uyuyor ama tek düşünebildiğim o.

Maskeli adam.

Beni öldürebilecekken öldürmeyen canavar.

Neden öldürmedi?

Soğuk ve şiddetli bir ürpertiyle kapüşonumu üzerime daha sıkı geçiriyorum ve arabama doğru acele etmeden önce omzumun üzerinden bakıyorum.

Her gölge bir tehdit gibi geliyor. Her ses korkum tarafından güçlendiriliyor.

Kapı kilidini açmak için düğmeye basıp içeri girerken ellerim titriyor. Arabanın sessizliği neredeyse boğucu ama şu anda kendimi güvende hissettiğim tek yer orası.

Güvenli.

Gülüyorum, arabanın boşluğunda y a n k ı l a n a n kısa, acı bir ses.

Güvende değilim ve asla

olmayacağım. Artık olmayacağım.

MAL

KORKU LEZZETLİ BİR DUYGUDUR.

Gölgelerin içinde kaybolduğumu düşünebilir ama ben hâlâ buradayım, izliyorum. Bekliyorum. Koşuyor, tıpkı koşacağını bildiğim gibi - ilk başta biraz dengesiz bir şekilde, arabasının anahtarlarını karıştırırken elleri titriyor, nefesi keskin, düzensiz soluklarla geliyor.

Onu sıkıştırırken kırdığım camın arkasından izliyorum. Siyah Audi'ye doğru koşuşturmasını, karanlık ve boş sokakta düzensiz adımlarını izliyorum.

Güvende olduğunu sanıyor. Kaçtığını sanıyor.

Ama yanılıyor.

Ben sadece kovalamacayı severim.

Gece bir kalkan gibi etrafını sarıyor ama ben her şeyi görüyorum. Omzunun üzerinden her çılgınca bakışını, sessizlikte çok yüksek yankılanan bir sesteki her irkilmesini. Adrenalinle koşuyor, boğazındaki elimin anısından kaçmaya çalışıyor. Maskemin arkasından ona bakışımın ağırlığını unutmaya çalışıyor.

Hala izliyorum.

Kovalamacadan hoşlansam da, onu neden bıraktığımdan hâlâ emin değilim. Camdan silueti zar zor görünen şoför koltuğuna kayışını izlerken pencere pervazını sıkıca kavıyorum. Motor kükrüyor ve bir an için, panik içinde lastiklerin kaldırıma çarparak gıcırdamasıyla hemen uzaklaşmasını bekliyorum. Ama o tereddüt ediyor, yüzü gösterge panelinin ışıltısıyla loş bir şekilde aydınlanıyor. Donmuş bir şekilde oturuyor, sanki bir şey bekliyormuş gibi karanlığa bakıyor, sanki peşinden gelmemi bekliyormuş gibi.

Çenem sıkıştı.

Onu ilk yakaladığımda başladığım işi bitirmeliydim. Onu öldürmeliydim. Temiz ve kolay olurdu. Tanık olmazdı. Yarım kalmış işler olmazdı.

Neden yapmadım?

Daha azı için öldürdüm. Yabancılar, düşmanlar, kazara karşıma çıkan adamlar. Ama onda bir şey vardı... Bana bakışı, meydan okuyuşu ve aynı anda dehşete düşmesi...

Kaşlarımı çatıyorum.

Bu duyguyu sevmiyorum. Belirsizlik.

Buna alışık değilim.

Elim katanamın kabzasında geziniyor, kestiğim adamların kan kokusu hâlâ havada asılı duruyor.

Ölümün kokusu ve şiddetin acelesi beni rahatsız etmiyor. Hiçbir zaman da etmedi. Ölümün ağırlığını ellerimde tutmak ve onu kontrol edebileceğimi mutlak bir kesinlikle bilmek güvenebileceğim tek şey.

Ama o?

O kadar da değil.

Kendimi pencereden uzaklaşmaya zorlayarak sertçe nefes veriyorum. Ayaklarımın altındaki cesetlerin üzerinden geçerek ofiste ilerlerken gölgeler beni tekrar yutuyor. Daha önce başında bulunduğum bilgisayarın başına dönüp Orlov Financial Solutions'ın ağındaki her şeyi flash belleğe kopyalamayı bitiriyorum.

Bu özel avda bu tavşan deliğine girdiğim çoğu zaman olduğu gibi, ne aradığımdan tam olarak emin değilim.

Gördüğümde anlayacağımı umuyorum.

İşim bittiğinde Fedir'in elsiz bedenine bakıyorum. Ölümün kesinliğinde ve ardında bıraktığı durgunlukta rahatlatıcı bir şey var. Bu adamlar yoluma çıktıkları anda ölmüşlerdi. Sadece kim ve ne olduğumdan dolayı değil, kim ve ne olduklarından dolayı.

Çok ama çok uzun zamandır çözmeye çalıştığım bir suçun olası aksesuarları.

Bu özel yol bir başka çıkmaz sokağa dönüşebilir. Bunu ancak bu gece yanımda götüreceğim bilgileri analiz ettikten sonra bileceğim.

Neredeyse yirmi yılımı çözmeye çalıştığım bu suça Fedir ve adamlarının karışmamış olmasının "ya öyle olsaydı" ihtimali üzerinde durabilirdim. Hatta canavar avlayan bir canavar olmanın ironisine kendimi kaptırabilirdim.

Diğer suçluları cezalandırmak isteyen bir suçlu. Ama bu farklı.

Bu kişisel bir şey.

Her halükarda, Orlov Financial Solutions ve Grigorov Bratva yirmi yıl önceki dehşet gösterisine karışmamış olsalar bile, dünyanın Fedir Gusev ve onun bok kafalılar çetesi gibi bir pisliğin yasını tutacağından şüpheliyim.

Ama o... O beklemediğim bir komplikasyondur.

Fedir'in adamlarından birinin cesedine dalgınca ayak parmağımı vuruyorum. Kesik boynundan akan kan eşofmanının önünü boyamış.

Ölmeleri gerekiyordu. Ama o?

Nabzını hala parmaklarımın altında hissedebiliyorum, hızlı ve düzensiz. Onu pencereye sıkıştırdığımda gözlerinde beliren korku parıltısını hâlâ görebiliyorum. Sadece korku değildi. Başka bir şey daha vardı.

Paniğin altında titreşen daha karanlık bir şey. O

zamandan beri içimi kemiriyor.

Boynumu bükerek ayağa kalkıyorum. Çekip gitmeliyim. Bu saçmalıktan tabii ki. Ama ondan da.

...Ama yapmayacağımı biliyorum.

New York'ta bulunduğum süre boyunca kullandığım daireye dönüş yolu sessizdi. Ama yeterince sessiz değil.

Bu şehir beni rahatsız ediyor.

Çok yüzsüz. Gerçek bir neden olmaksızın kendisiyle çok gurur duyuyor. Kirli ve çeşitli yeraltı güçleri arasında hiç bitmeyen bir çekişme.

Yüzeyin hemen altında fokurdayan gerilim havayı kokutuyor. Boğucu. Ve lanet olsun, çok gürültülü.

Her zaman sessizliği tercih etmişimdir, sessizliğin beni ikinci bir deri gibi sarmasını, dünyanın gürültüsünü bastırmasını. Bu şekilde düşünmek daha kolay. Nesnel olarak, on kişilik bir şehir için

Milyonlarca pislik, şu anda oldukça sessiz. Ama bu gece, bu sessizlik baskıcı geliyor, sanki o kızın bakışlarının ağırlığı üzerime bastırıyor, sahip olmadığım cevapları talep ediyor.

İsim-Karen Vanderschmit-belli ki saçmalık. Kimliği uzattığında gözlerindeki titremeyi, konuşmadan önceki kısa tereddüdü gördüm. Bir şeyler saklıyordu.

Ne olduğunu bulacağım. Her zaman bulurum.

Bu gece Grigorov Bratva'nın ofislerine yaptığım küçük baskın, teknik olarak ikiye birdi. Görünüşte Kenzo'nun emriyle oradaydım. Ama kuzenimin bu lanet şehre doğru genişlerken Bratva'nın dünyasına girme çabası benim orada olmam için sadece bir bahaneydi.

Diğer nedenim ise kendime ait.

Kenzo beni bu gibi işlere gönderiyor - herhangi bir waka gashira'mızın ya da sıradan bir piyadenin bile halledebileceği işlere - çünkü ben bu işlerde iyiyim.

"Bir şeyler" derken "sorunları çözmeyi"

kastediyorum. Ama şimdi yeni bir tane var.

New York'un çoğunlukla boş ve yine de çok gürültülü sokaklarında ilerlerken, aklım onun yüzüne geri dönüyor.

Özellikle de bana bakışı.

Çoğu insan ölümle yüzleştğinde yıkılır. Panikler, bir çıkış yolu bulmaya çalışırlar. Ama o öyle değildi. Korkmuştu, evet, ve benden onu öldürmememi istedi. Ama gözlerinde başka bir şey vardı. Meydan okuma ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şey.

Aklımdan çıkmıyor.

Lanet olsun, bunu temizlemeliydim. Onu o adamların yanında yerde ölü bırakmalıyım, kanı onlarınkine karışmalıydı. Ama onun yerine, gitmesine izin verdim. Ve şimdi, o tam olarak koparamadığım bir iplik.

Telefonum kamyonadaki Bluetooth aracılığıyla çalışıyor ve kim olduğuna bakmadan cevap veriyorum.

"Evet."

Sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadığımda kaşlarım çatılıyor. Ancak açık hattan gelen yavaş, ritmik nefes alışverişini duyduğumda gözlerim ekrana kayıyor.

Bilinmeyen numara.

Hay sikeyim. Kim

olduğunu biliyorum.

"Yine yılın bu zamanı mı Jonas?"

Ağır nefes alışları, konuşmadan önce bir anlığına keskin bir sessizliğe bürünüyor.

"Beni tanıyorsun Mal..." diye mırıldanıyor geçmişimden gelen ses sessizce, tonu hırıltılı ve sert.

"Yapmamayı tercih ederim."

Jonas karanlık ve sessiz bir şekilde kıkırdıyor. Dudaklarım incelmış ve hareketsiz kalıyor.

Bu tarihi takip etmiyorum. Herhangi bir şekilde anmak gibi bir niyetim yok. Ama Jonas'ın var. İşte bu yüzden geçmişimden gelen bu karanlık beni her yıl bu tarihte aramakta ısrar ediyor.

"Ne istiyorsun Jonas?"

"Sana hatırlatmak için kardeşim," diye tıslıyor. "Babamızı öldürdüğün günü asla unutmadığından emin olmak için."

"O bizim babamız değildi," diyorum ters bir şekilde, mekanik olarak. "Sen ve ben de akraba değiliz."

Jonas alçak sesle, "Ama biz öyleyiz, Mal," diye mırıldanıyor. "Biz sonsuza dek-"

"Yardım al Jonas," diyorum sessizce. "O canavarın ve içimizde yok ettiği çocukluğun hayatının iplerini eline almasına izin verme."

Jonas bir süre daha sessiz kalır.

"Unutma kardeşim," diye homurdanıyor hırıltılı ses tonuyla. "Günün birinde, sevdiğin bir şeyi -birini- bulacağım. Ve onları yok edeceğim, tam senin önünde-"

"Yardım bul, Jonas," diye mırıldandım. "Ve lanet numaramı kaybet."

Telefonu kapattım ve Soho'daki geçici evimin önünde motoru durdurdum. Bir an için kamyonetin sessizliğinde nefes alıp Jonas'ın sesini kafamdan atmaya çalışıyorum. Sonra içeri giriyorum.

Bina özel bir şey değil - aşağı Manhattan'ın modaya uygun, Arnavut kaldırımlı sokakları arasına sıkışmış başka bir çatı katı tarzı bina, diğer sakinlerin çoğu kokainli modeller veya şehir merkezindeki sevişme alanlarını kullanmaya gelen evli adamlar.

Benim için burası sadece burada olmak zorunda kaldığımda kaybolduğum bir yer.

İçeri adımımı attığım anda sessizliğin rahatlatıcı ağırlığı üzerime çöküyor. Ama şimdi bile bir şeyler ters geliyor.

Ceketimi deri koltuğun arkasına atıp karanlık çatı katında bir gölge gibi ilerliyorum. Düşüncelerim

Hâlâ ona doğru dönüyor, ellerimin altında vücudunun titreyişini, daha yakına eğildiğimde nefesinin kesilişini hissediyordum.

Önemli olmamalı. Önemli değil.

Peki neden onun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum?

Masamın arkasındaki sandalyeye çöktüğümde monitörler titreyerek canlanıyor, bilgisayarın yumuşak uğultusu sessizliği bozuyor.

Bu hayaleti dinlendirmenin zamanı geldi.

Parmaklarım klavyede hızla ilerliyor ve kanla yeniden dekore ettiğim ofisteki güvenlik kamerası görüntülerini açıyor. Tüm o dosyaları sadece ben indirmedim. Daha önce giremediğim için sistemlerine bir arka kapı kurdum.

Bu yüzden potansiyel bir yatırımcı gibi davranmak zorunda kaldım ve Fedir'in ve salaklarının beni doğrudan oraya götürmesine izin verdim.

Ruslar bu konuda çok tahmin edilebilirler. Biraz para gösterin ve baştan savma davranın.

Geri kaydırarak ekrana bakarken kaşlarımı çatıyorum.

İşte orada.

"Karen "ın binanın yan kapısından içeri süzülüşünü izlerken dudaklarım büzülüyor ve parmaklarımı çenemin altında birleştiriyorum. Ne yaptığını tam olarak bildiğini gösteren bir dikkatle hareket ediyor.

Bu.. profesyonelce.

Kendine "geçici" diyordu.

Evet, saçmalık. İçeri girdi ve bir şey arıyordu.

Görüntülerin akmasına izin veriyorum, kaşlarımı çatarak onun odayı tarayışını izliyorum, bakışları ofislerin arkasına doğru kayıyor. Fark edilmemeye alışkın biri gibi hareket ediyor, çatlakların arasından nasıl kayacağını bilen biri gibi. Bu da onun tehlikeli olduğu anlamına geliyor.

Yarım kalmış işleri sevmem. Tehlikeli olanlardan da nefret ederim.

Bir masanın arkasına çöktüğünü ve sinir bozucu bir şekilde kameraların görüş alanından çıktığını izliyorum. Ama birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktığını görüyorum, masanın köşesinden bakıyor ve ben içeri girdiğimde hızla bir dizüstü bilgisayar karartıyor.

Kendimi Fedir ve adamlarını düzgünce kesip doğrarken izliyorum. Sonra o kaçıyor, ben de hemen arkasından.

Bir elimle güzel boğazını sararken kıvranışını izliyorum.

Yayını orada durduruyorum, yüzüne bakıyorum; gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşete düşmüş ama kırılmamış.

Kırılmadı.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, parmaklarım kolçağa vuruyor, sahneyi zihnimde tekrar oynatıyorum. O anda bitirebilirdim. Bitirmeliydim. Ama onun yerine elimi boynuna koydum. Parmaklarımın altında titreyen nabzını hissettim.

Yumuşacık dudaklarının parmaklarımı sarmasına izin verdim ve ağzının ıslak yumuşaklığını hissettim.

Sonra onu bıraktım.

Bunları neden yaptığımdan hâlâ emin değilim.

Bu soru içimi kemiriyor ama zihnimde ne kadar evirip çevirsem de cevabını bulamıyorum. Belki de yoktur. Belki de sadece ne yapacağını görmek istedim. Belki de

İçimdeki canavar bazen sadece lanet olsun
Sıkıldım.

Belki de ben onu yakalamadan önce ne kadar uzağa
gidebileceğini görmek için koşmasını istedim.

Bilgisayarı kapatıyorum, öne doğru eğilirken ekran
kararıyor, parmaklarım düşünceli bir şekilde masanın
kenarına vuruyor.

Onu tekrar bulacağım. Ve bulduğumda, hiç tereddüt
etmeyeceğim.

Bir dahaki sefere, tam olarak kiminle uğraştığını bilecek.

FREYA

HASTANELERİ HIÇ SEVMEMİŞİMDİR. Her zaman çok parlaktırlar. Çok steril.

Ama buraya kendim için gelmedim. Damian için buradayım.

Ziyaret saatleri resmi olarak sona erdikten çok sonra hastaneyi ziyaret etmenin avantajlarından biri de burada kimsenin olmamasıdır. Yani, evet, hastalar, doktorlar, hemşireler, destek personeli ve diğer her şey var. Ama doktorlar ve hemşireler ne yapmak için burada olduklarını ve bunu nasıl yapacaklarını çok iyi biliyorlar. Hastalar da kendilerini toparlamış durumda. İyileşmek için buradalar.

Hastanedeki havayı bozan ziyaretçilerdir. Ziyaretçiler Turistler.

Ama sabahın birinde, kat adeta hayalet bir kasabaya dönüşüyor.

Mükemmel.

Uzun floresan koridor önümde uzanıyor, beyaz fayanslar sert ışığın altında parıldıyor. Hemşire odasının önünden geçerken kapüşonumu çıkarıyorum ve bir günde kaç hasta ya da ne kadar sefalet görmüş olursa olsun asla solmayan bir gülümseme ve nazik gözlere sahip yaşlı kadını görüyorum. Bakışları

Ben yanından geçerken panosundan başını kaldırıyor, beni görünce yüzü aydınlanıyor.

"Bakın kim gelmiş," diye sesleniyor, sesi yumuşak ama sıcak. "Bugün nasılsın tatlım?"

Çantamı sırtımdan indirip n cebin fermuarını açarken gülümsüyorum. "Hey, Delores."

"Biliyor musun, buraya daha sık gelersen insanlar senin burada çalıştığını düşünmeye başlayacak," diye kıkırdıyor.

"Ya yle ya da ziyaret saati olmadığı halde beni neden içeri aldığını sormaya başlayacaklar."

Ziyaret saatleri çok çok daha erken. Yani, güneş hala dışarıdayken.

Bu benim ve kseroderma pigmentozum için mümkün değil.

Biliyorum, Harry Potter'dan bir by gibi geliyor. Ama değil. Lanet güneşe alerjim var demek.

Yani, ben tam bir vampir değilim. Gün ışığında dışarı çıkabilirim. Sadece bunu yapmak için vücudumun her santimini UV ışınlarını cildimden uzak tutacak kadar kalın bir şeyle rtmem gerekiyor. Aksi takdirde, birinin kamp ateşinde unuttuğu bir lokum gibi yanarım. Berbat bir şey.

Buraya ilk kez mesai saatinden sonra geldiğimde nöbetçi hemşire Delores'ti. Daha önce gelemediğim için ona acıklı bir hikaye anlattım ve bana acıdı. Ama bir dahaki sefere saçmalık kokusu aldı.

nc seferinde, kimlik kordonuna her zaman taktığı Fleetwood Mac rozetini aklımda tuttum ve ona Stevie Nicks tarafından imzalanmış çerçeveli bir mikrofon standı atkısı getirdim.

Evet, Delores'in aşkına tamamen inandım. Hayır, bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

"Bay Seksi'yi görmeye mi geldiniz?"

Kusma suratı yapıyorum. Delores kahkahalarla uluyor.

"Hey, eğer lakap takılmasını istemiyorsa, daha çirkin bir koma hastası olmalıydı. Sadece söylüyorum, tatlım."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, bahsettiğimiz kişi benim kardeşim mi?"

Delores homurdanıyor. "Bunu söyleyip duruyorsun ve ben sıfır benzerlik görmeye devam ediyorum-"

"O benim kardeşim sayılır," diye gülümsüyorum. "O nasıl?"

"Her zamanki gibi, tatlım."

Damian bugünlerde Annika ve benim dünyamızdaki tüm çalkantıların arkasındaki isim. Birkaç hafta önce Damian ve bir avuç Nikolayevli adam bir kulübe girdiklerinde Jura-kai Yakuza'nın başı Aoki Jura'yı birkaç adamıyla birlikte kendilerini beklerken buldular.

Savaşmaya hazırıldılar.

New York'ta Ruslar ve Japonlar arasında birkaç aydır tansiyon yüksek: özellikle de Nikolayev Bratva-Kir'in imparatorluğu, ki ben hem onun için çalışıyorum hem de temelde aileden sayılırım- ve Mori-kai, yani Kenzo Mori'nin imparatorluğu arasında, ki bu imparatorluk agresif bir şekilde şehre doğru genişliyor.

Aoki Damian'a bir bakış atıp silahını çektiğinde her şey doruğa ulaştı. Yirmi saniye sonra Aoki, üç adamı ve Kir'in iki adamı ölmüştü ve Damian da ölmeye çok yakındı.

Bu çatışma, en iyi arkadaşım Annika'nın karanlık, tehlikeli ve soğukkanlı Kenzo Mori ile evlenmeye zorlanmasının nedenidir.

Herkes birbirini parçalamadan önce Yakuza ve Bratva arasındaki husumeti onarın.

Annika için üzüldüyorum, gerçekten. O ve Kenzo'nun zaten pek de iyi olmayan bir geçmişleri var: Yani, beş yıl önce onu soymuş ve görünüşe göre o da bunun peşini bırakmamış. Ama yine de, buradaki gerçek kurban, doktorlar göğsündeki tüm kurşun parçalarını çıkardıklarından emin olmak için beklerken, koridorun aşağısındaki bir hastane yatağında tıbbi olarak indüklenmiş bir komada yatıyor.

Delores gözlerimdeki uzak bakışı görüyor ve hemşire odasının arkasından çıkıp bana sarılıyor.

"Sana bir şey söyleyeyim tatlım. Yoğun bakım ünitesine iki tür insan gelir: pes edenler ve savaşanlar. Pes edenlerin içinde yoktur. Onlar bitmiştir. Depoda hiçbir şey kalmaz. Ama savaşçılar?" Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Onlar vazgeçmezler. Seni buraya getirdiklerinde ihtiyacın olan şey bu. Ya şu güzel kardeşin?" Göz kırpıyor. "O bir savaşçı. Kendine gelecektir. Göreceksin."

Öyle olsa iyi olur.

"Sana bir şey getirdim."

Ne oldu? Ben de Delores'in aşkını satın almaya devam ettim. Ama dürüst olmak gerekirse, plak konusunda harika bir zevki var. Fleetwood Mac'in Rumors albümünün çok nadir bulunan Fransız baskısını alıyorum, hani şu kapak notlarında yazım hatası olan ve Christine McVie'nin "Gold Dust Woman" da yanlışlıkla davulcu olarak gösterildiği albüm. Bu mücevheri bir hafta önce Brooklyn'de bir plak dükkanında buldum ve üzerinde Delores'in adı yazıyordu.

Sırt çantamdan çıkarıp ona verdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bunu nereden buldun?!" diyor nefes nefese. "Bir sihirbaz sırlarını ifşa etmez," diye sırtıyorum.

Delores bana sıkıca sarılıyor, sonra geri çekilip bana bakıyor. "Sen bir şeftalisin, Frey. Izzy ona gösterdiğimde çıldıracak."

Izzy, Delores'in torunu ve görünüşe göre Fleetwood Mac üzerinden bağ kurmuşlar. Delores ayrıca ikimizde de "gotik bir şeyler" olduğu için ona Izzy'yi hatırlattığımı söylemeyi çok seviyor.

Izzy 15 yaşında.

Bunun benim moda seçimlerim hakkında ne söylediğinden emin değilim, ama bunu Izzy'nin yaşının ötesinde havalı olması olarak düşünmek istiyorum, benim sinirli bir ergen gibi giyinmem değil.

"Gidip onu kontrol etmeliyim," diyorum, koridorda Damian'ın odasına bakarak.

Delores başını sallar. "Çıkarken selam söyle. Ve biraz uyu tatlım. Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

Gülümsemeye zorlayarak tekrar başımı sallıyorum. "Deneyeceğim." İkimiz de denemeyeceğimi biliyoruz.

Delores'ten ayrılıp Damian'ın odasına doğru yürüyorum, vücudumdaki gerilim her adımda artıyor. Kapıyı itip açtığımda kapı usulca gıcırıyor... ve işte orada, haftalardır yattığı hastane yatağında yatıyor.

Kıpırdama
dan.

Sessiz.

Makinelerin ritmik biplemleri odadaki tek ses, göğsünün sürekli inip kalkması hâlâ hayatta olduğuna dair tek işaret. Sandalyeyi yatağına doğru çekiyorum, metal ayaklar hafifçe yere sürtünüyor. Otururken ellerim titriyor, parmaklarım elinin serin, soluk teninde geziniyor.

Genelde çok sıcak, hayat dolu biriydi. Şimdi soğuk hissediyor. Çok soğuk.

Bundan nefret ediyorum.

Bir süre sadece Annika ve ben vardık. Ondan önce, işimin bittiği ailemden ve canavar babamdan kaçtıktan sonra sokaklarda yalnız kaldığım kabus gibi bir zaman vardı.

Ama sonra Annika ile tanıştım. O daha yaşlı, daha sert, daha düzgündü ve sokaklarda geçirdiği birkaç yılı çoktan geride bırakmıştı. Birbirimizi kanatlarımızın altına aldığımızı söylemekten hoşlanıyor, ama bundan daha orantısız.

Onun kendisine ait olmayan şeyleri alma becerisi ve benim bilgisayar kullanma becerim sayesinde birlikte iyi bir ekip oluşturduk. Kiralık hırsızlar olarak yeraltı dünyasında kendimize gerçek bir isim yapmaya başladık ve belki de çiğneyebileceğimizden daha fazlasını ısırmaya başlamıştık.

Damian'la o zaman tanıştık. "Tanıştık" derken, yemek personeli gibi davrandığımız şık bir akşam yemeğinde Rolex'ini çaldığımızı kastediyorum. Orayı soyup soğana çevirdik. Sonra, sokakta kutlama içkilerimizi içerken, Damian bizi buldu.

Saatini geri istiyordu. Ama aynı zamanda bizimle ortak olmak istedi.

Damian, Kir Nikolayev'in yeğeni ve varisi olarak yeraltı dünyasında Annika ve benim ancak hayal edebileceğimiz bağlantılara sahipti. Yapılı, 1.80 boyunda, korkutucu derecede yakışıklı ve şeytani bir gülümsemeye sahipti, adrenaline ve bizimkine benzer kuralları çiğnemeye susamıştı, kendisine ait olmayan şeyleri almaya olan düşkünlüğünden bahsetmiyorum bile. Tek fark, Annika ve ben çalışıorduk çünkü

Bu işte iyiydik ve avın heyecanını seviyorduk; çünkü uzun bir süre bu şekilde hayatta kaldık.

Damian çalmayı seviyor çünkü bunu hak ettiğini düşündüğü insanlara acı çektmekten hoşlanıyor.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum, bakışlarım yüzünde sabitleniyor. Menekşe rengi gözleri gibi nadir bir genetik pigmentasyon durumunun ürünü olan beyaz saçları dağınık ama yüzünden geriye doğru itilmiş. Keskin, dramatik yüz hatları, tıbbi olarak indüklenen komasının durgunluğu ile yumuşatılmış.

Menekşe rengi gözleri ve hayalet gibi saçlarıyla her zaman uhrevi görünüyordu. Şimdi, insandan çok heykele benziyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesim sessizliği bozuyor.

Neden özür dilediğimi bilmiyorum. Belki de ona olanları durdurmak için bir şeyler -herhangi bir şey- yapmam gerektiğini hissettiğim içindir. Belki de içten içe, eğer her şey farklı olsaydı ve Annika ile yollarımız hiç kesişmeseydi, şu anda burada oturmuyor olabileceğimi bildiğim içindir.

Gözlerimi kapatıyorum. Ama bunu yaparken, maskeli adamın görüntüsü göz kapaklarımın arkasında yanıp sönüyor. Aklımdan çıkarmaya çalışıyordum ama peşimi bırakmıyordu.

Bana musallat oldu.

Gözlerimi tekrar açıp Damian'ın hareketsiz bedenine bakıyorum. "Birini gördüm," diye mırıldanıyorum, kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor. "Kir için bir iş yapıyordum ve bir adam gördüm. O... Gözümün önünde dört adamı öldürdü. Beni de öldüreceğini sandım."

Boğazım düğümleniyor. Eğer uyanık olsaydı onunla tam da bu konuşmayı yapıyor olurdum. Abartmıyordum.

Delores ile: Damian benim için gerçekten bir kardeş gibidir. "Ama yapmadı. Sadece gitmeme izin verdi."

Başımı sallıyorum, anlamlandırmaya çalışıyorum.

"Nedenini bilmiyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum. Bir maske takıyordu; gözleri ve ağzı X işaretli, tüyler ürpertici vinil bir şey. Tam bir profesyoneldi. Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibiydi. Beni gördü ve yakaladı..."

İtiraf boğazımda düğümlenip kalıyor. Damian'a öleceğimi düşündüğüm o anda bir parçamın korku değil de... başka bir şey hissettiğini söylemiyorum.

Lanet olası bir komada olsa bile.

Avuçlarımı gözlerime bastırıyor, beni boğmakla tehdit eden şaşkın utanç dalgasıyla savaşıyorum.

"Berbat durumdayım," diye mırıldanıyorum, alnım yatağın kenarına değene kadar öne eğilerek. "Bana ondan uzak durmamı söyleyeceğini biliyorum. Dehşet dışında bir şey hissettiğim için deli olduğumu. Ve haklı olurdun."

Başımı kaldırıp tekrar ona bakıyorum. Göğsü, makinelerin biipleme ve vızıltılarıyla eş zamanlı olarak sürekli inip kalkıyor ama kıpırdamıyor. Bunu neden yüksek sesle söylediğimi bile bilmiyorum. Beni duyabilecek gibi değil. Ama onun varlığıyla ilgili bir şey, bu durumda bile, en karanlık sırlarımı dökmek istememe neden oluyor.

"Tehlikeli olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler göğsümde kurşunlaşıyor. "Ama bunu tekrarlamayı bırakamıyorum..."

Sesim kesiliyor, cümlelerin geri kalanı, günlerdir içimi kemiren düşünce söylenmeden kalıyor. Bu yanlış ve bunu biliyorum. Bundan nefret ediyorum. Ama bundan kurtulamıyorum.

Ondan kurtulamıyorum.

Uzun bir süre orada oturuyorum, sessizlik fiziksel bir güç gibi üzerime baskı yapıyor. Sonunda çekiliyorum, ayağa kalkıyorum ve ceketimin kırısklıklarını düzeltiyorum. Kapıya doğru dönmeden önce ona son bir kez bakıyorum.

"Seni seviyorum, sık kafalı. Yakında görüşürüz," diye fısıldıyorum. "Sen daha iyi olsan iyi olur."

"PSST."

Kaldırımın yanındaki çalılıklardan gelen tıslama sesine dönerek biraz sıçırıyorum. Daha yakından bakarken kaşlarım çatılıyor, sonra kim olduğunu görünce rahatlıyorum.

"İki saat sonra JFK'den Paris'e bir uçak kalkıyor," diye mırıldandı Annika. "Orada hâlâ bağlantılarımız var. Paramızı çekebilir, ortadan kaybolabilir, Tunus'a taşınabiliriz-"

"Kir'i veda etmeden terk etmek oldukça boktan görünüyor." En iyi arkadaşım çalılıklardan çıkarken kaşlarını çatıyor.

Tamam, bu akşamki nişan partisi için dünyanın en isteksiz nişanlısı olabilir. Ama harika görünüyor: yere kadar uzanan yeşil saten elbisesi göğsünü kavislendirerek dekoltesini şık bir şekilde ortaya çıkarıyor. Saten, uzun ve ince bedenindeki her kıvrımı kucaklıyor, kalçalarının ve poposunun üzerinden akmadan önce belini kavıyor. Kalçasını dramatik bir şekilde kesen yırtmaç, uzun bacaklarını ve ayağındaki altın ve inci topuklu ayakkabılarını alaycı bir şekilde gözler önüne seriyor.

Kurt gibi ıslık çalarım

"Dostum, çok seksi görünüyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Teşekkürler."

"Yeni kız arkadaşın Hana'nın senin için seçtiği küçük seksi numara bu mu?"

Ona sırtıyorum. Kenzo'nun süper toparlayıcı kız kardeşi Hana ile elbise alışverişine çıktığından beri ona bok atıyorum.

"Öyle." Annika kıyafetime bakarak sırtıyor. "Görüyorum ki siyahı... siyahla eşleştirmenin yeni bir yolunu bulmuşsun."

Sırtıyorum. "Aşağılayıcı bir amcık olmaya çalıştığını biliyorum ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Teşekkür ederim."

Annika bu gece için giyinmek zorunda. Tüm bu nişan partisi olayı Kenzo ile yaptığı anlaşmanın bir parçası.

Öte yandan ben, kıyafet yönetmeliğine ikimiz için de yeterince sert bir şekilde burun kıvrımayı tercih ettim.

Bu akşamki görünümüm "cenazedeki Morticia Addams" ile "sinirli Disney kötü adamı" arasında bir yerde, Helena Bonham Carter'a ağır bir selamla. Tamamen siyah -vintage kadife- elbisem yere kadar uzanıyor ve uzun sihirbaz görünümlü kolları var. Dekolte normalde benim için biraz fazla olurdu ama elbisenin içine yerleştirilmiş file malzemeye müstehcen miktarda göğüs dekoltesi kapatılmış.

Görünümü parlak siyah Doc Marten botlarım ve en sevdiğim çivili gerdanlığım ile tamamladım.

Annika bana sırtıyor. "Tamam. Gerçekten harika görünüyorsun.

Çok 'bu bir evre değil-anne'. Bayıldım buna."

"Teşekkür ederim," diye sırtıyorum. "İltifatın en yüksek şekli."

Annika boğazını temizler. "Ee, havaalanı. Var mısın?" Ona sırtıyorum. "Bunu biliyorsun. Ya binersin ya da ölürsün, sürtük."

İç çekmeden önce alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sanırım bundan tam olarak kaçamayız, değil mi?"

Başımı salladım. "Ne yazık ki hayır. En azından Üçüncü Dünya Savaşı'nı b a ş l a t m a d a n olmaz."

"Bu Kir'in hafta sonunu ciddi mahveder."

Sırtıyorum. "Doğru. Ziyarete gittiğinde Damian'a bizim yaptığımız türden dedikodular anlattığını düşünemiyorum."

Annika homurdanıyor. "Kesinlikle." Boğazını temizliyor, sesi alçalırken kaşlarını çatıyor. "Evet, n'aber yeğenim. Sebepsiz yere hep huysuzlanıyorum. Süper zengin ve güçlü olmak, gerçekten yakışıklı olmak ve karşı cinsten, hatta aynı cinsten hiç kimseye ilgi duymamak çok zor."

Onun berbat Kir taklidine yüksek sesle gülüyorum. Dürüst olmak gerekirse, Rus ve İngiliz aksanlarının tuhaf karışımını yakalamak zor.

Annika iç geçiriyor ve sokağın yukarısına, bu boktan gösterinin çoktan başlamış olduğu yere bakıyor. Parti Sota Akiyama'nın Village'daki evinde düzenleniyor: klasik New York kahverengi taşları ile eski tarz Japon tasarımının bir karışımı.

Mori ailesi hakkında çok şey biliyorum. Düşmanını her zaman tanımalısın.

Sota temelde Kenzo'nun Kir versiyonu, bir tür akıl hocası figürü gibi. Akiyama-kai Yakuza'nın başı aslında Annika'nın nişanlısının babası değildir. Ama Kenzo'nun biyolojik babası Hideo'nun en yakın arkadaşıydı. Hideo, Yakuza yaşam tarzından başarıyla kaçıp Amerika'ya gelmiş ve

Kenzo, mirasının bu yönünü yeniden keşfetmek için Japonya'ya geri döndüğünde, Sota onu oğlu gibi yanına aldı.

Normal bir insan beş yıl önce Annika tarafından soyulduktan sonra A, öfkelenir, B, belki intikam almaya çalışır, ama sonra C, sonunda pes eder ve lanet olası kaybı kabul ederdi.

Kenzo değil.

Beş yıl önce Kyoto'da bir kokteyl barda onu uyuşturduktan sonra ondan bir kolye çaldıktan sonra son beş yılını onu -ve vekaleten beni- avlamakla geçirdi.

Yani, bırak gitsin, dostum.

Babası Hideo, Kenzo'nun ve kardeşlerinin varlığından haberdar bile değildi, çünkü Norveçli bir sosyete olan anneleri Astrid her şeyi ondan saklıyordu.

Önce Kenzo'ya sahip oldu ve Japonya'dan ailesinin İngiltere'deki malikanesine giderek ortadan kayboldu. Birkaç yıl sonra Astrid, eski aşkıyla arasını düzeltmek için Japonya'ya geri döndü.

Bunu tam olarak başaramadı. Ama Japonya'dan ikinci kez hamile olarak ayrıldı, bu sefer ikizleri olacaktı: Kenzo'nun erkek kardeşi Takeshi ve kız kardeşi Hana.

Karışımında bir Mori çocuğu daha var: Mal Ulstäd. Annesi Astrid'in kız kardeşi olduğu için teknik olarak Kenzo, Hana ve Takeshi'nin kuzeni, ancak Mori kardeşlerle birlikte büyüdü ve neredeyse hepsinin kardeşi oldu. Şimdi Kenzo'nun Mori-kai'deki en iyi danışmanlarından biri.

Bu gece tamamen uzak durmayı planladığım biri. Hiç tanışmadık. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Ama kim olduğunu biliyorum. Daha doğrusu, ailesinin kim olduğunu biliyorum.

...Ve benimkinin onlara ne yaptığını.

Titriyorum, uzun zaman önce terk ettiğim bir hayatın karanlık, kırık dökük anılarını soluyorum. Yavaşça tekrar nefes alıp ciğerlerimi New York'un sonbahar havasıyla doldurduğumda, şu an olduğum kıza dönüşüyorum: Freya Holm.

Ve geldiğim karanlığa asla dönüp bakmayacağım.

Başka bir koku burun deliklerimi işgal edince kaşlarımı çatıyorum. Annika'nın aptal e-sigarasını üflediğini görünce dönüp ona ters ters bakıyorum.

"O şeyi emerken çok komik görünüyorsun, biliyorsun."

Annika sigarasından uzun bir nefes daha çekiyor ve orta parmağını kaldırarak sırtıyor.

"Merhaba, evet, şu anda biraz stresliyim. Stres giderici içeceğimi huzur içinde içebilir miyim?"

"Merhaba, evet, en iyi arkadaşımın kanserden ölmesini istemiyorum, teşekkürler."

Annika inliyor, gözlerini deviriyor ve elektronik sigarayı tekrar çantasına koymadan önce bir nefes daha çekiyor.

"İstifa ediyorum, tamam mı?"

Onu kucaklamak için kendime çekerken iç geçirdim. "Bak, oraya girmek zorundayız. O yüzden yara bandını yırtıp atalım ve yapalım. Sonra da seni nasıl yeniden yapılandırıcı bir yüz ameliyatına sokacağımızı ve Tunus'a nasıl kaçıracağımızı düşünüyoruz."

"Peki," diye homurdanıyor Annika. Çenesini sallayarak yanımdan geçip Sota'nın kahverengi taşına doğru ilerliyor ve hem Yakuza hem de Bratva güvenliğinden oluşan küçük kalabalığın arasından geçmeden önce ön tarafta bekleyen konukları selamlıyor. "Sen önden git. Ben... biraz hava alacağım."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, kanser havası."

"Ye beni."

Dönüp Annika'yı iğrenç alışkanlığıyla baş başa bırakırken kıkırdıyorum. Ön kapıda üç Yakuza, sanki havaalanı güvenliğinden geçiyormuşuz gibi misafirlerin üzerinde değneklerini sallıyor. İçlerinden biri, uzun boylu, keçi sakallı ve boynunda Yakuza mürekkebi olan bir Japon, beni görünce kaşlarını çatıyor, önüme geçip başını sallıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Affedersiniz?"

"Sota-san'ın bu akşam için katı bir kıyafet kuralı var," diye mırıldanıyor, sitem dolu bakışları tekrar üzerimde geziniyor. "Sen-"

"O iyi."

Arkamdan gelen ses, birinin varlığından aynı anda hem rahatlamamanın hem de rahatsız olmanın mümkün olduğunun kanıtı.

Kir'in infazcılarından biri olan Dimitri'ye doğru dönerken yüzüme bir gülümseme yapıştırarak yavaşça nefes veriyorum.

Dimitri son iki yılda bana en az on kez çıkma teklif etti ve hala cevabımın "hayır" olduğunu anlamış değil.

O kötü bir adam değil. Ama birincisi, özel hayatımla profesyonel hayatımı asla birbirine karıştırmam ve ikimiz de Kir'in organizasyonu için çalışıyoruz. Ve ikincisi...ah, siktir et.

İki numara olmak zorunda değil. Sadece o adamla çıkmak istemiyorum ve bu notu alırsa harika olur.

Ona döndüğümde, bana en çekici gülümsemesi olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir şey gönderiyor. Belki de en çekici gülümsemesidir.

Gülümseyin. Ama... bunu nasıl söylesem... Dimitri suratına çok yumruk yemiş. Ve bu belli oluyor.

Bununla birlikte, beni onunla çıkmaktan alıkoyan şey orantısız ve biraz garip gülümsemesi değil. Bu-

Dimitri yanıma yaklaşıp elini ensemdede midemi bulandıracak şekilde dolaştırınca irkiliyorum.

Evet.

Adama ilgi duymamamın nedeni bu olabilir. Genel haydut tavrını ve çoğu insana havlama şeklini bir kenara bırakın: defalarca yapmamasını söylememe rağmen bana sürekli dokunma alışkanlığı var.

"Gel Freya," diye homurdanıyor kalın Rus aksanıyla. "Bu pisliğin içinden geçerken sana eşlik edeceğim."

Dimitri kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor ve boynumdaki etli eliyle beni korumaların yanından geçirip girişe doğru götürüyor. Ön kapiya varmadan hemen önce, Yakuza muhafızı onu bir koluyla durduruyor.

"İçeri girebilir," diye mırıldanır adam. Dönüp Dimitri'ye soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Sen giremezsin. İki taraftan da asker yok. Patronun ve ben bu konuda anlaştık."

"Beni dinle," diye tıslıyor Yakuza'ya. Bu onun daha az sevimli özelliklerinden biridir. Birisi ona bir şeyi yapamayacağını söylediğinde düpedüz sinirleniyor. "Ben alacağım-"

"Biliyor musun?" Dimitri'nin elinden düzgünce kurtuluyorum ve dönüp ona gülümsüyorum. "Madem sordun, sanırım içeri tek başıma girmemde bir sakınca yok."

Anlamsız bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Hiç sormadım-" "İyi geceler, Dimitri."

Beni tekrar yakalamasına fırsat vermeden hızla dönüp eve giriyorum.

Sessiz konuşmalar ve tokuşturulan kadehlerin sesi bir dalga gibi üzerime geliyor. Böyle partilerden hep nefret etmişimdir. Çok fazla insan... özenle hazırlanmış gülümsemelerin ardında gizlenen çok fazla sır. Ama bu gece farklı. Bu gece her şey daha keskin hissettiriyor. Sanki havanın kendisi karanlık bir elektrikle yüklenmiş gibi.

Kalabalığın arasından ilerliyorum, botlarım mermer zeminde ağırlaşıyor. Kendimi gergin hissediyorum, sanki kafatasımın arkasındaki gizli endişe merhaba demek için burnunu odasından çıkarıyor. Bir an için elimdeki küçük esrarı düşünüp birkaç dakikalığına kaçabileceğim bir balkon arıyorum.

Ama bu berbat bir fikir. En iyi arkadaşımın Yakuza ile evlenmesinden hoşlanmayabilirim. Ve bu parti için yürüyen bir orta parmak gibi giyinmiş olabilirim. Ama ben burada bir misafirim.

Ayrıca, bu akşamı atlatmak yeterince zor olacak. Biraz kafayı bulmuş olmak muhtemelen bunu bir kabusla dönüştürecektir.

Onun yerine bir içki almaya karar verdim.

Diğer konukların bakışlarını görmezden gelerek bara doğru ilerliyorum. Bazıları Kir sayesinde kim olduğumu biliyor ve benimle muhatap olmamayı tercih ediyor. Diğer yarısı ise Marilyn Manson'la baloya gidiyormuş gibi görünen bu tuhaf tipin kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil ama benden uzak durmakta da bir sakınca görmüyorlar.

Bana uyar.

Zevkli bir şekilde dekore edilmiş geniş salonun bir tarafına kurulmuş olan ikram barından buzlu votka-iki limon-alıyorum.

ana oturma odası. Bir yudum alıyorum, boğazımdan aşağı kayarken yanmanın tadını çıkarıyorum.

Ancak o zaman hissediyorum. Üzerimde bir ağırlık. Bir gölge. Sanki izleniyormuşum gibi.

Dönüp kalabalığı tarıyorum ama kimse göze çarpmıyor. Herkes kendi konuşmasına dalmış, zenginlik ve güç gösterilerine kendini kaptırmış, başka bir şeyi fark edemiyor. Ama bu his geçmiyor. Benimle kalıyor, derimin altına işliyor, nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Tekrar etrafıma bakıyorum ve bu sefer bakışlarım odanın diğer ucunda duran bir figüre takılınca geriliyorum.

Koyu renk bir takım elbise giyiyor. Uzun boylu, kaslı omuzları, keskin, yırtıcı bir çene hattı ve delici buz mavisi gözleri var.

...Bana doğru bakıyor.

Değerlendiriyorum.

Derisi yüzülüyor.

Bir yudum votka daha içiyorum.

Mal, Kenzo'nun kuzeni.

Onu hemen tanıdım, daha önce tanıştığımız için değil, ama yine, düşmanını tanı.

Bakışlarımın tekrar onun üzerinde kaymasına izin vermeden önce, odayı öylesine kontrol ediyormuşum gibi yanından geçiyormuş gibi yapıyorum.

Ondan yayılan kötücül bir şey sürünerek ve sinsice odanın öbür ucundan bana doğru ilerlerken, bir ürperti pençelerini omurgamdan aşağıya doğru sürüklüyor.

Koyu renk takım elbise. Soğuk, keskin gözler. Sessiz, yırtıcı bir zarafetle kendini taşıma şekli. Bir oda dolusu avı izleyen ve saldırmak için doğru anı bekleyen bir panter gibi. Ve şu anda beni izliyor.

Kalbim küt küt atıyor. Hay sikeyim.

İçkimden bir yudum daha alıyorum, kalabalığın arasından geçerken yüzümü kayıtsızlık maskesine zorluyorum. Tüm bu süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, sanki omuzlarıma baskı yapan bir ağırlık gibi.

Neyse ki Kir'ün iki numaralı adamı Isaak'ı odanın öbür ucunda görüyorum ve ona doğru bir hamle yapıyorum. Ama tam onun yaptığı konuşmaya kendimi dahil etmeden önce, şans eseri arkama bir kez daha bakıyorum.

...Ve gözlerim anında Mal'i buluyor, bana bakıyor.

Sanki izliyormuş gibi. Bekliyor.

Kendini hazırlıyor.

FREYA

BİR SORUN VAR.

Neredeyse bir saattir bu lanet partideyim, hâlâ hissedebiliyorum: ensemdeki garip, karıncalanma hissi, sanki biri beni izliyormuş gibi. Böyle şeyleri algılamakta her zaman iyi olmuşumdur, diğer insanların görmezden geldiği ince enerji değişimlerini algılarım. Bu bir hayatta kalma tekniği - her köşede tehlikenin kol gezdiği bir ortamda büyürken geliştirdiğim bir teknik.

Ama bu... Bu farklı hissettiriyor.

Ayrıca, ne zaman omzumun üzerinden baksam, ruhumu delip geçen o buz mavisi gözleri görmeyi beklesem?

Nada.

Hiçbir şey yok. Sanki bir hayalet arıyor gibiyim.

İçkimi yudumluyorum, gözlerim yüzüncü kez odayı tarıyor. Geldiğimden beri kalabalık artmış ve arka plandaki alçak sohbet mırıltısı, bardakların yumuşak şingirtısına ve mermer zemindeki ayakların sessiz şakırtısına karışıyor. Her şey çok medeni. Kibar. Kutlama kılığına bürünmüş bir güç ve zenginlik gösterisi.

Ama yüzeyin altında karanlık bir şey var. Hissedebiliyorum.

Parmaklarım bardağımın etrafında sıkılaşıyor, gözlerim Annika ve Kenzo'ya kayıyor. Odanın ortasındalar, etrafları iyi giyimli misafirlerden oluşan küçük bir grupta çevrili, Kenzo'nun az önce yaptığı bir espriye gülüyorlar. Annika'nın gülümsemesi mükemmel, kahkahası hafif ve kolay, ama altındaki gerginliği görecektense kadar iyi tanıyorum onu.

O bunu istemiyor. Bunu hiç istemedi.

Bu düşünce içimde bir öfke patlamasına yol açıyor ama onu bastırıyorum. Şimdi zamanı değil.

Votkadan bir yudum daha alıyorum, alkol boğazımdan aşağı kayarken yakıyor ve tekrar odaya bakıyorum. O tuhaf his geçmemişti. Aksine daha da kötüleşti. Sanki havanın kendisi tam olarak adlandıramadığım bir şeyle yüklü.

Korkunç bir şey.

Bir içkinin daha sinirlerimi yatıştıracağını umarak bara doğru dönüyorum ama tam o sırada bir figür görüş alanıma girerek görüşümü engelliyor.

Sota Akiyama.

Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş, takım elbisesi mükemmel bir şekilde dikilmiş, gümüşü beyaz saçları herkesin dikkatini çekecek kadar güçlü bir şekilde geriye taramış. Manşetlerinden görünen irezumi tarzı Yakuza dövme mürekkebiyle tamamlanmış eski usul Japon gangster görünümüne sahip.

Ayrıca serçe parmağı da yok.

Yubitsume.

Bu, Sota'nın kendisi en tepedeki adam olmadan önce, bir noktada oyabun'unun -patronunun- gönlünü almak zorunda kaldığı anlamına geliyor. Peki ya bir Yakuza patronuyla aranızı düzeltmeniz gerektiğinde?

Kendi serçe parmağını kesmişsin.

Bratva'nın sert olmakla ilgili bir ünü var. Ama Yakuza bu kelimeyi yeniden tanımlıyor.

Kibarlık olsun diye, bana doğru yürürken hafifçe eğildim. Gülümsüyor, sessizce kıkırdıyor ve önümde dururken başını sallıyor.

"Saygı jestinizi takdir etmekle birlikte, buna hiç gerek yok Bayan Holm."

Kaşlarımı çatıyorum. Sota gülümsüyor.

"Kim olduğunuzu bilmeme şaşırdınız."

"Biraz, evet."

Başını sallıyor. "Bu gece birçok insan size baktı, değil mi Bayan Holm?"

Kıyafetime bakıyorum. "Biraz ilgi fark ettim."

Sota sessizce kıkırdar. "Eminim. Ve eminim ki amacınızın en azından bir kısmı buydu."

Boğazımı temizliyorum. "Sota-san, eğer bu akşamki kıyafetimle sizi kırdıysam-"

"Hiç de değil Bayan Holm," diyor aynı kibar gülümsemesiyle. "Aslında, bence bu partinin -eğer öyle diyorsak bile- çivili bir gerdanlığın sohbete katacağı canlılığa ihtiyacı var."

Sırıyorum. "Teşekkür ederim."

Başını öne eğdi. "Ben de sana bakıyordum." Bir elini kaldırıyor. "Uygunsuz bir nedenle değil, sizi temin ederim. Başkalarının bakmış olabileceği nedenlerle de değil. Hayır, Bayan Holm, size bakıyordum çünkü... yetenekleriniz hakkında çok şey duydum."

İçkimi yudumlarken kaşlarım tekrar yukarı

kalkıyor. "Emin değilim-"

"Özellikle bilgisayarlar ve bilgi edinme konusunda."

Yanaklarımın hafifçe ısındığını hissediyorum.

"Oh?"

Çenesini tekrar eğiyor. "Benim ailemde de benzer şekilde yetenekli bir adam var. Belki Mal Ulstād ile tanışmışsınızdır?"

Omurgamda parmakla yürüyen ürpertiye geri çekmeye çalışıyorum.

Hayır, ama bana canlı canlı derimi yüzmek ya da bütün gece beni becermek istiyormuş gibi bakıyor. Ya da her ikisini de, bu sırayla.

"O zevki tattığımı sanmıyorum," diyorum gergin bir gülümsemeyle.

"Ah, şey, yaptığınız işte oldukça iyi."

İlginç.

"Ve," diye devam ediyor Sota, "sizin organizasyonunuz ve benimkinin düşmanlıkları bir kenara bırakmasıyla, sizi bazı iş fırsatlarıyla ikna edebileceğimi umuyordum. Tabii ki Kir'in onaylaması şartıyla."

Sota'ya gülümsedim. "Teklifiniz çok nazikçe, Sota-san. Eminim sorun olmayacaktır."

Işıldıyor. "Mükemmel. Bu-ah!" Soğuk, ürpertici his geri dönerken yanımdan geçip gidiyor, bir

omurgamı bıçakladı. "İşte geldi. Mal-gel ve Bayan Holm'la tanış."

Kendimi bu cehennem durumundan kurtarmak için bir neden bulamadan, onu hissediyorum - havada bir değişim, odayı süpüren soğuk bir rüzgar gibi. Dönüp Sota'nın bakışlarını takip ederken kalbim tekliyor, göğsümde düşük bir korku nabızı dalgalanıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve o yaklaşırken bedenim kaskatı kesiliyor, her adımı ölçülü ve kasıtlı. Etrafında dönen karanlık enerji neredeyse boğucu, her şeyi kendisine doğru çeken bir kara delik gibi. Kalbim hızla çarpıyor ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, parmaklarımı elimdeki bardağın etrafında sıkıyorum.

Mal nihayet bize ulaştığında Sota, cazibe ve zarafetin resmi olarak gülümsüyor.

"Freya Holm," diyor Sota, bana dönüp başını sallayarak. "Seni Mal Ulst d ile tanıştırmak isterim, Kenzo'nun kuzeni. Mori kardeşler gibi ben de onu kendi çocuklarımdan biri olarak görüyorum."

Sertçe yutkunuyorum, yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. Mal bir şey söylemiyor. Söylemesine de gerek yok. Bakışlarının ağırlığı çok fazla. Tenimi karıncalandıran bir yoğunlukla beni izliyor, gözleri her ayrıntıyı katalogluyormuş gibi üzerimde geziniyor.

Uzun bir süre ikimiz de hareket etmedik. Sonra yavaşça elini uzattı.

Nabzım hızlanıyor ama kendimi dayanmaya zorluyorum, parmakları parmaklarıma değdiğinde tenim karıncalanıyor. Sıkı ve inatçı bir şekilde kavrıyor ve ben çekmeye çalıştığımda bırakmıyor. Bunun yerine elimi gereğinden bir saniye daha uzun süre tutuyor, buz mavisi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Freya Holm," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve pürüzsüz, bir şeyle bağlanmış... daha fazlası.

Bu bir selamlama değil. Bu bir açıklama. Bir hatırlatma.

Tam o sırada Sota'nın adamlarından biri geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Sota başını salladı ve bana döndü. "Korkarım başka bir yerde bana ihtiyaç var. Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Holm."

"Aynı şekilde, Sota-san."

Gitmeden önce elini sıkardım. Ama benimki dolu.

Tuzağa düştüm.

Mal'ın güçlü pençesinde. Henüz bırakmadı.

Sota Mal'a gülümser, omzunu sıvazlar ve ardından adamını kalabalığın içine doğru takip ederek gözden kaybolur.

Mal ve benim aramdaki sessizlik mağlup edici. Etrafımızdaki enerji kara bir bulut gibi zonkluyor.

Hâlâ elimi tutuyor.

An, "garip bir şekilde tuhaf "ı bir kıl kadar geçip "düpedüz rahatsız edici" olana kadar uzuyor. Ancak o zaman Mal'in eli aniden düşüyor ve beni serbest bırakıyor.

Bu sadece başlangıç.

Neredeyse ölü gibi bana doğru hareket ettiğinde, vücudu neredeyse ön tarafıma bastırıldığında keskin bir nefes alıyorum. Başını aşağı eğip dudakları kulağımın kenarına değdiğinde başım dönüyor.

"Yoksa Karen Vanderschmit mi? İtiraf ediyorum, biraz kafam karıştı."

Zemin altımdan kayıp gidiyor ve tüm dünya hareketsiz kalıyor.

Aman

Tanrım. O

biliyor.

Çünkü o, o.

Geçen geceki adam. Neredeyse o gece beni yakalayan canavara dokunacaktım. Beni kısıtıran ve parmaklarını dilimin üzerinde gezdiren.

Isı yüzümde patlıyor. Boğazım kapanırken iç organlarım kasılıyor. Ve tek yapabildiğim, iri gözlerimi onunkilere dikmek, huşu ve korku içinde ona bakmak.

Ya iki saniye ya da sekiz saat boyunca nefesimi tutmuş, şeytanın ta kendisiyle yüz yüzeymişim gibi ona bakıyorum. Ama o an sona erdiğinde, aniden... kayboluyor... dönüyor ve bir gölge gibi kalabalığın arasına karışıyor.

İki saniye. Sadece iki saniye olduğuna eminim. Beni derinden sarsması için gereken tek şey buydu.

Orada durup gittiği yöne bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Freya."

Dönerken neredeyse çılgın atacaktım, nefesim kesildi ve arkamda şaşkın bakışlı bir Kir'in durduğunu gördüm. Kaşlarını çatıyor, delirmişim gibi bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldanıyor o karanlık, aksanlı sesiyle.

"Evet, ben-" Başımı salladım. "Sadece beni korkuttun. Özür dilerim."

Yüzünde herhangi bir duygu izi kalmadan önce kaşlarını eğlenerek kaldırıyor ve bileğini kaldırarak Patek Phillip'ine vuruyor.

"Zamanı geldi. Çatı katında imzalayacağız."

Kenzo ve Annika'nın evleneceği ve aileler arasındaki barışı pekiştirecek olan anlaşmayı kanla mühürleyecek olan mafya kan işaretini kastediyor.

"Oh. Evet. Doğru..."

Gözlerimi kırpttırıyorum, az önce olanlardan dolayı beynim bulanık. Az önce öğrendiklerimden.

Kir kaşlarını çatıyor. "İyi olduğuna emin misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Bende var.

"Evet, ben iyiyim..." Başımı iki yana sallayarak kendimi normale dönmeye zorluyorum. "Sadece... Kabullenmesi çok zor."

Başını sallayarak alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Biliyorum. Ama savaşmadan ilerlememizin tek yolu bu. Annika bunu biliyor. Tıpkı Kenzo Mori ona elini sürerse ya da saçının bir teline zarar verirse onu yerin dibine sokacağımı bildiği gibi."

Dudağımı ısırarak sırtıyorum.

"Teşekkürler, Kir." Bana baktı. "Ne için?"

"Sadece... teşekkürler."

Hareketlerim robotik, Kir'i merdivenlere doğru takip ederken şok hala içimde zonkluyor. Aklımda milyonlarca soru uçuşuyor ama tek bir tanesine bile kafa yoracak zamanım yok.

Şimdi olmaz.

Çatı katına ulaşıyoruz, dışarı çıkıp bir kenarda Isaak'a katılırken gece havası tenimi serinletiyor. Sota'nın evinin çatısından görünen manzara -New York'un silueti önümüzde ışıltılı bir deniz gibi uzanıyor- büyüleyici. Ama ben fark etmiyorum bile. Verandanın yanında toplanan gruba odaklanmış durumdayım.

Sota, Kenzo'nun ikiz kardeşlerinin yanında duruyor. Hana, boyalı gümüşü sarı saçlarıyla mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor ve onu bir bilim kurgu filmindeki bir uzay şirketinin CEO'su gibi gösteriyor. Onların yanında, ikizi Takeshi, sözde olduğu gibi karanlığın ve kaosun vahşi, intikamcı lordu gibi tüm durumu izlerken gözlerini dikmiş bakıyor.

Kenzo ve Annika yan yana durmuş, bizim onlara katılmamızı beklerken yüz ifadeleri dikkatle nötr bir şekilde düzenlenmiş.

Ve hepsinin ötesinde, gölgelerde gizlenen, soğuk, buz mavisi gözlerini bana dikmiş olan Mal.

Kanla imzalanan bir mafya sözleşmesi olan kan işareti bu noktada formaliteden başka bir şey değildir. Karar çoktan verildi: Annika ve Kenzo evlenerek Bratva ve Yakuza arasındaki ittifakı mühürlüyor.

Ama orada dururken, bir şeylerin ters gitmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyorum. Hava gerginlikle ağırlaşıyor ve aklım sürekli Mal'a gidiyor. Bana bakışına. Adımı söyleme şekli.

Geçen gece bana dokunma şekli.

Kir'in yanındaki yerimi alırken zihnimi boşaltmaya çalışarak başımı sallıyorum. Annika bana bakıyor. İfadesi okunmuyor ama gözlerinde korkuya benzeyen bir şey titreşiyor.

Tören hızlı. Etkili. Önce Kenzo sözleşmeyi alıyor, başparmağını kan işaretleyicinin madalyonuna yerleştirilmiş küçük iğneye batırırken eli sabit, kanlı izini sayfaya itiyor ve adını imzalamadan önce eski tarz kalemi kana batırıyor. Sonra sıra Annika'ya geliyor. Parmağını batırıp sözleşmeye dokunurken parmakları hafifçe titriyor, sonra kalemi alıyor, tekrar yere bakmadan önce bakışları kısa bir süre için Kenzo'yla buluşmak üzere yukarı kayıyor.

Tereddüt ediyor.

Bir an için reddedeceğini düşündüm. Ama sonra, keskin bir nefes alışla, sarsak hareketlerle adını yazıyor.

Tamamdır.

Havadaki gerilim daha da artıyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, nabzım kulaklarımda çok yüksek.

Yanlış bir şeyler var. Yanlış bir şeyler var. Bir şey-

Silah sesleri sessizliği bozar.

O kadar hızlı oluyor ki tepki verecek zamanım bile olmuyor. Bir saniye, her şey hareketsiz. Bir saniye sonra hava kurşun sesleriyle doluyor, sesler etrafımızdaki binalardan sekiyor. Panik patlak veriyor, ilk kaos dalgası vurduğunda konuklar dağılıyor.

Ama hareket edemiyorum. Donup kaldım, gözlerim çatı katındaki Mal'inkilere kayarken bedenim olduğu yerde kilitlendi.

Bana doğru bakıyor. Hiç kıpırdamadan. Bir el daha ateş edildiğinde irkilmiyor bile.

Bir makine gibi.

Bir öcü.

Bir canavar.

Yüz ifadesi okunamıyor. Ama bakışlarında karanlık bir şey var, kanımı donduran bir şey.

İşte o zaman iki şeyin farkına vardım:

Bir, tehlikedeyim.

Ya iki?

Havada uçuşan mermilerden değil.

FREYA

KÜTÜPHANE ÇOK SESSİZ.

Zihnimde hala silah seslerini duyabiliyorum, keskin ve sağır edici, geceyi delen. Ellerim titriyor ve onları kucağımda sıkıca birbirine kenetleyerek hareketsiz kalmalarını istiyorum.

Yüksek arkalıklı sandalyede arkama yaslanıyorum, nefesime odaklanmaya çalışıyorum ve kendime en azından şimdilik güvende olduğumu hatırlatıyorum.

Şimdilik.

Kir'in kütüphanesindeki loş ışık ve çıtırdayan şömine göğsümdeki gerginliği hafifletmek için çok az şey yapıyor. Gölgeler duvarlar boyunca titreşiyor, köşelerde toplanıyor, ağır ve karanlık. Odanın karşısındaki pencereden dışarı bakıyorum. Manzara Midtown'ın ısıltılı silüetine hiç benzemiyor. Burada, Bronx'un üst eteklerinde, her şey uzakta, az önce kaçtığım kaostan çok uzakta gibi geliyor.

Ama partiden kilometrelerce uzakta bile Mal'ın bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum.

"Ya da o o	Karen	Vanderschmit. I
İtiraf et,	Ben	a biraz kafam karıştı."

O biliyor.

O biliyor.

Parmaklarım birbirinin etrafında daha sert dönüyor. Ne gördüğümü biliyor ve bu, bu gece olan her şeyden daha tehlikeli.

Sandalyede kayıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve içimde dolaşan adrenalinden kurtulmak için nafil bir çabayla ayağımı yere vuruyorum. Ama işe yaramıyor. Sesinin anısı, alçak ve tehlikeli, aklımda kalıyor ve diğer her şeyi bulanıklaştırıyor.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp küçük daireler çizerek derimi ovuyorum ve kafatasımdaki çarpıntıyı hafifletmeye çalışıyorum. Silah sesleri duyulduktan sonra Kir'in adamları hızla harekete geçerek beni ve Annika'yı kaostan çıkarıp doğruca Kir'in malikanesine götürdüler. Isaak, Kenzo, Takeshi... ve evet, Mal... komşu çatılarda keskin nişancıyı kovaladılar. Ama onu yakalayamadılar.

Onlardan önce kendini binalardan birinin kenarından aşağı attı ve çarpmanın etkisiyle öldü.

İşte bu tam bir profesyonel.

Şimdilik, Annika ve ben kendi güvenliğimiz için Kir'in evinde kalacağız. Kir'in Manhattan'da bir çatı katı var ve bize bu geceki tehdidin ne olduğunu değerlendirene kadar orada kalacağımızı söyledi. Ama o çatı katı hâlâ güvende. Bu arada, burada kilitli kalacağız.

Ama burada bile, Kir'in korumasıyla çevrili olsam da kendimi güvende hissetmiyorum.

Mal yüzünden.

Ne gördüğümü biliyor.

Kim olduğumu biliyor.

Şimdi tek düşünebildiğim Sota'nın daha önce bana "bilgisayarlarla, teknolojiyle ve bilgi edinmeyle arası iyi olan" kendi adamı olduğunu anlatırken söyledikleri.

Mal.

Adımı bilen.

Birinin saklamaya çalıştığı bilgiyi nasıl bulursunuz?

Tanrım, başka ne öğrenecek ki?

Gözlerimi kapatıyorum, rahatlamak için kendimi zorluyorum. Ama tek görebildiğim, sahte adımı söylediğinde gözlerindeki bakış. Bilmiş bir bakış. Sanki başından beri gölgelerden izliyormuş gibi.

Ayak sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve tam Annika odaya girerken gözlerimi açıyorum. Berbat görünüyordu; her zamanki keskin ve kendinden emin tavrı geceki olaylar yüzünden donuklaşmıştı. Uzun kıvılcık saçları dağınık ve dağınık, gözleri geniş ve şaşkın.

Karşımdaki kanepeye yığılıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bunların hiçbirine inanamıyorum," diye mırıldanıyor, sesi kalın. "Bir suikast girişimi mi? Nişan partimde mi?" Oflayıp pufluyor ve iğrenmiş gibi yapıyor.

Bir savunma mekanizması olarak alaycılık Annika'nın kişiliğinin bir parçasıdır. O her zaman güçlü olan olmuştur - her şeyi soğukkanlılıkla ve evet, belki acı bir şakayla ele alan kişi.

Ama bu gece farklı. Zırhındaki çatlaklar ortaya çıkmaya başladı.

"Bunun er ya da geç olması kaçınılmazdı," diyorum sessizce, sandalyemde öne doğru eğilerek. "Kenzo Mori ile evleniyorsun kızım. Bunu istemeyen insanlar var."

Annika her zamanki ısırganlığından yoksun olsa da alay ediyor. "Sanki ben bunu istiyorum da."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, boş gözlerle yere bakıyor. Sonunda tekrar konuştuğunda sesi son zamanlarda duyduğumdan daha yumuşaktı.

"Bunun sadece benim ne istediğimle ilgili olmadığını biliyorsun, Frey. Eğer Kenzo'yla evlenmezsem savaş çıkacak. Bratva ve Yakuza birbirlerini parçalayacak ve Damian..."

Sesi hafifçe kırılıyor ve gözleri söylenmemiş, itiraf etmeye hazır olmadığı bir şeyle titriyor. Bir an için zırhındaki çatlakların genişlediğini, dikkatle sakladığı kırılğanlığını görüyorum. Sonra aynı hızla onu kapatıyor. Omuzları sertleşiyor, ifadesi katılaşıyor.

"Fark etmez," diyor kararlılıkla. "Karar verildi. Kenzo'yla evleneceğim ve barışı koruyacağız. Bu iş tamam."

Bir süre daha onu izliyorum, konuyu zorlamak istiyorum ama daha iyisini biliyorum. Annika son derece bağımsızdır. Her zaman öyleydi. Hazır olana kadar açılmayacaktır ve şu anda hazır değil.

Yumuşak bir iç çekerek sandalyemde arkama yaslandım. "Sanırım hepsi bu kadar."

Annika esprisiz bir kahkaha atarak koltuğa daha da gömüldü. "Evet. Bu... bu."

Bir süre sessizce oturuyoruz, her şeyin ağırlığı aramıza yerleşiyor. Onu teselli etmek, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama gerçek şu ki, bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Bratva ve Yakuza bir süredir savaşın eşiğinde ve Annika'nın Kenzo'yla evliliği sadece açık bir yaranın üzerindeki yara bandı.

Bir süre sonra Annika ayağa kalkıyor ve elini tekrar saçlarında gezdiriyor. "Kusura bakma, şu anda berbat bir arkadaşım. Ben yatmaya gidiyorum. Bir süreliğine beynimi kapatmam gerekiyor."

Başımı sallıyorum ve odadan çıkıyor, omuzları yorgunluktan çökmüş. Kapı arkasından kapanıyor ve ben bir kez daha sessizlikte, onunla ilgili düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Annika ve ben birkaç ay önce New York'a indiğimizden beri aralıksız olarak butik otellerde kalıyorum. Ama burada Kir'in evinde bir odam var ve birkaç saat sonra oraya çekiliyorum.

Büyük ve lüks, koyu renk ahşap ve pahalı kumaşlar. Ama şu anda zarafeti boğucu geliyor. Akşamki olayların ağırlığı üzerime baskı yapıyor, göğsümde hafiflemeyi reddeden kurşuni bir his var.

Kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum ve sıcak suyun tenimin üzerinde oynamasına izin veriyorum. Sabunlanırken aşağıya bakıyorum, kaburgalarımın üzerinde, sol göğsümün hemen altında yer alan harf dövmesine alaycı bir şekilde sırtıyorum.

Memento Mori.

Annika, müstakbel kocasının soyadının derime dövme olarak işlenmesiyle ilgili karanlık şakalarımı ve belki de Kir'in yanlış kadın koğuşunun bu evliliğe zorlandığını çoktan duydu.

Ancak gerçek şu ki, dövmenin Mori ailesiyle hiçbir ilgisi yok. Memento mori aslında Latince "ölmen gerektiğini unutma" demek.

Ölüm kaçınılmazdır.

Benim için bu kaçınılmazlık biraz daha gerçek. Hem de çoğu insandan biraz daha erken.

Durulanmayı bitiriyorum ama suyun altında kalıyorum. Vücudumdaki gerginlik erimeye başlıyor, sıcaklık ağrıyan kaslarımı yatıştırıyor ama zihnim hala dönüyor.

Çünkü kafamın içine pençeleriyle giren bir şey var ve şimdi gitmesine izin vermiyor.

Bir şey derken, birinden bahsediyorum.

Mal biliyor. Yalan söylediğimi biliyor. Ne gördüğümü biliyor.

Anlamıyorum. Bu gece her an beni ifşa edebilirdi. Ama yapmadı. Onun yerine, öylece çekip gitti. Sanki anlamadığım bir oyun oynuyormuş gibi.

Ne istiyormuş?

Bu düşünce içimi kemiriyor, duştan çıkıp havluya sarınırken içim içimi yiyor. Pencerenin yanındaki koltuğa oturup dışarıya bakıyorum. Ama manzarayı zar zor fark ediyorum. Zihnim Mal ve onun temsil ettiği tehlikeyle çok meşgul.

Telefonum yanımdaki masanın üzerinde vızıldıyor ve ona uzanıp bildirimlerim arasında dalgınca geziniyorum. Önemli bir şey yok. Sadece her zamanki gürültü. Ama elim tereddüt ediyor ve sonra özel tarayıcıya kaydırıyorum.

Yüzüme sıcaklık doluyor.

Kirli sırlardan bahsetmişken.

Yer imleri sekmesini açarken ürperiyorum.

Bu benim kimsenin bilmediği bir yanımdır. Birbirimizi bu kadar uzun zamandır tanıdığımıza göre Annika'nın şüpheleri olabilir. Hakkımdaki diğer tuhaflıkları da bildiği kesin,

Neredeyse her zaman koyu punk kıyafetlerimin altında saf, şehvetli bir zarafet taşıyor olmam gibi.

İç çamaşırları -özellikle de ekstra süslü, lüks Dita Von Teese tipi- benim zayıflığım sayılır. Benim tek "kız gibi" hoşgörüm. Annika belli ki bunu biliyor. Ama benim kimseyle çıkmadığımı da biliyor ve eminim ki birbirimizi tanıdığımız on bir yıl boyunca bir kez bile kimseyle yatmaktan bahsetmediğimi ya da ima bile etmediğimi fark etmiştir.

Çünkü ben yapmadım.

Sanırım Annika'nın karanlık tarafımın ne kadar derin olduğunu bildiğini düşünmek biraz zorlama olur.

Ve derinlere iniyor.

Kaydettiğim belirli bir videoyu aşağı kaydırırken göbeğim geriliyor.

Bağlantıyı açıp oynat tuşuna basarken ses seviyesinin çok düşük olduğundan emin oluyorum ve tanıdık sahneyi izliyorum.

Ekrandaki kız, bir adam onu arkadan yakalayıp eliyle saçlarını avuçlarken nefes nefese kalıyor. Adam onu yere itiyor ve kız onun ağırlığı altında kıvranıp inerken onu yere sabitliyor. Şişman, şişmiş sikini serbest bırakıyor, devasa, zonklayan shaft onu saçlarından tutup kendine çekmeden önce tam önünde havada sallanıyor. Ağır sikini kızın yüzüne vuruyor ve kız itaatkâr ve boyun eğmiş bir şekilde ağzını açarken kalçalarımın arasında ıslak, muhtaç bir sıcaklık biriktiğini hissedebiliyorum.

Bu, kafamda tekrar tekrar oynadığım bir fantezi -kimseye asla itiraf etmeyeceğim birkaç fanteziden biri-.

Anlamakta güçlük çektiğim ama bir türlü kurtulamadığım o muhtaç boyun eğme arzusu. Bu karanlık bir şey, ilkel bir şey ve bundan utanmam gerektiğini biliyorum.

Gerçek hayatta hiç böyle bir şey yapmadım. Demek istediğim, Annika birbirimizi tanıdığımızdan beri kimseyle yatmadığımı biliyor ya da en azından oldukça iyi bir fikri var.

Bu çizginin biz tanışmadan öncesine de uzandığını bilmiyor.

Daha karanlık, sapkın fantezilerimle yirmi altı yaşında lanet bir bakire olarak kart sahibi "iyi kız" statümün gülünç yan yana gelişini düşündüğümde her zaman olduğu gibi yüzüme sıcaklık doluyor.

Ama ne istediğini engelleyemezsin. En azından ben edemem. Ruhumuzun karanlık dehlizlerinde arzuladığımız ve istediğimiz şeyler nadiren seçtiğimiz şeylerdir. Onlar sadece... oradadır.

Ve benimki görmezden gelinemez.

Havluyu çekiştirip çıplak bedenimden uzaklaştırıyorum, zihnim sürüklenirken, telefonumda sahneyi izlerken fantezinin içinde kayboluyorum. Kalçalarım daha da açılıyor ve parmaklarımı çıplak kalçalarımın yukarı, muhtaç amıma doğru gezdirirken dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor.

Ve sonra, onu

hissettim. Bir

soğukluk.

Bir karanlık.

Kötü niyetli bir varlık.

Nefesim kesilirken donup kalıyorum.

"Şimdi durma, küçük hırsız. İşler tam da ilginçleşmeye başlamıştı."

Neredeyse çılgılık atacaktım. Başımı kaldırdığımda kalbim göğsümde sıkışıyor, gözlerim yatak odamın karanlığına bakarken şokla açılıyor.

Orada, odanın uzak ucunda, gölgelerin arasında yarı gizlenmiş bir figür duruyor.

Uzun boylu. Esmer. Geniş omuzlu.

Mal.

"Vay, vay," sesi pürüzsüz ve karanlık, eğlence damlıyor.
"Burada neyimiz var ve daha da önemlisi, şimdi seninle ne yapacağım?"

FREYA

KAÇACAK BİR YER YOK.

Mal gölgelerden dışarı adım atıyor, uzun gövdesi tek çıkışı kapatıyor.

Nefesim kesilecek ve bayılacakmışım gibi hissediyorum.

O yaklaştıkça havluyu kendime daha sıkı sarıyorum. Oda birden küçülmüş gibi geliyor, sanki duvarlar onunla ve onun boğucu varlığıyla birlikte üzerime kapanıyor.

Ofiste gördüğüm aynı ölümcül zarafetle, durumu nasıl kontrol edeceğini tam olarak bildiğini söyleyen aynı sessiz güvenle hareket ediyor.

Üzerinde siyah kot pantolon, beyaz tişört ve siyah deri ceket var ve bana doğru bir hayvan gibi sinsice yaklaşıyor. Titreyip sandalyeye gömülürken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Havluyu vücuduma daha da sıkı sarıyorum, sandalyenin içinde kaybolmak istercesine dizlerimi ondan uzağa kıvrıyorum.

Saf dehşeti hissetmeliydim. Korkudan başka bir şey hissetmemeliyim. Ama bunun yerine midemin çukurunda başka bir şey kıvrılıyor.

Karanlık ve utanç verici bir şey.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes alıyorum, umutsuzca kendime güven aşılamaaya çalışsam da sesim titriyor.

Mal hemen cevap vermiyor. Sandalyeye kıvrıldığım yerden birkaç adım ötede durup gözleriyle beni tarıyor.

Yavaşça. Kasten.

Bakışlarının fiziksel bir dokunuş gibi tenimde gezindiğini, nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyorum. Başını hafifçe eğiyor, o delici mavi gözlerinde karanlık dönüyor.

Dişlerimi sıkıyorum, parmaklarım havlunun kumaşında titriyor. "Cevap ver bana."

Bir adım daha yaklaşıyor, gözleri yırtıcı bir gülümsemeyle parlıyor.

Geri çekilmek istiyorum ama gidecek yerim yok. Koltuk sırtıma bastırıyor, beni pelüş minder ile karşımda duran adam arasına hapsediyor. Kalbim hızla çarpıyor, içimdeki her içgüdü bana kaçmamı söylüyor ama ayağı bile kalkamıyorum.

Donmuş durumdayım.

"Burada olmamanız gerekiyor," diyorum, sesimi sabit tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen titriyor. "Burası Kir'in evi."

Mal'ın gözleri eğlenerek kararır. "Kuralların ve nerede bulunup bulunmamam gerektiğinin şu anda seni ilgilendirdiğini pek sanmıyorum... Freya."

Adımı haykırdığında omurgamdan aşığı soğuk bir ürperti yayılıyor. Sertçe yutkunuyorum, kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. Gözlerimdeki korkuyu görmesini istemiyorum, beni ne kadar sarstığını bilmesini istemiyorum. Ama saklamak imkânsız.

O her şeyi görür.

Bu odadan ve onun yörüngesinden çıkmak için duyduğum çaresiz ihtiyaç neredeyse ezici. Ayağa nasıl fırlayabileceğimi ve belki de onu nasıl geçebileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Ama ben daha kafamdaki planı tamamlayamadan, sanki acınası niyetimi sezmiş gibi aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Güçlü elleri arkamdaki sandalyenin yüksek arkalığının her iki yanını kavrarken geriye doğru çekiliyorum, iri, kaslı gövdesi beni içine hapsederken üzerimde beliriyor. Yatak odamın penceresinden gelen loş ışık, ölümcül çenesine, İskandinav elmacık kemiklerine ve elleri sandalyeyi demir gibi kavrarken ön kollarının dalgalanan kaslarına keskin gölgeler gönderiyor.

Nabzım atıyor. Korku ile sıvı ateş arasında bir şey sistemimde dalgalanıyor ve o ölümcül mavi gözlere bakarken beni elektriklendiriyor.

Karanlık, kötü niyetli bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştiriyor. Ellerinden biri yavaşça sandalyenin arkasından çözülüyor ve çeneme iniyor. Çenemi kavlıyor, kalın ve güçlü bir parmağını yanağımda gezdiriyor. Eli boynuma doğru kayıyor, hafifçe sıkıyor ve içimde kötü ve yasak bir şeyin patlamasına neden oluyor.

Sonra eli daha da aşağıya iniyor ve parmakları havlunun kenarını buluyor. Kumaşı çekiştiriyor, sadece daha sıkı tutmamı sağlayacak kadar, vücudum maruz kalma tehdidine içgüdüsel olarak tepki veriyor.

"Bana yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" diye mırıldanıyor, sesi alçak, neredeyse bir hırıltı.

Kafam karışmış bir şekilde göz kırpmıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve bir an için nefes almayı unutuyorum. Bakışlarında karanlık ve bilgili bir şey var.

kanımı buza eviren.

"Saklanmakta çok iyi olduğunu sanıyorsun," diyor yumuşak bir sesle, ama sözlerinde sert bir yan var. "Başka biri gibi davranmak. Ama ben gerçeği biliyorum Freya. Ailen hakkındaki gerçeği."

Yüzümün rengi soluyor ve korkumun onun gözlerinde kötü niyetle parıldarken yansıdığını görebiliyorum.

O biliyor.

O. Lanet olsun. Biliyor.

Kenzo ve Mori ailesinin geri kalanı beş yıl önce Annika'nın ve benim radarıma girdiğinden beri Mal Ulstäd'dan uzak durmamın bir nedeni var ve bunun nedeni onun ürkütücü maskeler taktığını ve insanları kılıçla öldürmeyi sevdiğini bilmem değil. Yakuza bağlantıları yüzünden de değil.

Çünkü Mal Ulstäd on beş yaşındayken kaçtığım karanlığa bir bağlantı.

O nereden biliyor?

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Mal'ın eli tekrar havluma doğru kayıyor ve güçlü parmakları boğazımı neredeyse şehvetli bir şekilde sararken ürpermeme neden oluyor. Kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor, başparmağı nabız noktamın üzerinde geziniyor.

"Yine yalan söylüyorsun," dedi, dudakları koyu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu konuda pek iyi değilsin, biliyorsun."

Zihnim bundan nasıl kurtulacağımı bulmaya alışıyor. Daha derine inmesini nasıl engelleyeceğimi.

"Ne istiyorsun?"

Gülümsemesi kayboluyor, ifadesi soğuklaşıyor. "Gerçek."

Nabzım hızlanıyor, korku midemde kıvrılırken boğazım onun tutuşu altında sıkılıyor. "Ne gerçeği?"

Mal daha yakına eğiliyor, yüzü neredeyse bir adım ötemde. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, onun varlığı tüm duyularımı bastırıyor.

O kötü niyet ve şiddetin vücut bulmuş hali. Öfke kişileşmiş.

Ve saklanacak hiçbir yerim olmadan kapana kısıldım.

Yüzünü bana doğru yaklaştırdınca irkiliyorum. Bir an için beni öpeceğinden ya da ısıracağından emin oldum. Ama onun yerine nefesini boynumda hissediyorum.

"Kim olduğun hakkındaki gerçeği," diye geveliyor, sözleri kulağımı ısıtıyor. "Lanet olası ailen hakkındaki gerçeği, Freya."

"Kir'den ne istiyorsun-"

Kulağıma doğru hırlarken nefesim kesildi.

"Siktiğimin Nikolayev'leri değil," diye tıslıyor hiddetle. "Yalan söylemekte olduğun kadar aptalı oynamakta da kötüsün, o yüzden kes şunu."

Parmakları boynuma dolanıyor.

"Gerçek ailenden bahsediyorum, Freya Lindqvist."

İsim bir yük treni gibi içime çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Vücudum uyuşuyor, kafamın içinde alarm zilleri çalarken her sinir ucu alev alıyor.

O biliyor.

Yıllardır kaçtığım her şeyi biliyor.

Babamın ofisindeki "fetihler" duvarını hatırlıyorum, mağlup ettiği düşmanlarından aldığı ganimetler. William Lindqvist ile savaşa girmiş ve bunu kendisinin ve ailesinin hayatıyla ödemiş Norveçli bir devlet bakanına ait eski model Rolls Royce'un direksiyon simidi. Babamla da ters düşmüş olan eski bir yerel polis şefine ait rozet.

Bir zamanların kötü şöhretli Johannsen mafya ailesinin bir bölge savaşını ve hayatlarını kaybetmesinin ardından Erik Johannsen'e ait olan mücevherli haç.

Ama o duvarda özellikle unutamadığım bir hatıra vardı: Bir zamanlar babamın kaybettiği başka bir ailenin evinin ön kapısının üzerinde gururla duran, vahşice yakılmış, kurşun delikleriyle dolu, taştan yontulmuş aile arması.

Ulstäd yazan bir arma.

Bu kupa beni diğerlerinden daha çok rahatsız ederdi, çünkü üzerinde hala belirgin olan fiziksel şiddet vardı. Diğer kupalar ölümden sonra alınan eşyalar gibiydi. Ama bu taş arma, zafer kesinleşmeden önce düşmanın kanayan ellerinden koparılmış gibi görünüyordu.

İşte bu yüzden Mal'den uzak durdum. Çünkü soyadının geçmişini biliyorum ve babamın ofisini ziyaret ettikten sonra bu konuda kabuslar görürdüm.

Çünkü geçmişte bir noktada ailemin Mal'ın ailesini yok ettiğini biliyorum.

Ve şimdi o da biliyor.

Nasıl oldu bilmiyorum. Çok dikkatli, çok titiz davrandım. Yıllarımı izlerimi örtmek için harcadım, her bağlantıyı sildim

O çok yakın. Çok güçlü. Çok tehlikeli.

"Dur," diye fısıldıyorum, ancak kelimenin arkasında hiçbir güç yok. Bu bir emirden çok bir yalvarış.

Mal'ın parmakları havluyu tekrar nazikçe çekiştiriyor ve onu uzaklaştırmakla tehdit ediyor. "Sen yalan söylemeyi bıraktığında ben de bırakacağım."

Sertçe yutkunuyorum. "Yalan söylemiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi alçak, ipek gibi pürüzsüz. "Bence herkese yalan söylüyorsun. Kim olduğun hakkında. Nereden geldiğin hakkında. Ve en önemlisi..." Eğildi, dudakları yanağıma değdi. "Damarlarında akan kötülük hakkında."

Kalbim küt küt atıyor, parmakları nefes borumu zorlukla nefes alana kadar sıktıkça sıkıyor.

İnkâr etmek istiyorum. Ona yanıldığını söylemek istiyorum. Ama o haklı.

Ve şu anda, bu yüzden ondan nefret ediyorum.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye boğuluyorum, geri çekilmeye çalışıyorum.

Mal sadece gülüyorYumuşakça, düşük
ve Tehlikeli. "I Biliyorum
seninle ilgili her şey, Freya."

Birden boğazımı bırakıyor. O yavaşça önümde ayağa kalkarken ben boğuluyorum, düzensiz, hırıltılı bir nefes alıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını kıvrıp uzun, yavaş bir nefes alıyor.

Dokunuşunun ani yokluğu beni sersemletiyor, vücudum hala geride bıraktığı gerginlikle uğulduyor.

"Ama senin asıl sorunun benim bildiklerim değil," diyor Mal sessizce, gözlerini bana dikerek. "Kir'in ve senin küçük ailenin geri kalanının bilmediği şey, değil mi?"

Zemin altımdan kayıp gidiyor.

Hayır.

Hayır. Lütfen, Tanrım, hayır.

O haklı. En kötüsü Mal'in karanlık sırrımı bilmesi değil. Kir, Damian ve Annika'nın bunca yıldır bana ailem demelerine rağmen bilmemeleri.

Çünkü babamın duvarında hafızamdan asla silemeyeceğim kabus gibi bir kupa daha var.

İki alyans, kanlı bir zincire asılı.

İki yüzük, her birinin üzerine bir isim kazınmış. Babamın evli bir çifti öldürüp alyanslarını ganimet olarak almasının her zaman inanılmaz derecede korkunç olduğunu düşünmüştüm. Ancak yıllar sonra, Damian ve Kir'in yanına düştükten sonra, nihayet tüm hikâyeyi bir araya getirebildim.

Yüzüklere kazınan isimler Daniil Kovalchuk.

...ve Polina Nikolayev.

Yani Kir'ün kız kardeşi ve kocası.

Damian'ın ailesi.

Ailem haline gelen, beni kabul eden ve bana yepyeni bir hayat veren iki adam mı?

Benim ailem onlarınkini öldürdü.

Ve Mal bunu biliyor.

Ben bir şey söyleyemeden dönüp kapıya doğru yürüyor, sesi omzunun üzerinden karanlık bir vaat gibi süzülüyor.

"Yakında görüşeceğiz, Freya."

Sonra gitti, beni sessizlikte yalnız bıraktı, kalbim hızla
çarpıyor, saf zehirli dehşet damarlarıma akıyor.

MAL

OKYANUS gerçekten düşünebildiğim tek yer.

Kafamın içindeki çılgınlıkların sustuğu, öfkenin sürekli çekildiği, intikam ve şiddet açlığının yönetilebilir bir şeye dönüştüğü tek yer orası.

Sörf tahtasını tutarak dalgaların arasına dalıyorum, kürek çekerek ilerliyorum, buz gibi su çıplak tenimi bir bıçak gibi kesiyor. Şu an kesinlikle dalış kıyafeti sezonu, özellikle de kuzeydoğu ABD'de. Ama umurumda değil.

Soğuk yakıyor, gelgitin sabit, ritmik çekimi dışında her şeyi uyuşturuyor. Daha büyük bir dalga beklemek için sörf tahtasını kürek çekerken kaslarım geriliyor. Ama mücadelenin içinde bir huzur var, sadece bedenimi sınırlarına kadar zorladığımda gelen bir sakinlik.

Sonunda doğru noktada olduğuma kanaat getirerek kıyıya doğru geri dönüyorum, mürekkep gibi siyah Long Island sörfünde bekliyor ve sallanıyorum. Birkaç kutsanmış an için, sadece ben ve okyanus.

Geçmiş yok. Gelecek yok. Sadece aşağıdaki karanlık, girdaplı uçurum ve önümüzde uzanan sonsuz su.

Dönüp ufku tarıyorum. Ay gökyüzünde sadece bir şerit halinde, çalkalanan dalgaların üzerine soluk bir ışık saçıyor. Burada kimse yok. Hiç olmadı. Bu yüzden geceleri geliyorum.

-Dünya sessiz, sahil ıssız ve kendimi okyanusun çığ, evcilleşmemiş öfkesinde kaybedebiliyorum.

Ama burada, suyun soğuk kucağında bile onu düşünmeden edemiyorum.

Freya.

Adı zihnime kazınmış, fısıltıyla söylenen karanlık bir lanet gibi gitmeyi reddediyor. Gözlerimi kapatıyorum, dalgaların içinde sallanıyorum, düşünceleri denizin dibine göndermeye çalışıyorum. Ama her seferinde daha güçlü, daha ısrarlı bir şekilde yeniden ortaya çıkıyorlar.

Onu o gece ofiste öldürmeliydim. O bir sorun haline gelmeden önce, çıkaramadığım bir kıymık gibi etime batmaya başlamadan önce bitirmeliydim.

Onun kim olduğunu bilmeden önce.

Ama yapmadım. Ve şimdi kafamdan atamadığım bir kanser gibi yapışıp kaldı.

Zihnimi bu kadar meşgul etmesine izin verdiğim için kendime kızmalıyım. Ama bunun yerine hissettiğim tek şey aynı karanlık çekim, kanımı kaynatan o hastalıklı cazibe.

O... farklı. Onu yakaladığım gece ofiste gözlerinde gördüm ve bu gece de gördüm. Korku, evet, ama aynı zamanda başka bir şey. Karanlık bir şey. İçimdeki gölgelerle eşleşen bir şey.

Ve şimdi nedenini biliyorum.

Freya Holm diye biri yok. O yıllardır taktığı, dünyadan ve kendinden sakladığı bir maske. Ama ben onu görüyorum.

gerçekte kim olduğu için.

Freya Lindqvist.

Sadece soyadı bile içimde karanlık ve kötücül bir şeyleri harekete geçiriyor.

Lindqvist.

Benim ailemi yok eden aile. Gece gelip sevdiğim her şeyi öldüren çakallar.

Annem. Kız kardeşim. Amcam. Hepsi bu aile yüzünden öldü.

Ve şimdi, işte burada, sonuncusu. Her şeyi yerle bir eden adamın kızı.

Arkamdaki suyun dalgalanmasını hissediyorum. Zihnimin boşalmasına izin veriyorum, sadece beni, tahtayı ve bana çarpan dalgayı hissediyorum. Dalganın gücü beni ileri doğru savuruyor, dalgayı yakalayıp ayağa fırladığımda sistemime adrenalin pompalıyor.

Soğuk sonbahar havası ıslak tenimi kamçılıyor. Ama acı iyidir. Beni topraklıyor, gerçek bir şeye bağlı tutuyor. Dalga altımda kükrüyor, beni kıyıya doğru çarpıyor, ben sörf tahtasını açıyorum ve kaçınılmaz sonuna kadar sürerken altımdaki doğanın gücünü kendim yapıyorum.

Sahile ulaştığımda, kendimi ve sörf tahtasını kumun üzerine çekiyorum, sırtüstü çöküyorum ve dalgaların ayaklarıma vurmasına izin veriyorum. Gökyüzüne bakarken göğsüm kabarıyor. Yıldızlar bir bulut tabakasının ardına gizlenmiş, ay ise zar zor görülebiliyor. Dünyanın kendisi ağır ve baskıcı geliyor, sanki üzerime kapanıyor.

Ama burada, karanlıkta, okyanusun yalnızlığında bile ondan kaçamıyorum.

Freya. Sikeyim. Lindqvist.

Mantık bana bu lanet şeyden uzaklaşmamı söylediler. Geçmişin hayaletlerinin yalan söylemesine izin vermemi ve ailesi benimkini yok ettiğinde Freya'nın hâlâ bir çocuk olduğunu kabul etmemi.

Öyle mi dedin?

Umurumda değil.

Kanonlaştırılmış bir azize olması ya da kanseri tedavi etmesi umurumda değil.

O bir Lindqvist.

Doğrulup oturuyorum, kumlar tenime yapışıyor ve ben sonsuz su birikintisine bakıyorum. Kıyıya çarpan dalgaların sesi huzur veriyor ama içimdeki fırtınayı dindirmiyor.

Mesele şu ki, ona baktığımda arzuladığım sadece şiddetli bir intikam değil.

Yıllar boyunca öfkemle birlikte yuttuğum, yüzeye çıkan başka dürtüler de var.

Arzularımı içimde tutuyorum, çünkü onları özgür bırakma konusunda kendime güvenmiyorum.

Yapamam. Ben artık öyle biri değilim. Ben bir silahım. Bir alet. Bir iş yapmak için buradayım, başka bir şey için değil.

Ama Freya.

Onu düşündüğüm anda aklımdan geçen zehirli, karanlık düşüncelerin onun kim olduğundan mı yoksa benim ne istediğimden mi kaynaklandığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Onu bir Lindqvist olduğu için mi kırmak istiyorum ve tüm hayatımı ailesinin ona yaptıkları yüzünden

Benim mi? Yoksa başka bir şey mi - daha karanlık ve çarpık bir şey mi?

Ayağa kalkıyorum, sörf tahtamı kaptığım gibi kumları tenimden temizliyorum. Soğuk rüzgâr yüzüme çarpıyor ama ben hissetmiyorum bile. Sadece içimi kemiren, her şeyin kontrolden çıktığını ve bunu durduramayacak kadar ileri gittiğimi hissetmeye odaklanabiliyorum.

Geri döndüğümde telefonum kamyonetimin ön koltuğunda vızıldıyordu. Ekranı bakmadan önce tahtayı bagaj kapağına yaslıyorum.

Hana.

Neredeyse görmezden geliyordum ama bir şey beni cevap vermeye zorladı. "Ne?" Mırıldanıyorum.

Diğer uçta kısa bir duraklama oluyor ve arka planda hafif bir caz sesi duyabiliyorum. Her zamanki yerinde.

"Orada olacağını tahmin etmiştim," diyor, sesi yumuşak ve alaycı.

"Nereye?" Homurdanıyorum.

"Dalgaları duyabiliyorum, aptal. Ayrıca geceleri sörf yapmanın kara kara düşündüğün zamanlarda başvurduğun bir yöntem olduğunu biliyorum."

Okyanusa dönüp bakarken homurdanıyorum. "Kara kara düşünmüyorum." "Elbette," diye yanıtlıyor Hana, sesi kuru.

Bir duraklama daha oluyor ve ses tonu değişiyor. "Gerçekten ama. Sen iyi misin?"

Basit bir soru ama beni rahatsız ediyor. Ben iyi değilim. Dokuz yaşımdan beri iyi değilim ve ailem

parçalandım. Ve ondan sonraki iki yıl boyunca, Kenzo, Tak ve Hana ile yaşamaya başlamadan önce kesinlikle iyi değildim.

Ama bu asla konuşacağım bir şey değil, onlarla bile.

Bazı şeyler düzeltilemeyecek kadar bozuktur.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, sesim keskin. Çok keskin.

Hana itmez. Asla yapmaz. Ama sesindeki endişeyi duyabiliyorum. "Her ne ise, bunu tek başına yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Hana milyonda bir bulunur ve ona ailem diyebildiğim için çok şanslı olduğumu biliyorum. Ama aynı şekilde, yalnızlık en iyi yaptığım şey. Yalnızlık güvende olduğum yerdir. Benim yüzümden başka kimsenin zarar görmeyeceği yer.

"Bu gece caz nasıl?"

Homurdanıyor. "Konuyu mu değiştiriyorsun?" "Belli ki."

Hafifçe gülüyor ve ben onun gözlerini devirdiğini görebiliyorum. "Sen imkansızsın, bunu biliyor musun?"

Cevap vermiyorum.

"Grup bu gece çok iyi. Yine de Maymun'u özlüyorum."

Kyoto'da en sevdiği caz mekânı olan Altın Maymun'u kastediyor.

"Bak ne diyeceğim. Bizi bu lanet şehirden çıkarması için Kenzo'ya baskı yapmama yardım et, ben de sana Monkey'de bir ay boyunca içkilerini ısmarlayayım."

Hafifçe gülüyor. "Anlaştık." Nefes verir. "Cidden... Kendine iyi bak, Mal. Seni önemseyen insanlar var."

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor, sözlerinin ağırlığı göğsüme çöküyor.

Sörf tahtasını arkaya atıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve kamyonetin yan tarafına yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıp dalgaların sesinin sessizliği doldurmasına izin veriyorum. Ama anılar zaten orada, yüzeye doğru tırmanıyor.

Ailemin öldüğü gece.

Hâlâ görebiliyorum. Evin kenarlarını yalayan alevler, havayı parçalayan silah sesleri, başımın üstündeki üç metrelik suda yankılanıyordu.

Bahçe hortumunun metalik tadı. İçinden soluduğum havadaki duman, ağzıma soktuğum hortumla havuzun derinliklerine saklanıp sevdiğim her şeyin parçalanışını dinlemek.

Her şey sessizleştğinde her yer kana bulandı ve sonunda ayağa kalktım.

Ve sonra Kir vardı.

O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum. Çok gençtim, çok korkmuştum. Ama yıllar sonra, o gece havuzdan çıkarken alevlerin dünyamı yok edişini izlediğimde gördüğümün o olduğunu anladım.

Anıları geri çekmeye zorluyorum, onları ait oldukları yere kilitliyorum.

Kir tüm bunların bir anahtarı.

Freya da bir diğeri.

Tüm bunların nasıl bağlandığını bulacağım.

Yapmak zorundayım.

FREYA

LITTLE PLUM, tüm zamanların en sevdiğim ramen mekânı, etrafımda usulca vızıldıyor.

Gerçekten, burası harika bir yer.

Japonya'ya hiç gitmediğim için Little Plum'ın favori ramen mekanlarım arasındaki yerini değiştireceğini tahmin ediyorum. Ama şimdilik burası harika.

Ayrıca, bir restorandan çok bir kafe gibi işletiyorlar, yani sadece dizüstü bilgisayarlara tolerans göstermiyorlar, aslında sizi istediğiniz kadar oturmaya ve takılmaya teşvik ediyorlar.

Annika ve ben New York'a ilk geldiğimizde keşfettiğimizden beri buraya geliyorum. Genellikle burası benim için bir Zen mekânıdır, ama bu gece, bütün gün içimde kopan fırtınayı dindirmek için çok az şey yapıyor.

Küçük bir masada oturmuş, chashu ramenimi höpürdeterek yerken bir yandan da Kir'in ev ağında bazı güvenlik kontrolleri yapıyorum. İşlerinin çoğunu bu ağ üzerinden yürüttüğü için -hem yasal hem de yasadışı- işimin bir parçası da bu şeyin tamamen güvenli olduğundan emin olmak. Bu yüzden buna odaklanmaya çalışıyorum ama pek başarılı olduğum söylenemez.

Onun yüzünden.

Lanet olası Mal.

Kötü Niyetin Veliaht Prensi. Kötülüğün vücut bulmuş hali.

Onunla ilgili her şey kafamı karıştırıyor - varlığı, bana bakışı, etrafında sürekli dönen karanlık. Bunu engelleyebilmeliyim. Onu susturabilmeliyim.

Ama yapamam.

Önümdeki ekrana ne kadar odaklanmaya çalışırsam çalışayım, o orada, zihnimin arkasında, kaçamadığım bir gölge gibi duruyor.

İç çekiyorum, bir elimi yorgun gözlerime sürterek kendimi konsantre olmaya zorluyorum. Bu işi bitirmem gerekiyor. Kir günlerdir güvenlik güncellemelerini bekliyor ve geride kalmayı göze alamam. Ama zihnim sakinleşmiyor. Mal'in bana bakışını unutmama izin vermiyor. Bana hırlayarak söylediği sözleri.

Başımı sallayarak düşüncelerimden kurtulmaya çalışıyorum. Gülünç derecede lezzetli domuz rameninden bir yudum daha alıyorum ama faydası yok. Huzursuzum, düşüncelerim yüzlerce farklı yönde dönüyor, hiçbir elimdeki görevle ilgili değil.

"Affedersiniz?"

Yumuşak bir ses beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Gözlerimi kırpttırıyorum ve yan masamda oturan Asyalı bir kız görüyorum. Koyu renk saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve benim gibi giyinmiş.

Siyah dar bir kot pantolon, siyah kapüşonlu bir tişört, bileklerinde ve parmaklarında fetiş kulüplerine yakışacak takılar. Koyu renk, kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından yalvaran bir bakışla bana bakarken yüzünü buruşturuyor.

"Sormaktan nefret ediyorum ama telefonunuzun şarj aletini birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim? Benimkini otelde unutmuşum.

salak."

Sesi ağır aksanlı ama İngilizcesi kusursuz.

Tekrar göz kırpıyorum, zihnimi Mal'dan şimdiki zamana kaydırıyorum ve sosyal ayaklarımı buluyorum.

"Ah-evet, tabii ki," diyorum, çantamı karıştırıp şarj cihazımı çıkarıyorum. "Al. İhtiyacın olduğu sürece kullan, bir süre burada olacağım."

Kız gülümsüyor, rahatlama yüz hatlarını kaplıyor. "Çok teşekkür ederim. Beni kurtardınız."

Ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Sorun değil."

Şarj aletini dizüstü bilgisayarına takarken ekranına bir göz atıyorum. Dürüst olmak gerekirse, meraklı bir pisliğim ve toplum içinde her zaman insanların ekranlarına bakarım. Ama onunkine baktığımda, dikkatimi anında tanıdık bir şey çekiyor. Kız şifreleme çalışması yapıyor.

Başka bir güvenlik ineği gördüğümde kendime engel olamıyorum. "Pardon, bu iki balık tabanlı GPD şifreleme algoritması mı?"

Başı bana doğru dönerken yüzü aydınlanıyor. "Evet!" Sonra gözlüklerinin arkasından kaşları çatıldı. "Vay canına, güzel nokta! Sen...?"

Garip bir akrabalık duygusunun üzerime çöktüğünü hissederek başımı sallıyorum. "Evet. Çoğunlukla güvenlik işleri yapıyorum; ağlar kuruyorum, bazı kod modelleme eğitimleri veriyorum."

Kaşları ilgiyle kalkıyor. "Bu harika!"

Biraz gülümsüyorum ve az önceki gerginliğimin hafiflemeye başladığını hissediyorum. "Sen mi?"

"Serbest çalışan," diyor hafifçe omuz silkerek. "Çoğunlukla etik hackleme, şirketlerin sistemlerini stres testine tabi

tutmalarına yardımcı olmak. Seviyorum

beni tetikte tutuyor."

"Güzel," diyorum başımı sallayarak.

"Her şey kurallara uygun elbette," diye ekliyor aceleyle.

"Tamamen. Aynen."

Bana bakarken dudağını ısırarak sırtıyor. "Yani, her zaman kurallara uygun değil..."

Gülümsemem genişliyor. "Aynen."

Gülüyor ve elini uzatıyor. "Cain." Gözlerini deviriyor. "Üzgünüm, aptalca, biliyorum. Ama insanlarla bir süre tanışana kadar gerçek ismimi paylaşmam. Bu benim çevrimiçi adresim."

Başımı sallayarak gülümsedim. "Hayır, kesinlikle anlıyorum." Elini tutup sıkıyorum. "Ben Freya. Gerçek adım. Memnun oldum, Cain."

Sırtıyor. "Seninle tanışmak harika, gerçek adın Freya. Tüm bunları anlayan biriyle karşılaşmak çok nadirdir. Ne yaptığımı anlatmaya çalıştığımında insanlar genellikle bana tuhaf tuhaf bakıyor."

Aramızdaki bağın büyüdüğünü hissederek gülüyorum. "Evet! Her şeyin filmlerdeki gibi olduğunu düşünüyorlar - kapüşonlu bir adamın dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazması gibi."

İkimizin de aslında kapüşonlu giydiğimizi ve dizüstü bilgisayarlarımızda hararetle yazdığımızı fark ettiğimizde duraklıyoruz. Mekanın geri kalanı bize deliymişiz gibi bakarken ikimiz de kahkahalarla çılgık atıyoruz.

"New York'tan mısınız?"

Başımı sallıyorum. "Ben her yerden geldim. Ama artık buradayım. Ya sen?"

"Japonya," diye omuz silkiyor. "Biliyorum, İtalyan aksanı seni şaşırttı."

Homurdanıyorum. Aksan tamamen Doğu

Asyalı. Bu kız komik. Ondan hoşlandım.

"Buraya çok sık gelir misiniz? Buraya ilk kez geliyorum. Yakınlarda bir otelde kalıyorum ve manzara değişikliğine ihtiyacım vardı."

Başımı salladım. "Evet, burayı seviyorum. Gerçi Japonya'daki ramenlerin çok daha iyi olduğunu tahmin ediyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Eh, her ülkede boktan yemekler var."

Sırıtiyorum. "Manzara değişikliğine ihtiyaç duyduğunuzda gelmek için kesinlikle iyi bir yer. Ben de bu yüzden bu gece buradayım. İşler..."

Kaşlarımı çatarak devam ediyorum.

"Üzgünüm, çok fazla bilgi var" diyorum.

"Sorun değil," diye gülümsüyor, biraz da gülüyor. "Anlıyorum. Bazen bir süreliğine kafanı dağıtman gerekir."

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum, burnunu sokmadığı için memnunum.

Sonrasında, favori kodlama dillerimizden New York'taki en iyi dizüstü bilgisayar dostu kafelere kadar her konuya değinerek rahat bir sohbete dalıyoruz. Son zamanlarda kendimi içinde bulduğum karmaşadan başka bir şey hakkında konuşmak iyi hissettiriyor. En azından bir süreliğine her şey normalmiş gibi davranabiliyorum.

Ama konuşurken bile, yüzeyin altında gizlenen ve beni altına çekmek için bekleyen bir şey olduğu hissinden tamamen kurtulamıyorum.

Birkaç saat sonra, Cain ve ben telefon numaralarımızı ve e-postalarımızı değiş tokuş edip vedalaştıktan sonra, kendimi amaçsızca yürürken buluyorum. şehir etrafımda ğlduyor, ancak serin akşam havası göğsüme geri gelen huzursuzluğu yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

Cain'le tanışmak beklenmedik bir şeydi. Ama iyi oldu. Benimle aynı dünyayı paylaşan biriyle tanışmak nadirdir. Yine de, konuşmamızı zihnimde tekrar ederken bile, bir parçam huzursuz. Ne kadar dikkatimi dağıtmaya çalışsam da düşüncelerim Mal'e dönüp duruyor.

Belli ki ondan kaçamıyorum. Kontrol edemediğim bir fırtınanın içine çekildiğim hissinden de kaçamıyorum.

Ama belki...

Belki de istemiyorumdur.

FREYA

Elleri vücudumda geziniyor, ben onun dokunuşu altında kıvranırken her yerimde izler bırakıyor.

Parmakları tenimde sert ve sahiplenici bir şekilde gezinirken onun sıcaklığını, vücudunun beni yatağa bastıran ağırlığını hissedebiliyorum. Nefesi boynumda sıcak ve dişlerinin hassas etimi keskin bir şekilde ısırması, sırtım ona doğru eğilirken hevesle inlememe neden oluyor.

Anında beni ters çeviriyor, saçlarımdan bir avuç tutuyor ve beni yere sabitliyor. Diğer eli külotumun arkasından tutup, parmakları bacaklarımın arasına kabaca girmeden önce onları aşağı çekiyor ve hain ıslaklığımı hissediyor.

Erkeksi deri ve sandal ağacı kokusu havayı dolduruyor. Etrafımı sarıyor. Beni boğuyor. Nabzım hızlanıyor, nefesim sık soluklarla gelirken ona doğru eğiliyor, daha fazlasını arzuluyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Boğazından alçak sesle hırlıyor, sesi bedenimi titretiyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Dudakları kulağıma değiyor, önce yumuşak, sonra daha ısrarlı, dişleri beni korkutması gereken ama korkutmayan bir şekilde tenimi sıyrıyor. Bunun yerine içimde derinlerde, uzun zamandır gömmeye çalıştığım bir şeyi ateşliyor.

"Söyle," diye fısıldıyor Mal, sesi kalın. "Bana ait olduğunu söyle."

Nefesim kesiliyor, bedenim onun altında titriyor, kalın parmaklarını acımasızca arkamdan içime sokarken göbeğim parmaklarının etrafında kenetleniyor. Avuçları kıcıma sertçe vuruyor ve dişlerimin arasında kıvrılan çarşaflara doğru ciyaklamama neden oluyor.

Zihnim, onu ilk gördüğüm andan beri içimi kemiren korku ile bir türlü kurtulamadığım karanlık, utanç verici arzu arasında sıkışıp kalıyor. Dudaklarım aralanıyor, kelimeler orada asılı duruyor, söylenmeyi bekliyor.

Ben sana aidim.

Ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Bunun yerine ona uzanıyorum, parmaklarım bileğinin etrafında kıvrılıyor, onu daha yakına ve daha derine çekmeye, onu daha fazla hissetmeye çalışıyorum. Saçlarımı sıkıca kavırıyor, parmakları tekrar içime girmeden önce eliyle kıcıma şaplak atıyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Her yerde o var; elleri, nefesi, vücudu sanki her yerimi sahipleniyormuş gibi içime bastırıyor.

Onu uzaklaştırmalıyım. Ama yapamam. Yapamıyorum.

Bedenim bana ihanet ediyor, onunla birlikte hareket ediyor, onun dokunuşunu arzuluyor, onun kontrolüne ihtiyaç duyuyor. İçimde onunla eşleşen bir karanlık var ve ne kadar inkâr etmeye çalışsam da bunu istiyorum. Onu istiyorum.

Dudaklarını benimkilere karşı hissediyorum, şiddetli ve talepkâr ve kendimi öpücüğün içine, onun sıcaklığına, diğer her şeyi yok etme şekline bırakıyorum. O yakınımıdayken başka hiçbir şey yok. Sadece o, ben ve artık karşı koyamadığım aramızdaki manyetik, tehlikeli çekim.

"Sana sahibim amına koyayım," diye homurdanıyor Mal, sesi emredici. "Bunu asla unutma."

Bunu istememeliyim. Buna ihtiyacım olmamalı. Ama artık çok geç. Ben çoktan kayboldum, çoktan onun oldum.

Ve yine de bir şeyler doğru değil.

Oda çok hareketsiz, çok sessiz. Görüşümün kenarlarında garip bir bulanıklık var ve bir an için batıyormuşum gibi hissediyorum. Odaklanmaya, kendimi topraklamaya çalışıyorum ama her şey elimden kayıp gidiyor.

Mal'ın tutuşu gevşer. Varlığı

kayboluyor. Ve işte böyle, yalnızım.

Sarsılarak uyanıyorum, nefes nefese yatakta doğrulduğumda kalbim güm güm atıyor. Elim göğsüme gidiyor, parmaklarım gömleğimin kumaşına gömülüyor, sanki basınç kalbimin düzensiz atışını bir şekilde sakınleştirebilirmiş gibi. Çarşaf lar bacaklarımın etrafında dönüyor, ter ve... başka şeylerle nemlenmiş.

Oda sessiz. Bu bir

rüyaydı.

Sadece bir rüya.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak Mal'ın dokunuşunun kalıcı hissinden kurtulmaya çalışıyorum. Çok gerçekçiydi. Sesinin kulaklarımda yankılanma şekli, karanlık, buyurgan ve sahiplenici, sanki burada benimle odadaymış gibi.

Etrafıma bakıyorum, nefesim hâlâ sığ patlamalar halinde geliyor. Şehir ışıklarının yumuşak parıltısı perdelerin arasından süzülüyor ve zemine uzun gölgeler düşürüyor. Her şey sessiz. Sakin. Ama midemdeki korku düğümü gitmeyi reddediyor.

Adrenalin dalgası yavaşça geri çekilirken vücudum titriyor ve ardında sadece yorgunluk bırakarak yastıklara doğru yığılıyorum. Mal'ın dokunuşunun hayaletini hâlâ tenimde hissedebiliyorum; ellerinin, dudaklarının baskısını.

Çok gerçekçiydi.

Gözlerimi kapatıyorum, sakinleşmek için kendimi zorluyorum ama zihnim durmak bilmiyor. Rüya belki de bir uyarıydı, onun ne kadar tehlikeli olduğunu ve beni ne kadar kolay tüketebileceğini hatırlatıyordu.

Onun yapmasını istiyorsun.

Bu düşünce zihnimde gezinirken ürperiyorum. Berbat ötesi bir şey ama ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da bu düşünce peşimi bırakmıyor.

Mal tehlikeli bir canavar. Bu çok açık. Gözünü kırpmadan ya da en ufak bir duygu belirtisi göstermeden kan dökmesini, sakatlamasını ve öldürmesini izledim.

Ayrıca, sahip olduğum en karanlık, en tehlikeli sırrı biliyor.

...Ve yine de buradayım, onunla ilgili çok ama çok canlı seks rüyaları görüyorum.

Bu, odama geldiği geceden beri ilk değil. Ve her geldiklerinde, daha da sapkın ve berbat oluyorlar. Daha yanlış. Sanki gizli, çarpık arzularım ve sapkınlıklarım, rüya Mal ile dans etmek için yüzeye çıkmakta giderek daha rahat hissediyorlar.

Sağlığım ve refahım için en tehlikeli kişiyle akıllara durgunluk veren, kink-tastik, pis rüya seksi yapıyorum.

Neyim var benim?

Onu ellerinde kan ve gözlerinde soğuk, hesapçı bir bakışla o cesetlerin üzerinde dururken ilk gördüğüm geceden beri kendime bu soruyu soruyorum ama cevap yok.

Ondan korkmalıyım. Ben ondan korkuyorum.

Ama aynı zamanda beni daha da korkutan bir şekilde ona çekiliyorum.

Tekrar doğruluyorum, terden sıırılsıklam olmuş çarşafı bir kenara iterek bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum. Serin hava tenime çarptığında titriyorum, ancak bunun soğuktan mı yoksa rüyanın kalıcı etkilerinden mi kaynaklandığından emin değilim.

Buradan çıkmam gerek.

Ama yapamıyorum.

Neredeyse öğlen oldu, bu da benim için sabahın ikisi demek. Annika ve ben Kir'in şehirdeki çatı katına taşındık, nişan partisindeki çatı çekiminden sonra hala kilit altındayız.

Yakın zamanda tekrar uyuyabileceğimden emin değilim. Bu yüzden ayağa kalkıp odanın köşesindeki sandalyenin üzerine örtülmüş bornozu alıyorum. Kumaş yumuşak ve lüks ama şu anda çok ağır, sanki beni boğuyor. Yine de üzerime geçiriyorum ve pencereye doğru ilerlerken kemerini sıkıca bağlıyorum.

Kir'in burayı Annika'nın ve benim kişisel Fort Knox'uma dönüştürmek için yaptığı değişikliklerden biri de pencereleri UV engelleyici bir filmle kaplatmak oldu. Böylece hava aydınlık olsa bile alnımı cama dayayıp şehre bakabiliyorum.

Yemin ederim, bu aileyi bulmayı hak etmiyorum.

Nefesimi düzene sokmaya ve rüyayı zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Ama Mal'ın görüntüsü, onun

elleri, sesinin tınısı - hepsi hala orada, yüzeyin hemen altında gizleniyor.

Ondan kaçamıyorum.

Ve asıl sorun şu ki, bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

Kapının hafifçe çalınmasıyla irkiliyorum ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarak dönüyorum. Mal'ın tıpkı rüyamda olduğu gibi kapıda dikildiğini görmeyi bekliyordum.

Ama o değil.

Annika.

Kızıl saçları omuzlarına dökülmüş ve üzerinde Damian'a ait olduğunu anladığım büyük boy bir Rangers kapüşonlu tişörtü var.

Bu çatı katı onun için sık sık uğradığı bir yer - tıbben komaya girip yaşam savaşı vermediği zamanlarda yani.

Kapüşonun Annika'nın üzerinden bir battaniye ya da komik bir panço gibi sarkmasına alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Yorgun görünüyor, yüzü çizilmiş, gözleri yorgunluktan ağırlaşmış.

"Uyuyamadın mı?" diye soruyor usulca.

Başımı sallıyorum, bornozumu daha sıkı sarıyorum. "Pek sayılmaz."

Annika odaya giriyor ve kapıyı arkasından sessizce kapatıyor. Yatağa doğru ilerliyor ve iç çekerek yatağın kenarına oturuyor. "Geçen geceyi düşünüp duruyorum. Vurulma olayını, hepsini."

"Hey, sokaklarda dünyaya karşı sadece biz varken daha kötülerıyla de başa çıktık, değil mi?"

Sırıttıyor, yüzünü kaldırıp bana bakıyor. "Bu da başka bir Freya moral konuşmasının başlangıcı mı?"

"Çimenler her zaman daha mı yeşil?"

Kıs kıs gülüyor.

"Elinden gidene kadar neye sahip olduğunu

bilmiyor musun?" Kıkırdıyor, tekrar bana

bakıyor. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diye sırtıtıyorum. "Hey, gerçek bir tavsiyeyle yardımcı olamasam bile en azından canını sıkan şeyi unutturacak kadar güldürebilirim, değil mi?"

Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor ama yüzü hala

endişeli. Ve ben nedenini biliyorum.

Keşke benimle bu konuda konuşabileceğini hissetseydi.

Geriye dönüp baktığımda, Anni ve benim o yıllarda sokaklarda hayatta kalmış olmamız bile şaşırtıcı. Biz iki genç kızdık, yalnızdık ve dünya onları avlamak isteyen canavarlarla doluydu. Annika'nın da benim gibi korku ve tehlikeyle yüz yüze geldiğini biliyorum.

Ve sonra farklı türde bir canavarla tanıştık. Sabırlı ve güzel sözleri olan bir canavar. Bizi daha derine çekmek için hediyeleri ve parlak bibloları olan.

Adı Valon Leka'ydı, bir Ermeni suç örgütü olan Kardeşlik'in başıydı. Annika ve ben onun yolunu ilk kez bizi bir iş için tuttuğunda kesiştik. O zamanlar bu bizim en büyük soygunumuzdu ve bize verilen görevi yerine getirdikten sonra Valon çaldıklarımızın yarısının bizde kalmasına izin verdi.

Ondan sonra bize sahip oldu.

Bir sonraki işte yine bize söz verdiği yüzde on yerine kazancın yarısını verdi. Bir sonrakinde ise her şeyi aldık. Bize övgüler, hediyeler, arabalar, süslü kıyafetler, mücevherler... aklınıza ne gelirse yağdırdı.

Onun cazibesine ve iyiliklerine kapıldım.

Annika onlar tarafından tüketildi.

Geriye dönüp baktığımda, arkadaşımın yaşadıklarına artık tımar denildiğini fark ediyorum. Anni yirmi iki yaşındaydı ve kelimenin tam anlamıyla evsizdi, ailesi ya da güvenlik ağı yoktu, benim dışımda o da evsizdi ve ailesi ya da güvenlik ağı yoktu.

Bu arada Valon kırk beş yaşında, çekici, zengin, güçlü ve oldukça yakışıklıydı.

Annika'nın hiç şansı yoktu.

Üç yıl boyunca Valon'un yörüngesinin bir parçasıydık. Dünyadaki en iyi arkadaşımın o hapishanede bu kadar uzun süre kalmasına izin verdiğim için duyduğum suçluluk duygusunu asla ama asla kaybetmeyeceğim.

Annika'yı bir kafeste kilitli ya da duvara bağlı falan tutmuyordu elbette. Onun hapishanesi ışıltılı hediyelerden ve lüks tatillerden oluşuyordu. Süslü daireler ve lüks arabalar üzerine inşa edilmişti. İkimizi de üç lanet yıl boyunca onu kullanacak kadar mutlu etti ve dikkatimizi dağıttı, ta ki bir gün şükürler olsun ki uyanana kadar.

Ayrıldık ve bir daha arkamıza bakmadık. Ve bu, o bölümün son sayfası olacaktı. Birkaç ay önce her şeyi berbat etmemiz dışında.

Kir'ün bizi kendi dünyasına getirmesinin bir nedeni de artık onun için çalışıyor olmamızdı. Hırsızlık konusundaki yeteneklerimizi takdir ediyordu, ancak bu yetenekler için daha büyük, daha görkemli planları vardı. Anni ve ben zengin pislikleri soymak, kredi kartlarını aşırarak ve arabaları çalmak yerine yeteneklerimizi daha büyük işler için kullanmaya başladık.

Çek hesaplarını hacklemek yerine, Kir'in düşmanlarına karşı kullanmak için kirli çamaşırları ortaya çıkarıyordum. Annika sosyal mühendislikten, Kir'in düşmanlarını ezmeye

yönetim kurulu odasındaki insanlar. O artık bir toplantıya ciddi bir büyük penis enerjisiyle giren ve Kir'in istediğini almasını sağlayan belalı bir kaltak.

Dürüst olmak gerekirse, kredi kartı çalmaktan çok daha eğlenceli.

Ancak birkaç ay önce, eski kaşınının kaşınması gerekiyordu. Bizim gibi insanları bizim gibi insanlara ihtiyaç duyan işlerle buluşturan tarafsız, anonim bir taraf olan The Broker ile konuştuk ve kendimizi Ülkan Gacaferi adında özellikle kötü bir orospu çocuğuyla konuşurken bulduk.

Görünüşte Ülkan'ın işi çocuk oyuncağıydı. Tek yapmamız gereken şehir merkezindeki ultra seçkin bir apartman dairesinin otoparkından yepyeni, neon sarısı bir Lamborghini çalmaktı. Bize bir arkadaşına eşek şakası yaptığını söyledi. Ve bunun için yüklü bir para ödemeye hazırdı: arabanın kendisi için üç yüz elli bin dolar, artı yeteneklerimiz için bir yüz bin dolar daha.

Söylemeye gerek yok, işi kabul ettik. Hatta sanırım birbirimize paranın bir kısmını Kir için güzel bir şeylere harcayacağımızı bile söyledik.

Sonra işler kötüye gitti.

Arabayı sorunsuzca çaldık ve teslim noktasına doğru sürerken keskin bir dönüş yaptık ve bagajda ağır bir şeyin düştüğünü duyduk. Ve aptallar gibi bakmaya gittik.

Dediğim gibi, sıçtık batırdık.

Bagajın içinde yüz elli kiloya yakın kokain, iki milyon civarında nakit para ve pek de yasal görünmeyen birkaç makineli tüfek bulduk.

Bunlar herhangi birinin uyuşturucuları, paraları ve silahları da değildi.

...Onlar Valon'a aitti.

Evet. Buraya hüzünlü trombon sesi efekti ekleyin.

Arabayı Lincoln Tüneli'nin yanında bıraktık, parmak izlerini sildik ve yürüyerek uzaklaştık. Şimdi peşimizde iki şeytan var ve ikisi de mutlu değil. Ulkan kızgın çünkü işi bıraktık. Ve Valon kızgın çünkü... şey, bariz olan şey yüzünden.

Bizim yaptığımızı biliyor. Yani emin değilim ama aptal da değilim. Annika bana tek kelime etmedi ama nişan partisinde ne gördüğümü biliyorum. Valon da oradaydı ve Annika onunla solgun, kederli bir yüzle konuşuyordu.

Bir yanım bana bundan bahsetmediği için kızgın ama diğer yanım da tamamen anlayışla karşılıyor. Bunu aklından çıkarmak isteyebilir.

Ancak, konudan kaçınmamız tehdidin ya da tehditlerin olmadığı anlamına gelmez.

Evet, belki de -muhtemelen- geçen gece vurulan Kir'in düşmanlarından biriydi, ya da Sota'nın, ya da Kenzo'nun, ya da... her kimse onun.

Ama belki de bizimle derdi o l a n çok tehlikeli iki adamdan biridir.

"Ne bok yiyeceğiz Frey?" Yüzünü buruşturuyor. "Ya geçen gece Ulkan falan olsaydı?"

Valon, Anni gibi bir şey mi?

Bunu ortaya koymayı erteliyorum. Hazır olduğunda benimle canavarı hakkında konuşacak.

"Sanırım şimdilik bekleyip göreceğiz, tamam mı?" Elini sıkarak sessizce söyledim. "Yani burası tam bir uyku festivali ama güvende olduğumuzu biliyorsun."

Kir'in lobiyi, çatıyı koruyan, koridorlarda devriye gezen ve binanın dışında nöbet tutan on kadar adamı var.

Kapı. Lanet pencereler bile kurşun geçirmez.

"Bakalım Kir ve Mori ailesi bunu kontrol ederken ne tür taşları devirecekler, tamam mı?"

Asık suratla başını sallıyor.

"Ayrıca biraz daha dinlenmeye çalışmalısın," diye sırtıyorum. "Ne de o l s a yaklaşan özel bir günün var."

Anni güldü ve düğün saçmalığı için beni tersledi. Sonra bana sarıldı.

"Neden bazen hala koşuyormuşuz gibi hissediyoruz?"

"Bir kez olsun hareketsiz durmayı denemek ister misin?"

Ayağa kalkarken nefesini dışarı üflüyor. "Kulağa harika geliyor. İmzala beni."

Kapıya doğru yürüdü ve omzunun üzerinden bana baktı. "Uyumaktan bahsetmişken, sen de bir ara uyumalısın."

"Evet, muhtemelen."

"Ocean's Eleven filmlerini sonra izlemek ister misin?" Homurdanıyorum. "Tabii ki."

Kapıyı açarken bana gülümsüyor. "Tamam. Biraz uyu, Frey."

Ama aklımdaki son şey uyku. Pencereye doğru ilerliyorum, Mal'ın da dahil olduğu tedirgin edici, sapkın, karanlık rüyaları hatırladıkça kalbim hala hızla çarpıyor.

Avuçlarımı cama bastırıyorum ve altımdaki şehre bakıyorum.

Rüya çok gerçekçiydi. Dokunuşu, sesi - şimdi bile, günün soğuk ışığında, güvenli bir şekilde

Dünya.

Telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor ve beni korkutuyor. Elime alıp ekrana baktığımda bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj görüyorum.

BİLİNMIYOR

Artık bana aitsin.

Soğuk bir şey pençelerini sırtımda gezdiriyor. Aynı anda, korkunç derecede sıcak bir şey içime doluyor.

Mesajı silmeliyim. Numarasını engellemeli, ülkeden kaçmalı, ondan uzaklaşmak için her şeyi yapmalıyım.

Ama yapmayacağım.

Çünkü içten içe korkunç gerçeği biliyorum.

O haklı.

FREYA

UYKUMDA TİTRİYORUM, zihnim bulanık, rüya alemiyle bilinç arasında bir yere sürükleniyorum. Mal'ın elleri üzerimde -sert, sert, parmakları vücudumun üzerinde geziniyor, sanki ona aitmiş gibi.

Sıcak teni benimkine baskı yapıyor, vücudu ağır, yontulmuş ve katı. Bu daha önce de hissettiğim bir his, bilinçaltımın bulanık puslarında bir yerlerde -korku ve arzunun çarpık bir karışımı, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamayana kadar birlikte dönüyor.

Yumuşakça inliyorum, bedenim içgüdüsel olarak onun dokunuşuna doğru eğiliyor. Bunun bir rüya olduğunu biliyorum.

Yine.

Ama zihnimin bu özel seks rüyasının ana karakteri olarak seçtiği kişi, üzerimde mümkün olan en lanet olası, tehlikeli baskı gücüne sahip olan ya da olmayan tam bir psikopat olsa bile, bu bundan zevk alamayacağım anlamına gelmez, değil mi?

Doğru.

Ben de kendimi onun dokunuşunun siyah, girdaplı sıcaklığına bıraktım. Kendimi bırakıyorum, inliyorum ve kıvranıyorum.

Karanlık, çarpık rüyalardan biri daha beni sürüklüyor.

Belki yine kafam karışmış ve utanmış olarak uyanacağım.

...Belki de buna değer.

Elleri zorla göğüslerimi kavradığında inliyorum, parmakları pamuklu tişörtümün içinden ağrıyan meme uçlarımı çimdikliyor, büküyor ve çekiştiriyor, onları vahşileştiriyor ve boğulmuş boğazıma bir zevk çılgılığı getiriyor.

Bir eli yavaşça, kasıtlı olarak karnımın üzerinden aşağıya doğru kayıyor. Uyku şortumun ve külotumun üzerinden amımı avuçluyor ve kalın bir parmağın tehlikeli bir şekilde yarığıma doğru sürüklendiğini hissettiğimde, seksimi ona daha sert bastırmak için utanmadan kalçalarımı kaldırıyorum.

"Ne açgözlü küçük bir fahişe," diye mırıldanıyor sessizce.

"Sikeyim evet," diye mırıldanıyorum, o külotumun içinden klitorisimi okşarken gözlerim kapanıyor.

El bacaklarımın arasından çekilip vücuduma geri döndüğünde ve boğazıma dolanmadan önce bir meme ucunu sıkıştırdığında suratımı asıyorum.

"Boğ beni," diye soluyorum, başparmağı nabız noktamın üzerinde ileri geri hareket ederken karanlık bir şekilde titriyorum.

Sıkmaya başladığında sesi siyah ve gıcırtılı bir şekilde gülüyor.

Bana istediğim her şeyi vermiyor. Eli tekrar gevşiyor ve çenemi kavrayacak şekilde yukarı kayıyor. Başparmağının dudaklarımda gezindiğini hissediyorum, sanki beynim yollarımızın kesiştiği o ilk gece karanlık ofisteki günahkâr alışverişi tekrarlıyor.

Yavaşça, ileri geri, başparmağı alt dudağıma bulaşıyor, sanki beni hazırlıyormuş gibi. Bir saniye sonra, başparmağını hissediyorum

iki kalın parmakla yer değiştirdi.

Diğer eli başımın arkasındaki saçlarımı avuçladığında inliyorum, iki parmağı dudaklarımın arasından ağzıma girerken başımı yana doğru çeviriyor.

"Em," diye emrediyor. "İyi bir fahişe gibi em. Daha sonra sikimi nasıl emeceğini göster bana."

Araya giren parmaklarının etrafında hevesle inliyor, onları bir porno yıldızı gibi açęözlölükle emiyorum. Yanaklarım çukurlaşıyor, dudaklarım etraflarında sımsıkı kenetleniyor ve onlar ağzımın içine girerken dilim de onların etrafında ahlaksızca dönüyor.

"Ne kadar iyi bir saksocu," diye homurdanıyor karanlık bir şekilde.

Sikeyim.

Böyle anılmak beni öfkeliendirmeli. Ama altın övgülerle karışık iğrenç sözler bana uyuşturuğu gibi geliyor. Parmaklarını açęözlölükle höpürdetirken beni daha yüksek sesle inletiyor, ses kulaklarımda yankılanıyor.

Bekle.

Bu sefer farklı bir şeyler hissediyorum.

Dokunuş çok gerçek, çok katı. Yanımda oturmasının ağırlığını hissedebiliyorum, nefesi boynumda sıcak.

Parmaklarının tadını ağzımda hissediyorum.

Lanet olsun.

Gözlerim bir anda açılıyor ve uykunun sisi bir anda dağılıyor.

Rüya görmüyorum.

Gerçeklik beynimde patlayarak ön plana çıkarken üzerime bir dehşet dalgası çöküyor. Mal burada-gerçekten, kelimenin tam anlamıyla,

Tam burada, yatağımın kenarında oturuyor, bir elinin parmakları dudaklarımın arasında. Diğer eli saçlarıma dolanmış, beni olduğu yerde sabitliyor.

Geniř, dehřete dűřműř gözlerim yana kayıyor ve anında onun buz gibi, kristal mavisi gözleriyle kilitleniyor.

Lanet olsun.

Yataktan fırlamaya çalışırken vücudum sarsılıyor ve kasılıyor. Ama yapamıyorum.

Mal ondan kaçmaya çalıştığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Ama eli saçlarımda acı verici bir şekilde sıkılıyor, beni çarşaflara sabitlerken kafa derimde şimşekler çakıyor. Parmakları tembel, kasıtlı bir hareketle ağzımın derinliklerine doğru ilerliyor, içeri girip çıkıyor.

Gir ve çık.

Beni yatağa bağlayan sadece elleri değil. Beni taşa çeviren o ürkütücü mavi gözler ve arkasındaki vahşi vahşet. Gözlerim onunkilere kilitleniyor, parmakları ağzımı şehvetli bir şekilde sikmeye devam ederken nabzım kulaklarımda kükrüyor.

"Günaydın Freya," diye mırıldanıyor, sesi alçak, tehlikeli ve üzerime eğilirken son derece sakın.

Ses tonunda çarpık bir eğlence var, sanki kafa karışıklığımın her saniyesinden zevk alıyor, üzerimde sahip olduğu gücün her bir zerresinin tadını çıkarıyor.

Altında titriyorum, nefesim titrek ve parmaklarının etrafında düzensiz. Tekrar çekmeye çalışıyorum ama nafile. Saçlarımla sıkıca kavlıyor, üzerime eğiliyor ve kaçacak yer bırakmıyor.

"Beni görmezden geliyorsun," diye homurdanıyor Mal, sesi öfke dolu, karanlık bir törpü gibi. "Görmezden gelinmekten hoşlanmam."

Nabzım hızla atıyor, zihnim olanları anlamlandırmaya çalışıyor. Ama mantıklı düşünmeye yer yok. Gerçek bir psikopat tarafından tuzağa düşürüldüm.

Ve bundan zevk alıyor.

"Kendine bundan nefret ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Mal'ın sesi alaycı ve kalın, dudakları kulağıma değiyor. "Beni uzaklaştırmak ve buna hayır demek istediğini mi?"

Kelimeleri oluşturmamıyorum. Boğazım düğümlendi. Tüm içgüdülerim savaşmam, kaçmam için bağılıyor ama felç olmuş durumdayım. Ve bedenim -Tanrım, bedenim- bana ihanet ediyor. Çekimi hissedebiliyorum, onun dokunuşuna duyduğum çarpık arzuyu.

Mal'ın parmakları yavaşça ağzımdan kayıyor ve yanağımda bir sıcaklık izi bırakıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, içlerinde midemi bulandıran korkunç, karanlık bir açlık var.

"Bu sadece dünyanın beklentilerinin konuşması," diye mırıldanıyor, sesi alçak, hipnotik bir fısıltı. "Kendine söylediğin yalanlar çünkü umutsuzca normal olmak istiyorsun."

Elini kaydırıp çenemi kavlıyor ve bakışlarımı onunkine sabitlemeye zorluyor. Başparmağını şişmiş alt dudağımda gezdirirken, gözleri kaybolmak, ilgisinin ağırlığı altında ezilmek istememe neden olan bir yoğunlukla gözlerimi yakıyor.

"Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz, değil mi Freya?" Sesi yumuşak bir hırıltıya dönüşüyor, o kadar alçak ki omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Sen normal değilsin. Ve ben de. Ben de değilim. I."

Kelimeler bir darbe gibi vurdu, keskin ve acımasız. İçten içe haklı olduğunu biliyorum. Bende bir şey görüyor,

O kadar uzun zamandır sakladığım bir şey ki orada olduğunu zar zor hatırlıyorum. Karanlık bir şey. Çarpık bir şey.

"Benim için o maskeyi takma," diye devam ediyor, sesi sert ve emredici. "O sahte iyi kız saçmalığı. İcini görüyorum. Seni görüyorum."

Parmakları tekrar dudaklarımı buluyor, aralarından geçerek bana kontrolün onda olduğunu ve kaçış olmadığını hatırlatıyor. Vücudum geriliyor, her kasım geriliyor ve kendimi durduramadan ısıyorum.

Sert.

Bakırın metalik tadını alıyorum ve derisinin dişlerimin altında kırıldığını hissediyorum.

Mal irkilmiyor.

At. Hepsi.

Dudakları karanlık, çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bunun beni daha da tahrik etmekten başka bir işe yarayacağını sanıyorsan yanıyorsun."

Üzerime bir korku dalgası çöküyor, bu sefer daha güçlü. Bundan hoşlanıyor. Korkum, nafile direnişim, güçsüzlüğüm. Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar karşı koyarsam koyayım, kontrol hâlâ onda.

"Ama," diye ekliyor, sesi alçalıyor, yumuşuyor, "bugün kan havamda değilim."

Bakışları altında titriyorum, nefesim kesik kesik geliyor.

"Görüyorsun, ne istediğini biliyorum Freya," diye mırıldanıyor, parmakları vücudumda geziniyor, alay ediyor, test ediyor. "Neyi arzuladığını biliyorum. Bunu saklamakta sandığın kadar iyi değilsin."

Sözlerini duymamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sonra parmaklarının tişörtümün üzerinden göğsümün yumuşak eğimine doğru sürüklendiğini hissediyorum. Zonklayan, ağrıyan meme ucumu çimdikleyip, elinin aşağıya inmesine izin vermeden önce içimde zonklayan elektriği gönderen acımasız bir bükülme verdiğinde, sızlanmayı durdurmak için dudağımı sertçe ısıyorum.

Bedenim titriyor, zihnim utanç ve arzu girdabında dönüyor.

"Kontrol istiyorsun," diye fısıldıyor Mal, eli daha da aşağı kayarak beni sınıra yaklaştırıyor. "Ama aynı zamanda onu kaybetmek de istiyorsun. Tamamen. Benimle birlikte. O yüzden iyi bir kız ol..."

Eli aniden karnımın yanında durduğu yerden uzaklaşıyor ve çarşafın üzerinden elime doğru kayıyor. Parmakları benimkilere dolanıyor, onları sıkıca kavırıyor ve tekrar karnıma dayıyor, hala onunkilerle bağlı.

Kafa karışıklığı kaşlarımı çatıyor, hızla atan nabzımı bir an için durduruyor.

Ta ki ellerimi, ellerimizi aşağıya doğru itmeye başlayana kadar.

Parmaklarımı kaburgalarımın, karnımın üzerinde gezdirirken titriyorum ve sarsılıyorum. Başparmağıyla şortumun belini ve tangamın dantelini kaldırıyor, sonra elimi ikisinin de altına sokuyor.

İçimde patlayıcı bir şey titreşiyor, o kadar yoğun ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. Parmaklarım ve onun parmakları tenimin üzerinde, seksimin yumuşak tümseğinin üzerinde kayıyor, aniden, boğulmuş bir nefesle, her iki parmağımızın da amımın yumuşak, ipeksi dudaklarından ıslak bir şekilde aşağı doğru itildiğini hissediyorum.

"Nasıl bir karmaşa yarattığını hisset," diye homurdanıyor, parmakları amıma doğru kıvrılıyor ve dudaklarıma keskin bir nefes alma çılgılığı getiriyor. "Külotunu kirli bir kadın gibi ıslatmışsın.

küçük fahişe. Şimdi, bakalım bu küçük amcık ne kadar açgözlü..."

Giriş yok. İşi kolaylaştırmak yok. Tek bir hareketle, işaret parmağımı ve kendi parmağını açıklığıma itiyor ve onları derinlere sokuyor.

Mesele şu ki, bir şeylere rahatça girmesine gerek yok. O kadar sıırılsıklamım ki ikimizin de parmakları rahatça içeri giriyor.

Çok derinden.

Kalçalarım içgüdüsel olarak kapanırken bir iniltiyi bastırarak haykırıyorum. Ama Mal bacaklarımı tekrar ayırırken anında sarsılıyorum ve dudağımı sertçe ısıyorum. Eli her iki parmağımızı da okşayıcı, ikna edici bir hareketle kıvrıyor, g-noktama sürtünüyor ve gözlerimin başımın içinde dönmesine neden oluyor. Parmağımı çekip çıkarıyor, ikisini de tekrar içeri sokmadan önce onunkıyla birlikte klitorisime sürtüyor.

"Çok dar bir amın var Freya," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. "Sikimin canını nasıl sıkacağını hayal edebiliyorum - eğer hepsini içine sığdırabilirsem."

Beni daha hızlı ve daha sert parmaklamaya başladığında titreyerek inliyorum, oda etrafımda dönerken beni sersemletiyor.

"Yine de sığdıracağım, Freya," diye homurdanıyor. "Önce gırtlığına sokmam ve bu daracık küçük amcığa sokmadan önce güzelce ıslatmam gerekse bile."

Gözlerimde yaşlar yanıyor, boğazım utançtan sıkılıyor ve o parmaklarımızı ağrıyan, muhtaç amıma sokup çıkarmaya başladığında itiraf etmek istemediğim karanlık bir şey. Başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor, dokunuşu neredeyse şefkatli, sanki ne kadar ileri iteceğini ve ne zaman duracağını tam olarak biliyormuş gibi.

"Sana nasıl yapılacağını göstereceğim," diye karanlık bir şekilde nefes alıyor. "Sana öğreteceğim."

Elleri hassasiyetle hareket ediyor, bana rehberlik ediyor. Bedenim sorgusuz sualsiz, tereddütsüz onu takip ediyor. Dokunuşunun altında çaresizim, onun çekimini, beni yavaşça parçalayan karanlık, çarpık manyetizmasını inkar edemiyorum.

"Sorun mu yaşıyorsun?" Mal'ın sesi neredeyse alaycı, ama keskin bir yanı da var. "Bırak yardım edeyim."

Parmakları acımasızca hareket ediyor, beni daha da yakınlştırıyor, her dokunuşu üzerime sıcaklık ve utanç dalgaları gönderiyor. Nefesim kesiliyor, bedenim bana yine ihanet ediyor, ona durduramayacağım şekilde karşılık veriyor.

Onları durdurmak istemiyorum. Artık istemiyorum.

"İşte bu," diye usulca homurdanıyor. "Bırak beni. Sen benimsin, Freya. Her bir parçan, bu dağınık küçük amcık da dahil. Artık senin amın bile değil," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. "O benim amım. Ve boşalmasını istediğimde, boşalacak, anlaşıldı mı?"

Tek yapabildiğim hüngür hüngür ağlamak ve başımı sallarken muhtemelen olumlu bir yanıtla benzeyen bir şeyler mırıldanmak. Ağzımın gevşediğini, sırtımın kamburlaştığını ve kıvranmaya başladığını hissedebiliyorum çünkü tüm benliğim, tüm varlığım onun dokunuşu ve sözleri altında parçalanıyor.

Parmaklarımız içimde kıvrılırken, "O zaman iyi bir küçük fahişe ol," diye kulağıma doğru hırlıyor. "Ve benim için gel, hemen şimdi."

İçimdeki baskı arttıkça görüşüm bulanıklaşıyor, daha fazla dayanamayana kadar daha da sıkılaşıyor. Ve sonra, son bir emredici dokunuşla tetiği çekiyor ve beni tamamen paramparça ediyor.

Birdenbire düşüyorum, uçuruma yuvarlanıyorum, bedenim hislerle patlıyor, zihnim bomboş kalıyor ve diğer her şey kayboluyor.

Korku yok. Utanç yok. Sadece içimde biriktirdiği her şeyin çığ, ezici bir şekilde serbest bırakılması.

O zaman bitti.

Yatağa yığılıyorum, vücudum bitkin düşüyor. Nefesim kesik kesik geliyor, kendimi toparlamaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor. Ne kadar süre böyle yattığımdan emin değilim, tüm vücudum karıncalanıyor ve titriyor, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim kapanıyor.

Yavaşça gözlerimi kırpttırıyorum, gözlerimi açtığımda görüşüm netleşiyor. Sertleşiyorum.

Mal gitti.

Ve hayır, başka bir dayanılmaz derecede canlı rüya değildi. Yatağımın kenarında oturduğu yerdeki çarşaf lar hâlâ sıcak. Vücudum hala içimdeki parmaklarımızın gerildiği yerleri hissedebiliyor ve benimkiler hala yapışkan ve ıslak.

Ama az önce olanların ağırlığından başka bir şey bırakmadan ortadan kayboldu.

Yorganı bedenimin üzerine çekiyorum, ellerim titreyerek top gibi kıvrılıyorum, aklım başımdan gidiyor. Utanç sel gibi akıyor, buruk ve acı.

Kontrolü ele almasına izin verdim. Bunu ben istedim. Şimdi bunu tekrar yapmasını engelleyebilir miyim bilmiyorum.

Ve en berbat kısmı?

İstediğimden emin değilim.

Telefonumun zil sesi beni uykumdan koparıyor. İnliyorum, yatakta dönüyorum, zihnim bulanık. Gün ışığı karartma perdelerinin kenarlarından içeri sızıyor ve telefonu sustururken gözlerimi kısmama neden oluyor.

Güneşin orada olduğunu ve beni beklediğini bilmek bile cildimi rahatsız ediyor. Her zaman bekliyor.

Xeroderma pigmentosum. Bir ağız dolusu tıbbi zırvanın özünde tek bir acımasız gerçek var: Güneş benim düşmanım. UV ışınlarının verdiği hasarı çoğu insan gibi onaramıyorum. Çoğu insanın bir saniye bile düşünmeden emdiği ışınlar beni hücre hücre parçalıyor.

İşte bu yüzden gölgelerde yaşamayı, geceyi kucaklamayı öğrendim. Benim günüm başkalarınıninki bittiğinde başlıyor.

Dünyanın büyük bir kısmına göre, kendi seçimimle gecenin yaratığı gibi görünmem gerektiğini biliyorum. Sanki gotik estetiğine çok fazla yaslanıyormuşum gibi. Ama hayır. Gölgede ve karanlıkta yaşanan bir hayat benim için uzun zaman önce, semptomlarım ilk ortaya çıkmaya başladığında kararlaştırıldı. Dört yaşındaydım.

Görünüşe göre, büyük büyükannemde de aynı durum varmış, bu da bana on bin dolar kazandırıyor.

melanom dışı cilt kanserine yakalanma olasılığı iki kat, melanoma yakalanma olasılığı ise iki bin kat daha fazladır.

Teşekkürler, genetik.

Telefonuma uzanıyorum, uykunun sisini dağıtmaya çalışıyorum, geçmişimin ağırlığı ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor. Bir zamanlar nasıl normal olduğumu düşünüyorum - ya da soyadınız Lindqvist olduğunda mümkün olduğunca normale yakın olduğumu.

Küçükken, bana prensler ve prensesler, efsanevi krallıklar ve büyücülerin lanetleri hakkında yatmadan önce hikayeler okuyan bir dadım vardı.

Eskiden aileme musallat olan şeyin bu olduğunu düşünürdüm: bir lanet. Hatta belki de birkaç tane. Babamın ne iş yaptığını, büyük malikanenin, arabaların, lüks seyahatlerin, havuzun, yardımın, dadıların ve tüm bu lüksün nereden geldiğini olması gerekenden çok daha önce biliyordum.

"Lindqvist" ismini kullanmamamın bir nedeni var ve bunun nedeni "Q "dan sonra "U "dan başka bir şey duymayan insanları ürkütmesi değil.

Babam bir teröristti: acımasız, umursamaz, mafya babası. Ve eğer kendi ailesini yönetme şekli bir gösterge ise, dış dünya için ne kadar korkunç olduğunu ancak hayal edebilirim.

Bizi hiçbir zaman masallardaki kral ve kraliçeler olarak düşünmemiştim. Hayır, babamın kara kuledeki "iyi adamlarla" savaşan kötü büyücü olduğunu biliyordum.

Ve bu yüzden -babam bir canavardı- genç yaşta lanetlendiğimizi anladım.

Bize dağıtılan kartların tek açıklaması buydu.

Güneşle olan sorunlarım. Annemin çok genç yaşta ölmesi. Kardeşim Nils gibi benim de babamızdan daha fazla karanlık miras aldığımı öğrenmek.

Huntington hastalığı beyindeki nöronlara saldırarak yavaşça parçalanmalarına ve ölmelerine neden olur. Kollarınız ve bacaklarınız düzgün çalışmayı bırakır. Akciğerleriniz de öyle. Düşünme ya da gerçek kapasitede yaşama yeteneğinizi kaybedersiniz. Sizi korkunç ve acı verici bir şekilde, bazen kırk gibi erken bir yaşta öldürür.

Tedavisi yok.

Evet, öyle. Ailem o kadar korkunç ki iki lanetim var: Güneş beni öldürmek istiyor ve vücudum muhtemelen önümüzdeki on beş yıl içinde işi bitirecek.

Kimse, Anni bile bilmiyor.

Annem ailemizin "iyi "ye benzeyen son bağıydı. Babam evi Lindqvist suç imparatorluğunu yönetmek için kullandığı demir yumrukla yönetiyordu. Nils babamızın izinden giden altın çocuktı: tıpkı onun gibi soğuk, acımasız ve merhametsiz.

Ben, ben yükümlüm. Kaderinde genç yaşta ölmek olan hasta kız, asla yeterince güçlü, yeterince hızlı, yeterince acımasız olamayacak olan. Annem öldükten sonra, kendimi bir ailenin parçası gibi hissettiğimi bile sanmıyorum. Daha çok, istemeyerek de olsa, fazla kalmasına "izin verilen" istenmeyen bir misafir gibiydim.

Ağabeyim ve babamın bana yönelik sözlü tacizleri ve genel küçümsemeleri çok daha karanlık bir şeye dönüştüğünde on üç yaşındaydım. Daha şeytani.

Daha fazla... fiziksel.

İlk başta kalbim boğazımda uyandım, babam yatak odasının kapısında siluet halindeydi ve votka kokuyordu,

beni izliyor.

Kapı aralığından öteye geçmedi. Ama

Nils geldi.

Yirmi altı yaşında olmamın ve başka biriyle fiziksel yakınlık kurmamamın bir nedeni var.

Yani seks fikrini seviyorum. Seks istiyorum. Ancak hayır dediğimde bile bana dokunan eller ve birine söylersem daha da kötü olacağı tehditleri, şimdi bile bu arzuları bir partnerle keşfetme düşüncelerini uzaklaştırdı.

Sonunda, on beş yaşımdayken, beni evimden uzaklaştıran şey bu oldu. Kardeşimin "ziyaretleri" giderek sıklaşıyor ve işleri daha da zorlaştırıyordu. Bunun da ötesinde, babamın imparatorluğunu sürüklediği karanlık yolu görebiliyordum. Artık haraç gibi küçük mafya işleriyle yetinmiyor, silah ticaretine el atıyor, uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor ve fuhuşu aile şirketi şemsiyesi altına alıyordu.

İşte o zaman kaçtım ve asla arkama bakmadım, beni onlardan birine dönüştüremeden ya da bu süreçte beni kıramadan ortadan kayboldum.

Kaçtığımı sanmıştım. Sonra babam ne kadar yanıldığımı kanıtladı.

Ben ayrıldıktan iki yıl sonra, kendi canına kıymadan önce kardeşimi öldürdü ve ardında bıraktığı notta, Huntington'ın sonunda onlara yaşatacağı dehşetten "ikisini de kurtarmak" için olduğunu yazdı.

Canavarlar ölmüş olsa da, beni bekleyen ve asla kaçamayacağım kaderi sürekli hatırlatıyorlar.

Telefon yine bana bağıyor. Yanımdaki yataktan alıp ekrandaki bilinmeyen numaraya kaşlarımı çatarak bakarken inliyorum.

Garip. Yıllar önce kendi telefonumu hackledim ve rehberimdeki numaralar dışında herhangi bir numaranın ulaşmasını engelleyen kalıcı bir engel koydum.

Peki bu da kim?

Zil sesini kapatıyorum ve aramayı sesli mesaja yönlendirdikten sonra gözlerimi tekrar kapatıp yatağıma geri dönüyorum.

Geçici sessizliği bozan bir mesaj bildirimi çınlıyor. Homurdanarak telefonu elime alıyorum ve ekrandaki mesaj karşısında donup kalıyorum.

BİLİNMIYOR

Belki de bu düzenlemenin ayrıntılarını daha önce ortaya koymamış olmam benim hatamdır.

Uykunun son kırıntıları da üzerimden dökülürken omurgam dikkat kesiliyor.

Bu Mal. Öyle olmak zorunda.

BİLİNMIYOR

Kendini suçlama. Daha açık olmalıydım. Şimdi düzelteceğim.

BİLİNMIYOR

Aradığımda cevap vereceksin. Sana bir şey yapmanı söylediğimde, hemen yapacaksın. İkimize de bir iyilik yap. Aptalı oynama. Biliyorum, Freya. Biliyorum. her karanlık sırrı. Her günahı.

BİLİNMIYOR

Ve biliyorum ki Kir, en sevdiği evlatlık gotik prensesin kız kardeşini öldüren aileden geldiğini BİLMİYOR.

Ekrana bakarken kanım buza dönüşüyor, boğazım yavaşça kapanıyor.

BİLİNMIYOR

Sana sahibim.

Telefonu elime alıp hızlıca bir cevap yazarken titriyorum.

BEN

Anlıyorum. Aradığında uyuyordum.

Telefon tam bir dakika boyunca sessiz kalıyor. Sonunda ona bakmayı bırakıp yorganın üzerine bırakıyorum ve yatakta sırt üstü dönüp tavana bakıyorum.

İşte o zaman çalıyor.

"Ne kadar geç yattığın beni ilgilendirmiyor."

Mal'ın karanlık, hafif aksanlı sesi telefonda kadife, çakıl ve duman gibi gürlerken ürperiyorum.

"Ben..."

Dudağımı

ısırdım.

"Uyumuyordum", sadece normal programıma göre uyuyordum. Ama tam bunu söyleyecekken, bu canavara alışkanlıklarımı anlatmanın muhtemelen akıllıca bir fikir olmadığı aklıma geldi.

Çünkü onları bana karşı kullanacak. Ve ben zaten bu savaşta ciddi bir dezavantaja sahibim.

"Aramanı kaçırdığım için özür dilerim," diye mırıldandım sessizce.

"Sana bir adres mesaj atacağım. Yarım saat içinde orada ol," diye homurdanıyor Mal, sesi karanlık ve pürüzsüz, aynı zamanda emredici. Telefonda bile, yüzeyin altındaki talebi, bunun bir rica olmadığı imasını duyabiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, hala beynimi bulandıran uykunun altından sinirim kabarıyor.

"Hayır."

Kısa bir duraklama olur ve tekrar konuştuğunda sesi daha sessizdir. Daha tehlikeli. "Affedersiniz?"

"Hayır dedim. Yapamam." Kendimi yatakta yukarı itiyorum. "Şu anda sana gelemem."

Kelimenin tam anlamıyla. Gerçekten. Fiziksel olarak.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye homurdanıyor Mal, sesindeki keskinlik zihnimde kalan sisi kesip atıyor.

"Hayır," diye tekrarlıyorum, bu kez daha kararlı bir şekilde. Evet, ona durumumu ve gün içinde dışarıda bulunmamın ne kadar tehlikeli olduğunu anlatabilirdim. Ama ona benim üzerimde bu gücü vermek istemiyorum, beni kontrol etmek için başka bir yol bulmasını istemiyorum. Bunun yerine, tekrar söylüyorum: "Hayır."

Hattın diğer ucunda gergin bir sessizlik oluyor ama sonra sesi alçak ve buz gibi bir şekilde geri geliyor.

"Sabrımı sınıyorsun."

Nabzımın hızlandığını hissederek telefonu sıkıca kavriyorum. Sonra, keskin bir nefes vererek, o başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırma düğmesine basıyorum.

Odadaki sessizlik sağır edici, meydan okumamın yankısı havada asılı duruyor. Kalbim hâlâ göğsümde hızla çarpıyor, adrenalin garip, baş döndürücü bir telaşla içimde dolaşıyor. Sahip olduğum her hayatta kalma içgüdüğü Mal'in yüzüne telefonu kapatmanın sonunun iyi olmayacağını haykırıyor.

Umurumda değil.

Şu anda tek yapmak istediğim yatağa girip uyumak. Telefonumu kapattıktan sonra da tam olarak bunu yapıyorum.

Ben tekrar yatağımdan sürünerek çıktığımda GÜNEŞ NİHAYET
ufkun arkasına geçmişti.

Gölgeler uzun ve rahatlatıcı, çatı katında ilerlerken beni
karanlık kucaklarıyla sarıyorlar.

Annika ve ben yakında buradan kurtulabiliriz. Suikast
girişimi mafyayla bağlantılı sıradan bir şiddet olayı gibi
görünüyor. Kir'ün bir sürü düşmanı var. Sota ve Kenzo'nun
da öyle.

Vurulmayı umursamamak garip hissettiriyor. Belki de
Bratva dünyasıyla bu kadar uzun süre içli dışlı olunca böyle
oluyor.

Diğer odada Rusça konuşan adamın alçak, gürleyen sesini
duyduğumda sevgiyle gülümsüyorum.

Şeytandan bahsetmişken...

Kir'i iki katlı çatı katının kütüphanesinde otururken
buluyorum. Büyük masanın arkasındaki sandalyede
oturuyor, sırtı bana dönük ve ayakları pencerenin yanındaki
sehpanın üzerinde, Manhattan'ın ışıltılı ışıklarına bakıyor.

Kir benim için her zaman -tam olarak bir baba sayılmaz
ama yakın bir şeydi- daha çok havalı bir amca, beni
herkesten daha iyi anlayan bir koruyucu gibiydi. Damian
nihayet Annika ve beni amcasıyla tanıştırdığında onunla ilk
kez tanıştığımı çok net hatırlıyorum.

Bazı insanlar güç talep eder. Diğerleri sürekli ona
tutunmaya çalışır. Kir sadece güçtür. Gözeneklerinden sızar
ve her nefesinde onu dışarı verir. O, bir odaya girdiğinde
bile odaya tamamen hükmeden ve boğazını hafifçe
temizleyerek kalabalığı susturabilen bir adam.

Önündeki bardağın yansımada gözleri benimkilerle buluşuyor. Sandalyeyi döndürüyor, telefonu hâlâ kulağında tutuyor, diğer elinde bir bardak viski var. Bana kendimi güvende hissettiren o küçük gülümsemesiyle başını sallıyor.

Kendine özgü aksanlı sesiyle telefonda "Bu konuşma bitmiştir," diye gürlüyor.

Tıpkı kendisi gibi aksanı da onu inşa eden iki dünyanın ürünü. Ses tonundaki aristokrat İngiliz tonu Oxford Üniversitesi'nde geçirdiği yıllardan geliyor; ama ondan önce Kir, Moskova sokaklarında şekillenmiş ve suç bağlantıları nedeniyle bir gulag hapishanesinde damgalanmış ve dövülmüş. Adamın ve aksanının diğer yönü de bu: kaba, sertleşmiş ve belirgin, soğuk bir şekilde Rus.

Aramayı bitiriyor ve bana bakmadan önce telefonu indiriyor.

Kir, keskin gözleri endişeli bir şekilde, "Çok zorlanmış gibi görünüyorsun," diyor. "Her şey yolunda mı?"

Omuz silkiyorum, Mal'le daha önce yaptığım konuşmadan sıyrılmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Kir bir an için beni inceliyor, kararlı ve sakin. "Gel, bana katıl," diyor ve masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Son zamanlarda odanda çok fazla saklanıyorsun."

"Tanrım, neden acaba?"

Bana bir bakış attı. "Senin ve Annika'nın dünyaya geri dönmeniz için her şeyi onaylamaya hazırım. Nasıl olduğunu bilirsin, Freya. Kimsenin özellikle ailemi hedef almadığından emin olmam gerekiyor."

Benim ailem.

Anni ve beni Damian kadar aileden biri olarak görmesini çok seviyorum.

Oturuyorum, pelüş deri koltuğa gömölüyorum. İlişkimizin ağırlığı -yıllar boyunca kurduğumuz bağ- tanıdık ve rahatlatıcı bir şekilde etrafımıza yerleşiyor. Kir her zaman yanımda oldu, bana güvendi, kimsenin inanmadığı zamanlarda bana inandı. Karşılığında ben de ona şiddetle sadık kaldım.

"Beni bilirsin," diye omuz silktim. "Kapalı kalmayı pek beceremem." "Biliyorum," diye iç geçirdi. "Ve özür dilerim."

"Ama o kadar da üzgün değilim."

Sırıttıyor. "Senin ve Annika'nın güvenliği benim önceliğimdir. Bu konuda benden özür dilemeyeceğim."

İçimi çektim. "Sadece... silahlı saldırıdan önce... Damian'ı sık sık görmeye gidiyordum."

"Biliyorum. Yakında, söz veriyorum. Damian emin ellerde, Frey. Önümüzdeki hafta için planlanan bir ameliyatı daha var ve ondan sonra tamamen iyileşeceği konusunda son derece iyimserler." Boğazını temizliyor: bu onun konuyu değiştirmek için söylediği bir şey. "İosef Andreyev'le ilgili derin araştırmanın nasıl gittiğini sormak istiyorum."

İşte bu: konu resmen değişti.

Kir'in satın almak istediği bir şirketin Bratva bağlantılı yöneticisine şantaj yapmak için kullanacağımız stratejiye geçmemize izin veriyorum ve şu ana kadar bu konuda yaptığım çalışmaların bazı ayrıntılarını tartışıyoruz.

Ama aklım sürekli Mal'a, telefon konuşmamıza ve ona ikinci bir deri gibi yapışan karanlık enerjiye gidiyor. Ondan ne kadar kurtulmaya çalışırsam çalışayım, gerginlik devam ediyor ve kurşuni bir ağırlık gibi göğsüme yerleşiyor.

Kir sandalyesinde arkasına yaslanmış, düşünceli bir şekilde beni izliyor. "Sende o bakış var," diyor, sesi sakın ama araştırıcı. "Dövüşmeye hazır olduğun zamanki bakışın."

Hafifçe gülümsüyorum, ama içinde mizah yok. "Sanırım aileden geliyor."

Kir kıkırdıyor ve kadehini bana doğru kaldırarak sahte bir kadeh kaldırıyor. "Öyle."

Bu Kir, Annika ve benim aramda süregelen bir şaka. Sanki ikimiz de bizi evlat edinen adamlar ya da birbirimizle gerçekten akrabaymışız gibi "İyi saç aileden gelir" gibi aptalca şeyler söylüyoruz.

"Bu arada," diye kaşlarımı çatıyorum. "Orlov Financial Solutions'ın veri dökümünde aradığınız şeyi bulabildiniz mi?"

Kir'den, Mal'la yolumun ilk kesiştiği gece bağlantısı kesilen sunucudan topladığım bilgilerde tam olarak ne aradığını söylemesini bekliyordum. Ama geçen gün, benden yığının tamamını istedi ve kendisinin de bakabileceğini söyledi.

Kir omuz silkiyor.

"Evet." "Ve?"

Dudaklarını mühürlü tutarken çok da ince olmayan bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Kimin peşinde olduğumuzu önceden bilirsem işimin biraz daha kolaylaşacağını biliyorsun değil mi? Grigorov Bratva hakkında bir şey mi bulmaya çalışıyorsun?"

Kir boğazını temizliyor ve bana yaklaşan başka bir satın alma hakkında soru soruyor.

Lanet olsun. Bu adam ve konusu değişiyor.

Ama biz konuşmaya devam ederken bile aklım kilometrelerce uzakta, Mal'da: düşüncelerimin köşesinde sabit bir gölge, karanlık ve acımasız.

Nihayet o akşam odama çekildiğimde, kendimi işe gömmeyi umuyorum. Göğsümdeki gerginliği azaltacak herhangi bir şey.

Odaya adımımı atıp kapıyı arkamdan kapattığım anda donup kalıyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor.

Bir figür, tavandan tabana kurşun geçirmez devasa pencerelerden birinin önündeki büyük sandalyede rahatça oturuyor, arkasındaki şehrin neon ışıkları karşısında karanlıkta kalıyor.

Mal.

FREYA

GÖZLERİM yavaşça odanın karanlığına alışıyor. Buz mavisi gözleri -o kadar parlak ve vahşi ki neredeyse kendi doğaüstü ışıklarını yayıyorlar- ensemdeki tüyleri diken diken eden bir yoğunlukla beni izliyor. Kalbim küt küt atıyor, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor.

"Buraya nasıl girdin?" Sesimi sabit tutmaya çalışmama rağmen sesim titriyor. Çatı katı güçlendirilmiş, Kir'in en iyi adamları tarafından korunuyor. İzin almadan kimse içeri giremez. Ama yine de buradayız.

Dudakları yavaş, yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ama bir açıklama yapmıyor ya da tek bir kelime bile etmiyor.

Nasıl burada olduğunu anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oluyor. Elbette meydan okumamın cevapsız kalmasına izin vermeyecekti. Ama onu burada, Kir'in çatı katında, dünyanın kalbinde görmek kendimi her zamankinden daha savunmasız hissetmeme neden oluyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dik duruyorum. Sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışarak, "Sana gelemeyeceğimi söyledim," diye geveliyorum.

Mal hala konuşmuyor.

"Bir anlaşmamız olduğunu biliyorum," diye kestirip atıyorum. "Neyi kabul ettiğimi biliyorum. Ben sadece... yapamadım, tamam mı?" Hay sikeyim. Sesim titriyor.

Tereddüt ediyorum. Yine ona gerçeği söyleyebilirdim - durumumu, güneşte kalmamın ne kadar tehlikeli olduğunu açıklayabilirdim. Ama ona bana karşı kullanması için kendimden bir parça daha vermek istemiyorum.

Sessizlik uzadıkça kafatasımın arkasındaki endişeli sızlanma hissi tiz bir çığlığa dönüşüyor. Sonunda Mal boğazını temizliyor, sandalyenin kolçağından bir elini kaldırıyor ve iki parmağıyla işaret ediyor.

"Buraya gel."

Sesi sakın, ama bir kenarı var. Bir uyarı kenarı. Tereddüt ettiğimde gözleri hafifçe kısılıyor, bana bakıyor, beni inceliyor.

Tanrım, gerçekten de yırtıcı bir hayvan gibi.

"Tekrarlamama gerek var mı?"

Rahatsızca yutkunuyorum, başımı sallıyorum, kollarım hala kendime sarılı. "Hayır," diye mırıldanıyorum.

"O zaman buraya gel."

Parmaklarını tekrar kıvırıyor ve içime haince, kafa karıştırıcı bir ürperti gönderiyor. Odanın içinde yavaşça ona doğru yürümeye başlıyorum. Avucunu kaldırıana kadar yolu ancak yarılatabiliyorum.

"Orada dur."

Kaşlarımı çattım. Sonra, tüylerimi diken diken eden bir sesle, içimden pis bir şeyin geçmesine neden olan bir komut daha veriyor.

"Soyun."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor ve beni olduğum yerde sabit tutuyor. Mal'ın çenesi gölgelerin ve neon ışığının içinde geriliyor, gözleri benimkilere dikiliyor.

"Şimdi," diyor -yumuşakça, ama emir açık.

Sanırım Mal gibi bir adam için "sen benimsin "in ne anlama geldiğini aklımın bir köşesinde, belli belirsiz de olsa biliyordum. Bunun üzerinde durmadım ama tehdidinin ve en karanlık sırlarımı dünyaya ifşa etme pahasına dediklerini yapmam konusundaki emrinin tüm boyutlarını biliyordum.

Ama ilk kez onunla yüz yüze geliyorum. Tam burada, yüzümde, dudaklarında aç bir taleple gözlerimin içine bakıyor.

Şerit.

Kıyafetlerimi çıkarmakla bitmeyeceğini içten içe biliyorum. Bu onun için son hedef değil. Bu sadece benim teslimiyetimin başlangıcı. Çözülüşümün. Çöküşümün.

Peki neden derim böyle karıncalanıyor? Neden kalbim korkuyla değil de heyecana varan bir enerjiyle çarpıyor?

"Yardıma ihtiyacınız olursa..." Alçak, karanlık sesi odayı kesiyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Sadece sor."

Başımı sallıyorum, ağzım kuruyor.

Bu kolay olmalı. Sadece kıyafetlerimi çıkarıyorum. Ve ben saf bir genç değilim. Tanrı aşkına, yirmi altı yaşındayım.

Ama bunun neden bu kadar zor olduğunu kendime sormama gerek yok. Zaten biliyorum.

Çünkü bunu daha önce hiç yapmadım.

Bir erkeğin önünde hiç çıplak kalmadım. Asla. Ve bunun gerçekleşmek üzere olduğu gerçeği hem korkutucu hem de heyecan verici.

Son bir derin, titrek nefesle soyunmaya başladım. Kapüşonumu çıkarırken ellerim titriyor. Yana dönüp siyah yoga pantolonumu çıkarırken yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. Sonra siyah atletimi.

Sadece iç çamaşırlarımla kaldığımda, ona dönüp gönülsüzce kendime sarılırken kırılganlığımın tüm ağırlığını hissediyorum.

Mal kaşlarını çatıyor, gözleri hem açlık hem de eğlenceyle vücudumda geziniyor, Fransız dantelli demi sütyen ve bikini kesimli tangaya odaklanıyor.

Yine, bu benim tek "kız gibi" hoşgörüm.

Eski hayatımdan kaçmadan önce servetim vardı. Ama kendi başıma harcamak için çok gençtim. Kaçtıktan sonra, önce tek başıma, sonra da Anni ile günlük bir hayatta kalma mücadelesi verdim.

Sonra bir gün, nihayet paramız oldu. Bir sürü para.

Uzun süredir -ya da sonsuza kadar- harcanabilir geliri olmayan insanlar nihayet biraz nakit para elde ettiklerinde, hepsi farklı şeyler yapar. Ancak genellikle normal tepki, en azından bir kısmını çarçur etmektir.

Bazı insanlar süslü bir araba ya da büyük ekran bir TV veya son teknoloji bir dizüstü bilgisayar gibi yeni bir teknoloji parçası satın alır. Bazı insanlar gülünç derecede pahalı bir akşam yemeğine çıkar veya seyahat eder.

Gerçek paranın tadını ilk aldığımda, gidip Dita Von Teese'nin serisinden bin dolarlık ultra seksi iç çamaşırı seti aldım: çoraplar, külotlar, jartiyer kemeri, korse... her şey.

Şimdi neden ben -siyah kapüşonlular ve çivili botlar giyen, kelimenin tam anlamıyla hiç kimse için kıyafetlerini çıkarmayan kız- dışarı çıkıp seksi iç çamaşırları satın aldım?

Psikiyatrist değilim ama bir tahminde bulunabilirim. Eminim ki bunun bir kısmı sokaklarda hayatta kalmaya çalışmadığım için rahatlamış olmamdan kaynaklanıyordu. Sahip olduğunuz üç parça kıyafeti yıkmak için çamaşırhanelerdeki makineleri dolandırdığınızda, "seksi" ve "dantelli" gardırobunuzda yer almaz.

Bahse girerim bunun bir başka nedeni de kimseyle yatmak ya da yakınlaşmak gibi bir niyetim olmamasına rağmen yine de kendimi seksi ve kadın gibi hissetmek istememdi - en azından özel olarak, kendim için.

Zarif, pahalı iç çamaşırları benim suçlu zevkim haline geldi, öyle ki artık tek giydiğim bunlar. Mükemmel bir uzlaşma. Dışarıda, yürüyen, boktan konuşan, dünyaya karşı tutulan orta parmağım. Tüm bunların altında, ruh halime ne uygunsa o oluyorum. Seksi. Özgüvenli. Hatta kendimi bir başkasına karşı savunmasız bırakmadan fahişe bile olabiliyorum.

Mesele şu ki, hepsi benim için.

Ve şimdi, ilk kez, giydiğim dantel zırh başkasına sergileniyor. Sanki başkası içinmiş gibi.

Aç, yırtıcı bir gülümseme Mal'ın dudaklarının kenarlarını kıvrıyor, çenesi başparmağına dayanıyor ve bir parmağı elmacık kemiğinde aşağı yukarı geziniyor.

"Benim için giyinip kuşanmamalıydın."

Kaşlarımı çatıyorum, meydan okuyorum. "Ben yapmadım. Ben hep böyle giyinirim."

Bana bakarken dudakları sırtıyor, parmağı hâlâ elmacık kemiğinde aşağı yukarı geziniyor. "Artık bana ait olduğunu düşünürsek-"

Duraklayıp boğazımı temizlemeden önce "Ait değilim," diye bağıryorum. "Ben kimseye ait değilim."

Mal'ın gözleri parlıyor, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşüyor. "Evet, biliyorsun."

Bakışları tenimi kızartan bir yoğunlukla üzerimde geziniyor. "Ve bunu göz önünde bulundurursak, sanırım bunların hepsi benim için." Gözleri benimkilere kaydı. "Gerçi sana soyunmanı söylemiştim."

Hain çekirdeğime ısı doluyor. Titriyorum ve demi-bra'nın kayışına uzanıyorum.

"Hayır," diye mırıldandı. "Açık kalsın."

Ses tonunda ve bakışlarında aç bir eğlence var. "Ve buraya gel."

Parmaklarını tekrar kıvırıyor. Ona doğru kararsız bir adım atarken içimde ateş kıvılcımları ve pençeler oluşuyor.

Mal başını sallayarak beni durduruyor. "Ah-ah-ah. Ellerin ve dizlerinin üzerinde." Ona bakıyorum.

"Pardon?"

"Bana doğru sürüneceksin."

Oda hareketsizleşiyor. Yemin ederim, gözlerim ona kilitlenince nabzım da bir anlığına durdu.

"Benden tekrar etmemi isteme," diye homurdanıyor Mal. "Beni ilk seferinde duydun. Sürün."

Gözlerinde bir şey var. Ya da belki ses tonunda. Her ne ise, kendimi yavaşça dizlerimin üzerine çökmüş hissederken başka bir şeyin beni kontrol ettiğini hissediyorum. Gözlerimi indiriyorum, önümdeki boşluğa bakarken yanaklarım kızarıyor ve avuçlarımı yere koyuyorum.

"Aferin kızıma."

Sikeyim.

Bu sözler üzerine içimde karanlık, muhtaç bir nabız atıyor. "Şimdi bana gel."

Hareket etmeye başladığımda, bir elimi ve bir dizimi öne koyarak, sonra diğerini, sandalyede oturan Mal'ın tam önüne gelene kadar yerde sürünerek Mal'a doğru ilerlerken, tenimde rahatsız edici bir ürperti dalgalanıyor.

"Bana bak."

Kendimi zor tutuyorum, ama yapıyorum, yüzümü ve gözlerimi onun delici mavi gözlerine yakalanıncaya kadar kaldırıyorum.

"Kemerimi çöz."

Sanki biri beni ateşe atmış gibi hissediyorum.

Yine aklımın bir köşesinde bu işin buraya varacağını biliyordum. O kadar da saf değilim. Tabii ki Mal'in "onun" olmamı istemesi cinsel içerikli olacaktı.

Ama yine de bununla yüz yüze gelmek, yüzmeyi bilmeden derin sulara atlamak gibidir.

Ve can yeleğim yok.

"Kekelediğime

inanmıyorum."

Ona soğuk bir bakış fırlatıyorum ve sanki nutkum tutulmuş gibi başımı iki y a n a sallıyorum.

Belki de öyleyimdir.

Önünde dizlerimin üzerinde doğrulup öne doğru uzanıyorum. Ellerim titriyor ve parmaklarım kemer tokasının metaline değdiğinde kendimi güçsüz hissediyorum. Önce el yordamıyla, sanki bir rüya

halindeymişim gibi hissediyorum. Sonunda gevşetip
özüyorum.

"Sırada düğme ve fermuar var."

Bakışlarını karşılayamıyorum. Utanıyorum ya da korkuyorum diye değil.

Ama gözlerimde görmesine izin veremeyeceğim bir şey göreceğinden endişeleniyorum. Bu utanç olmayacak. Korku da olmayacak.

İhtiyaç olacak.

Buradaki güç dengesizliği bunu daha da berbat hale getiriyor. Teknik olarak bunu yapmaya zorlandığım gerçeği. Ama şu anda kendimi pek zorlanmış hissetmiyorum. Tenimin karıncalanmasına ve vücudumun daha fazlası için ağrmasına neden olan şey bu güç dengesizliği olabilir.

Bana bunu yaptırdığı için ondan nefret etmek istiyorum. Ve belki de ediyorum. Ama bu yüzden değil.

Şu anda kendimi hiç hissetmediğim kadar canlı hissediyorum.

Parmaklarım siyah kotunun düğmesini açarken titriyor ve sonra fermuarı dış dış çekerek indiriyor. İşim bittiğinde, alt dudağımı dişlerimin arasında emerek yutkunuyorum.

Bekliyorum.

"Bundan sonra ne yapacağını söylememe gerek var mı?" Mal sessizce gürlüyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey

söylemedim. "Bana bak."

Uzandığında ürperiyorum, büyük eli çenemi kavırıyor ve yüzümü ona doğru kaldırıyor.

"Bana bak," diye homurdanıyor Mal karanlık bir şekilde. "Ve ben sana söyleyene kadar bana bakmayı bırakma."

Gözlerimiz kilitlendi. Aramızda hınzır ve vahşi bir şey titreşiyor.

"Sikimi çıkar."

Kalçalarım birbirine sıkıştı. İçimde karanlık bir şey birikiyor.

...Ve ona uzandım.

Nabzım hızlanıyor ve iç çamaşırının kemerine uzanırken parmaklarım titriyor. Tenine ilk kez dokunduğumda, içimde sıkışan bir nabız hissediyorum. Mal kadar soğuk ve gaddar birinin dokunulduğunda soğuk olmasını beklerdim, tıpkı bir ölümsüz gibi.

Onun yerine, neredeyse fokur fokur kaynıyor.

Külotunu indirdikçe ellerim titriyor, gözlerim yontulmuş karın kaslarından ve göbeğinden aşağı inen siyah saç izlerine takılıyor, lastiği daha da aşağı çekerken kalçalarının v çizgileri dikkatimi dağıtıyor.

İşte burada duruyorum.

Aletini külotunun ve pantolonunun sınırlarından fiziksel olarak nasıl çıkaracağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana bak Freya," diye emrediyor, sesi kısık ve hırıltılı.

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Kendi elleri benimkileri kenara itiyor, külotuna uzanıp onu ve pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru itiyor. Elini dışarı çekiyor.

Ve çenem düştü. Kutsal.

Lanet olsun. Kahretsin.

Yirmi altı yaşında ve bakire olmak beni namuslu biri yapmaz. Daha önce hiç sik görmediğim anlamına da gelmez.

Gerçek hayatta değil, ama oldukça fazla miktarda agresif, sapıkça porno izliyorum.

Mal, o videolarda gördüğüm adamların hepsinden daha büyük. Hem de çok. Daha uzun ve kesinlikle daha kalın.

Ona bakıyorum, yanaklarım kızarmış ve dudaklarım ayrılmış, gözlerim aletin şişman, damarlı, zonklayan shaftına kilitlenmiş. İri ellerinden biri aletin dibine sarılmış ve hala yarısından fazlası dışarıda duruyor.

Şişmiş kafasında berrak bir precum damlası boncuklanıyor ve bir damardan aşağı damlıyor, parmaklarının üzerinden kayıyor, sonra ağır, dolu toplarının üzerinden aşağı iniyor.

"Gözler üzerimde."

Gözlerimi onun sikinden ayırırken ürperiyorum. Gözlerinde karanlık ve vahşi bir şey parlarken çenesi dalgalanıyor.

"Şimdi beni yut."

Nefesim kesiliyor. Tereddüt ettiğimi ya da donup kaldığımı söylemek istiyorum. Ama bu doğru olmaz.

Bunun yerine, yavaşça, hâlâ bir rüyadaymışım gibi, öne doğru eğildim. Dudaklarım hafifçe ayrılıyor ve aletin kadifemsi sert alt tarafını öperken ürperiyorum.

Vücudumda bir nabız dalgalanıyor. Meme uçlarımın dantelli sütyene karşı sıkılaştığını ve sertleştiğini hissediyorum.

Kalçalarım sıkıştı.

Tekrar yapıyorum, başının alt tarafını öpüyorum ve sonra dudaklarımı daha yukarı çıkarıyorum. Tepesindeki sert çıkıntıyı öptüğümde her yerim karıncalanıyor. Aynı anda hem çok yumuşak hem de kaya gibi sert ve dudaklarıma karşı zıplayıp seğirdiğinde bir ihtiyaç çekimi hissediyorum.

"İyi geceler öpücüğü ver demedim," diye mırıldanıyor
Mal. "Yut dedim."

İki eli birden saçlarımda, at kuyruğu şeklinde tutuyor ve kafatasımın arkasından sıkıca kavıyor. Beni öne doğru çekiyor ve ağzımı sikine doğru çekerken sessizce nefes alıyorum. Homurdanıyor, kalçalarını döndürüyor ve tüm uzunluğunu dudaklarımın üzerinden geçiriyor. Ağzımı tekrar başına doğru çekmeden hemen önce onları ıslatıyorum.

"Şimdi,
Freya." Ve
itaat
ediyorum.

Ağzım açılıyor ve ne olduğunu anlamadan dudaklarımı onun sıcak, şişmiş sikinin üzerine kaydırıyorum.

Zar zor.

Çok büyük. Çenemi son sınırına kadar gerdiğimde bile kafasını içeri almayı zar zor başarıyormuşum gibi geliyor. Ama yine de dudaklarımı onun etrafına sarıyorum, dilim başını keşfederken geçici olarak emiyorum.

Mal inliyor ve bu ses vücudumda güçlü bir heyecan yaratıyor.

Ben yaptım.

Cesaretleterek daha fazlasını ağzıma alıyorum, onu boğazımdan aşağı yutmaya çalışıyorum. Öğürmeden önce çok uzağa gidemiyorum, biraz boğuluyorum ve geri çekiliyorum. Hafifçe geri çekilmeme izin veriyor ama gözlerim onunkilerle buluşurken yumruğunu saçlarımda sıkı sıkı tutuyor.

"Bunu tekrar yap," diye mırıldanıyor sessizce.

Ben de öyle yapıyorum, dudaklarımı tekrar başının etrafına

doluyorum ve sonra onu boğazımın arkasına alıyorum.
Tekrar öğürüyorum, biraz öksürüyorum ve sonra fark
ettiğimde kıpkırmızı oluyorum

Sikine salyamı akıttım. Tekrar geri çekiliyorum, yanaklarım zonkluyor ve elimi kaldırıp siliyorum.

"Uh-uh," diye sertçe homurdanıyor Mal, buz gibi gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Bırak onu. Aslında, sikime tükürmeni istiyorum."

Ona bakarken yüzümü taze bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Yine de, kişisel olarak deneyimsiz olabilirim. Ama yine de oldukça agresif pornolar izliyorum.

Ne istediğini biliyorum.

Gerçek hayatta bir erkeğin bu kadar dağınık bir şey isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Çok kirli.

"Sikime tükür, Freya," diye tekrar homurdanıyor.

Yapıyorum, tükürüğümün şişmiş aletine çarptığını ve shafttan aşağı damladığını görünce tekrar kızarıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "Tekrar."

Bana söyleneni yapıyorum, kalçalarım arasında sıcaklık birikirken sıkılaşıyorum.

"Şimdi em," diye emrediyor. "Sikimi berbat et. Benim için pis bir sürtük ol."

Benim için küçük pis bir sürtük ol.

Milyonuncu kez, acaba bende bir sorun mu var diye düşünüyorum. Çünkü o bunu söylediğinde, içimde bir şeylerin kilidi açılıyor. Sanki arkasında en karanlık fantezilerimi ve sapkın arzularımı sakladığım, açılmayı bekleyen bir kapı varmış ve o da bana anahtarı uzatmış gibi.

Hükmedilmek için duyulan acı. Boyun eğme.

Kontrolün tüm parçalarının benden alınmasını. Kullanılmak için.

Mal şeytan olabilir. Bir canavar olabilir ve hayatımı elimden alıyor olabilir.

Ama şu anda, aynı zamanda beni şimdiye kadar sahip olduğum en karanlık arzularla şımartıyor.

İçimdeki dövüşçü onu lanetlemek ve sikini ısırp koparmak istese de, onun önünde diz çökmüş olan sübby, azgın, ağırlı küçük pislik onun siki için oksijenden vazgeçmekten başka bir şey istemiyor.

Hangi Freya'nın kazandığını tahmin edebilirsin.

Saçlarımdan tutup başımı öne doğru çekmesine izin verirken inliyorum. Sikine tekrar tükürüyorum, bana verdiği kirli heyecanla bir inilti ısııyorum. Ağzım şişmiş başını yutuyor, tükürük şafttan aşağı akarken ve taşaklarından damlarken boğuluyor ve öğürüyorum.

Mal tüm kontrolü ele geçirip saçlarımı ellerinin arasına alıp ağzımı kaygan, dağınık sikinin üzerinde kabaca yukarı aşağı yönlendirirken göğsümün derinliklerinde bir inilti yükseliyor. İnleyerek beni üzerinden çekiyor, alt dudağımla başı arasına tükürük damlıyor. Ağzımı taşaklarına doğru çekiyor ve ben her bir şişmiş küreyi nazikçe ağzıma alıp hevesle dil çıkarırken inliyorum.

Mal homurdanıyor, bir eliyle saçlarımı çekiştiriyor ve ben taşaklarını ıslak bir şekilde höpürdetirken diğer eliyle sikini yumrukluyor.

"Ne kadar dağınık küçük bir cumslut," diye homurdanıyor. "Yüzünde sikim varken bacaklarımın arasında çok güzel görünüyorsun."

Sikeyim. Ben.

Artık tartışmaya açık değil. Kesinlikle, tartışmasız, tamamen kafayı yemiş durumdayım. Çünkü hareketleriyle ne kadar aşağılayıcı olursa ve

onun sözleriyle daha da ıslanıyorum. Kontrolü ele aldıkça, tamamen teslim olmayı daha çok istiyorum.

Bunu sadece sırlarımı bildiği ya da ondan korktuğum için yapmıyorum.

Taşaklarına salyalarımı akıtıyorum ve ağır siki yüzümde dururken inliyorum çünkü bu adam onun için dağınık küçük bir sürtük olmamı istiyor.

Beni tekrar sikine doğru çekip ağzıma sokarken inliyorum. Saçlarımı yumruk yapıp diğer elini boğazıma doladığında içimde bir heyecan patlıyor. Kabaca içime girmeye başladı, artık benden "kafa almak" değil, "ağzımı becermek".

Hiç bu kadar ıslanmamıştım.

"Şu haline bak, açgözlü, endişeli, sırılsıklam küçük bir sürtük gibi kıvranıyor ve kalçalarını sıkıyorsun, Freya," diye homurdanıyor, sikini boğazımın arkasına sokarken homurdanarak öğürmememe neden oluyor. "Kendine dokun. İyi bir kız gibi sikimin üzerine salyalarını akıtırken o sırılsıklam küçük amcığını parmakla."

Gözlerim geri yuvarlanıyor. Elimin bacaklarımın arasından bu kadar çabuk geçmesi, bir iniltiyle parmağımı içime sokmadan önce külotumu kenara çekmem utanç verici. Başparmağım klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor, ben öğürürken, boğulurken ve salyalarım Mal'ın kocaman sikine akarken, o saçlarımı ve boğazımı kavrarken boştaki elimle okşuyorum.

Kendimi boşaltma konusunda oldukça iyiyimdir. Yine de, genellikle biraz zaman alır.

Bu gece olmaz.

Bu gece, bu adamın önünde dizlerimin üzerinde, tükürükler akarken dudaklarım onun şişman sikinin etrafında ahlaksızca gerilmişken

Çenemden aşağı iniyor, sanki çoktan üçüncü aşamaya geçmişim gibi. Zonklayan klitorisim çılgınca ovuşturdukça karıncalanıyor ve ağrıyor, kalçalarım titriyor.

"Vay, vay, vay," diye gürlüyor. "Sanırım şimdiden benim için boşalmaya hazırsın, değil mi küçük sürtüğüm? İyi, açgözlü küçük bir fahişe olacak ve o güzel amcığı ağzındaki büyük, şişman sikimle boşaltacak mısın?"

Tetiği çekmek gibi bir şey.

Kalçalarım geriliyor. Nabzım atıyor. Derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle, boşalmaya başladığımı hissettiğimde, hala ağzıma gömülü olan horozunun etrafında serbest bırakıldığımı haykırıyorum.

Sert.

Bir homurtuyla Mal ağzımdan çekildi. Zonklayan, damarlı, parlayan sikini okşarken beni topuklarımın üzerine geri itiyor ve parmaklarımın üzerine boşalmamı izliyor. Hırıltılı bir inilti çıkarıyor ve siki esniyor ve seğiriyor.

...Ve aniden, o da geliyor.

Her yerde.

Kalın beyaz sperm ipi şişmiş kafasından patlayıp göğüslerime ve boynuma sıçrayınca daha yüksek sesle inliyorum. Bir sonraki fişkırma dilimin ve dudaklarımın üzerine düştüğünde irkiliyorum, inliyorum. Üçüncüsü çenemi kaplıyor ve dördüncüsü yanağıma çarpıyor.

Hâlâ geliyor.

Kendimi ovmaya devam ederken gözlerim saf, pis, sapkın bir zevkle geri yuvarlanıyor, Mal sikini okşayıp beni sıcak, yapışkan dölüyle kaplarken inliyorum.

Bir ılık ve vücudumun bir anahtarıyla, kendimi tekrar boşalmaya başladığımı hissediyorum, onun için ikinci kez patlarken titriyorum.

Sonra oda hareketsiz ve sessizleşiyor. Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturup titrerken nefesim düzensiz ve derin.

Ne. Sadece. Oldu.

Döllerini yüzümü ve göğsümü kaplıyor. Gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Yüzümü avuçlayacakmış gibi elini uzatıyor ama onun yerine başparmağı yanağımdaki yapışkan pisliği iterek ağzıma doğru itiyor.

Dudaklarım ayrılıyor. Başparmağını ve dölünü ağzıma alıp emerken gözlerim ona kilitlendi.

Mal yine aynı şeyi yapıyor, yüzümden ve göğsümden döllerini topluyor ve yavaşça bana yediriyor. Aleti aramızda zonkluyor, sanki yapışkan döllerini parmaklarından emmemi izleyerek boşalıyormuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse... Ben de olabilirim.

Nispeten temizlendiğimde Mal ayağı kalkıyor ve hâlâ sert olan sikini kot pantolonunun içine sokuyor. Ayağı kalkmaya başlıyorum ama başını sallayarak beni durduruyor.

"Orada kal, dizlerinin üzerinde," diye sessizce homurdanıyor. "Gözlerini kapat."

Yutkunuyorum, bakışlarımız çarpışırken onun dölünü

dilimde tadıyorum. "Gözlerini kapat," diye emrediyor.

Öyle yapıyorum. Sonra elinin başımın üstünü okşadığını hissedince ürperiyorum.

"Ben gidiyorum. Orada, dizlerinin üzerinde duracaksın ve içinden yüze kadar sayacaksın. Sonra tekrar boşalana kadar sikimi düşünerek o muhtaç küçük amcığa dokunacaksın."

Parmakları saçlarıma dolanıp a v u c u n u n içinde çekiştirdiğinde nefesim kesiliyor.

"Dediğimi yapmazsan öğrenirim. Bunun farkındasındır umarım?" Başımı salladım. "Evet," diye fısıldadım.

"Aferin kızıma."

Allah kahretsin. Bu lanet cümle ve onun üzerimdeki gücü.

Bir an sessizlik oldu. Neredeyse çoktan gittiğini düşüneneceğim. Ama sonra eğildiğini, nefesini kulağımda hissettiğimde nabzım atıyor.

"Yüzünde dölleriyle dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun."

Göbeğim kasılıyor, kelimeler üzerimden kayarken tüm bedenim sıcaklıkla dalgalanıyor. Tekrar geri çekiliyor ve sessizlik devam ediyor. Ve devam ediyor.

Kafamdan saymaya başlıyorum. Yüze ulaştığımda, elimin kalçalarımın arasında hareket etmesi "eğer" sorusu bile değil. Klitorisimi tekrar ovmaya başlıyorum, ağzımı kullanırken, yüzümü sikerken hissettiklerimi yeniden canlandırırken titriyorum.

Onun için dizlerimin üzerine çökmenin.

Mal'dan nefret edebilirim. Hastalıklı arzularını tatmin etmek için kurduğum hayatı başımın üzerinde tutan bir canavar olabilir.

Ama mesele şu ki, bu benim hastalıklı arzularımı da tatmin ediyor gibi görünüyor.

Parmağım zonklayan klitorisimin üzerinde bulanıklaşıyor. Diğer elim göğüslerimi kavriyor, boğazıma kadar kaydırmadan önce dantelin arasından meme uçlarımı sıkıştırıyor ve alay ediyor. Sıkıyorum, onun bana yaşattığı aynı heyecanı yaşamak için çırpınıyorum, parmaklarım ağzıma gitmeden önce kendimi boğuyorum. Dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, dölünün son yapışkan damlalarını orada yakalıyorum ve içim kasılırken ve kalçalarım titrerken hevesle emiyorum.

İnleyen bir çığlıkla boşalıyorum, parmaklarıma karşı patlarken parmaklarımdan onun dölleri emiyorum.

Gözlerimi açtığımda, o gitmişti.

Yalnızdım.

Kir'in malikânesinin dışındaki karanlıkta, tüfeğimin dürbününü aydınlık ofis pencerelerine doğrultmuş bir şekilde ÇÖKÜYÖRÜM. Parmağım tetiğın üzerinde geziniyor, her şeyden çok rahatlamak için. Pencereler kurşun geçirmez olmasa bile, bu gece ateş etmek için burada değilim.

Ki kesinlikle öyleler.

Nişangâhta, Kir'in sandalyesinde arkasına yaslanmış viskisini yudumladığını görüyorum, ışık yüzünün keskin açılarını yakalıyor. Sakin ve ağırbaşlı görünüyor; her yönüyle güçlü bir Bratva lideri.

Ama ben daha iyi biliyorum. Zaman zaman bu cephede çatlaklar gördüm. Anlık da olsa sarsıldığını gördüm.

Gökyüzünün ateş ve ölüm kokusuyla dolduğı o gece onu izledim.

Onu, hayatımı paramparça eden katliamdan sonra ailemin evinin enkazında dururken gördüm. Yerdeki kan hala tazeydi. Ev hala alevler içindeydi.

Ve Kir Nikolayev bir hayalet gibi yıkıntıların arasında yürüyordu.

Ailemle hiçbir işi yoktu. Orada olmak için bir sebebi yoktu.

Kına yakmak dışında mı?

Yıkıma gülümsemek için

mi? Kim bilir.

Ailemin cesetleriyle çevrili bir şekilde orada dururkenki görüntüsü zihnime kazındı. Kaç yıl geçerse geçsin ölmeyi reddeden bir anı. Bu yüzden şimdi buradayım, onu izliyorum.

Kir içkisinden bir yudum daha alıyor, varlığımdan habersiz, tamamen rahatlamış. Parmağımın tetikten çekilmesine izin veriyorum ve gözlerimi onun arkasındaki odaya odaklayarak daha aşağıya yerleşiyorum. Dikkatim, bir dizi fotoğrafın düzgün, cilalı çerçeveler içinde durduğu şömineye kayıyor.

Dürbünü ayarlayıp yakınlaştırıyorum. İlk fotoğrafta Annika ve Kir sık bir restoranda birlikte oturuyorlar. Bir diğeri, çok daha yaşlı, ergenlik çağındaki Kir, kolunu kendisine çok benzeyen genç bir kıza dolamış.

Polina, rahmetli kız kardeşi; Damian'ın annesi, hala hastanede.

Dürbünüm sola doğru kayıyor ve daha fazla çerçeveli resmin üzerine geldiğinde kaşlarımı çatıyorum.

Freya'nın.

Kir ile bir fotoğrafı var, Nikolayev ailesinin bir etkinliği olabilir. Gülümsüyor, kahkaha atıyor, kaygısız.

Kaygısız.

Neredeyse gülünecek bir şey. Keşke Kir bunca yıldır kızı gibi davrandığı kız hakkındaki gerçeği bilseydi. Keşke onun gerçekte kim olduğunu, damarlarında hangi kanın dolaştığını bilseydi. Lindqvist kan katilleri ve hainleri, hepsi.

Babası, benim dünyamı paramparça eden ve Polina Nikolayev'in ve kocasının hayatlarını alan ihaneti düzenledi. Kabul etse de etmese de Freya da bu mirasın bir parçası.

Neredeyse bu konuda kendimi beğenmiş hissetmek istiyorum. İntikamıma başladım, değil mi? Pençelerimi ona batırdım? Onu işaretledim, kirlettim, Kir'in özenle kanatları altında tuttuğu kızı lekeledim?

Bu düşünce beni son derece tatmin etmeli. Ama tatmin etmiyor.

Çünkü çok ilgiliydi. Beklediğimden daha fazla. Freya oyunumdaki pasif bir oyuncu değildi; bunu istiyor ve arzuluyordu ve bu her şeyi değiştirdi. Bu intikam için çizdiğim temiz çizgileri bulanıklaştırdı.

Birini isteğinize boyun eğdirmek başka bir şeydir. Size muhtaç bir açlıkla bakmalarını sağlamak ise tamamen farklı bir güçtür. Bana bu kadar isteyerek vermesini beklemediğim bir güç.

Gözlerini düşünüyorum, korku ve heyecanla açılmış, daha fazlası için çok istekli. Ona dokunduğumda nefesinin nasıl kesildiğini ve vücudunun ona verdiğim her komuta nasıl karşılık verdiğini.

Birkaç dakika daha oyalanıyorum, odağım tekrar Kir'e kayıyor. Onun işini bitirme ihtiyacı, kim olduğumu ve neden peşinde olduğumu anladığı anda gözlerindeki korkuyu görme isteği, içimi kemiren bir arzu, yıllardır beslediğim bir açlık.

Ama ben sabırlıyım. Bekleyebilirim.

Tüfeği indiriyorum, gölgelerin arasında kayboluyorum, hareketlerim sessiz ve pratik. Muhafızlar tembel-Kir bu kalesinde dokunulmaz olduğunu düşünüyor.

Yanılıyor.

Güvenlik kameralarının yanından kolayca geçip gözden kaybolana kadar arazide bir gölge gibi ilerliyorum. Çevreyi temizledikten sonra derin bir nefes alıyorum ve gerginliğin dalgalar halinde üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Geri dönmeliyim... yeniden toplanmalıyım... bir sonraki hamlemi planlamalıyım. Ama tüfeği arabamın bagajındaki gizli bölmeye yerleştirirken aklım Freya'ya kayıyor.

Parmaklarımın altındaki tenini, ağzını etrafıma sararkenki sıcak, titrek nefesini hâlâ hissedebiliyorum.

Dünyasının kontrolünün kendisinde olduğunu düşünüyor; anlaşılmamızın şartlarını dikte edebileceğini düşünüyor.

O yanılıyor. O benim.

Kendi kendime gülümsüyorum, kompartımanı kapatıyorum ve son bir kez daha konağa doğru bakıyorum.

Tatmin olmak istiyorum ama tek hissettiğim şey beklenti.

Arabaya biniyorum, Kir'in malikanesinden uzaklaşırken motor mırıldanıyor, geceye doğru kükrerken geçmişin gölgeleri hala üzerime yapışıyor.

Bu gece onu izlemeyi en ufak bir şekilde bile bitirmedi.

FREYA

Kalçalarım elinin etrafında kenetlenirken boğuk bir çığlık atıyorum. Orgazm içime çökerken görüşümde havai fişekler patlıyor. Başım yatağın kenarından sarkarken dünyam alt üst oluyor ve Mal'in parmakları boynuma dolandığında titriyorum.

İnliyor, ben parmaklarının üzerine boşalırken sikini boğazımın arkasına itiyor. Boşalması benimkini takip ederken kocaman aletin ağzımda nabız gibi attığını ve zonkladığını hissediyorum, sıcak, yapışkan dölleri dilime doluyor. Neredeyse boğulacaktım, ama dudaklarımı onun etrafında sıkı sıkı tutuyorum, tekrar tekrar yutarken boğazım onun pençesinde yukarı aşağı sallanıyor.

Tadı... tatlı. Ve tuzlu. Yani o.

Parmakları tembelce klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor, vücudumda orman yangını gibi titreşen daha fazla titreme ve titreme gönderiyor. Zevkle inliyorum, dilim şişmiş başının etrafında dönerken kıvranıyorum ve kıvranıyorum.

Mal sikini ağzımdan çıkarıyor, başını dudaklarımda gezdiriyor ve sonra yanağıma sürüyor.

Tamamen aşağılayıcı, alçakça ve hakaretamiz olmalı. Kafamın sikilmesi ve bundan hoşlanmam gibi küçük bir mesele dışında.

Mal ikinci kez bir şekilde odamda belirdi. İkinci kez bana "iyi bir küçük cumslut gibi horozunu yutmamı" söyledi. Tıpkı geçen seferki gibi, o da benim bükülmüş küçük kafamın içinde olabilir.

Çünkü içimdeki o kilitli kapının ardında sakladığım karanlık, sapkın, berbat fantezileri biliyor.

Endişe verici derecede.

Örneğin, daha dün, ilk kez geldiği zamanki anılar kafamın içinde dolaşüyor ve beni bir su birikintisine dönüştürüyordu. Açıkçası, yer imlerine eklediğim daha sert videolardan bazılarını açtım ve izledim, kendimi parmakladım ve baskın bir adamın güzel bir esmerin ağzını kalın horozuyla sikmesini izlerken bir inilti ısırdım. başını yatağın kenarından sarkıttı.

Ve şimdi buradayız, aynı şekilde konumlanmışız. Sanki düşüncelerimi okuyor gibi. Sanki benimle basacağı her düğmeyi biliyor.

Mal sikinin hâlâ sert olan başını tekrar ağzıma sürüyor ve geri çekilmeden önce dudaklarıma değdiriyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, her atış, ellerini üzerime ilk koyduğu andan beri içimde kıvrılan şaşkın arzuyu yankılıyor.

Kir'ün korumalarını nasıl atlattığını hâlâ anlamış değilim. Sanki adam gölgelerin arasında kaybolabiliyor ve işine geldiğinde yeniden ortaya çıkabiliyor. Yine de şu anda, bunun sonuçlarından mı yoksa bana her dokunduğunda vücudumun verdiği tepkiden mi daha çok korktuğumdan emin değilim.

Yuvarlanıyorum ve yatağın kenarına oturmak için bacaklarımı sallıyorum. Kapüşonuma uzanmak için dönüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Sesinin karanlık, boğucu tonu beni durduruyor. Ona döndüğümde nefesim kesiliyor.

Şimdiye kadar iki kez boğazımdan aşağı boşalmasına rağmen Mal'i hiç çıplak görmedim. İki seferde de pantolonunu ve gömleğini çıkarmadı ve sadece aletini çıkardı.

Ama şimdi, ona döndüğümde, kendimi gölgeli ışıktaki çıplak gövdesinin görüntüsüyle karşı karşıya buluyorum, kasları sanki taştan oyulmuş gibi yivli ve yontulmuş.

Vay anasını.

Gözlerim derisinin her tarafındaki diğer daha geleneksel batı dövmeleleriyle karışık koyu, karmaşık irezumi tarzı Yakuza mürekkebinin üzerinde geziniyor. Mal'ın mürekkepli olduğunu biliyordum ama lanet olsun.

O korunuyor.

Yüzümde gördüğünden emin olduğum şaşkın bakış karşısında dudakları kıvrılıyor.

"I..." Yutkunuyorum. "Sadece giyiniyordum."

"Ne anlamı var anlamıyorum," diye homurdanıyor. Pantolonunu çıkarmak için eğiliyor ve bana doğru yürümeden önce bir kenara fırlatıyor. "Sikimi o pis küçük amcığına gömmek üzereyken."

Vay anasını.

Sanırım bunun olacağını biliyordum. Bir noktada, aramızdaki bu kutsal olmayan anlaşma onu becermeyi gerektirecekti. Ya da daha çok onun beni becermesini.

Sadece küçük, önemsiz, neredeyse hiç sorun olmayan bir gerçek var ki...şey...

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Ve aniden, kendimi yatağın üzerinde çırpınırken buldum, nefesim kesilmişti.

Mal beni yutmaya hazır bir orman kedisi gibi sinsice üzerime gelirken.

Yıllar boyunca "ilk seferimi" düşündüm. Bunun neleri içereceğini ve biriyle yatmak isteyeceğim noktaya nasıl geleceğimi hayal ettim. Bu bir erkek arkadaş olur muydu? Yoksa yara bandını yırtıp atar, Tinder'ı indirir ve beni becerecek bir serseri mi bulurdum?

Yine de Mal gibi bir psikopata kaptıracağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de bizimki gibi bir "anlaşma" bağlamında.

"Bacaklarını aç," diye homurdanıyor benimle birlikte yatağa tırmanırken, siki kaya gibi sert ve vücudu kalın kaslar ve mürekkeple dalgalanıyor. "Ve bana amımı göster."

Zar zor nefes alabiliyorum. Bacaklarım onun için açılırken bile ondan biraz uzaklaşıyorum.

Kaslı kalçaları benimkilerin arasına giriyor. Üzerime eğiliyor, kollarımı başımın üzerine itiyor ve ağzını göğüslerime doğru indirirken onları orada sabitliyor. Soluk, sıkı, delikli bir meme ucunu ağzına aldığı anda inliyorum. Isırıyor, keskin bir çığlık atmama neden oluyor ve sonra dili ısırığı yatıştırırken hemen hevesle sırtımı eğiyorum.

Onun şişmiş horoz Dürtmeler karşı benim
Giriş, Tüm vücudum gerilirken ve
hareketsizleşirken dudaklarıma hafifçe dokunuyor.

Birdenbire Mal'in de
aklına geldi. "Bakire
misin?"

Soru bir yumruk gibi çarpıyor ve sesimi sabit tutmaya kararlı bir şekilde kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. "Hayır."

Mal'in eli çeneme doğru kayıyor, sıkıca kavlıyor ve yüzümü ona doğru çevirerek beni onun yoğun bakışlarıyla

buluşmaya zorluyor.

bakış.

"Yalan

söylüyorsun."

"Yalan

söylemiyorum-

"

"Yapma," diye tersliyor, midemi bulandıracak kadar keskin bir sesle sözümü kesiyor. Kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor, acı verici değil ama net bir mesaj vermeye yetiyor.

Mal'ın kaşları çatılır. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi altı," diye mırıldanıyorum, yüzüm kıpkırmızı oluyor.

Evet, kaybetmeyi hayal ettiğimde bu kısım kesinlikle aklımdan geçti: Birisi bu yaşta ilk seferim olduğunu sorgularsa ne diyeceğim.

Sadece bu kadar acınası derecede garip olacağını hiç hayal etmemiştim.

"Ve ben haklıyım, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Başka tarafa bakarken dudağım dişlerimin arasında kıvrılıyor.

Mal eğildi ve meme uçlarımdan birini ısırdı.

Sert.

Ciyaklıyorum, acı dikkatimi tekrar ona çevirirken keskin bir şekilde nefes alıyorum.

"Öyle değil miyim?"

"Evet," diye mırıldanıyorum sonunda, yüzüm zonkluyor.

"Mutlu musun?"

Hiçbir şey söylemiyor. Ama aniden çekiliyor, üzerimden kayıyor ve yataktan çıkıyor. Kaşlarımı çatıyorum, kafam

karışıyor ve utanç verici bir şekilde göğsümde hissettiğim reddedilmişlik duygusundan nefret ederek dönüp kot pantolonunu tekrar giymeye başlamasını izliyorum.

Tanrım, bu psikopat beni ilk kez becermemeye karar verdiği için üzgün müyüm?

Profesyonel yardım al, self.

Mal gömleğini çıkarıyor ve ben yatağa kıvrılıp çarşafı çıplaklığımın üzerine çekerken dönüp bana bakıyor.

"Yarın gece," diye mırıldandı. "Bunu düzelteceğiz." Gözlerimi kırpıştırıyorum, aklım başımdan gidiyor. "Pardon, ne dedin?"

"Bekâretini alacağım Freya," diyor Mal, sesi sanki hava durumu kadar basit bir şeyi ifade ediyormuş gibi gerçekçi. "Eğer bakireysen bu anlaşma işe yaramaz."

Söyleyecek bir şey ararken kalbim deli gibi çarpıyor. "Yarın... meşgulüm. Annika'nın bekarlığa veda partisi var."

Yalan bile değil. Yarın için planladığım şey yasal.

Mal yatağa doğru yürürken hiçbir şey söylemiyor. Uzanıp çenemi kavıyor, parmaklarını boğazıma doğru kaydırarak yaklaşıyor.

"Umurumda değil."

Ses tonundaki karanlık, içime bir korku dalgası gönderiyor ve bu dalgaya başka bir şey daha ekleniyor - itiraf etmekten utandığım bir şey.

Bana hissettirdiği her şey gibi.

"Yarın," diye homurdanıyor Mal usulca. "Sen benimsin."

O gittikten uzun süre sonra sözleri havada asılı kalıyor ve Manhattan silueti üzerinde şafak sökmeye başlarken yatağa girdiğimde bedenim hala titriyor.

Söylemeye gerek yok, uyku kolay gelmiyor.

Annika ve ben bir araya geldiğimizde her şey bir şekilde değişiyor.
Çabuk ol.

Ama bu gece yeni bir rekor kırılabilir.

Yüksek sesli, alkolle beslenen bir horlama dikkatimi arkama çekiyor. Annika'ya bakarken homurdanıyorum, iki otel yatağından birine yüzüstü uzanmış, hala parti elbisesi içinde, kızıl saçları bir suç mahalli gibi etrafına yayılmış.

Diğer yatakta Kenzo'nun kız kardeşi Hana Mori yatıyor - ki kendisi çok havalı biri. O da bizimle kafayı bulduktan sonra derin bir uykuya daldı. Ama diğer yataktaki en iyi arkadaşım olan ateşli dağınıklığın aksine, Kenzo'nun kız kardeşi her zamanki cerrahi olarak bir araya getirilmiş kendisidir.

Gümüşi, beyaz-sarı saçları mükemmel, arkaya ve yana doğru yastığın üzerine toplanmış. Bu gece giydiği elbise banyo kapısındaki askıda asılı. Aslında yorganın altında, düzgünce, yüzü yukarı dönük, ellerini göğsünde kavuşturmuş.

...Yani kız lanet bir göz maskesi takıyor.

Hana'nın uyurken bile yaptığı gibi her şeyimin bir arada olmasını hayal ettim.

Ben de bütün gece içtim. Ama hızımı kestim, ki bu da tüm o araba takibi ve sınırı geçme olaylarını düşününce iyi oldu.

Olayların hızla tırmandığını söyledim.

Gece çok masumane başladı. Annika'nın kız kardeşi Taylor, Annika'yı, aslında Kenzo'nun üvey kız kardeşi olan arkadaşı Fumi'yi ve beni üç yıldızlı inanılmaz bir Michelin restoranında inanılmaz bir akşam yemeğine götürdü. Taylor ve Fumi yemekten sonra ayrılmak zorunda kaldılar çünkü yarın sabah erkenden mahkemeleri vardı. İşte o zaman Anni ve bana Hana katıldı.

Bizi buraya getiren her şeyi başlatan ilk domino taşı olarak daha sonra gelen karaokeyi suçluyorum. Muhtemelen birkaç kadeh içki de yardımcı olmadı. Üçümüzün "gizli yeteneklerimizi" sergilememizin de.

Örneğin Hana ellerini kullanmadan ateş edebiliyor. Bana gelince, bir grup sarhoş, aptal, azgın finans dangalağı buldum ve birine onunla daha sonra bağlantı kurmak ve "beni bir hayvan gibi becermesine" izin vermek istediğimi söyledim.

"Edepsiz konuşmalarımın" özeti. Ezikçe, biliyorum.

Amaç o dangalağı becermek değildi. Ona numaramı verebilmem için kilitli olmayan telefonunu bana vermesini sağlamaktı.

Bunun yerine, hemen Venmo ile onun çek hesabından kendime beş bin dolar gönderdim.

İşte o zaman Annika, Hana ve ben buradan gitmeye karar verdik.

Ancak kulüp dışında işler gerçekten sarpa sardı. Bir aptal gibi Hana'ya Anni'nin usta bir hırsız olduğunu söyledim. Her şeyi çalabildiğini. "Spor arabaları bile!" Böhürlendim.

Görünüşe göre Hana da en az Anni ve benim kadar durumu tırmandıran biri. Çünkü kısa süre sonra Annika'ya sokağın aşağısına park edilmiş Bugatti'ye girmesi için meydan okuyorduk.

Ne olduğunu anlamadan, üçümüz üç yüz bin dolarlık çalıntı bir süper arabayla Aşağı Manhattan'da turluyorduk ve polisler arkamızdan geldi. Daha da eğlenceli hale getirmek için, benim yanan bir esrarım vardı ve Hana'nın çantasında tam olarak ruhsatı olmayan bir silah vardı.

Evet.

Akıllı olsaydık, o anda zararımızı keser ve iyi bir avukat tutardık. Ama boş ver.

Otel odasındaki mini barın ikramı olan bardağımdaki votkadan bir yudum alarak nefes veriyorum. Tekrar pencereye dönüyorum ve alnımı pencereye yaslayarak Montreal'i seyrediyorum.

Evet, Montreal. Montreal'de.

Tekrar ediyorum, "tırmandı" kelimesinin altını yeterince

çizemiyorum. Polislerden kaçmak için yapılan bir araba

kovalamacası

Eyalet polislerinden kaçmak için otoyol kovalamacası. O sırada

kırmak için de gidebilirsin, değil mi?

Biz de öyle yaptık. Biz sadece... rezervasyon yaptırdık. Bir saat sonra, I-87'den hızla geçerken onları kaybettik.

Teşekkürler, aptalca hızlı çalıntı süper araba.

Çok geçmeden Kanada sınırından o kadar da uzakta olmadığımızı fark ettik. Ve bu bir bekarlığa veda partisi olduğu için

Hepimiz adrenalınle doluyduk, boş ver dedik ve devam ettik. Arabayı ve Hana'nın silahını küçük bir sınır kasabasında bıraktık, gümrükten taksiyle geçtik ve çok geçmeden Montreal şehir merkezindeki bir kulüpte dans pistinde aklımızı kaçıırıyorduk.

Annika'nın Kenzo ile olan düğününün Yarın. Oops.

Üçümüz de Kir ve Kenzo'nun kamplarından gelen ve nerede olduğumuzu soran tüm arama ve mesajlardan kaçıyoruz. Ancak şu anda şehre bakarken endişelendiğim mesajlar bunlar değil.

Ondan görmezden geldiklerim için endişeleniyorum. Mal.

Titreyerek, neredeyse ölmüş telefonumdan Mal'ın mesajlarına bakıyorum:

MAL

Seni ilk kez sikmeye hazır, çok sert bir aletle odandayım. Ve yine de, ilginç bir şekilde, burada değilsin.

Nabzım hızlanıyor.

MAL

Çok açtım. Bu gece o güzel küçük amcığını ilk kez yırtacağım ve seni sikim için çığlık attıracağım. Planlarımız vardı, Freya. Bakire kanını ve döllerimin çarşaflarını boyamasını.

Tanrı aşkına, kim böyle konuşur ki?

MAL

Burada olmadığına göre, sadece hazır olduğunu varsayabilirim. diğer sapkın fantezilerinden birini gerçekleştirmek için.

MAL

Benden saklanıyorsan, seni bulmamı istiyorsun demektir. Ve seni kovalamamı.

Gözlerim tekrar metinlerin üzerinde gezinirken kanım alev alıyor.

MAL

Ve seni yakaladığımda, seni yere yapıştıracığım ve seni istediğim şekilde, istediğim delikten, açgözlü küçük cumslut gibi becereceğim.

Öfkelenmek istiyorum. Ona hayal gördüğünü ve anlaşılmamızın beni avlamasını içermediğini belirten bir mesaj atmak istiyorum.

Ama...

Haksız değil. Bu benim -tamam, en tehlikeli, karanlık fantezilerimden biri. Sert seks, hükmetme ve boyun eğmenin hardcore videoları yeterli olmadığında, gittiğim yer orası:

Rızaya dayalı rıza dışı.

İlkel oyun.

Tecavüz fantezisi.

Yani, aslında tecavüze uğramak istemiyorum, Tanrı aşkına. Şüpheli cinsel fantezilerimin ve genel ruh halimin bile sınırları ve çizgileri var ve bu onları çoktan aştı.

Ama bu kontrol kaybını yepyeni bir seviyeye taşıma fikri çok ateşli. Birinin beni avlaması, yere yatırması ve istediğini alması fikri?

Evet.

Fantezi olarak yani. Gerçek hayatta, bana bile dengesiz geliyor.

Tam bir içki daha doldurup, hiçbirimiz yanımızda getirmediğimiz için resepsiyondan ödünç alabileceğim bir telefon şarj cihazı olup olmadığına bakacakken, telefonum yeni bir mesajla çalıyor.

MAL

Avlanmanın beklediğimden daha zor olduğunu kanıtlıyorsun.

Nabzım atıyor ve sırtıyorum, yüzümü çapkın bir sıcaklık kaplıyor. Kahretsin, belki de sadece alkoldür.

Belki ikisi de.

Votkamın son damlasını da yudumluyorum, dilimle dudaklarımdaki son birkaç damlayı da silip süpürdükten sonra bardağı bırakıp telefonu açıyorum.

BEN

Senin pençelerinden çok uzaktayım.

Tepkisi anında oldu.

MAL

Asla pençelerimden kurtulamazsın.

İçkinin ve gecenin adrenalininin etkisiyle umursamaz hissederek bir mesaj daha yazıyorum.

BEN

Biraz hava almaya çıktım. Telefon şarj aleti arıyorum. Ya sen?

Tamam, bu da ne böyle? Mal ile aramızdaki "anlaşma" ya da "şantaj durumu" ya da bu delilik her neyse, bunun sadece... şey, sanırım "ne isterse yaparım ya da hayatımı mahveder" dışında tam olarak tanımlamadık. Ama gece geç saatlerde mesajlaşarak flört etmek sınırların dışında görünüyor.

MAL

Peki tam olarak nerede telefon şarj cihazı arıyorsunuz?

Donup kaldım. Sanki ona nerede olduğumu söyleyecekmişim gibi. Psikopatın gelip beni başka bir ülkede bulmasından endişe ettiğim için değil... gerçi bunu ona hiç yakıştıramazdım... ama üçümüz muhtemelen evdeki pek çok insanı korkutuyoruz, çünkü Kenzo ve Annika'nın düğünü yarın ve gelin çalıntı bir Bugatti ile ülkeden kaçtı.

BEN

Sadece dışarı. Tanrım, çok muhtaçsın.

Gönderirken arsızca

sırıtiyorum. Hay sikeyim.

Onunla flört ediyorum.

Mal'ın yanıtı çok hızlı oluyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

MAL

Dikkatli olmalısın. Gece vakti. Yalnızsınız. Karanlıkta ne tür canavarların gizlendiğini asla bilemezsin.

Parmaklarım telefonun etrafında kasılıyor, nabzım yükseliyor ve ensemden bir karıncalanma hissediyorum. Kendime bunun bir şey olmadığını, sadece Mal'ın benimle dalga geçtiğini söylüyorum.

Sonra telefonum tekrar çaldı.

MAL

Güvenli kelimeniz "neon" olacak.

Kelimeler bir yumruk gibi çarpıyor, başımı kaldırıp odanın gölgelerini tararken midem altüst oluyor. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Bu da ne demek oluyor?

BEN

Çok mu ürkütücü?

Yanıt yok. Küçük noktalar bile yok. Yine de mesajımı okuduğunu söyleyebilirim.

BEN

Aramaya devam et, psikopat. Bu gece senden güvendeyim.

Onu da okuyor. Hala cevap yok.

Bir saat sonra hala cevap yok ve arkadaşlarım arka planda sarhoşça horlarken ben karanlık otel odasında volta atmaktan rahatsız oluyorum. Alt kattaki konsiyerjde kullanabileceğim bir telefon şarj cihazı yok. Ama görünüşe göre caddenin aşağısındaki otelin çatı katındaki bar geç saatlere kadar açık ve muhtemelen bir tane vardır.

Mükemmel.

Bu Montreal gezisi tam olarak planlanmamıştı. Bu yüzden üzerimi değiştirecek bir şeyim yok. Ama akşam yemeğinden ve karaokeden kalma elbisem gece geç saatlerde lüks bir otel barı için uygun görünüyor.

Bloktan aşağıya, köşeyi dönüp otele doğru ilerlerken sokaklar oldukça boş. Asansör beni gece geç saatlere kadar eğlenenlerle dolu çatı katındaki bara çıkarıyor.

Sonraki iki saati birkaç kokteyl yudumlayarak, kibarca -Sonra da bir grup finans dangalağına kibarca defolup gitmelerini ve beni rahat bırakmalarını söyledim, hatta artık şarjlı olan telefonumda Kir için küçük bir iş bile yaptım.

Daha önce mesajlarını görmezden gelmenin suçluluğu olmalı.

Son çağrı üzerine bir içki daha alıp yerleşiyorum ve aşağıya iniyorum.

Sokaklar şimdi daha da sessiz ve ıssız. Omurgamda bir ürperti dalgalanıyor, ama kendime bunun sadece sıcaklıktan kaynaklandığını söylüyorum. Yani, Kanada'dayım.

Otelimize doğru yürümeye başladım. Ama köşede, kulüpteki aynı dangalak grubu takılıyor ve sigara içiyor.

Evet, gerçekleşmeyi bekleyen bu korkunç durum için zor bir pas.

Çatı katında bar olan otele geri dönüyorum ve bloğun etrafında diğer yöne doğru yürüyorum. Bir dizi bina yoğun bir inşaat halinde, önlerini iskeleler kaplıyor ve yayalar için kentsel inşaat alanlarının yakınında inşa ettikleri yürüyüş yollarından biri: temelde alt iskelenin metal direklerinin etrafına inşa edilmiş ahşap bir koridor.

Ahşap koridora adım attığımda geçici ışıklar titriyor. Endişeyle yutkunuyorum, önce arkama sonra da önümdeki kapalı geçit bloğuna bakıyorum.

Sorun yok, diyorum kendime. Sen iyisin.

Yürümeye başladım, keşke küçük biber gazı kutusunun takılı olduğu büyük anahtarlarım yanımda olsaydı. Ama onları New York'ta bırakmıştım.

Işıklar tekrar yanıp sönmeye başladığında yolun üçte birini geçmiştim.

Sonra ayak seslerini duyuyorum. Yavaş. Kasıtlı. Arkamdan yaklaşıyor.

Dudaklarımda bir çılgınlıkla etrafımda dönüyorum.

...Orada kimse yok.

Sessizlik etrafımda bir örtü gibi asılı duruyor. Işıklar titriyor ve tekrar vızıldıyor. Nefesim kısa soluklara dönüşüyor, zihnim yarışıyor.

Sikerim böyle işi.

Döndüm ve koşmaya hazırlandım. Ama aptal topuklu ayakkabılarım var. Bu yüzden bu kapalı koridordan olabildiğince hızlı çıkmaya çalışarak güç yürüyüşüne başladım. Yani, lanet olsun, bu noktada finans dangalaklarını bile alırdım.

Sona yaklaşmıştım ki tekrar ayak sesleri duydum, bu sefer daha yüksek sesle. Daha yakından. Sonra, görüş alanımın köşesinde bir gölge hareket ediyor.

Dönüyorum.

Çığlık boğazımda düğümleniyor.

...Ve siyah maskeli bir figür gölgelerin arasından bana doğru hamle yapıyor, bir metreden daha az bir mesafede.

İçimde saf bir dehşet patlıyor. Hiç düşünmeden dönüyorum, gözlerim işçilerin inşaat alanına girişini örten ince plastik tabakaya kilitleniyor.

Koridorun sonundan daha yakın.

Dönüp plastik filmin içinden fırlıyorum, kör bir şekilde ötesindeki karanlığa savruluyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor ve bir canavarın ayak sesleri arkamdan yaklaşıyor.

FREYA

KALBİM göğsümde çılgınca çarpıyor, ayaklarım yere vururken diğer her şeyi bastırıyor.

Gölgeler etrafımda uzun ve pürüzlü bir şekilde uzanıyor, binaların iskeletleri ay ışığında uğursuz devler gibi belirliyor. İnşaat alanı paslanmış kirişler ve kırık camlardan oluşan bir labirent ve görüşümü bulanıklaştıran panik yüzünden zar zor görebiliyorum.

Ama onu arkamdan duyabiliyorum.

Maskeli adamdan zehir gibi karanlık bir şiddet yayılıyordu.

Kim olduğunu ya da neden peşimde olduğunu bilmiyorum. Belki de bu Sota'nın çatısındaki silahlı saldırının devamıdır. Belki de hedef bendim ve şimdi işi bitirmesi için onu gönderdiler.

Yaklaştığını hissedebiliyorum, varlığı tenime sızan bir gölge gibi. Ağır ayak sesleri arkamda yankılanıyor, her biri ondan yeterince ileride olmadığımı hatırlatıyor.

Bir moloz yığınının etrafından dolanırken elbisem sivri bir metal parçasına takılıyor. Onu çekip kurtarıyorum, ileriye doğru tökezlerken kumaş yırtılıyor. Vücudum titriyor, korku ve adrenalin dalgalar halinde birbirine çarpıyor ama durmuyorum.

Yapamam.

Arkamda olduğunu duyuyorum, Şimdi daha yakın. Acımasız, hızı hiç yavaşlamıyor. Omzumun üzerinden bakıp gölgelerin arasından çıktığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor; uzun boylu, geniş, korkunç. Taktığı maske her şeyi gizliyor, gözlerini bile. Sadece Şiddet vaat eden yüzsüz, siyah bir boşluk var.

Bir yırtıcı.

Bir köşeyi dönüyorum, kalbim boğazıma tırmanıyor ve nefesim daralıyor.

Çok geç.

Orada beni bekliyor, sanki atacağım her adımı ben daha atmadan biliyormuş gibi.

Eli dışarı fırlıyor ve kolumu mengene gibi kavlıyor. Çığlık atıyorum ama beni acımasız bir güçle yere fırlatırken sesim boğazımda boğuluyor. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Kaçmaya çalışırken sert beton derimi sıyrıyor ama bir saniye içinde üzerime geliyor.

Eldivenli eli bileğimi kavlıyor ve beni korkutucu bir kolaylıkla ona doğru sürüklüyor. Zihnim birbirinden kopuk binlerce düşünceyle dolup taşıyor, her biri bir öncekinden daha karanlık.

Hayatım burada mı sona eriyor?

Bileğimi bıraktığında, geri çekilmek için son bir umutsuz, acınası girişimde bulunuyorum. Ama beni tekrar yere çarpıyor, dizleri kıvranan gövdemin iki yanına dikiliyor, beni sıkıştırıyor, üzerimde bir ölüm gölgesi gibi yükseliyor.

Sessiz. Ne bir kelime, ne bir ses. Sadece bunu daha önce yapmış bir adamın temiz, metodik hareketleri.

Eli dışarı fırlayıp elbisemin önünü kavradığında ürperiyorum. Homurdanıyor, sertçe çekiyor ve beni titreten bir acımasızlıkla kumaşı yırtıyor. Elbise düşüyor, gecenin serin havası açıkta kalan tenimi ısıyor. Tekrar çekiştiriyor, elbiseyi gövdemden ve kollarımdan parçalayıp koparıyor, altıma giydiğim siyah dantelli bralet dışında beni belden yukarısı çıplak bırakıyor.

Onu da söküp aldı ve şimdi beni öldürmek için burada olduğunu sanmıyorum.

Henüz değil.

Önce aklında başka bir şey var.

Beynim savaşmam, pençelemem ve tekmelemem için çığlık atıyor ama korku beni felç ediyor. Elleri göğüslerimi sıkıyor, meme uçlarımı çimdikliyor ve piercinglerimi acımasızca büküp çekiştiriyor. Güçlü bir el boynumu sıkıca sarıyor ve diğer eliyle geri uzandığında bir çığlık atıyorum.

Elbisemi belime kadar itip elini külotumun içine soktuğunda dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor. Çürük dantelleri keskin bir çekişle koparıp atıyor ve tenime yapışıyor. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama kalçalarımı sertçe tokatlıyor, amımı kabaca avuçlarken onları birbirinden ayırıyor.

Canavar tam yüzüme bakıyor. Artık göz deliklerini kaplayan parlak siyah filmi görebiliyorum, siyah maskesi duygusuz, sessiz bir boşluk.

Sonra uzanır ve maskeyi müstehzi ağzının üzerine çeker.

"Güvenli kelimeni unutma," diye mırıldanıyor, sesi alçak, tehlikeli...

...ve tanıdık.

"Neon, ve bunların hepsi gider."

Her şey donar. Dünya dönmeyi durdurur.

Ne. Ne. Lanet olsun. LANET OLSUN.

Sözleri dehşet sisini bir bıçak gibi kesiyor. Bu o.

Nasıl bilmiyorum ama bu o.

Mal.

Bunun farkına varmak bir kafa karışıklığı ve rahatlama dalgası yaratıyor. Kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor, bedenim onun altında titriyor ama artık bunun bir katil olmadığını biliyorum. Bu beni bitirmeye gelen bir psikopat değil.

Bu Mal.

Yine de, yabancı biri değil de o olduğunu bilmek kendimi pek de "güvende" hissettirmiyor. Adrenalin hâlâ içimde bir canavar gibi kükrüyor. Sanki kanım üzerimde dolaşan psikopatın ne kadar gerçek bir tehdit olduğunu biliyor.

Korku, kovalamaca, sertlik, hepsi oyunun bir parçası. Ama bu sefer daha karanlık, daha tehlikeli, daha gerçek.

Bileklerimi kavırıyor, boynuma doğru eğilirken başımın üzerine doğru itiyor. Dişlerinin derimi parçalayarak beni ısırıldığını hissettiğimde çığlık atıyorum. Ondan yayılan ısıyı, çığ, vahşi enerjiyi hissedebiliyorum. Korkum tamamen yok olmadı.

-Başka bir şeye dönüştü. Beni tamamen farklı bir şekilde korkutan daha karanlık bir şey.

Bunu durdurmalıyım. O kelimeyi söyleyip

bitirmeliyim. Ama yapmıyorum.

Bunun yerine, Mal önce boynuma saldırıp sonra dudaklarını meme uçlarıma daldırırken başımı geriye eğip nefes nefese kalıyorum. Haykırdım, sırtım

Hassas pembe meme ucumu ısırıp ağzına alırken istemsizce kamburlaşıyorum. Piercingimi diliyle ısırıyor, kabaca büküyor ve içime patlayıcı bir elektrik hissi gönderiyor.

Diğer eliyle kalçalarımı tekrar ayırıyor ve ben daha düşünmeden iki kalın parmağını amıma sokuyor. Hain kayganlığımın elini kapladığını hissettiğimde inliyorum. Sert ve umursamaz bir şekilde parmaklarını içime sokup çıkarıyor, diğer meme ucumu sertçe ısırırken iffetsiz, ıslak, gıcırtılı bir ses çıkarıyor.

Ağzını geri çekiyor, dişleri hala küçük metal halterin etrafında öyle sıkı kenetlenmiş ki, yemin ederim koparıp atacaktır. Sonra halter ağzından kurtuluyor ve yukarı doğru hareket ettiğini hissediyorum. Sıcak nefesini dudaklarımda hissediyorum. Gözlerimi açtığımda maskesi düşmüştü ve kendimi onun gözlerinin vahşi, yabanıl, delirmiş mavisinde kaybediyordum. Yüzü benimkinden birkaç santim ötemde duruyor, ta ki aniden daha da yaklaşıp duruyor.

Bu gerçekleşene kadar onu ilk kez öptüğümü düşünmüyorum. Dudakları benimkilere acımasız bir güçle çarpıyor, öpücük vahşi ve iddialı ve ben onun sıcaklığı altında eriyorum. Elleri vücudumun üzerinde geziniyor, sert ve inatçı, arkalarında morluklardan oluşan bir iz bırakıyor. Dokunuşunda şefkat yok, sadece benimkini yansıtan çığ, ilkel bir ihtiyaç var.

Dişleri alt dudağımı sıyrıyor ve sonra delici gözlerinin benimkileri yakmasına izin verecek kadar geri çekiliyor, derinliklerinde şehvet ve öfkenin tehlikeli bir karışımı dönüyor.

Maskeyi yüzünün üst yarısına kadar indiriyor ve beni canavarın gözlerinin siyah boşluğuna bakmaya zorluyor, karanlık gülümsemesinin vahşi cilvesi bana bir manyak gibi sırtıyor.

"Bunu arzuluyorsun," diye homurdanıyor, sesi alçak.
"Kovalanmayı, kısıtılmayı ve pis bir sürtük gibi kullanılmayı seviyorsun."

Dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve sonra tekrar üzerime geliyor, ağız boğazımın çukurunu buluyor, elleri beni nefessiz bırakan bir sertlikle vücudumdan aşağı kayıyor. Dişleri tenimi sıyırıyor ve zevk ile acı arasındaki çizgi bulanıklaşırken nefesim kesiliyor.

Mal bacaklarımı yukarı itiyor, dizlerimi çıplak göğüslerime sabitliyor ve onları birbirinden ayırıyor. Aramıza uzandığını hissediyorum ve kemerinin şıngırtısını ve fermuarının çekişini duyuyorum.

Sıcak, kalın siki serbest kalıp amıma çarptığında inliyorum. Tekrar yapıyor, aşağı itmeden önce şişmiş kafasını klitorisimin üzerine srtyor, aıklığıma bastırırken dudaklarımı yaydığını hissediyorum.

Beni almaya, sahiplenmeye hazır.

Hiçbir şey kalmayana kadar beni yut.

Kısa bir an için bu lanet çılgınlığı durdurmayı düşündüm.
Bana bir çıkış yolu verdi.

Neon.

O kelimeyi söylersem bu iş biter. Küçük bir kelime ve bekaretimi maskeli bir psikopata kaptırmayacağım, sırtımın altında kaba beton ve toprak, üstümüzde bitmemiş binanın przli çizgileri, aya tırmanan korkunç bir iskeletin przli kemikleri gibi.

"Kanının ve dölünün sikimi ıslattığını hissetmek için sabırsızlanıyorum, küçük oyuncak."

Tüm bu çılgınlık, güvenli kelimemi söylemeyi bile dşnemededen beni susturuyor.

O yüzden yapmıyorum.

Onun yerine ellerim tişörtünün altından çıplak tenini pençeliyor. Maskeli gözlerinin siyah boşluğu bana kilitleniyor. Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

Sonra bana çarptı.

Sert.

Çığlık atıyorum, kalçalarım ona karşı sarsılırken vücudum sarsılıyor ve spazm geçiriyor. Canım acıyor ama devam ediyor, daha derine itiyor, sonra sadece şişmiş başı içeride kalana kadar yavaşça geri çekiyor.

Sonra tekrar batıyor, bu sefer daha derine.

Acı erimeye başlıyor. İlk penetrasyonun acısı Mal'ın kalın, devasa siki içime girdikçe azalmaya başlıyor, o kadar derin ki yemin ederim onu boğazımda hissedebiliyorum. Geri çekiliyor, kalçalarını yuvarlıyor ve ben derisini pençeleyip açgözlü küçük bir şey gibi daha fazlası için umutsuzca miyavlayana kadar başının içime girip çıkmasına izin veriyor.

"İşte iyi bir küçük bakire," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

Ben vahşi bir zevkle haykırırken kalçalarını itiyor, tüm uzunluğunu içime sokuyor.

"Ne kadar iyi bir kız, o koca siki alıyor," diye hırlıyor. "Ne açgözlü, sürtük küçük bir kedi, benim şişman horozum tarafından geriliyor."

Tekrar içime giriyor, bu sefer daha sert. Eli boğazımı sarıyor, bir hayvan gibi içime girerken bacaklarım kaslı omuzlarına dökülüyor.

Kontrolü ele almak.

Akıl sağlığı ve delilik arasındaki çizgiler bulanıklaşıyor. Rıza ve rızasızlık arasında. Korku ve arzu arasında.

Ve vücudum hepsini arzuluyor.

Dünya sadece bize daralıyor - iki beden, kontrol için, hakimiyet için, ikimizin de kabul etmek istediğinden daha ilkel bir şey için güreşiyor. Şehrin sesleri, altımızdaki betonun soğuk ısırtığı - hepsi kayboluyor, geriye sadece tenimizin sıcaklığı ve o içime daha sert, daha hızlı girip gerçekliğimi bükerken aramızdaki elektrik gerilimi kalıyor.

Elleri morarıyor, dudakları ve dişleri ısırtıyor ve emiyor ve karanlık beni sararken dünyanın kayıp gittiğini hissediyorum.

Kör edici bir berraklık anında ona uzandım. Parmaklarım maskesini pençeliyor, buz mavisi gözleri bana saplanana kadar yüzünü yukarı çekiyor.

Bunun delilik olduğunu biliyorum ama bu olduğunda aramızda bir maske olmadan gözlerine bakmaya ihtiyacım var. Oradaki çelik gibi, soğuk, acımasız kıvılcımda kaybolmalıyım. Zar zor sakladıkları canavarlıkta. Yayıkları karanlıkta.

Beni içinde tuttıkları zincirler.

Bedenlerimiz birbirine çarpıyor, beton sırtımı sıyrıyor ve boğazımı sıkkan parmaklar görüşümü bulanıklaştırıyor. Hepsi bu; beni acımasızca alışı, sert sözler, şiddet, vahşet.

Beni tüketiyor, alev alev yanan bir ateş beni küle ve kemiğe dönüştürüyor.

"Evet, kendini tutmaya çalış sürük," diye hırlıyor, beni sertçe öpüyor ve bakır dilime dolup beni ağlatana kadar dudağımı ısırtıyor. "O küçük bakire amcığın koca sikimin üzerine boşalmayacakmış gibi davran. Kanının ve yapışkan ıslaklığının sikimi kaplamasından ve taşaklarımdan damlamasından tahrik olmuyormuş gibi davran. Kendine iyi bir kız olduğunu söyle. Kendine iyi kızların sırt üstü boşalmadığını söyle.

dizlerinden sarkan yırtık külotlarıyla ve boyunlarının her yerinde benim lanet olası izlerimle kir içinde kalsınlar ki tüm dünya ne kadar benim olduğunuzu görsün."

Ağzı tekrar boynuma doğru eğilip oradaki izleri ısırp emerken ve başımı döndüren bir acı ve uyarılma karışımı içimde patlarken inliyorum.

"Boşalman ya da boşalmaman umurumda değil, sürtük," diye kulağıma hırlıyor.

Duvarlarım onun etrafında kenetleniyor. Gerçekliğim parçalanırken çekirdeğim beyaz bir ısı topuna dönüşüyor.

"Sen benim için sadece lanet bir deliksin," diye geveliyor. "Kullanmam için güzel, küçük bir delikli cumslut. Gel ya da gelme. Her iki durumda da taşaklarımı hemen şimdi bu pis küçük amcığa boşaltacağım."

Resmen kafayı yedim. Çünkü tüm bunlar canımın çektiği her şeyi.

Mal'in dudakları dudaklarıma yapışıyor, dişlerini alt dudaklarıma batırıyor ve dillerimizin üzerine yeni bir bakır seli gönderiyor. Aleti derine giriyor ve tekrar ısırıldığında tüm kontrolümü kaybediyorum.

Tüm vücudum kasılıyor ve sarsılarak yerden kalkıyor, nefesimi kesen bir vahşilikle ağzına çığlık atarken ona doğru eğiliyor. Orgazm bir ateş fırtınası gibi içimde patlıyor, tırnaklarımı göğsüne geçirip bacaklarımı kalçalarına sıkıca sararken her santimimi yok ediyor.

Mal homurdanıyor, kasıldığını ve zonkladığını hissettiğimde kalın sikini içime gömüyor. Sperminin sıcak selinin içime aktığını hissettiğimde inliyorum - korumasız, çıplak. Çıplak.

Titreyip gerçeklikten sıyrılına kadar dalga dalga üzerime bir orgazm daha gönderiyor.

Çekip gittiğinde acınası bir şekilde inliyorum, sikini yumuşak amımdan aşağılayıcı, gıcırtılı bir sesle çıkarıyor. Vücudu benimkini terk ediyor. Sıcaklığı da öyle.

Gözlerim kapanıyor. Henüz bırakmaya hazır değilim. Benden nefret ediyormuş gibi bakan o acımasız adama geri dönmeye hazır değilim. Damarlarımdaki kan yüzünden benden nefret ediyor.

Sıcak bir ıslaklığın hassas amcığma doğru sürüklendiğini hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor, şişmiş, kanayan dudaklarımdan bir inilti boğuluyor. Mal kalçalarımı kavrayıp birbirinden daha da ayırırken, iffetsizce açılmış bacaklarımın arasından aşağıya bakıyorum. Başını tekrar eğiyor, beni şok eden bir şefkatle amımı dillerken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Bu uzun sürmez. Beni yalayıp yutmaya başladığında bu naziklik, içimi sıkan bir çılgınlığa dönüşüyor. İçime doğru hırlıyor, dili derinlere kayarken tüm ağzı amıma bastırıyor. İnliyorum, bacaklarım titriyor ve göbeğim sıkışıyor. Mal beni tekrar sınıra doğru iterken gözlerim geri dönüyor, nefesim kesiliyor.

Dili şişmiş klitorisimin etrafını sarıyor ve anında yeniden paramparça oluyorum.

Kalçalarım yükselirken gecenin soğuk havasına doğru kısık sesle haykırıyorum, orgazmım içimde patlıyor. Mal kıpırdamıyor, ben bayılacağımdan emin olana kadar ağrıyan amımı yalıyor ve emiyor.

Ancak o zaman başını kaldırıyor. Gözlerimi açmaya zorlarken her tarafım titriyor, bakışlarım çizik ve morluk içindeki vücudumda geziniyor, ta ki onunla göz göze gelene kadar.

Aman Tanrım.

Gözleri nefesimi kesen bir çılgınlıkla parlıyor. Dudakları döl ve kan karışımıyla parlıyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan üzerime doğru kayıyor, eli tekrar boğazıma dolandırken beni vücuduyla sarıyor.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve tadını alıyorum.

Hepsini.

Hepimizi

n.

Tadı güzel bir delilik gibi.

Hafifçe geri çekiliyor, nefesi hâlâ kesik kesik ve gözleri benimkilerle buluşuyor; karanlık, yoğun, ama artık yüzeyin altında daha yumuşak bir şey saklı.

Ayağa kalkıp katliamı inceledik. İç çamaşırım gitmiş, elbisem mahvolmuş. Yine de kurtarabildiğim kadarını kurtarıyorum, sağlam kalan tek askıyı yukarı çekerek kendimi örtmeye çalışıyorum. Umutsuz: ön kısmı parçalanmış ve yırtılmış, göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Mal tek kelime etmeden tişörtünü çıkardı. Tişörtü başımdan geçiriyor, kocaman tişörtü üzerimden çekştirerek indiriyor, etek ucu neredeyse üzerimde mini bir elbise olacak kadar uzun.

Sözünü sakınmadan, aniden beni kollarına aldı. Çıplak göğsüyle dönüyor ve beni inşaat alanından çıkarıp titrek ışıkların olduğu koridora taşıyor.

Finansçı dangalaklar yarım blok ötede hâlâ oradalar. İçlerinden biri ıslık çalar ve Mal'a "Kıyafetlerin nerede?" gibi bir şey söyler. Mal dönüp onlara soğuk ve buz gibi bir bakış fırlattığında, tüm grup irkilir ve hızla oradan ayrılır.

Beni otelime kadar taşıdı. Mal beni lobiden geçirip ikinci kattaki dinlenme salonuna ve ziyaretçi merkezine taşırken son derece şaşkın görünen bir gece müdürü bize bakıyor. Bir tarafta üzerinde Montreal silüeti olan tişörtler ve

kapüşonlular satan küçük bir büfe var.

Onları. Görünürde kimse yok ve Mal beni asansöre götürüp katımın düğmesine basmadan önce sakince iki tanesini araklıyor.

Bunu nasıl bildiğini sormuyorum.

Burada olduğumu nereden bildiğini hiç sormadım.

Sanırım cevap beni korkutabilir. Ayrıca, şu anda net bir şekilde konuşabileceğimden veya düşünebileceğimden bile emin değilim.

Otel odamın kapısında Mal sonunda beni yere bıraktı. Kapüşonlulardan birini bana uzatırken diğerini kafasına geçiriyor. Sonra elleri iki yanıma, kapıya doğru gidiyor, beni kafesliyor, gözlerimi kendi elleriyle deliyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ağzı benimkine çarpıyor. Dudaklarımın ne kadar hassas olduğunu görünce irkiliyorum, bacaklarım sarkarken son gücümün de bedenimi terk ettiğini hissediyorum. Ama o çekilmeden önce daha fazlası için inlediğimi duyuyorum.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor, sesi sert ama kararlı.
"Benim iyi kızım."

İçimde kısır ve sıcak bir şey zonkluyor. Titrediğimi, bedenimin ona yaklaştığını hissediyorum, sanki ona daha yakın olma ihtiyacım varmış gibi - ona dokunmak, onu öpmek, içine kıvrılmak için bu garip, yabancı arzu.

Yani, bu da ne böyle, ilk kez seks yaptıktan sonra ortaya çıkan hormonal bir şey mi?

Ona yaklaşırken kendimi durduramıyorum, ellerim uzanıp kapüşonundan küçük avuçlar alırken onu öpmek için çaresizce eğiliyorum.

"Senin için iyi olacağım."

Gözlerinde karanlık bir şey parlıyor. Bir saniyeliğine, bana çarpmadan hemen önce olduğu gibi hissediyorum - aynı karanlık

açlık ihtiyacının titreşimi.

Ama bu bir şekilde farklı. Çenesini sıkıldığında gördüğüm açlık ya da ihtiyaç değil. Yanmış gibi aniden geri adım attığında yüzünde gördüğüm "karanlık arzu" değil.

Gözlerini kırpıştırıyor, boğazı ağır bir şekilde sallanıyor.

Sonra başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaşıyor ve otel koridorunun köşesinde kayboluyor.

Tamam mı?

Son kısmın ne olduğunu merak edebilirim. Ya da Mal'dan bahsettiğimizi kabul edebilirim, yani... Kim bilir.

Tek bildiğim, vücudumun ağrıdığı ve zihnim tam olarak anlayamadığım bir duygu kasırgası olsa da, şu anda kesin olarak bildiğim bir şey var.

"Sen

benimsin." O

haklı.

Ve artık geri dönüş yok.

MAL

Kendimi çatı katındaki evimin çatısında durmuş şehre bakarken bulduğumda saat sabahın onuydu.

Hava serin, güneş açık. Zar zor fark ediyorum.

...Sadece çok yorgun olduğum için de değil.

Elimdeki kahve fincanından uzun bir nefes daha çekiyorum. Fincanı korkuluklara bırakıyorum ve ellerimi yüzümde gezdirerek gözlerimdeki kumları siliyorum.

Freya'yla oyun oynamaya devam edersem uyku düzenim bozulacak.

Şimdi onu daha derinlemesine inceledim. Mesele sadece Freya'nın gotikliğe çok fazla meyleden bir gece kuşu olması değil. Nadir de olsa, güneş ışığını onun için tam anlamıyla zehirli hale getiren gerçek bir rahatsızlığı var.

Geçen sefer gelmeyi reddetmesi şimdi daha anlamlı geliyor.

Kahvemden bir yudum daha alırken kaşlarımı çattım.

Evet, onu daha çok araştırdım. Sadece geçmişimdeki kötü olaylarla nasıl bir bağlantısı olduğunu öğrenmek için değil. Hepsini zaten biliyorum.

Ama itiraf etmek istediğimden daha fazla derimin altında olduğu için. Dün geceden önce de bunun işaretleri vardı. Ama onu kovalamak ve becermek için Montreal'e gittiğimden beri, sürekli kafamın içinde, kurtulamadığım bir yankı.

Onu araştırmak, internet geçmişine bakarken, okumayı ve izlemeyi sevdiği iğrenç, sapkın, hardcore şeyleri kaydırırken karanlık bir şekilde gülümsemeyi de gerektirdiğini ekleyebilirim.

Kötü kız.

Çatıda durup aşağıdaki dünyaya bakıyorum ama tek görebildiğim onun yüzü. Vücudu. Onu terk ederken bana bakışı. Dudakları aralandı, nefesi kesildi.

Sikeyim.

Ben onun ilk

seferiydim. Yirmi

altı yaşında.

Onun görünüşüne ve özellikle karanlık sapkınlıklarına sahip bir kadının daha önce hiç becerilmeden bu yaşa nasıl geldiğini merak edebilirdim.

Ama zorunda değilim.

"Sinir bozucu sapkınlıklar" ve "fiziksel temastan hoşlanmıyor" satır aralarını çoğundan daha iyi okuyabilir ve duvardaki yazıyı görebilirim.

Geçmişinde karanlık bir şeyler var.

Biri onu incitmiş.

Hasarlı, öyle görünüyor ki, hasarlı olduğunu kabul ediyor.

Freya'nın otel odasının dışında fısıldadığı sözler yine beynime saplanıyor.

İyi olacağım.

Basit bir cümleydi, yeterince masumdu. Ama içime bir bıçak gibi saplandı. Söyleyiş şekli -yumuşak, itaatkâr, kendini kırılgan bir şeye katlamış gibi -İçimde uzun zaman önce gömdüğümü sandığım karanlık bir şeyi tetikledi. Kilitlediğimi sandığım bir parçamı.

Beni unutmaya çalıştığım bir yere geri çekti. Aynı kelimelerin benim can simidim olduğu, merhamet için yalvardığım bir zamana.

İyi olacağım.

Büyükbabamın yaptığı bir hapishanede geçirdiğim o karanlık yılların anısı yüzeye çıkarken ve geçmiş beni boğmakla tehdit ederken gözlerimi kapatıyorum.

O günler kara günlerdi. Evimdeki kan ve dehşet dolu geceden sonra, ben havuzun derinliklerinde saklanıp bahçe hortumundan dumanlı havayı solurken ailem alevler ve kurşunlarla öldürüldü.

Kir'i, nihayet derinlerden çıktıktan sonra katliamın çevresinde sinsice dolaşırken gördüğüm gece.

O geceden sonra büyükbabam Kasper ile yaşamaya başladım.

Çoğu insanın büyükbabalarıyla ilgili anıları sıcak bir gülümseme, sallanan bir sandalye, belki bir ahşap işçiliği hobisi ya da balık tutmayla ilgilidir.

Benimkinin tadı zehir gibi.

Büyükbabam bir Nazi sempatizanıydı, acımasız, gaddar, şeytani bir canavardı. Norveç ormanlarının derinliklerinde, gölün kenarındaki kır evinde sadece ben yoktum. Ben geldiğimde orada yaşayan iki çocuk daha vardı: Jonas ve Filip.

Onlar da benim gibi ailesiz, kırık dökük, kararmış geçmişlerden geliyorlardı. Ama Kasper bizi iyilik olsun diye kabul etmedi.

Bunu zalimlik ve sadizmden, bizi "gerçek Aryanlar" olarak şekillendirmek istediği berbat, Nazi etkisindeki bir fikirden dolayı yaptı.

Kasper'in nefret dolu, kötü niyetli doktrinini bize tekrar tekrar dayattığı o yıllar cehennem gibiydi. Kanlı ve dehşet vericiydi.

Üçümüz arasında ortada olan bendim. Kasper'in kötü niyetine ve acımasızlığına katlanabiliyordum ama onun çarpık dünya görüşüne ve zehirli söylemlerine asla inanmadım.

Jonas başka bir yol seçti. Oslo sokaklarından gelen bir yetim olarak o da Kasper'in zalimliğine dayanabilirdi. Ama benim onun beyin yıkamasına karşı koyduğum yerde, Jonas balıklama daldı. Kasper'in gözdesiydi. Ödüllü öğrencisiydi. Nefret dolu küçük, mükemmel Nazi hayvanı.

Ve sonra Filip vardı.

Filip, iyi kalpli ve kırık gülüslü. Sadece aile diyebileceği birini isteyen Filip.

Hiç şansı yoktu.

İyi olacağım.

Filip'in bu sözleri Kasper'a defalarca söylediğini, dayakların durması için çaresizce çırpındığını, bu sefer, bu sefer Kasper'ın tatmin olması için dua ettiğini hatırlayarak ırkiliyorum.

Hiç olmadı. Ne Filip'le ne de benimle.

Ben artık o çocuk değilim. Ama Freya'nın sözleri - teslimiyeti - içimde daha önce hissetmediğim bir şeyi ortaya çıkardı.

Yıllardır. Kendimi yeniden o çaresiz, kırık çocuk gibi hissetmeme neden oldu ve bundan nefret ettim.

Bunu söyledikten sonra oradan ayrıldım, tek kelime etmeden gecenin karanlığına karıştım, istediğim için değil, ihtiyacım olduğu için. Mesafeye, nefes almak ve kafamı toparlamak için boşluğa ihtiyacım vardı. Ama şimdi bile, saatler sonra, onun sesi hala zihnimde bir hayalet gibi duruyor. İçimdeki ham bir şeyi, gömülü kalması gereken bir şeyi çekiyor.

İyi olacağım.

Yumruklarımı sıkıyorum.

Kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissettiriyor.

Yıllarımı duvarlar örerek, kendimi dünyaya karşı güçlendirerek geçirdim. O ise tuğlaları teker teker söküyor. Ve ben bunu göze alamam.

Kendimi balkondan uzaklaşmaya ve Freya'nın düşüncelerinden kurtulmaya zorluyorum. Bu gece onunla ilgili değil. Bu gece Kenzo ve Annika'nın düğünüyle ilgili.

KİLİSE Yakuza ve Bratva askerleriyle dolu. Bu, patlamaya hazır bir barut fıçısı olmalı -tamam, öyle ama buradaki olmamızın tek nedeni bu: akan kanı gömmek. Tüm şehir savaş alanına dönmeden önce kaosu durdurmak için.

Bıçaklar kaldırılmış olabilir, ancak havadaki gerilim hissedilebilir, sanki buradaki herkes bu barışın kırılma ve kolayca parçalanabilecek bir yanılsama olduğunu biliyor.

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi ovuşturuyorum. Hâlâ uyumayı başaramadım. Daha önce, bekârlığa veda partisinden sonra kimse Hana, Annika ya da Freya'yı bulamayınca bu sözde ateşkesin her iki tarafında da kaos patlak verdi.

Ben, elbette, tam olarak nerede olduklarını biliyordum.

Ama tam olarak bir şey söyleyemezdim. Freya'nın çeşitli sosyal hesaplarına girerek ve IP takibi yaparak onu Montreal'e kadar takip ettiğimi açıklayamazdım.

Bugün, herkesin gelini ve arkadaşlarını bulmak için çırpınışını izlemek, berbat bir şekilde biraz eğlenceliydi. Ama yirmi dakika önce, üçü de Kanada'dan gelen bir Uber'in içinde perişan ve akşamdan kalma bir halde ortaya çıktılar.

Freya'nın boynundaki mor lekeleri fark ettiğimde kendimi beğenmiş bir memnuniyet duymuş olabilirim.

İşaretlerim.

Ön tarafta durmuş, Annika'nın koridorda Kenzo'ya doğru ilerleyişini izliyorum, o sık kafalı Kir de ona eşlik ediyor. Kenzo mihrapta bekliyor, her zamanki gibi soğukkanlı, ifadesi çoğu kişi tarafından okunamıyor.

Ancak ben kuzenimi bir kitap gibi okuyabilirim.

On bir yaşımdan beri böyleydi ve büyükbabamla yaşadığım cehennemden kaçmıştım. İşte o zaman Astrid teyzem ve üç kuzenim Kenzo, Takeshi ve Hana ile yaşamaya başladım. Tak ve Hana, Kenzo'dan birkaç yaş küçükler. Neredeyse onunla yaşıt olan ben ortaya çıktığımda birbirimize çok yakın olduk.

Bana göre duyguları açık: Bu görücü usulü evliliğe zorlanmaktan nefret ediyor. Aynı zamanda, Kenzo çocukluğundan beri bu ailenin erkek reisi.

Oğlum. "Aile görevi" onun yaşadığı ve nefes aldığı bir şey. Yani kendisi için seçtiği şey bu olmasa bile, bunu yapacak, çünkü o böyle biri.

Annika onun önünde durduğunda, sadece ikisi ve rahip oradadır. Sağdıç yok, nedime yok.

Gözlerim yana, koridorun karşısına kayıyor ve çenem geriliyor.

Freya ön sırada Kir'in yanında duruyor, vücudunu doğru yerlerden saran şık siyah bir elbise giymiş. Koyu renk saçları avizelerin yumuşak ışıltısını yakalıyor, ifadesi okunamıyor.

Bakışlarımın, bir galon kapatıcının cesurca kapatmaya çalıştığı boynundaki izlere ziyafet çekmesine izin veriyorum.

Karanlık, boğucu geri dönüşler karnıma bir yumruk gibi çarptı. Dün gece. Vücudunun benimkine karşı hissi. Nefes alışları. Onun teslimiyeti.

Benim için o kadar güzel kırıldı ki.

Törene odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim sürekli ona kayıyor. Bu kadar saplantılı olmamalıyım. O benim, evet, ama bu farklı hissettiriyor. Kişisel. Bu çok tehlikeli.

Tören beklendiği gibi ilerler. Yeminler edildi, Kenzo ve Annika yüzükleri taktı. Ama havada garip bir enerji var, tam olarak tanımlayamadığım bir şey. İçgüdülerim karıncalanıyor, bir şeylerin ters gitmek üzere olduğu konusunda beni uyarıyor. Kalabalığı tarıyorum, elim ceketimin içine soktuğum silaha doğru ilerliyor. Gerilimin her saniye arttığını hissedebiliyorum.

Kenzo ve Annika kabul ettiklerini söylediler. Sonra -şok edici bir şekilde, gerçekten ikisinin birbirine katlanamayacağını düşündüğümünden- kuzenim yeni gelinini tutuyor, yüzünü kaplıyor ve

ona karşı erimesini sağlayan bir yoğunlukla öpüyor.

Glmsemekten kendimi alamıyorum.

Hay sikeyim. Belki de ensemdede karıncalanma hissettiğim önsezi buydu. Yaklaşan bir tehlike değil, sadece kuzenimin tamamen senaryo dışına çıkmaya karar vermesi ve düşmana dönüşen gelinine gerçekten biraz şefkat göstermesi.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Hana, herkesle birlikte alkışlıyor ve bana doğru bir bakış fırlatırken başını sallıyor. "Sahte düğün tombala kartında bunu kim yazmış olabilir?"

Onun yanında Tak homurdanıyor. "Orada ne halt ettiğini bilmiyorum ama-"

"Hadi ama," diye iç geçiriyor Hana. "Belki de yeni gelinini öpmek istiyordur?"

"Bu ikisi birbirini öpmek istemiyor, inan bana," diye kıs kıs gülüyor Tak. "Biri şu anda diğeriyle sikişiyor, sadece nedenini merak ediyorum-"

Kilisenin n kapıları içeri doğru çarpıp binlerce parçaya ayrılırken tüm duyularım titreyerek dönüyorum.

Bir minibüs orta koridordan aşağıya doğru kayarak aralarından geçer. Kilisenin ortasında gıcırdayarak durduğunda cemaat kaosa sürüklenir, çığlıklar atar, her yöne dağılır.

Zihnim yetişemedende bedenim tepki veriyor. Silahım elimde ve Tak'a Sota ve Hana'yı buradan çıkarması için kkremek üzere omzumun üzerinden bakarken bile minibüse doğru ilerliyorum. Ama Sota'nın adamları çoktan peşime düşmüştü ve Takeshi de kendi silahını kaldırmış, tam arkamdaydı.

"Geri ekil," diye tıslıyorum ona, çığlıklar kiliseyi doldururken, çarpışmanın tozu ve enkazıyla birlikte. Sonra benim

Başımı diğer tarafa çeviriyorum, bakışlarım toz ve moloz dolu havayı delip geçiyor.

Freya'ya.

Kalabalığın içinde donup kaldığını, yüzünün şoktan solduğunu gördüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor. Tek düşünebildiğim onun iyi olduğundan emin olmak. Bunu açıklayamam ya da rasyonalize edemem, sadece onun güvende olduğunu bilmem gerekiyor.

Bakışlarımı ondan ayırıp yavaşça yaklaştığım minibüse odaklanıyorum. İçeride hareket yok ama yaklaşıırken silahımı sürücü tarafındaki kapıya doğrultuyorum.

Toz hâlâ havayı boğuyor. Her iki tarafın muhafızları emir yağdırıp silahlarını doldururken arka planda insanlar hâlâ çılgılık atıyor.

Ama yaklaşıırken tamamen kapıya odaklanmış durumdayım, her adımım sonsuza kadar sürüyor, gerilim her saniye artıyor.

"Minibüsten çık!" Kükrüyorum.

"Hemen!" Yanıt yok. Yaklaşıyorum.

"Dışarı!!"

Hala bir şey yok.

Evet, siktir et. Yolun geri kalanında kapıya doğru ilerliyorum, dişlerimi sıkıyorum, toz dolu bir nefes alıyorum, sonra kolu tutuyorum ve silahımın namlusunu içeri sokmadan önce çekerek açıyorum.

Boş.

Şoför yok. Yolcu yok. Arkada kimse yok.

Ne oluyor lan?

Arkamı dönerken kaşlarımı çatıyorum, gözlerim Kenzo'nun sunakta durduğu yere takılıyor, vücudu Annika'yı koruyor.

"Bu boş!" Ona bağıriyorum.

Kaşlarını çatıyor. Sonra, ağır çekimde, her şey değişir.

Kenzo'nun şaşkın ifadesi aniden saf bir paniğe dönüşür. Yüzü soluklaşırken gözleri genişler.

"GERİ ÇEKİL!!!" diye kükrüyor, şapelden aşağı atlıyor ve bana doğru fırlıyor. "MAL! UZAK DUR-"

Hay

sikeyim.

Çekil.

Tam uzaklaşırken, yanımdaki minibüs aniden turuncu, kabarcıklı bir sıvıya dönüşüyor. Hiç düşünmedim. Sadece dönüyorum, Takeshi'yi yakalıyorum ve lanet minibüs güneşin gücüyle patlarken onu boş bir sıranın arkasına çarpıyorum.

Son hızda giden bir yük treninin çarpması gibi bir his.

Patlamanın etkisi Tak'ın ve benim arkasına çömeldiğimiz sırayı paramparça edip parçalıyor, ayaklarımı yerden kesecek ve ciğerlerimdeki havayı emerek beni geriye doğru uçuracak kadar sert bir darbe indiriyor.

Bir an için, kulaklarımda çınlayan yüksek, sızılı bir ses dışında dünya durgun ve sessiz - ama sanki pamuk toplarının arasından geliyormuş gibi muffled.

Gözlerimi kırptırıyorum, başımı kaldırdığımda çatlamış dudaklarımdaki gri tozu boğuyorum, ancak o zaman yerde olduğumu fark ediyorum.

Vay canına. Lanet olsun.

Toz ve molozlar havayı dolduruyor, kiliseyi dumanla boğuyor. Belli belirsiz çığlıkları ve insanların kaçışlarını duyabiliyorum.

ama kulaklarımdaki cınlamadan dolayı hepsi uzak geliyor.

Bir an için görüşüm dalgalanıyor, zihnim etrafımdaki kaosa yetismeye çalışıyor. Ama sonra, duman bulutunun arasından kendimi doğrulmaya zorluyorum, silahım hâlâ elimde sıkıca duruyor.

Minibüs alevler içinde, ısı etrafındaki havayı kavuruyor. Duman kalın, siyah bulutlar halinde dışarıya doğru yükseliyor ve enkazı tüketen alevlerin çatırtılarını duyabiliyorum. Ayağa kalkıyorum, saldırganlardan bir iz var mı diye odayı tararken yanımdaki acıyı görmezden geliyorum. Tak parçalanmış bir sıranın altından sürünerek çıkıyor ve şiddetli bir şekilde öksürürken bana baş parmağıyla bir işaret yapıyor.

Tek düşünebildiğim Freya.

Dumandan onu göremiyorum.

Onu bulmam gerek.

Takeshi aniden yanımda beliriyor, kolumdan tutup beni çıkışa doğru çekmeye çalışıyor. "Hadi!" diye bağılıyor kulağıma. "Gitmemiz gerek!"

Onu itiyorum, gözlerim hala odayı tarıyor. Onu görene kadar gitmeyeceğim. Güvende olduğunu bilene kadar.

Sonra dumanın arasından, açık bir yan kapıdan onu görüyorum; dışarıda bir arabanın arkasına sinmiş, Kir ve adamları etrafında koruyucu bir çember oluşturmuşlar. Yüzü solgun, gözleri şok ve dehşetle irileşmiş.

Ama o yaşıyor.

İçime dolan rahatlama hissini nasıl işleyeceğimi bilemiyorum.

Bu kadar önemsememeliyim. Onu korumak, iyi olduğundan emin olmak için bu ihtiyacı hissetmemeliyim, ama hissediyorum. Ve bu beni kızdırıyor.

"Mal!" Tak kükrer. "Hadi gidelim!"

Ayağa kalkmama ve yan kapıdan çıkmama yardım ederken yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum. Hana, Sota ve adamlarıyla birlikte durduğu yerden bana doğru koşuyor. Bana şiddetle sarılıyor, ben kanlı kolumu ona doladığımda göğsüme hıçkırarak ağlıyor.

"Her şey yolunda, kardeşim," diye homurdandım. "Hepsi tek parça halinde."

Geri çekiliyor ve bana baktığında yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, Mal, kanaman var."

Kaşlarımı çatıyorum, elimi şakağıma götürüyorum. Kırmızı ve ıslak çıkıyor.

Oh.

"Ben iyiyim," dedim. "Kontrol ettireceğim."

Hana hâlâ benimle uğraşmak istiyor ama kafamdaki kesik dışında endişelenmem gereken başka şeyler de var.

Kenzo ve Annika'nın ikisi de zarar görmedi, ancak Kenzo sersemlemiş ve hafifçe ateşten kararmış görünüyor. Sota da iyi ve sert yaşlı piç bana kendi zamanında araba bombalarının "çok daha etkili olduğunu" söylediğinde sırıtiyorum.

Uzaktan yaklaşan siren sesleri duyulurken alevler içindeki enkazın etrafına bakıyorum.

Bunun arkasında her kim varsa ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu sadece bir saldırı değil, bir mesajdı.

Başım içgüdüsel olarak Freya'ya bakmak için dönüyor. Hâlâ Kir'le birlikte, şimdi Annika da ona katılmış. Sarsılmış ve korkmuş bir halde arkadaşına sarılıyor ama Annika'nın omzunun üzerinden bakıp beni görünce kaskatı kesiliyor.

Onu izliyorum

Yutkunurken işaretli, morarmış boğazı sallanıyor.
Benimkilerle kilitlenen gözlerindeki o sinsî ateşin titreyişini
izliyorum.

Evet, bu bir mesajdı. Birisi benim
olana zarar vermeye çalıştı.

Ve kim olduklarını öğrendiğimde Tanrı ruhlarına merhamet
etsin.

Çünkü yapmayacağıma eminim.

FREYA

KIR'IN sesi kütüphaneyi dolduruyor, alçak ve keskin komutları sessizliği kesiyor. Yüksek arkalıklı bir sandalyeye kıvrılmış oturuyorum, elimde bir bardak viski, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken alkolün yakıcılığı beni topraklıyor. Kilisedeki hızlı ve acımasız saldırı, dünyamızın gölgelerinde gizlenen tehlikenin keskin bir hatırlatıcısıydı.

Karşımda Kir, telefonu kulağında, yüz ifadesi soğuk, adım ilerliyor. Hattın diğer ucundaki kişiye İngilizce ve Rusça arasında geçişler yaparak emirler yağdırırken kelimeleri kesik kesik, tonu iş gibi.

Çoğu insanın gördüğü Kir bu - her zaman kontrolü elinde tutan ve bir adım önde olan Bratva kralı. Ama ben daha iyi biliyorum. Bu soğuk, hesapçı dış görünüşün altında, ailesi olarak gördükleri için kendi kalbini söküp atabilecek bir adam var.

Bu, onun ailesi olarak gördüğü insanlardan biri olduğumdan beri beni oldukça karanlık yerlerden çıkaran, güvenmeye başladığım rahatlatıcı bir duygu. Dünyanın geri kalanı karardığında ve soğuduğunda, Kir'in her zaman yanımda olacağını biliyorum.

Viskiden bir yudum daha alıp sıcaklığının göğsümde yayılmasına izin veriyorum. Bardağı yere bırakıp dizüstü bilgisayarına bakıyorum. Parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken, dark web'de bulduğum çeşitli çevrimiçi veri tabanlarını araştırıyor, saldırganlar hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı bulmaya çalışıyorum.

Şimdiye kadar hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Sıfır. Zilch.

Bunu kim planladıysa çok dikkatli davranmış. Bu da beni gerçeği ortaya çıkarmaya daha kararlı kılıyor.

Neyse ki bugün kimse ölmedi. Ama bu hepimizin yara almadan kurtulduğu anlamına gelmiyor. Kir'in adamlarından biri olan Lev, patlayan minibüsün bir parçası hala midesine saplı halde hastanede. Ayrıca Nikolayev'in diğer dört adamı da şarapnel parçası aldı ve iyileşmeleri için zamana ihtiyaçları var.

Yumuşak bir ping sesi dikkatimi dağıtıyor ve Anni'nin ilk mesajıma cevap verdiğini görmek için aşağı bakıyorum. Ben burada Kir'ün malikanesinde tecrit altındayken, o yeni kocasının çatı katında -aslında Kenzo'nun ısrarı üzerine-.

BEN

Orada iyi olduğuna emin misin?

ANNIKA

Evet. Bir sürü güvenlik var. Kenzo'nun beş adamı lobiye gözlüyor, artı Kir'in üç adamı.

Teşekkürler.

ANNIKA

Sen iyi misin?

BEN

Ben iyiyim. Biraz sarsıldım. WTF gibi

BEN

Kenzo'nun düşmanlarını mı düşünüyorsun yoksa bizimkileri mi?

Bu kadar çok Yakuza ve Bratva gücünün bir arada olduğu bir yerde, geriye dönüp bakıldığında, birinin

düğünü saldırmak için bir fırsat olarak kullanmaya çalışmadı -Eğer intihara meyilli ya da bunu deneyecek kadar aptallarsa.

ANNIKA

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Yakuza'dan çok bir Bratva hareketi gibi görünüyor.

Haksız da değil. Doğrudan, patlayıcı saldırıları sevenler Ruslar. Yakuza daha kurnazdır. Bu onlar olsaydı, düğün pastasının zehirli falan olmasını beklerdim.

ANNIKA

Kir, Damian'a göz kulak olmaları için adam gönderdi, değil mi?

BEN

Sanki ilk aklıma gelen bu değilmiş gibi?

BEN

Yoksa
Kir'ün
mü?

Yarı-kardeşimiz düğünden önce son ameliyatını oldu ve başarılı geçti. Ancak doktorlar emin olmak için onu birkaç gün daha komada tutacaklar.

Annika'nın endişesini anlıyorum. Normalde Damian güçlü, spor bağımlısı, ukala, tetikçi bir sert adamdır. Ama zayıf düşmüş ve hastane yatağında baygın yatarken mi? Kir'e zarar vermek isteyen biri için mükemmel bir hedef.

ANNIKA

Üzgünüm, sadece korktum.

BEN

Biliyorum. Aynen. Sadece sana zor anlar yaşıyorum. Evet, şu anda hastanede on kişi falan var.

Kir aramayı sert bir komutla sonlandırır ve telefonu masaya fırlatır, şakaklarını ovuşturarak koltuğa gömülür.

karşımda oturuyor. Alışılmadık şekilde yorgun görünüyor. Görünüşe göre o bile baskıya karşı bağışık değil.

BEN

Gitmem gerek. Kir'e keşifte yardım edeceğim. Sonra uğrar mısın?

ANNIKA

Kesinlikle. Seni seviyorum, güvende kal.

BEN

İlk gecenzizde iyi eğlenceler.... ;)

ANNIKA

Senden nefret ediyorum.

Mesajlaşma uygulamasını kapatırken sırtıyorum.

"Bir şey bulabildin mi?" Kir soruyor, gözleri dizüstü bilgisayarına kayıyor.

Başımı salladım. "Henüz bir şey yok. Bunu kim yaptıysa izlerini iyi kapatmış."

İç çekiyor, ifadesi kararıyor. "Pekâlâ. Yapabiliyorsan devam et. Bu pislikleri bulup taşaklarından asmak istiyorum."

"Ya da yumurtalıklar."

Bana bir bakış attı. Omuz

silkiyorum. "Kadınlar da

olabilirdi."

"Kadınlar olur olmak akıllı yeterli değil
 için Saldırı kızımın düğünü."

Gülüyorum. "Touché."

"Onları bulacağız, Frey," diye homurdanıyor. "Söz veriyorum."

Evet. Yıllar boyunca Kir'den öğrendiğim bir şey varsa, o da pes etmediğidir. Asla. Ona her zaman bu kadar saygı duymamın sebeplerinden biri de bu.

Acımasız, tıpkı benim gibi. Bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyoruz.

Sandalyemde arkama yaslanıp viskimden bir yudum daha alarak elimdeki işe odaklanmaya çalışıyorum. Kütüphanenin kapısı gıcırdayarak açıldığında ve evin yeni çalışanlarından Mia içeri girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum. Kir için taze bir içki taşıyor, ona yaklaşıırken gözleri geniş ve gergin.

Ama bakışlarında da gözlerimi devirmek istememe neden olan bir cesaret var. Makyajının yeni yapılmış olması, hizmetçi üniformasının eteğinin her zamankinden biraz daha yukarı kalkmış olması ya da üniformasının üst düğmesinin açık olması, göğüs dekoltesinin ve siyah dantel sütyeninin bir anlık görünmesi de gözümde kaçmıyor.

Zevkli bir şey bile değil. Satış kutusu Victoria's Secret gibi.

Oyununu geliştir, kızım.

İçkiyi Kir'in önüne bırakıyor, eli bardağın üzerinde biraz fazla kalıyor, sesi yumuşak ve şekerli, "Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı efendim?" diye mırıldanıyor.

Kir başını kaldırıp bakmıyor bile. "Hepsi bu kadar Mia."

Sesinde öfkeli bir ton yok, ama kovduğu çok açık. İlgilenmiyor. Hiç ilgilenmedi. Ama Mia, kendisinden önceki pek çok kişi gibi, ipucunu anlamıyor. Kendini toparlayıp boğazını temizlemeden önce gülümsemesi sadece bir saniyeliğine duraksıyor.

"Eğer ihtiyacınız olan bir şey varsa bütün akşam müsaitim efendim-"

"Hepsi bu kadar dedim, Mia."

Ses tonunda şimdi her şeyi kapatan bir kesinlik var. Mia'nın yüzü kararır ve başını sertçe sallayarak arkasını döner.

ve gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarla hızla odadan çıktı.

Kir'e bakıp sırtımdan önce kapının kapanmasını bekliyorum. "Şimdiye kadar ipucunu anlamıştır diye düşünüyorsun."

Kir sonunda başını kaldırıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme. "Sabaha kadar gitmiş olacak. Söz veriyorum."

Kıkırdıyorum. "Onu benim yüzümden kovma."

"Kovmuyorum. Onu kendiminkinden kovuyorum." İç çekiyor. "Evde bu saçmalığa ihtiyacım yok."

Başımı salladım. "Neden zahmet ettiklerini anlamıyorum."

Kir omuz silkerek içkisini dudaklarına götürdü ve "Gücü görüyorlar ve ona ulaşmanın yolunu büyülenerek bulabileceklerini düşünüyorlar." dedi. "Ama güç kontrolden gelir, dikkatinin dağılmasından değil."

Başımı sallıyorum, tamamen anlıyorum. Kir ve ben aynı kumaştan kesildik. Dikkatimiz dağılmaz. Duygularımızın ya da küçük arzularımızın kararlarımızı gölgelemesine izin vermeyiz. Birlikte bu kadar iyi çalışmamızın bir başka nedeni de bu. Büyük resmi görüyoruz.

"Broker'la temasa geçtin mi?" Kir soruyor, keskin bakışları tekrar dizüstü bilgisayarına kayıyor.

Yüzümü buruşturdum. Broker, Annika ve bana Ülkan Gacaferi ile birlikte sarı Lambo'yu çalma işini ayarlayan ve ne yazık ki bu süreçte Valon Leka denen canavarın radarına girmemize neden olan karaborsa, yeraltı dünyası aracısı.

Ancak Kir bunların hiçbirini bilmiyor çünkü ona Lambo işinden bahsetmedik.

"Henüz değil," diyorum çabucak. "Ama yapacağım."

Kir bir süre beni izliyor, yüz ifadesi sadece benim ya da Annika'nın yanındayken olduğu gibi yumuşuyor. "Bütün bunları çözeceğiz, Freya. Her zaman çözeriz."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum, güveninin ağırlığı üzerime sıcak bir battaniye gibi çöküyor. "Evet. Yapacağız."

Birkaç saat sonra, şafak yaklaşırken ve uzun süre dizüstü bilgisayarına bakmaktan gözlerim bulanıklaşırken, nihayet bir mola veriyorum. Üzerine bir battaniye örtüp odama çekildiğimde Kir ofisteki kanepede uyuyordu, günün olayları üzerimde ağır bir yük oluşturunuyordu.

Çılgınca bir 24 saat geçirdim.

Akşam yemeği ve karaoke... çalıntı bir araçla yüksek hızda araba takibi... uluslararası bir sınırı geçme yolculuğu... Mal ile ciddi bir sapkınlık yapmak ve bekaretimi ona kaybetmek... ve sonra hepsinin üstüne Annika'nın düğününde bir araba bombalaması?

Yani, bir duraklatma düğmesi iyi olurdu.

Yorgunluk içimi kaplıyor, daha da kötüsü bugün her zamanki gündüz uykumu alamadım. Ama zihnim bana huzur vermeyecek kadar huzursuz. Çok fazla düşünce dönüyor, çok fazla duygu içimde birbirine karışmış durumda.

Mal.

Uzun, titrek bir nefes vererek kapıyı arkamdan kapatıyorum. Parmaklarım boynumda geziniyor, onun dokunuşundan kalan morluklar hâlâ duruyor.

Burada olmadığına bile üzerimdeki etkisinin bir hatırlatıcısı.

Onu istememeliyim. Bunu istememeliyim. Onu bu şekilde arzulamamalıyım.

Mal bir canavar - karanlık, tehlikeli, beni dehşete düşürmesi gereken ve düşüren şekillerde çarpıtılmış. Ama bu korku başka bir şeyle karışık. Bunu açıklayamıyorum, vücudumun ona verdiği tepkiyi, zihnimin ona takılıp kalmasını anlamlandıramıyorum. Ondan nefret etmem gerekiyor.

Pencereye doğru ilerleyip karanlığa bakıyorum. Şehir bu gece sessiz, trafiğin uzaktan gelen uğultusu kalın camdan zar zor duyuluyor, ama bu durgunluk beni sakinleştirmiyor.

Kendimi Mal'in şimdi nerede olduğunu merak ederken buluyorum. Beni mi düşünüyor? Dün gece aniden gittiği için pişman mı?

Sonra inledim ve neredeyse kendimi tokatlayacaktım.

Büyü artık.

Burası lise değil. Biraz yetişkin eğlencesi yapan iki yetişkiniz, hepsi bu. Ve bir erkek için duygusal davranan "o kız" olmayı reddediyorum.

Yani, buna yakın bir şey hissediyor mu ki? Mal pişmanlık duymaz. Suçluluk duymaz, hatta duyguları bile.

-En azından ben öyle olduğundan şüpheliyim.

Ve yine de, her şeye rağmen, onu burada yanımda istemekten kendimi alamıyorum.

Çıldırıcı bir şey. Ve en

kötüsü?

Bunun bitmesini istediğimi sanmıyorum.

FREYA

ERTESİ AKŞAM, hastanenin steril, floresanla aydınlatılmış koridoruna geri döndüm. Havada keskin, ezici bir antiseptik kokusu var ama artık buna alıştım. Hastanelerde benim kadar çok kaldığınızda, onlardan ne kadar nefret ederseniz edin bir şekilde tanıdık geliyorlar.

Hemşire odasına doğru yürüdüğümde Delores bana gülümsüyor. O daha tek kelime edemedi, tezgahın arkasına geçip onun alanına giriyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Ona sıkıca sarılırken "Teşekkür ederim," diye geveliyorum. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Bazen karmanın işleri dengelemek için bir yolu vardır. Son yirmi dört saatin ve düğünde yaşanan her şeyin boktanlığının ortasında, aslında iyi bir şey oldu:

Damian uyandı.

Delores bana tekrar sarılıyor, omzunda ağlama isteğime karşı koyarken beni bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Sana onun bir savaşçı olduğunu söylemiştim," diyor sessizce, birbirimizden ayrılırken gülümseyerek. "Hepsi onun eseriydi, tatlım."

Ona bir bakış attım. "Hey, onunla ilgilenen ve onu rahat ettiren sensin, böylece iyileşmeye odaklanabilirdi. Sana bir şey getirdim."

Çantamı sırtımdan sarkıtıyorum ve paketlenmiş bir hediye çıkarıyorum. Delores hediyeı alırken kaşlarını çatıyor. "şimdi açabilir miyim?"

"Lütfen yap."

Fleetwood Mac'in Tusk albümünün Lindsey Buckingham tarafından imzalanmış vinil kopyasını açtığında neredeyse kendini kaybediyordu.

"Bu gerçek mi?!" diye bağılıyor, karalanmış imzaya bakarak.

"Evet," diye sırtıyorum. Çenemi sallayarak imzanın yanındaki paslı lekeye bakıyorum. "Ve bu, iddiaya göre, en azından aldığım adama göre, Stevie Nicks'in çok fazla kokain içtikten sonra burnunda kalan bir kan lekesi."

Delores bana tekrar sıkıca sarılırken çığlık atıyor. "Teşekkür ederim, tatlım." Geri çekiliyor ve bana bakarken kaşları tekrar kalkıyor.

"Ne?"

Merakla gülümsüyor. "Farklı görünüyorsun. Yani..." Başını sallıyor. "Seninle ilgili bir titreşim gibi."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Eminim bir şey yoktur."

Kıkırıyor. "Benim hatam. Sen git ve o yakışıklı kardeşini gör."

"Teşekkürler, Delores."

Koridorda ilerlemeye başlıyorum.

"Hey-Freya?"

Ona geri döndüm. Yüzünde bok yiyen bir sırıtış vardı.

"'Vibe' derken, 'boynundaki devasa morluğu' kastetmiştim. Bilginiz olsun."

Yüzümde bir sıcaklık patlaması oluyor ve elim kapatıcıyla kapatmaya çalıştığım boynumdaki morluğa gidiyor. Hay sikeyim.

Delores kıkırdar. "Bir zincirle kavga etmediysen, ateşli randevunu duymak isterim." Çenesini sallayarak beni geçiyor. "Kardeşin duymayabilir ama..."

"BOK GİBİ GÖRÜNÜYORSUN," diye mırıldanıyor Damian, sesi cızırtılı ama yine de bildiğim ve sevdiğim o alaycı kenara sahip.

Gözlerimi devirip yaklaşıyorum. "Teşekkürler. Ceset gibi görünüyorsun."

Yatağında doğrulup oturuyor, artık ağzından çıkan sinir bozucu beslenme ve solunum tüpleri yok. Doğaüstü beyaz saçları ışığı yakalıyor ve onu neredeyse bir hayalet gibi başka bir dünyaya aitmiş gibi gösteriyor.

Ürkütücü, morumsu gözleri benimkilere kilitleniyor. Anni ve benimleyken, her zaman gülümseme ve çekicilikle doludurlar.

Diğer insanların çoğu saf karanlıkla doludur.

Kıkırdıyor, sesi biraz gergin ama içten. "Yine de çoğundan daha iyi görüldüğünü söyleyebilirim."

Gözlerimi deviriyorum. "Görüyorum ki haftalarca ölümün kıyısında gezinmek egonu azaltmaya yetmemiş."

"Neyse ki benimki de değil. Kontrol ettim."

Kusma suratı yaptım ve öğürdüm.

"Aman Tanrım, yapamaz mısınız?"

Koluna vurduğumda Damian genişçe sırtıyor.

Sözlerindeki mizaha rağmen, içinde yüzeyin hemen altında gizlenen bir karanlık akıntısı var. Her zaman orada, ne kadar uğraşırsa uğraşsın saklayamadığı bir parçası. Ancak cazibe ve tehlike arasındaki o ince ipte mükemmel bir şekilde yürüyor, bir şekilde ikisini kolaylıkla dengeliyor.

"Hey, bana vurma," diye homurdanıyor. "Şu 'ölüme yaklaşma' olayını unuttun mu?"

"Evet, sen ölmedin, bu da ben de dahil olmak üzere hemen hemen herkes için bir tür rahatsızlık."

Damian beni tersledi. Ben de aynısını yapıyorum.

Sonra bana sırtıttı. "Seni boğamayacak kadar zayıf olduğum için şanslısın."

Kıkırdıyorum ama o anın sıcaklığı çabucak kayboluyor. Olan biten her şeyin ağırlığı -düğün saldırısı, bundan sonra ne olacağının belirsizliği- üzerimize çöküyor ve konuşmamızın üzerine bir gölge düşürüyor. Daha da kötüsü, Annika'nın Kenzo ile birlikte Japonya'ya geri döneceğini duyduk. Tüm bu şiddet olaylarının ardından New York'tan çekiliyor, düşmanın kim olduğu konusundaki belirsizlikten bahsetmiyorum bile.

İyi tarafından bakarsak, bu en iyi arkadaşımın tamamen güvende olacağı anlamına geliyor. Kenzo Kyoto'da bir orduya komuta ediyor ve kale gibi bir malikanede yaşıyor. Ve bu evlilik dev bir barış anlaşması olsa da, o ve Annika

Birbirimizden pek hoşlanmasak da Kenzo'nun bazı konularda eski kafalı olduğunu biliyorum. Evlilik gibi.

O ve Annika birbirlerine katlanamamaları bile... mihrapdaki öpücük hakkında sorularım olsa da... Annika artık onun karısı. Ve sırf bu yüzden onu her şeyiyle koruyacağını biliyorum.

Hala. En iyi arkadaşım, kız kardeşim, gölgem beni terk ediyor.

Damian ruh halimdeki hafif düşüşü anlıyor. O böyle iyidir.

"Anni'nin gidişini düşünüyorsun."

Başımı salladım.

"Onun evlendiğine inanamıyorum," diye iç geçiriyor. "Ve komada olduğum için itiraz eden olup olmadığını sorduklarında 'evet, ben, tam buradayım' diyemedim."

Homurdanıyorum. "Aslında bunu sorduklarını hiç sanmıyorum." "Bana danışıklı dövüş gibi geliyor."

Gözlerimi deviriyorum. "O emin ellerde."

"Kenzo Mori lanet bir yılan. Bütün aile öyle." Omuz silkiyorum. "Hepsi kötü değil."

"Anlamı ne?" Damian homurdanıyor.

Mal ile ilgili düşüncelerimi çabucak bir kenara itiyorum.

"Hey, Hana iyidir. Anni ve ben onunla takılıyoruz."

"Kim, beyaz sarışın robot buz kraliçesi mi?" Ona ters ters baktım. "O bir arkadaş."

"Düşmanı yanlış telaffuz ediyorsun."

Kolunu okşayarak iç çektim. "Komada olduğun için bu sezonun bölümlerini biraz geride bırakmışsın. Sanırım izlemen gereken bölümler var."

"Sanırım bu fikri, üzerindeki o lanet izleri sevdiğim kadar sevdim," diye homurdanıyor, keskin, zehirli gözleri beni tarıyor, bakışları boynumda kalıyor.

Mal'ın beni hırpaladığı yer.

İçgüdüsel olarak boğazıma dokunmak için uzanıyorum, morlukları kapatmaya çalışıyorum. Damian'ın ifadesi sertleşiyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sorar, sesi aniden soğuklaşır, şakanın tüm izleri kaybolur.

Kalbim göğsümde küt küt atarken kaskatı kesiliyorum. "Hiç kimse," diye omuz silkiyorum.

Damian'ın bakışları değişmiyor. "Freya. Bana yalan söyleme. Eğer biri sana zarar veriyorsa-"

"Kimse bana zarar vermiyor," diye araya giriyorum, sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor. "Ben iyiyim. Ciddiyim."

Arkasına yaslanıyor, beni incelerken yüz ifadesi okunmuyor. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

Başımı sallıyorum... belki biraz fazla hızlı.

"Ne?" Elimi sallayarak gelişigüzel konuşuyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Damian zorlamıyor ama gözleri keskin, aramızdaki gerilim hissediliyor. Beni ne zaman bir şey sakladığımı tahmin edecek kadar iyi tanıyor ama ne zaman bastırmaması gerektiğini de biliyor. Bu yüzden yumuşak bir iç çekip parmaklarıyla yatak çarşaflarını karıştırıyor.

"Sadece dikkatli ol," diyor sessizce, sesi boğuk bir fısıltıyı ancak aşıyor. "Eğer izin verirsen bu dünya seni canlı canlı yer."

Başımı sallıyorum, elini hafifçe sıkmak için uzandığımda boğazım düğümleniyor. "Biliyorum. İyi ki seni geri kazanmışım."

o GECE, hastane arkamızda belirirken, Annika'yla birlikte onu Sota Akiyama'nın özel uçağına götürecek arabanın yanında duruyoruz. Hava serin, tenimi ısıyor ve o anın ağırlığı bir kaya gibi göğsüme baskı yapıyor.

"Yakında döneceğim," diyor Annika, beni kucaklayarak. "Söz veriyorum."

Ona sımsıkı sarılıyorum, boğazım akmayan gözyaşlarımla sıkılıyor. "Yapsan iyi olur. Eğer yapmazsan, Kyoto'ya gelirim ve çok fazla sorun çıkarırım."

Gülüyor, daha az mutlu olan diğer duygularını gizlemeye çalışıyor. "Söz veriyor musun?"

"Orayı yakarız, sürtük," diye sırtıyorum. "O yüzden yakında gelsen iyi olur."

Gözleri benimkilerle kilitlenirken dudağını ısıyor. "Sen benim ailemsin, Frey."

"Artık senin de Kenzo'n var," diye usulca hatırlatıyorum ona, ama kelimeler ağzımdan çıkarken acı bir tat veriyor.

Annika gözlerini siliyor, dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Ziyaret edeceğim. Bundan emin olacağım. Yoksa seni uçurur ve orada tutarım."

Başımı salladım, ona sıkıca sarıldım. Sonra gitme vakti geldi.

Arabaya binişini izlerken konuşamıyorum. Araba uzaklaştıkça, içimdeki o boş acı derinleşiyor ve

Kemiklerimi titreten bir ürperti gibi.

Yıllardır ilk defa kendimi tamamen yalnız hissediyorum.

Saatler sonra, Kir'in malikanesine döndüğümde, odamda tek başıma oturmuş telefonuma bakıyordum.

Ona mesaj atmayı düşünmekten bile nefret ediyorum. Acınası bir şekilde arayan, mesaj atan ve ilk kez olsa bile yattığı adam için özlem duyan duygusal olarak muhtaç bir kız olmayı reddediyorum.

Ben de Annika ile olan konuşmamdan bahsedip ona mesaj attım.

BEN

İyi bir uçak içi filmi var mı?

ANNIKA

Dostum bu uçak INSAAAANE. Bu bir jet değil. Bu lanet bir 747.

Kaşlarım havaya kalktı. Vay anasını.

ANNIKA

Uçak içi filmleri unut. Az önce bu kaltağın suşi barında Sota ile suşi ve sake yedim!

BEN

Lanet olsun. Beni fıstık ezmesiyle eşleştir ve bana jöle de.

ANNIKA

LOL

BEN

:(:(:(

ANNIKA

Keşke burada olsaydın. Çok daha havalı olurdu.

BEN

Tabii ki. Ama en azından Hana var, değil mi? Git onunla ciddi bir şeyler yap, lütfen. Benim için.

ANNIKA

Lol, anlaştık. Onu çeteden uzaklaştırmaya çalışacağım.

Kaşlarımı çattım.

BEN

Çete
mi?

ANNIKA

Sadece Mori ailesini kastediyorum. Kenzo,
Tak, Mal.

Mideme bir yumruk gibi indi. Mal

lanet Kyoto'ya gidiyor.

Lanet gezegenin diğer tarafına gitmek için ayrıldı ve hiçbir şey söylemedi. Gittiğini ima bile etmedi. Şimdi öylece gitti.

Metne bakıyorum, gidişinin gerçekliği kafama dank ettikçe düşüncelerim dönüyor. O gitmişti. Öylece gitti. Tek kelime etmeden, vedalaşmadan-

Siktir git, self.

Memnun olmalıyım. Eğer o gittiyse, bu aramızdaki hastalıklı anlaşmanın bittiği ya da en azından askıya alındığı anlamına gelir. Mal'in üzerimdeki sahiplenici hakimiyetinin gevşediğini bilerek kendimi daha özgür, daha hafif hissetmeliyim.

Onun yerine, kendimi boş

hissediyorum.

Kullanılmış.

Sanki dünyamı paramparça etti ve sonra ortadan kayboldu, parçaları kendi başıma toplamam için beni bıraktı.

Telefonumu bir kenara atıp pencereden dışarı, karanlığa bakıyorum. Kollarımı kendime doluyor, soğuk boşluğun kemiklerimin derinliklerine yerleştiğini hissediyorum.

Mal gitti. Rahatlamış olmalıyım.

Peki neden ben değilim?

FREYA

PENCEREDEN DIŞARI BAKIYORUM, nefesim boğazımda düğümleniyor, nabzım bir plak cızırtısı gibi atıyor. Annika'nın sözleri hala kulaklarımda yankılanıyor, odanın boş sessizliğinde keskin ve sarsıcı.

Kenzo'yu geri aldık. Ülkan Gacaferi öldü. Her şey bitti.

Soluduğum hava kalın ve ağır geliyor, sanki ciğerlerimden zehir boşaltıyormuşum gibi. Haftalardır boynuma dolanmış bir zincir gevşiyor, düşüyor gibi geliyor. Boğazımı sıkıan gerginlik, bir çapa gibi taşıdığım korku ve endişe, hepsi yok oluyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk defa tekrar nefes alabiliyorum.

Orta mesafeye bakıyorum, zihnim aynı anda hem boş hem de dolu, her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Ulkan öldü.

Rahatlayarak çığlık atmak istiyorum ama hareket edecek enerjiyi bile bulamıyorum. Sonunda bitti.

Dünyanın haftalardır Annika'nın Bratva ve Yakuza arasında kırılgan bir barışa aracılık etmek için Kenzo ile zorla evlendirilmesi etrafında döndüğünü biliyorum. Ama bunun altında

Anni ve benim aptalca Lamborghini'yi çaldığımız gece yarattığımız karmaşa, ikimizi de en ölümcül ağırlıklar gibi aşağı çekti.

Ulkan için o işi kabul etmek son derece kötü bir karardı. Kir ile olan ilişkimizi tehlikeye attı ve ona bu gibi önemsiz şeylerden uzak duracağına dair verdiğimiz her sözü tutmadı.

Daha da kötüsü, Annika'nın yıllar önce kaçtığı Valon Leka'nın radarına tekrar girmemizi sağladı.

Ama şimdi, tüm bu gerginlik ve ağırlık nihayet kalkıyor.

Annika Kyoto'ya uçalı tam olarak altı gün oldu. Mal ile konuşmayalı da bir o kadar oldu.

Saydığımından değil.

Benimle işinin bittiğini ve kutsal olmayan anlaşmamızın sona erdiğini bildirmek için tek bir arama ya da mesaj atmadı. Bitti mi bilmiyorum. Ama yeryüzünden çekildiğine göre bir tür zımni son kullanma tarihi olduğunu ya da en azından olması gerektiğini hissediyorum.

Ama bugün erken saatlerde olanlarla bunların hepsi bir kenara itildi. Telefonum Annika'dan gelen umutsuz ve dehşet dolu bir aramayla aydınlandığı anda bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladım. Paniklemiş, dehşete düşmüş sesinden bunu anlayabiliyordum.

Ulkan onu Kyoto'ya kadar takip etti. Kenzo ve Takeshi'yi Kamigyo Bölgesi'ndeki lüks bir eve çekmek için Valon'u yem olarak kullandı. Ulkan onları orada pusuya düşürdü, Kenzo'yu kaçırdı ve kıyamet koptu.

Ulkan'ın peşinde olduğu ödülün Kenzo olmadığı ortaya çıktı. Annika'yı istiyordu.

Kenzo kaçırdıktan sonra panik içinde beni aradığında, Kyoto belediyesinin CCTV sistemine girdim ve Ulkan'ın arabasının plakasını Kenzo'yu tuttuğu yere kadar takip ettim.

Ve şimdi, bitti.

Ülkan Gacaferi öldü.

Sandalyemde daha da geriye yığılıyorum ve bu gerçeğin ağırlığının iliklerime kadar işlediğini hissediyorum. Bedenim tükenmiş, bitkin hissediyor. Sanki biri sonunda hayatımdaki kaosun duraklatma düğmesine basmış gibi ve şimdi adrenalini içimden boşalıyor, geriye yorgunluk ve soğuk bir rahatlama başka bir şey kalmıyor.

Günlerdir -haftalarca- köşede korkunç bir şeyin pusuya yatmış olduğuna dair içimi kemiren bir korkuyla dolaşıyordum. Gözlerimi her kapattığımda, yaklaştığını hissediyordum.

Bunun nedeni kardeş gibi sevdiğim en iyi arkadaşımın hemen hemen her zaman ilk kez benden yarım dünya uzakta olması mı yoksa Mal'ın halıyı altımdan çekmesi mi bilmiyorum.

Belki ikisi de.

Ve belki de ne bulacağımdan endişe ettiğim için bu konuyu çok fazla araştırmamayı tercih ederim.

Her neyse. Bitti artık.

Ben bunu tam olarak sindiremeden Annika tekrar konuşuyor. Bu sefer sesi biraz titriyor, sanki sonunda o da nefes almaya başlamış gibi.

"Başka bir şey daha var, Frey."

Sesinde duyduğum umudun bu olup olmadığını merak ederek kaskatı kesiliyorum. "Boğazını temizliyor.

"Valon da öldü."

Donup kaldım, nabzım tekrar

yükseldi. "Ne?" Kekeliyorum.

"Kenzo'yu götürdükten sonra Ulkan'ın evinden kaçtı. Gerçekten parçalanmıştı, Frey. Az önce polis aradı: Cesedini evin karşısındaki bir hendekte bulmuşlar."

Kelimelerin anlam kazanması biraz zaman alıyor, ama anladıklarında üzerime çöken rahatlama beni eziyor, ayaklarımı yerden kesen bir gelgit dalgası. Sandalyeye geri gömülüyorum, kalbim çarpıyor, ellerim titriyor.

Valon Leka, Annika ve beni küçük yaldızlı kafeslerde tutarak Annika'yı taciz eden canavar - Annika'yı neredeyse parçalayan adam - öldü.

Bitti artık.

Gerçekten bitti.

Titrek bir nefes alıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülürken başım ellerimin arasına düşüyor - rahatlama mı yoksa yorgunluktan mı, emin değilim. Belki ikisi de.

"Ciddi misin?" Fısıldıyorum.

"Evet amına koyayım," diye mırıldanıyor Annika, dudaklarında acı ve memnuniyet. "Neredeyse Ulkan'ın ailesine çiçek gönderecekmişim gibi hissediyorum, o herifi bu kadar kötü kestikleri için."

Valon uzun süre boyunca karanlık, yaklaşan bir tehdit, onun ve benim asla tam olarak kurtulamadığımız bir gölgeydi. Ve şimdi, o sadece... gitti. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Annika'nın sesi düşüyor, telefonda zar zor duyuluyor.

"Sonunda bitti, Freya."

Tekrar nefes veriyorum, sırtıtmaya başlarken sandalyeye

yığılıyorum. "Mal, Kenzo'nun serbest kalmasına çok

yardımcı oldu."

Bu ismi duymak yüzüme hazır olmadığım bir tokat gibi indi. Midem bulanıyor, telefon elimde aniden soğuyor, vücudumdaki her kas geriliyor. Bunu beklemiyordum. Bunu istememiştim.

Her şeyden sonra değil. Japonya'ya siktir olup gittikten ve tek kelime etmeden hayatımdan çıktıktan sonra değil. Sanki hiçbirinin önemi yokmuş gibi. Sanki ben önemli değilmişim gibi.

Titrek bir nefes alıyorum, içimde kabaran hastalıklı hissi bastırmaya çalışıyorum. Onun adını duymanın bile kalbimi hızlandırmasından, beni hâlâ etkilemesinden nefret ediyorum. Aramızdaki şey bir ilişki değildi. Sadece berbat bir anlaşmaydı.

Benden sıkıldığı ve hastalıklı oyunları için başka bir kurban bulmaya gittiği için mutlu olmalıyım. Ondan kurtulduğum için.

Neden bu kadar acıtıyor?

Acı göğsümün derinliklerine gömülüyor, onun açtığı boşlukları dolduruyor. Her şeyimi aldı. Kontrolümü. Bekaretimi. Ve sonra öylece çekip gitti. Hiçbir açıklama yapmadan. Kapanış yok. Hiçbir şey yapmadı.

Annika ruh halimin değiştiğini hissetmiş olmalı, çünkü sesi yumuşuyor. "İyi misin?"

Kendimi nefes almaya zorluyorum, yüzüme sesime yansımaları umduğum sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. "Evet! İyiyim, sadece rahatladım, anlıyor musun? Ve sanırım biraz da şoktayım?"

"Aynı," diye nefes alıyor. "Henüz tam olarak aklıma yatmadı." Boğazını temizliyor. "Hey, Frey?"

"Öyle mi?"

"Kyoto'ya gelmek ister misin?"

Kocaman sırtıyorum. "Aww, beni özledin mi?"

Homurdanıyor. "Aptal olma. Belli oluyor. Frey'le vakit geçirmeyeli çok uzun zaman oldu ve Kenzo'nun da seni görmek isteyeceğini biliyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. "Pardon? Ne zamandan beri Kenzo'nun ne istediğini umursuyorsun?"

Gülüyor, ama her zamankinden daha yumuşak. Birden anladım. Aralarında bir şeyler değişti. Annika ve Kenzo'nun evliliğinin tek amacı Yakuza ve Bratva arasında topyekûn bir savaşı önlemektir.

Ama şimdi?

"Kocanızla aranızın biraz ciddileştiğini söyleyebilir misiniz?"

Hafifçe gülüyor. "Ziyarete geldiğinde açıklarım," diyor Annika neredeyse utangaç bir sesle. "Ama evet, işler... farklı."

Onun için mutlu olmalıyım. Onun adına mutluyum. Ama boşluk hissi içimi kemiriyor, beni dibe çekiyor. Annika gerçek bir şey buldu, beklenmedik bir şey. Ve işte buradayım, radyo sessizliğinden başka hiçbir şeyle baş başa kalmadım.

Vedalaştıktan ve telefonu kapattıktan sonra, daha önce hissettiğim sevinçli rahatlama gitti, yerini o kemirici sızı aldı. Annika'nın Kenzo'su var. Sabit, gerçek bir şeyi var.

Peki ya ben?

Mal'ın yarattığı karmaşanın ortasında öylece kalakaldım.

Bunu yaptığım için kendimden NEFRET ediyorum ama ertesi gün yine telefonumu kontrol ediyor, ondan bir iz bulma umuduyla mesajlarımı gözden geçiriyorum. Ama hep aynı, hiçbir şey yok. Bir boşluk.

Tanrım, acınacak haldeyim.

Sorun sadece onun gitmesi değil. Sorun, o huysuz pisliğin beni ondan önce lanet bir bağımlıya dönüştürmüş olması. Her zaman oldukça yüksek bir seks dürtüsüne sahiptim, sadece bu dürtüyü keşfedecek kimsem yoktu.

Sonra Mal resme girdi, duvarlarımı yıktı, beni konfor alanımdan çıkardı ve aklımı başımdan aldı.

...ve sonra gitti.

Şimdi de bir keş gibi Mal'ın kaşıntısını giderecek bir çözüm bulma telaşıyla debelenip duruyorum.

İnanın bana, o gittiğinden beri her türlü yalnız zaman geçirdim, sadece ben, parmaklarım ve bir vibratör.

Zerre kadar aynı değil. Ve bundan nefret ediyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle sosyal medyamı açıyorum. En iyi ihtimalle dikkat dağıtıcı bir şey ama belki de şu anda ihtiyacım olan şey budur. Onu düşünmeyi bırakacak herhangi bir şeye. Önce Hana'nın son paylaşımlarına göz gezdiriyorum, şık restoranlarda muhteşem bir şekilde sunulan yemeklerin ve doğal manzaraların fotoğrafları.

Çok karmaşık olmayan, çok normal görünen bir hayat yaşıyor... eğer düzenli ve kesinse. Sabahları sırların ağırlığı altında ezilmeden, gölgelerde kimin izlediğine ya da beklediğine dair sürekli bir korku olmadan uyanmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Günün ne getireceğini tam olarak bilmek.

Takeshi'nin beslemesi her zamanki gibi motosikletler, hızlı arabalar ve gürültülü gecelerden oluşan kaotik bir karmaşa. Adrenalin ve kargaşa dolu bir dünya.

ve tahribat. Son gönderilerine göz gezdiriyorum, pek dikkat etmiyorum. Sonra birkaç gün önce bir kulüpte çekilmiş bir fotoğraf gözüme çarpıyor. Arka planda, loş bir köşede oturan Mal.

Kalbim duracak gibi oluyor.

Kucağında bir kız var, kolu sahiplenici bir şekilde boynuna dolanmış.

Bu ne lan?

Kıskançlık beni o kadar etkiliyor ki neredeyse telefonumu düşüreceğim. Fotoğrafı yakınlaştırıyorum, görüntüye bakarken kanım kaynıyor.

Yani, o benim erkek arkadaşım değil...sanırım. Ama o ciddi mi?! Yaptığımız her şeyden, paylaştığımız her şeyden sonra, yoluna devam etti ve onda bulduğum karanlığı rastgele kızlarla mı paylaşıyor?

Öfke içimi kavuruyor, sıcak ve çirkin. Beni bu şekilde etkilemesine izin verdiğime inanamıyorum. Ona bu kadar kişisel bir şey verdiğime ve onun da bunu yüzüme vurduğuna inanamıyorum.

Siktir et onu.

Hepsini
siktir et.

Telefonumu bir kenara atıyorum, bu kadar önemsemişim için kendimden nefret ediyorum. Derimin altına girmesine izin verdiğim için.

Sanki arkamdaki yatağa çarpmanın etkisiyle tetiklenmiş gibi telefonum çalıyor. Ekranda Damian'ın numarasını görmeden önce kaşlarımı çatmak için ona dönüyorum.

"Dışarı çıkıyoruz."

Ben daha lazımlıklarla ilgili bir şey söyleyemeden homurdanmaya başladı. Damian artık hastaneden çıktı. Çıkmış olmalı.

Kir'ün evinde ona göz kulak olabilirim ama iyileşmek için onun evinde kalmakta ısrar etti.

"İyileşmek" vurgusu. "Dışarı çık" değil.

"Pardon, ne dedin?"

"Dışarı çıkıyoruz, Frey," diye homurdanıyor Damian.

"Buraya tıkilp kalmak aklımı kaçırmama neden oluyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, Central Park'a bakan iki katlı cam çatı katı, özel aşçı, hizmetçi ve yirmi dört saat bakım hizmeti kulağa çok sıkıcı geliyor, D."

Homurdanıyor. "Beni bilirsin. İnsanlara ihtiyacım var. Dışarı çıkmak için. Müzik dinlemeye, dans etmeye falan. Bakalım gece beni nereye götürecekt."

İç çektim. "Bu neden dışarı çıkıp biriyle yatmak istemenin şifresi gibi geliyor?"

Damian kıkırdıyor. "Dışarı davet edebileceğin tek bir kızla bile arkadaş olmayı başardın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Tamam, A, kulübe gideceğini düşünüyorsan kafan iyi. Hâlâ iyileşiyorsun. Ve B, eğer olsaydı, kız arkadaşlarımı senden önce Jeffery Dahmer ile buluşmaya gönderirdim."

Bir kahkaha atıyor. "Birincisi, ah. İkincisi, Dahmer erkekleri becerdi ve öldürdü. Yani senin var olmayan kız arkadaşlarına bir şey olmaz. Yine de benimle daha iyi olacakları kesin."

"Yine de tartışmalı bir konu, çünkü benim-"

"Ülkan Gacaferi'nin öldüğünü biliyorum Freya. Ayrıca o boktan Valon'un da öldüğünü duydum."

Damian, Anni'nin ve benim Valon'la olan geçmişimizi asla tam olarak bilmedi. Bilseydi eminim Valon'un peşine düşer ve kafasını koparırdı.

Ama Valon tehlikeli, iyi korunan bir pislikti ve Damian o canavarın kafasını keserken kendini kolayca öldürtebilirdi. Ayrıca, Annika da ben de bu geçmişi geçmişte bırakmak istiyorduk.

Ama sözleri beni duraksattı. Yani, haklı olduğu bir nokta var. Annika'nın ve benim peşimi bırakmayan kâbuslar öldü. Omuzlarım hafifledi. Belki de bu dışarı çıkıp kutlamak için bir fırsattır?

Ve Mal'ı kafanızdan atmaya çalışın.

Bu beni kaşlarımı çattırıyor. Aynı zamanda aklımda kalan da bu. Belki de dışarı çıkmak, bir şeyler içmek ve başım dönene kadar dans etmek onu unutmak için mükemmel bir yoldur.

Boğazımı temizliyorum. "Damian, hâlâ iyileşiyorsun-"

"İzin istemiyordum, Frey. Bana katılmak isteyip istemediğini görmek istedim."

Sırıyorum. "Neden senin şaperonun olacakmışım gibi hissediyorum?" Yüzümü buruşturuyorum. "Ya da... kanat-kadın?"

Kıs kıs gülüyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bir saat içinde seni alacağım. Hazır ol."

Kokteylimden bir yudum daha alırken müzik havada dalgalanıyor, bas sesleri göğsümün derinliklerinde gümbürdüyor. Kabinde karşımda oturan Damian'a bakıyorum, birlikte geldiğimiz grupla konuşurken her zamanki ukala sırtışını sergiliyor.

Sessiz, hatta gürültülü bir bara tek başıma gitmekte sorun yok. Ama Damian Bratva kraliyet ailesinden ve kraliyet ailesi asla yalnız dışarı çıkmaz.

Ve kesinlikle bir sıçrama yapmadan değil.

Soho'daki ultra şık, ultra "scene", ultra gürültülü bir kulüp olan Achtung'dayız, mankenler, finans tipleri ve genç, zengin New York'un kim kimdirleriyle dolu.

Sözde. Bu insanların kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok, ama Damian en azından bu çevrelerin çevresinde dolaşıyor.

Ama birlikte olduğumuz kişiler aşağı yukarı bunlar: bir avuç sıkılmış, uyuşturulmuş manken, sadece mankenlere kokain satmak için varmış gibi görünen iki adam ve Nikolayev Bratva'da klişe Rus gangsterleri gibi giyinmiş birkaç üst düzey avtoritet.

Bratva da korumasız dışarı çıkmıyor. Damian'ın on kadar askeri de bize katılıyor -bana bakıp durduğu için çok üzülüyorum- Dimitri de dahil.

Dans pistine bakarken Dimitri'yle göz göze gelme talihsizliğini yaşıyorum. Çenesini bana doğru sallayarak, en kazanan, en çekici gülümsemesi olduğunu umduğum bir şekilde sırtıyor. Bakışlarımı Damian'a çevirmeden önce ona tuhaf bir yüz ifadesi ve daha da tuhaf bir dans hareketi gösteriyorum.

Elindeki içkiyi yarın yokmuş gibi geri fırlatmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Sakin olman gerekiyordu," diye mırıldanıyorum, sadece onun duyabileceği şekilde yakınımaya eğilerek.

Damian bana orantısız bir sırtış fırlatıyor, menekşe rengi gözleri yanıp sönen kulüp ışıklarının altında parlıyor. "Sakin ol. Sadece bir kurşundu Frey. Lobotomi ya da açık kalp ameliyatı değil."

Ona ters ters baktım. "Gerçekten kalbini ameliyat ettiler, aptal herif."

"Görünüşe göre yenilmezim o zaman," diye sırtıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi bastıramıyorum. İşte Damian bu; her zaman her şeyin ciddiyetini bir kenara bırakır.

"Yine de," diyorum, ses tonum sert, "kurşun geçirmez değilsin-"

İç çekmeden önce sırtarak, "Ne sikim değilim," diyor. "Frey, lütfen, bir kez olsun keyfine bak. Hatta gidip biriyle dans edebilirsin ve ben de aşırı korumacı ağabey kartını oynamam."

"Gerçekten mi?"

"Yani... belki," diye omuz

silkiyor. Ben gülüyorum.

"Cidden, harika görünüyorsun Frey. Ve o şerefsiz Ulkan ve Valon öldü. Neden biraz yaşamayasın ki?"

Boğazımı temizliyorum, kendime bakıyorum.

Tamam, seksi görünüyorum, Damian sağ olsun, beni aldığı anda yukarı çıkıp siyah kot pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü "gerçekten kapıdan içeri girmelerine izin verecekleri bir şey" ile değiştirmemi sağladı.

Bu fikri alıp uygulamaya karar verdim ve yarım saat sonra şu anki kıyafetimle aşağı indim: kısa, askısız, parlak siyah vinyl bir elbise, ona uygun vinyl çizmeler ve siyah gerdanlık.

İçimden geçiriyorum, içkimden bir yudum daha alırken Damian'a ters ters bakıyorum. "Sadece söylüyorum, barı içerek bir şey kanıtlamana gerek yok."

Damian güler ve koltuğunda geriye yaslanır. "Benim için endişelenme, kardeşim. Ben iyiyim."

İç çekip başımı sallıyorum, Mal'le ilgili aklımda kalan düşünceleri bir kenara itip ana odaklanıyorum ve gecenin tadını çıkarıyorum. Damian'ın bizimle birlikte sürüklediği diğer insanları görmezden geliyorum... her kimlerse... ve sadece onun ve benim dışarıda olduğumuz, bir şeyler içtiğimiz, hatta belki de iyi vakit geçirdiğimiz gerçeğine odaklanıyorum.

Alkol işini yapıyor, her şeyi daha hafif hissettiriyor. Damian'ın avtoritetlerinden birinin yaptığı iğrenç bir espriye bile gülerken buluyorum kendimi.

Ama iki saat kadar sonra Damian'ın çenesini biraz daha sıkıldığını, yüzünün biraz daha solgunlaştığını fark ediyorum. Yanına yürüyorum, üzerine kapanmış oturan kıza en alaycı "gotik piliç" bakışımı atıyorum. Kız yutkunuyor, endişeyle ona bakıyor. Damian bile başıyla kıza gitmesini işaret ediyor.

"Eve gidiyorsun," diye mırıldandım. "Bu konuda benimle tartışmaya bile kalkma. Acı çekiyor gibi görünüyorsun."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben..."

Ona ters ters bakıyorum. Damian iç çekti.

"Peki, lanet olsun," diye homurdanıyor. "Tamam, belki de arama zamanı gelmiştir. Hadi zıplayalım."

Homurdanıyorum. "Nedir bu 'biz' saçmalığı? Beni dışarı sürükledin ve eğlenmeye zorladın. Ben kalıyorum."

Gözlerini devirerek iç geçiriyor. "Seni burada öylece bırakmayacağım Frey."

"Ben büyük bir kızım, D. Sanırım sensiz biraz dansa dayanabilirim."

Kaşları çatılır. "Tamam, ama adamlarımın yarısını burada bırakıyorum."

İç çektim. "Oh, evet, kulağa çok rahatlatıcı geliyor ve kesinlikle hiç müdahaleci değil."

Gözlerini devirir. "Beladan uzak durmaya çalış, Freya."

O gittikten sonra, yanımdaki boş koltuk çok boş geliyor. Onun maiyeti de, veliaht prensin kendisi de burada olmadan, sizinkilerle takılmakla ilgilenmeyerek ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Az önce içimde kabaran kahkahalar kayboluyor ve yerini tanıdık bir ağırlığa bırakıyor. Damian burada yokken, kulüp sanki beni eziyor, gürültü çok yüksek, ışıklar çok sert.

İçkimden bir yudum daha alıp zihnimde dönüp duran karmaşık düşünce karmaşasını bastırmaya çalışıyorum. Ama onlardan kaçış yok. Bu gece değil.

Kendi kendime kaşlarımı çatarak telefonumu çıkarıyorum. Ama Takeshi Mori'nin Insta'sına tekrar girip Mal'in o lanet kızla olan fotoğrafına bakamadan önce kendimi durduruyorum.

Yani, cidden. Bu acınası bir durum.

Telefonu kaldırıyorum, Mal'ı zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken içkimden daha ağır bir yudum alıyorum. Ama sanki orada, gölgelerin içinde, hiçbir yerde bulunmasa bile üzerimde dolaşıyor. Bir veda bile etmeden dünyanın öbür ucuna uçarak aramızdaki her şeyin bittiğini açıkça ortaya koyduğunda bile.

Kafamda bu kadar yer kaplamasından nefret ediyorum.

Damian ayrıldıktan kısa bir süre sonra VIP kabininde tek başıma otururken kendimi çok tuhaf hissetmeye başladım. Kalabalığın arasından geçip bir içki daha içmek için bara giderken biraz dans ediyorum.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Başlıyorum, Dimitri'nin yüzüme doğru sırttığını görmek için dönüyorum.

"Ah, teşekkürler," diye kıbarca gülümsüyorum. Bakışlarım elindeki içkiye kayıyor ve bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bu gece çalışmıyorum," diye omuz

silkiyor. "Zaten yeni mi çıktın?"

Bana gülümseyip duruyor.

Kahretsin.

"Damian, büyük memeli ve sahte bronz tenli sürtükleri tercih ediyor. Ama ben?" Dimitri'nin sırtışı, gözleri vücudumda gezinirken daha da müstehcenleşiyor. "Bence sen mükemmel bir kadınsın."

Demek istediğim, biraz tuhaf bir şekilde ifade etse de bunun bir iltifat olduğunu anlıyorum. Dimitri'ye gerçekten bakmak için bir saniye ayırdığımda kaşlarım çatıldı.

Kötü görünümlü bir adam değil. Uzun boylu, yapılı ve koyu renk gözleri ve kirpiklerinde bir seksilik var. Bazı havalı dövmeleri var ve daha önce kulaklarında, dudaklarında ve kaşlarında piercinglerden kalan küçük yara deliklerini fark etmişim, bahse girerim Bratva çok hevesli değildi, bu yüzden onları çıkardı.

Ama bunların hepsinden öte, şu anda Dimitri'nin bana karşı gerçekten bir şeyler hissettiği her zamankinden daha açık. Ve ilk defa, neden daha önce hiç...

Tamam, nedenini biliyorum.

Çünkü ben hasarlıyım. Çünkü kimseyle çıkmıyorum, sadece Kir için çalışan erkeklerle değil. Ama Mal sonrası dünyada bu değişti mi? Gündelik randevulara ya da ilişkilere açık olacak kadar takıntılarımı "aştım" mı?

Dimitri kötü bir adam değil. Yeterince çekici. Ve o burada, ve ben inkar edemem ki bu iyi hissettiriyor

Aklım Mal'deyken birinin bana yaltaklanması.

İyi bir dikkat dağıtıcı olabilir.

Olabilir.

Ama yapmayacağım.

Çünkü Mal'in o lanet kızla birlikte ellerini onun üzerinde gezdirdiği görüntüsü aklıma geldiğinde bile Dimitri'yle birlikte olmayı hayal bile edemiyorum. Onu öpmeyi, bana dokunmasına izin vermeyi ya da...eww.

Hayır.

Dimitri bana yaklaşıp bir kolunu belime doladığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. Avuç içi sırtımda geziniyor, sonra belime dönüyor ve kalçamın çok altında kalıyor.

Elini nazıkçe iterken düz bir şekilde gülümsüyorum.

Dimitri kaşlarını çatar, belli ki mesajı almamıştır. "Lütfen Freya. Sen ve ben... İyi vakit geçirebiliriz."

"Hiç sanmıyorum, Dimitri. Bu iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?"

Eli tekrar belime dolanıyor ve beni biraz daha sıkı kavırıyor.

Bu sefer, parmaklarını üzerimden sıyrıp elini iterken çok daha agresifim.

"Hayır dedim," diye soğukça çıkışıyorum, sesim yükseliyor.

Dimitri şaşırmış görünüyor, yüzü kızarmış - utançtan mı yoksa alkolden mi, b i l m i y o r u m . Bir an için, ben

Geri çekileceğini düşündüm, ama sonra bileğimi kavradı, sıkı ve acımasız bir şekilde tuttu.

"Freya," diyor, sesi daha alçak, daha ısrarcı. "Böyle yapma."

Adımı söylediğinde tüylerim diken diken oluyor ve parmakları bileğime batıyor. Kolumu geri çekiyorum.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, dönüp hışımlla banyoya gidiyorum, ondan ve lanet olası ellerinden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Kalbim çarpıyor, kanım alkol ve öfke karışımıyla kaynıyor.

İğrenç bir şekilde "VIP kabinlerinde" oturmanın bir avantajı da kulübün geri kalanının kullanamadığı tuvaletlere erişiminizin olması. Böylece kadınlar tuvaleti kuyruğunu atlayıp kadife ipleri ve fedailerin arasından geçerek aşırı gösterişli alana geri dönebiliyorum.

VIP tuvaleti küçük ama sessiz ve boş, kulübün müziği kapının arkasında kısılmış. Mekânı aydınlatan titrek mum ışığında, kendimi sakinleştirmeye çalışarak yüzüme su sıçratıyorum ama işe yaramıyor.

Tam o sırada kapı açıldı ve Dimitri içeri girdi. Midem bulanıyor ve dönüyorum.

Sikeyim.

"Dimitri, çık dışarı," diyorum, sesim keskin.

Dinlemiyor. Yaklaşıyor, gözleri alkol ve karanlık ve tehlikeli bir şeyle parlıyor. "Hadi Freya. Böyle davranma. Senin için iyi olacağımı biliyorsun."

Bana tekrar uzanıyor ve bu sefer gidebileceğim hiçbir yer yok. Lavaboya sırtımı dayadım, içimdeki panik dalgası kalbimi hızlandırıyor.

"Hayır dedim," diye başırarak onu itiyorum. O durmuyor.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver Freya," diye inleyerek beni lavaboya sabitliyor. Elleri kalçamın üzerinde kayıyor ve sonra biri aşağı doğru itmeye başlıyor.

Ve daha aşağı.

Dimitri kısa elbisemin eteğinden tutup yukarı çekmeye çalışıyor.

Milyonlarca korkunç anı su yüzüne çıkıyor. Kaskatı kesiliyorum ve neredeyse katatonik oluyorum, gözlerim ona bakıyor, zihnim bedenimi terk ediyor.

Başka bir yere gitmek. Kapatmak. Bu olmuyormuş gibi davranmak.

Dimitri ağızını boynuma indirip, dünyam kararırken midemdeki safranın yükselmesine neden olan ıslak, özensiz öpücüklerle tenimi öperken zar zor nefes alıyorum.

Sonra banyo kapısı duvarları sarsan bir güçle çarparak açılır. Ve bir anda Mal ortaya çıkar.

Bundan sonra her şey yıldırım hızıyla gerçekleşiyor. Mal, Dimitri'yi yakasından tutup benden uzaklaştırıyor ve duvara öyle bir çarpıyor ki Dimitri'nin nefesinin ciğerlerinden çıktığını duyuyorum. Yumrukları Dimitri'nin yüzüne defalarca çarparken Mal'ın gözlerinde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir öfke var, kemiğin etle buluşma sesi küçük odada yankılanıyor.

Mal, Dimitri'ye doğanın bir gücü gibi saldırırken donmuş bir şekilde orada duruyorum. Onu kanlı bir posa haline getirene kadar dövüyor ve sonra devam ediyor. Ancak o zaman Mal'in bu adama sadece zarar vermek istemediğini anlıyorum.

Onu öldürmek istiyor.

"Mal," diye boğulmayı başarıyorum sonunda, sesim titriyor.

Yine de durmuyor. Dimitri'nin gözlerindeki ışık sönene ve bilinci kaybolup kırık bir bez bebek gibi yere yığılana kadar vurmaya devam ediyor.

Mal ona tekrar vurmaya çalışıyor ama ben bileğini tutuyorum.

Ancak o zaman kendini toparlıyor, geri çekiliyor ve ağır ağır nefes alıyor, elleri kan içinde.

Bana doğru dönüyor, keskin gözleri benimkilere kilitleniyor. Bakışlarındaki yoğunluk tüylerimi diken diken ediyor ama beni saran korku değil.

Mal tek kelime etmeden odayı geçti, beni göğsüne doğru çekti, çenemi kaldırdı ve hayatımın en cezalandırıcı, acımasız ve her şeyi tüketen öpücüğüyle dudaklarımı dudaklarına damgaladı.

Dünyamdaki HER ŞEY Freya'nın altımda, dudakları yumuşak ama talepkâr hissiyle daralıyor.

Nasıl duracağımı bilmiyorum.

Yapabilsem bile yapmak ister miydim bilmiyorum.

Ellerim saçlarında sahiplenici bir şekilde dolaşüyor, sadece ağzıma karşı nefes almasını sağlayacak kadar çekiyorum ve ses vücuduma bir şok dalgası gönderiyor.

Tadı votka ve isyan gibi, zihnimde binlerce kez işlediğim ama gerçekte asla işlemediğim bir günah gibi. Bırakmalıyım. Bunu biliyorum. Ama Freya söz konusu olduğunda bedenim asla mantığımı dinlemiyor.

Birdenbire geri çekiliyor.

Nefesi kısa, keskin soluklarla geliyor, bana bakarken gözleri parlıyor. İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum, parmaklarım bileğine dokunarak onu kendime çekiyor, dudaklarımda hâlâ tadını alabildiğim öpücüğe devam ediyorum.

Ama ben onu tekrar yaklaştıramadan, avucu yanağıma sertçe çarpıyor.

Tokat nazik değil, gl ve kafatasımda yankılanarak beni olduğum yerde donduruyor. Bir an için dünya duracak kadar yavaşlıyor ve ikimiz de az önce olanlar karşısında afallamış bir halde birbirimize bakıyoruz.

Gözleri, arkalarında titreşen ham bir şaşkınlıkla genişledi. Sanki tokatın amacı beni bir şeylerden uyandırmak değilmiş gibi.

Kafası nereye gittiyse onu da oradan koparmak içindi.

Freya'nın nefesi kesiliyor, göğsü hızla inip kalkıyor ve bir kalp atışı boyunca öfke ile arzu arasındaki o yerde kalakalıyoruz. Sonra arkasını dönüyor, küçük banyodan hışımla çıkıyor ve VIP alanına giden koridorda hızla kayboluyor.

Ben daha hızlıyım.

Saniyeler içinde onun üzerine atıldım, bileğini yakaladım ve onu kendime doğru çektim. Geniş, vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor ve kendimi onu duvara yaslayıp yutmaktan alıkoymak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Düşünemiyorum, odaklanamıyorum. Freya'nın bende her zaman ortaya çıkardığı her şeyin içinde boğuluyorum -öfke, arzu, suçluluk- ve bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Kolunu geri çekiyor ama ben sıkıca tutuyorum, kavramam sıkılaşıyor, onu yakınımda tutuyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?!" diye tükürüyor, sesi öfke, şok ve alkol karışımıyla titriyor.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz," diye hırladım. "İçeride o sikik herifle ne haltlar döndüğünden bahsediyoruz!" Parmağımla tuvaleti işaret ediyorum.

Bana bn bn baktı. "Cidden Japonya'dan başka bir adamın bana dokunmadığından emin olmak için mi utun?!"

Olabilir.

Muhteme
len.

Evet.

Ama ben cevap vermiyorum. Sadece yaklaşıyorum, yüksek varlığım aramızdaki boşluğu yutuyor. Teninden yayılan öfkenin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum ama bunun arkasında daha fazlası var. Savunmasız bir şey.

"Ortadan kayboldun," diye devam ediyor, sesi çatlayarak. "Tek kelime etmeden çekip gittin. Ne bir mesaj, ne bir arama. Hiçbir şey. Şimdi de sanki ben sana aitmişim gibi aniden ortaya çıkıyorsun!"

Çenem sıkılıyor ve daha da yaklaşarak onu duvara doğru itiyorum. Kontrolümü kaybediyorum ve bunun farkındayım. Ama o beni uçurumun kenarına itiyor ve sesindeki ham duygu ateşe benzin dökmek gibi.

"Bunu yapamazsın!" diye bağıyor. "Geri gelip her şey yolundaymış gibi davranamazsın. Sanki beni terk etmemişsin gibi. Sanki aramızda olanlar hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi!"

Sesi kırılıyor ve içimde bir şeyler kıpırdanıyor. Sözleri, yıllardır etrafıma ördüğüm duvarları tuğla tuğla yıkıyor.

Aramızdaki her şeyin bir anlamı vardı.

Hala da öyle.

Söylemek istiyorum. Kelimeler dilimin ucunda geziniyor ama bir türlü gelmiyorlar. Bunun yerine daha da yaklaşıyorum, bedenim onunkini duvara yaslıyor, ellerim aşağı kayarak kalçalarına dayanıyor. Titriyor ama kaçmaya çalışmıyor.

"Ayrıldım çünkü sorumluluklarım vardı Freya," diye homurdandım. "Yakuza'ya ve aileme karşı."

Bana bakarken göğsü duygularının gücüyle kabarıyor, dudakları şokla aralanıyor. Ellerim kalçalarında kenetleniyor ve vücutlarımız neredeyse aynı hizaya gelene kadar onu kendime çekiyorum.

"Neden şimdi?" diye fısıldar, sesi kararsızdır. "Neden şimdi buraya döndün? Ne için, beni hâlâ kontrol edebileceğini kanıtlamak için mi? Hâlâ sana ait olduğumu kanıtlamak için mi?"

Ellerimden biri kalçasını kavrayıp onu duvara sabitliyor. Diğeri boğazına sarılıyor.

Sert değil, ama yüzünü kıpkırmızı yapmaya ve başparmağım nabız noktasını okşarken gözlerinde kışkırtıcı bir ateş yakmaya yetecek kadar.

"Sen bana aitsin," diye homurdanıyorum.

Kabul, haftalardır gömmeye çalıştığım bir parçamdan kopup gelmiş gibi hissediyorum. Beni bu kadar etkilemesinden, ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, aramıza ne kadar mesafe koyarsam koyayım, hep orada olmasından nefret ediyorum.

Freya'nın gözleri benimkileri arıyor. Gözlerinde kendisiyle olan savaşını, yüzündeki mücadeleyi görebiliyorum. İnkâr etmek, beni kendinden uzaklaştırmak istiyor ama yapamıyor.

"Neden gittin?" diye soruyor, sesi çatlıyor.

Hemen cevap vermiyorum. İçimde kopan fırtınayı nasıl açıklayabilirim? Beni delirtirken bile kafamdaki kaosu nasıl yatıştırdığını?

"Çünkü kalırsam seni tüketeceğimi biliyordum," diye homurdandım sonunda.

Gözleri bir anlığına yumuşuyor ve o bakış -o kısa kırılğanlık anı- neredeyse beni mahvediyor. Sonra ifadesi tekrar sertleşiyor.

"Buna sen karar veremezsin," diye tersliyor. "Canın ne zaman isterse hayatıma girip çıkamazsın!"

Suçluluk duygusu içime çöküyor. Haklı ve bana bakışını hak etmiyorum, sanki her şeyi anlamlı kılacak tüm doğru şeyleri söylememi bekliyormuş gibi.

O kelimeler bende yok.

"Gittin," diyor tekrar, sesi gergin ve kızgın. "Ortadan kayboldun. Ve şimdi, Tanrım, geri döndün!" Gözleri kısılıyor. "Ben canın istediğinde sevişebileceğin bir fahişe değilim!" diye çıkışıyor.

Sözleri bana bir yumruk gibi çarptı. Ve benim yumruklarla olan sorunum, biri bana yumruk attığında tek bir tepki vermemdir.

Ben de bir tane atıyorum.

"Daha önce herhangi bir şikayet duymadım."

Pişmanlık bir anda üzerime kamyon gibi geliyor ama artık çok geç. Yüz ifadesi değişiyor, öfke ve ihanet yüzünü kaplıyor.

"Siktir git Mal," diye tükürüyor ve beni sertçe itiyor.

Duvara doğru tökezledim. Kendimi toparlayamadan, beni orada bırakıp kaçtı, nefesimin altında küfrederek.

Sikeyim.

Duvarı itiyorum ve VIP bölümüne doğru hızla ilerleyerek onun peşinden gidiyorum. Kulübün ses sisteminin gümbür gümbür basları havayı dolduruyor ama benim odaklanabildiğim tek şey kalabalığı yararak ilerleyen Freya.

Onu dışarıda yakaladım, kolundan tuttum, döndürdüm ve sırtını sokağın soğuk tuğla duvarına çarptım.

"Ne halt ediyorsun?" diye tersliyor.

Net düşünemiyorum ama kendimi anlamasam bile onun beni dinlemesine ve belki de anlamasına ihtiyacım var.

"Ben bunu yapmam," diye homurdanıyorum. "Ben ilişki kurmam. Bu ben değilim."

Freya ters ters bakıyor, soğuk bir kahkaha atarken gözleri parlıyor. "Senden erkek arkadaşım olmanı istemiyorum, göt herif! Senden temel insani terbiyeyi istiyorum!"

"Ondan da yeni çıktım," diye hırlıyorum.

Bu doğru. Kasper yıllar önce beni terbiyeden mahrum bıraktı. Ya da belki de hiç sahip olmadım. Her iki durumda da, doğuştan sahip olduğum yumuşaklık ya da nezaket çoktan yok oldu.

Ben artık buyum. Ve nasıl başka biri olacağımı bilmiyorum.

Çenesini bana doğru uzatırken Freya'nın yüzünde öfke parlıyor. "Hayatıma girip kafamı karıştıramazsın ve sonra da işine geldiğinde çekip gidemezsin."

Bana dik dik bakarken göğsü kabarıyor. Onu bir öpücükle susturmak, konuşmayı bırakmaya zorlamak ve kendi zayıflıklarımı yüzüme vurmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Henüz yapamam.

"Bunu daha fazla yapmayacağım Mal," diyor sesi kırılarak. "Bu kırbaç işini seninle yapamam."

Freya kendini benden uzaklaştırıyor, dönüyor ve gecenin içine doğru fırlıyor.

Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Onun yerine, her zaman yaptığımı yapıyorum.

Yangına körükle gitmek ve muhtemelen işleri daha da kötüleştirmek.

Birkaç adımda ona tekrar yetişiyorum, kolundan tutup yüzüme bakması için döndürüyorum.

"Benden uzaklaşma," diye homurdanıyorum, kolunu sıkıca kavıyorum.

Kolunu sallayarak kurtulmaya çalışıyor ama ben onu daha yakına çekerek sokak duvarının soğuk tuğlalarına sıkıştırıyorum. Vahşi ve öfkeli gözlerle bana bakarken göğsü hızla inip kalkıyor.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye hırlıyorum, sesim alçak ve tehlikeli. "Şimdi değil. Asla olmaz."

Gözleri açılıyor ama bir şey söylemiyor. Aramızdaki hava yüklü, elektrikli, gerilim kopmak üzere olan canlı bir tel gibi çatırdıyor.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum, dudaklarım kulağına değiyor, sesim kaba bir fısıltıya dönüşüyor. "Ve bunu unutmama asla izin vermeyeceğim."

Freya'nın nabızı dokunuşumla hızlanıyor ve elleri yukarı kalkıyor ama sonra duruyor, sanki beni itmek mi yoksa yaklaştırmak mı istediğine karar veremiyormuş gibi göğsüme yaslanıyor. Nefesi kısa soluklarla geliyor, dudakları aralanıyor ve bana bakıyor, gözleri geniş ve vahşi.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, sesi titriyor.

Sırıtiyorum, yaklaşıyorum, dudaklarım boynuna değiyor. "Hayır, değilsin."

Titriyor, zihni karşı çıksa da vücudu dokunuşuma tepki veriyor. İçindeki çatışmayı, parçalanmışlığını hissedebiliyorum.

Ve buna bayıldım.

Onun kanında uyandırdığım kaosu seviyorum.

"Bırak beni," diye fısıldıyor. Kelimeler zayıf, zar zor bir protesto.

Kalçalarını sıkıca kavlıyor, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar onu kendime çekiyorum. "Hayır."

Geniş, vahşi gözlerle bana bakarken nefesi boğazında düğümleniyor. Benden nefret ediyor. Ettiğini biliyorum. Ama o da beni istiyor. Beni çıldırtan ve bunu bu kadar bağımlılık yapıcı, bu kadar tehlikeli yapan şey bu.

Eğiliyorum, dudaklarım onunkilere değiyor, ağzımdan sert bir fısıltı çıkıyor. "Sen benimsin, Freya."

Ve sonra onu öperim.

Nazik değil. Yumuşak değil. Onu sahiplenen ve ona kime ait olduğunu hatırlatan sahiplenici, umutsuz bir öpücük. Elleri gömleğimi kavlıyor, beni daha yakına çekiyor ve bir an için birbirimizin kaosunda, aramızda yanan öfke ve tutkuda kayboluyoruz.

Geri çekilip kızarmış yüzüne ve titreyen dudaklarına baktığımda, gözlerinde başka bir şey parlıyor - savunmasız ve kırık bir şey.

"Sen gittin," diye fısıldıyor tekrar, sesi kısık.

Kelimeler beni beklediğimden daha sert vurdu. Kısa bir an için içimdeki öfke sustu. Ona bakıyorum, göğsüm adını koymak istemediğim ve hissetmeyi göze alamadığım bir şeyle sıkışıyor.

"Ama geri döndüm," diye mırıldandım kabaca.

Bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor ve her şey duruyor. Öfke, arzu, kaos - hepsi kayboluyor, sadece ikimiz kalıyoruz, ara sokakta duruyoruz, birbirimizi parçalanmaktan koruyan tek şeymişiz gibi birbirimize sarılıyoruz.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Bu, kelimelerle ya da öpücüklerle düzeltilebilecek bir şey değil. Bu daha karanlık ve çok daha tehlikeli bir şey.

Onu kendimden
kurtaramam. Ama
gitmesine de izin
veremem. O yüzden
bırakmıyorum.

Onu tekrar öpüyorum, daha sert. Bu sefer kendini geri çekiyor, boğuk bir nefesle kendini tuttuğum yerden kurtarıyor.

"Bu iş bitti Mal," diye bağılıyor, sesi öfkeyle titriyor. "Bu... aramızdaki şey. Bitti artık."

"Bu senin vereceğin bir karar değil," diye sertçe homurdandım. "Hâlâ bir anlaşmamız var."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve öne doğru bir adım atarak parmağını göğsüme saplıyor. "Anlaşmayı siktir et! Söyle onlara!" diye bağılıyor. "Kir'e söyle! Sota'ya söyle! Herkese söyle! Artık umurumda değil, Mal!"

Gözlerimi kırptırıyorum, zihnim dönüyor. Kaydığını hissedebiliyorum ve ne kadar tutunmaya çalışsam da zemin ayaklarımın altında parçalanıyor.

Freya'nın sesi yumuşuyor ama yine de bir gerginlik var. "Buradasın ve sonra değilsin. Beni istiyorsun ama benden nefret ediyorsun." Geri adım atıp aramıza mesafe koyarken bakışları taşlaşıyor. "Neden bunu senin için kolaylaştırmıyorum?"

Gözlerindeki kararlılığı gördüğümde göğsüme karanlık bir çılgınlık yayılıyor.

"Sen kalmaya ne dersin?" dedi soğuk bir şekilde, "Bu sefer ben gideyim."

Ben daha cevap veremedim, kelimeleri algılayamadan dönüyor ve fırtına gibi uzaklaşıyor. Takip etmeye başlıyorum ama Nikolayev organizasyonuna ait olduğunu anladığım siyah bir cipe binince duruyorum.

Kapı kapanıyor ve araba kaldırımdan uzaklaşıyor. Gidişini izliyorum, göğsüm öfke, hayal kırıklığı ve çok fazla kayıp gibi hissettiren bir şeyle dolu. Arabayla uzaklaştığını görmek içimde o kadar yabancı ve rahatsız edici bir endişe dalgası yaratıyor ki neredeyse farkına bile varmıyorum.

Gitmesine izin vermeliyim. Yaptığım tek şey bu.

Ama Freya ile yapamıyorum. Kafamın içindeki uğultu sadece o yakınımdayken susuyor.

Ve bu nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorun.

MAL

NEREDEYSE GÜN AĞARIYOR, şafak ufukta süzülürken dünyanın uyanmaya başladığı o sessiz saat, gökyüzünü soluk ı ışık çizgileriyle lekeliyor. Ama zihnimin içinde karanlıktan başka bir şey yok. Sürekli, inatçı bir kükreme.

Kir'in Bronx'taki malikanesinin hemen dışındaki gölgelerde çömelmiş, bir heykel gibi hareketsiz, izliyorum.

Bekliyorum.

Freya saatler önce buraya geri geldi ve o zamandan beri onu izliyorum. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde hareket edişinde beni sakinleştiren bir şey var; korumasız, savunmasız. Beni görmedi. Asla görmez. Ama ben onu görüyorum, her zamanki gibi.

Onu yalnız bırakmalıyım. Dönüp gitmeliyim.

Böyle bir şey olmayacak.

Malikanenin güvenlik devriyeleri saat gibi düzenli. Aralardan sıyrılıp gecenin içine karışmak çok kolay. Bu muhafızlar benim gibi biri için eğitilmemişler - hayatını görünmez kalarak kazanan biri.

Gözlerim garaj yolunda, Kir'ün arabasını bekliyor. Gülünç derecede tahmin edilebilir, erkeklerde her zaman nefret ettiğim bir zayıflık.

Onun gibi. Kir normalde şafaktan önce kalkıp egzersiz yapar, alışıl gelmiş kahvaltısını yapar ve bir buçuk fincan -ne eksik ne fazla- sade kahvesini içer. Sonra danışmanlarıyla yapacağı ilk toplantı için evden çıkar. Her zaman aynı saatte.

Bugün gittiğinde, almaya geldiğim şeyi alacağım.

Birkaç dakika sonra büyük siyah zırlı cip kapıya doğru ilerliyor. Korumalarının onu el sallayarak geçirmesini izliyorum ve araba virajda kaybolur kaybolmaz harekete geçiyorum.

Çimenlikte kayarak ilerliyorum, alçakta duruyorum, adımlarım hafif ama kasıtlı. Malikâne tepemde beliriyor, karanlık pencereleri saldırmak için bekleyen bir yırtıcı gibi beni izliyor. Korunacaklarını bildiğim için tüm ana girişleri atlıyorum ve bunun yerine evin yan tarafına uzanan kalın sarmaşık örtüsünden kolayca ulaşılabilen ikinci kattaki balkonu buluyorum.

Yukarı çıkınca, kapının kilidini açmak kolay - hayal kırıklığı yaratacak kadar kolay. Kilidin açılma sesi sessizlikte bir silah sesi gibi duyuluyor ama etrafta bunu duyacak kimse yok. Kir'in ofisine giriyorum, havada deri ve viski kokusu asılı.

Gerçekten daha iyi bir güvenliği olmalı.

Oda karanlık, yaklaşan şafağın zayıf ışığı yüksek pencerelerden içeri süzülüyor ve zeminde uzun gölgeler oluşturuyor. Kir'in masasına doğru ilerliyorum ve odada herhangi bir alarm ya da tuzak olup olmadığını kontrol ediyorum.

Hiçbir şey. Belli ki korumalarına çok güveniyor.

Başka bir hata.

Masanın arkasına oturdum ve dizüstü bilgisayarını açtım. Ekran titreyerek canlanıyor ve standart giriş ekranıyla karşılaşıyorum. Uykumda daha zor şifreleri çözmüştüm. Birkaç tane

hassas tuş vuruşları, burada bir bypass, orada bir arka kapı ve bingo, içerideyim.

Dizinleri araştırıyorum, mali kayıtları, iş anlaşmalarını, her zamanki şeyleri tarıyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda tüm bunları kopyalayabilir ve rakiplerine satarak bir servet kazanabilirim.

Ama domuzlar, dedikleri gibi, şişmanlar. Domuzlar kesilir.

Yani açgözlü olma.

Ayrıca buraya başka bir şey için geldim, beni gerçeğe yaklaştıracak bir şey. Freya'nın yolunun kesiştiği o ilk gece Orlov Finansal Çözümler'in ofisine girdiğimde bulamadığım bir şey.

Sonra gördüm.

Lindqvist, William adında bir dosya.

Üzerine tıklıyorum, sakince dosyalar arasında geziniyorum. Çığır açacak bir şey yok; sadece herhangi bir suç patronunun rakibi ya da hatta arkadaşı hakkında hazırlayacağı basit bir dosya. Bu bizim dünyamızın doğası. Mori-kai'nin yakın müttefikleri hakkında delicesine istilacı dosyalar derledim.

Hey, asla bilemezsin.

Freya'nın geçmişini kurcalıyorum, bakışlarım taranmış bazı belgelere takılınca kaşlarım çatılıyor.

İlginç.

Yıllar öncesine, Freya'nın henüz çocuk olduğu zamanlara ait bir aile içi olay raporu.

Öne doğru eğildim ve çenem gerildi.

Görünüşe göre babası annesini birden fazla kez dövmüş. Evdeki yardımcının ya da en azından evdeki birinin polisi aramasına neden olacak kadar kötü.

Belli ki hiçbir şey olmamış. Polis ortaya çıktı çünkü bir gösteri yapmak zorundaydılar. Ancak hiçbir suçlama yapılmadı - William Lindqvist'in yerel yetkililere ne kadar ödediğinden eminim.

Okuduğum hiçbir şey şaşırtıcı değil. Freya'nın babasının arkadan bıçaklayan bir pislik olduğunu herkes biliyor. Ama ayrıntılar beklediğimden daha da karanlık bir tablo çiziyor. Şiddet, kontrol - hepsi siyah ve beyaz olarak orada.

Sonra bir satır gözüme çarptı: Tartışma sadakatsizlik iddialarından k a y n a k l a n d ı .

Kimin kimi aldattığını söylemiyor ama hadi ama. Freya'nın babasının nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Sadece onun dışarı çıktığını varsayabilirim.

Cebimden bir flash bellek çıkarıp William Lindqvist'le ilgili tüm dosyayı kopyalıyorum ve varlığıma dair hiçbir dijital iz bırakmamaya dikkat ediyorum. Aktarım tamamlandığında sürücüyü cebime koyup bilgisayarı kapatıyorum.

Gitme zamanı.

Ama onu görmeden olmaz.

Evin içinde sessizce ilerliyorum, adımlarım cilalı zeminlerde fısıldıyor. Kimsenin uyanık olması için çok erken ve içerideki birkaç muhafız özel bölümlerde devriye gezmiyor olacak.

Sessizce odasının kapısını itip açıyorum ve içeri giriyorum. Nefes alışının yumuşak sesi dışında içerisi sessiz. Uyuyor, vücudu battaniyenin altında kıvrılmış, yüzü

perdelerin arasından sızan şafağın yumuşak ısıltısında rahatlamıştı.

Huzurlu, neredeyse masum görünüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Freya masum değil. Cehennemi yaşamış ve benzer bir şey yaşadığım için tanıdığım şekillerde ruhuna kazınmış.

Bir an için sadece onu izliyorum. Sonra ellerim iki yanımda yumruk oluyor. Ona dokunma dürtüsü çok baskın. Onu uyandırabilirdim. Ona neden gittiğimi söyleyebilirim. Onu gördüğüm andan beri içimi kemiren gerçeği söyleyebilirdim. Ama yapmadım. Kıpırdamadan duruyorum, gözlerim onu içine çekiyor, battaniyelerin her nefeste nasıl hareket ettiğini ezberliyorum.

Bakışlarım nefes alırken hafifçe aralanmış dudaklarına kayıyor. Hâlâ onun tadını alabiliyorum, ağzının yumuşaklığını hissedebiliyorum. Beynime kazınmış, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kurtulamadığım bir anı bu.

Gitmeliyim.

Bilmiyorum.

Yatağa doğru yürüyorum, ta ki ona doğru yaklaşıp göğsünün yorganın altında inip kalkmasını izleyene kadar.

Düşünmüyorum. Hiçbir şeyi tartmıyorum. Sadece yapıyorum.

Uzanıp çarşafı biraz aşağı çekiyorum. Çarşaf boynundan uzaklaşıp yükselen ve alçalan göğsünün üzerinden aşağı inerken Freya zar zor kıpırdıyor.

Sikeyim.

Neredeyse bir tişört ya da atlet bekliyordum. Göğüslerini zar zor örten ve sadece beline kadar inen dantelli, soluk pembe bir kombinezon değil.

Gözlerim karanlığa daha fazla alıştığında, tüllü, zarif ve seksi kumaşın arasından kızın göğüs uçlarının koyu pembeliğini seçebiliyorum.

Bu kızın lüks iç çamaşırlarına karşı gerçekten bir ilgisi var. Hatta içinde uyuyor.

Ve şimdi, merakım -ve sikim- tüm dikkatimi vermiş durumda.

Çarşafı üzerinden sonuna kadar çektiğimde Freya biraz kımıldıyor. Gözlerim, güzel amının baştan çıkarıcı dudaklarına sımsıkı yapışmış, dantelli, transparan tangasına kayıyor.

Gitmeliyim.

Ama yapmayacağımı zaten

biliyorum. Tadına

bakmadan olmaz.

Kalçalarını nazikçe yatağın kenarına doğru çekerken uykusunda mırıldanıyor. Bacaklarını omuzlarımdan üzerinden sarkıtıyorum ve kalçalarının arasına giriyorum. Parmağım amcığının dikişinde aşağı yukarı geziniyor, usulca miyavlarırken ısındığını ve ıslandığını hissediyorum.

Başparmağımı kumaşın arasından klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde hâlâ uyuyordu. Parmağımı dantelin altından geçirip külotunun köşebentini kenara çekerek gözlerimi çıplak, tatlı, pembe amına diktiğimde küçük bir horlama sesi çıkarıyor.

Dilim dudaklarında gezinirken, onu açarken ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tatlılığının tadına bakarken Freya sessizce nefes alıyor. İçine doğru inliyorum, küçük uykulu inlemelerinin, kalçalarının nazikçe ama hevesle ağızla buluşmak için yükselişinin tadını çıkarıyorum.

Bunun birkaç açıdan berbat bir durum olduğunun farkındayım. Ama sonra, biz bir anlaşmamız var. Kabul ettiği bir anlaşma. Onun

sözleri

"Devam et ve onlara söyle" cümlesi kafamda yankılanıyor. Öyle bile olsa.

Söylemedim. Yani onlara söylemedim. Bu da demek oluyor ki Freya ve benim hala bir anlaşmamız var.

O benim. Her şeyiyle. Uyuyor olsa bile.

Onu yutarken amına doğru hırlıyorum, klitorisini kıvranmasına ve kıvranmasına neden olacak kadar sert bir şekilde dilliyorum, ama onu uyandıracak kadar sert değil. Parmaklarımı içine sokmak istiyorum, daha da iyisi, sikimi. Ama bu onu kesinlikle uyandırır. Ve dürüst olacağım, hasta, karanlık, sikik bir yanım ben ona bunu yaparken onun derin uykuda olmasından zevk alıyor.

Ben de klitorisini kemirmeye ve dudaklarını emmeye devam ettim. Dilimi yukarı aşağı sürüklüyorum, klitorisinin etrafında döndürdükten sonra dar küçük göt deliğine kadar sürüklüyorum.

Evet, o benim de olacak.

Çok yakında.

Şimdilik sadece dilimi kullanıyorum, küçük deliğiyle alay ediyorum ve Freya yatağında erirken klitorisini ovuyorum. Yumuşak, uykulu zevk çıgıkları odayı dolduruyor, nefesi daha hızlı ve daha acil hale geliyor.

Bir iniltiyle aşağı uzanıp sikimi serbest bırakıyorum. Elim şişmiş shaftın etrafını sarıyor, dudaklarımda ve dilimde tatlı yapışkan amının tadını çıkarırken sertçe okşuyor.

Bu kadın çok lezzetli ve her damlasını yutacağım.

Kalçaları kıvranmaya başlıyor, inlemeleri daha yüksek ve daha acil hale geliyor. Dilimi amına gömüyorum, klitorisini dudaklarımdan arasına almadan önce onu sık bir şekilde beceriyorum. Benim

Dilim acımasız, parmak uçlarım sırtını kavislendirirken tenini okşuyor ve onunla alay ediyor.

"Maaaaal..." diye mırıldanıyor uykusunda, sonra nefesi kesiliyor ve kalçalarını yataktan kaldırıyor, hâlâ uyuyor. Dilimi ve dudaklarımı sular altında bırakan dölünün tadını seviyorum. Ama beni uçurumun kenarına sürükleyen şey, hemen öncesinde duyduğum şeydi.

Benim adım.

Benim lanet adımı söyledi.

Homurdanarak ayağa kalkıyorum, kalçalarının arasından itiyorum ve şişmiş sikimi okşarken külotunu kenara çekiyorum. Taşaklarım geriliyor ve sikimin başından kalın bir döl fışkırırken bir hırıltıyı ısıyorum.

Homurdanıyorum, sıcak, yapışkan dölleri Freya'nın amına ve kalçalarına sıçrarken tekrar tekrar okşuyorum. Kızarmış pembe am dudaklarından aşağı, göt deliğinin üzerinden ve kalçalarından aşağı beyaz döl çizgileri damlarken gözlerimde parlayan karanlıkla izliyorum.

Onu benim olarak

işaretliyorum. Hala

bitirmedim.

Aletim hâlâ dışarıdayken yatağın başına doğru yürüyorum ve uyuyan yüzünün yanına diz çöküyorum.

Sikimin başını dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, birkaç damla daha dölümün dudaklarına sızdığını görünce inliyorum.

Sen benimsin.

Ayağa kalkıyorum ve külotunu tekrar yerine çekiyorum, dişlerimi sıkıyorum ve tüm spermlerimin içine sızmasını izlerken inliyorum. Sonra onu yatağa geri yatırdım, saçlarını geriye doğru ittim.

Başparmağım boynunun nabız noktasını izlemeden önce yüzünü.

Burada saatlerce durup onu izleyebilir, bana olduğum gibi kırık bir canavar olmadığımı hissettirmesine takılıp kalabilirim. Ama yapamam. Bu gece olmaz.

Ona son bir kez bakıyorum, parmaklarım uzanıp ona tekrar dokunmak için kaşınıyor. Onu yakınımı çekmek ve asla bırakmamak için.

Onu becermek için.

Bunun yerine, geri adım atıyorum ve geldiğim gibi sessizce odadan çıkıyorum.

Ofise ve dışarıdaki küçük balkona geri dönerken malikâne tamamen sessiz, sabahın ilk ışıkları pencerelerden içeri süzölmeye başlıyor. İçimdeki karanlık hâlâ orada, midemi kemiriyor ve bana ne olduğumu hatırlatıyor.

Sabahın serin havasına adımımı atarken cebimdeki flaş belleği hissediyorum. Fazla bir şey değil ama araştırmaya devam etmem için bana bir sebep vermeye yetiyor. Beni ona bağılı tutmaya yetecek kadar.

Zaten bırakamam.

Şimdi olmaz. Asla

bırakamam.

Şık özel jetten inip piste inen merdivenlerin en üst basamağına çıktığımda akşam serinliği tenimi okşuyor. Kyoto'nun üzerindeki gökyüzü mükemmel bir alacakaranlık, derin morlar ve maviler uzaktaki şehrin üzerine dingin bir parıltı yayıyor.

Buradaki hava çok farklı ve sakin. Kyoto'nun yukarısındaki tepelerde yer alan özel uçak pistinin sessiz uğultusu beni sarıyor ve o anın huzur ve dinginliğinin içime işlemesine izin veriyorum.

...Ta ki söz konusu huzur ve dinginlik tiz bir çığlıkla yerle bir olana kadar.

Dikkatim merdivenlerin dibinde beni bekleyen Annika'ya kayınca yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor. Kendi çığlığımla ona doğru koşuyorum.

Ayaklarım asfalta değer değmez heyecanla çığlık atarak bana doğru koşmaya başladı. Hiç tereddüt etmeden onu karşılamak için koşuyorum, ikimiz sımsıkı sarılıyoruz, gülüyoruz ve yıllardır birbirimizi görmemişiz gibi birbirimizin etrafında dönüyoruz.

"Seni çok özledim!" diye haykırıyor, beni kol mesafesinde tutacak kadar geri çekiliyor, gözleri parlak ve

Neşeli. "Bu şimdiye kadarki en iyi hafta olacak. Kenzo ve herkes burada olduğun için çok heyecanlı!"

Gülümsüyorum ve o gevezelik etmeye devam ederken heyecanına ve gerçek mutluluğuna odaklanmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim beni gördüğüne kimin sevinmeyeceği.

Mal.

Kulüpteki o geceden bu yana neredeyse bir hafta geçti ve - şaşırtıcı değil- yine tamamen sessizliğe gömüldü. Arama yok, mesaj yok. Hiçbir şey yok. Kyoto'da olduğunu bile sadece başkalarının sosyal medya hesaplarından biliyorum, ki onları takip ediyor olabilirim de olmayabilirim de.

Ne?

Her ne kadar ayrılmakta ve ona anlaşılmamızın bittiğini söylemekte haklı olduğumu söylemek istesem de yalan söyleyemem.

Onun yanımda olmamasından nefret ediyorum. Hem de çok. Sanki beni ona bağımlı hale getirmiş ve sonra da kaynağı kesmiş gibi. Onun yokluğunun içimde yarattığı sızıdan nefret ediyorum - ne kadar direnmeye çalışsam da beni çekiştiren ve ona doğru çeken kemirici boşluktan. Asla gelmeyeceğini bile bile kendimi bir mesaj beklerken bulmaktan nefret ediyorum.

Hayatıma getirdiği kaosa rağmen onu hâlâ bu kadar çok istememden nefret ediyorum. Hatta delicesine canlı rüyalar görüyorum, bunlardan ikisinden aşırı derecede ıslak ve yasal olarak nefessiz uyandım.

Bu düşünceleri bir kenara iterek, hâlâ hararetli bir şekilde konuşmakta olan Annika'ya odaklanıyorum.

"Aman Tanrım! Gerçekten gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

Kir merdivenlerden inerken kıkırdıyor, onu her zamanki gibi sessiz Isaak takip ediyor.

"Yakuza ile bu barış anlaşmasını imzaladığımıza göre-"

"Yakuza'yla evlendiğim için demek istiyorsun ama evet, lütfen devam et," diye alaycı bir şekilde sırtıyor Annika.

Kir başını sallayarak gözlerini deviriyor. "Evet, aynen öyle. Sota'yı da ziyaret etmek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Bütün gün telefonda iş konuşabiliriz ama ara sıra müttefiklerinizle bir araya gelip bir şeyler içmek de önemlidir."

Hepimiz arabalara doluşup pistten ayrılmadan önce Annika önce ona sonra da Isaak'a sarılıyor. Japonya uzun zamandır görülecekler listemdeydi ve Kyoto büyüleyici, bu yüzden manzaralı tepelerden geçerken yüzümü cama yapıştırıp her şeyi içime çekiyorum.

Annika'nın sesi, Kenzo'nun malikanesi hakkında bana fısıldarken komplocu bir şekilde alçalıyor. "Burası çılgın bir yer. Kenzo burayı diğer Yakuza ailesinin reisinden devraldı... bilirsin..."

Boynuma bir çizgi çekiyorum ve dramatik bir "ölüm" sesi çıkarıyorum.

Annika kıs kıs güler. "Seni çok özledim, ucube."

"Ha! Seni daha çok özledim."

Kir kıkırdar. "Biliyorsun, o artık evli bir kadın, Freya."

"Evet, ikinci kocasına," diye omuz silkiyorum. "Her zaman onun ilk ve en sevdiği kişi olacağımı biliyorsun."

Annika bana sarılırken kahkahalarla gülüyor. Kir sadece iç geçiriyor.

"Yüzündeki ışıltıya bakılırsa," diye sırtıyor, "bunun üzerine bahse girebileceğimden pek emin değilim, Freya."

"Pfft. Sana kim sordu ki zaten?" diye takılıyorum, dikkatimi pencereye ve muhteşem manzaraya veriyorum.

Her ne kadar muhteşem olsa da, eve yaklaştıkça düşüncelerim tamamen onun tarafından tüketiliyor.

Mal.

Kenzo'nun malikanesine vardığımız anda Annika'nın neden bahsettiğini anlıyorum. Nefes kesici bir yer. Eski Kyoto'ya bakan tepelerde yer alan malikane, geleneksel Japon mimarisi ile modern tarzın bir karışımı ve çevresindeki yemyeşil bahçelerle kusursuz bir uyum içinde. Eskinin yeniyle buluştuğu bir lüks kalesi.

"Kadeh kaldıralım!" Kir gülümseyerek votka bardağının kenarına vuruyor.

Kenzo'nun arazisindeki yemyeşil bahçelerden birinde akşam yemeği yedik ve şimdi tüm bu çılgın buluşma bir partiye dönüştü. Herkes burada: Annika ve Kenzo, Hana, Takeshi, Kir, Isaak, Sota ve Sota'nın ve Kenzo'nun birkaç adamı. Hepsi bahçenin etrafında gülümsüyor, içiyor ve harika vakit geçiriyor.

Herkes burada değil. Dört saattir buradayım ama Mal'ı bir kez bile göremedim.

Yine de eğleniyorum. Onun yokluğunun her zaman getirdiği kara bulutları görmezden geliyorum ve bunun yerine dünyadaki en iyi arkadaşım ve açıkça şu anda sırılsıklam aşık olduğu adamla eğlenmeyi seçiyorum.

Kendimi Annika'nın "ilk karısı" olmakla ilgili bir şakayla ve Kenzo'ya kendine dikkat etmesi gerektiğini söylemekle sınırlıyorum. Ama o benim tuhaf esprilerimi takdir ediyor ya da en azından öyleymiş gibi davranarak gerçekten harika bir iş çıkarıyor.

Birkaç kadeh içtikten sonra gömleğimi kaburgalarım kadar kaldırıp Memento Mori dövmemi gösterdiğimde Sota gıdıklanıyor ve yuhalıyor

Belki de Takeshi ile evlenmemi sağlayarak Yakuza-Bratva bağıını güçlendirmeliyiz, çünkü zaten onun soyadını taşıyorum.

Tak ve ben aynı anda aynı kusma suratını yaptığımızda yaşlı Yakuza patronu daha da büyük bir kahkaha attı.

Bununla birlikte, Takeshi'yle milyon yıl geçse de evlenmeyecek olsam da adamı seviyorum. Kenzo'nun tüm kardeşleri -evet, Mal dahil- farklı olsalar da aynı vahşi çizgiyi taşıyor gibi görünüyorlar. Hana steroidli bir patron kaltağı -tüm iş ve temiz kesim, cerrahi kenarlar. Mal karanlık, kasvetli, biraz korkutucu olan.

Takeshi ise katıksız bir kaos, öyle ki gerçekten de sokağa çıkmaya uygun motosikletlerinden biriyle kaza yapıp beynine hasar verip vermediğini merak ediyorum. Sürekli hareket halinde, gözlerinde neredeyse manyakça, psikotik bir parıltıyla, sanki ölüme bir bilek güreşi maçında ya da bir dağ yolunda araba yarışında meydan okumak üzereymiş gibi.

Aynı zamanda çok eğlenceli biri ve hatta benim sevdiğim garip, ezoterik gruplardan bazılarını seviyor. Ayrıca, ben buradayken beni Kyoto'nun dışındaki tepelerde gezdirmek için çılgınca güçlendirilmiş bisikletlerinden birkaçıyla dışarı çıkarmaya söz verdi, ki bu kulağa çok eğlenceli geliyor.

Güldüm ve bir şeyler içtim. Hana, Annika ve ben biraz karaoke yaptık ve doğaçlama bir dans partisi düzenledik, hatta Kir'i piste çıkardık.

İhtiyacım olan şey bu, normallik. Arkadaşlara. Sürekli omzumun üzerinden bakmadan, diğer ayakkabının düşmesini beklemeden eğlenceli bir gece. Ama içimdeki boşluğu bir türlü atamıyorum.

Mal'ın yokluğu, istemediğim zamanlarda bile beni aşağı çeken bir ağırlık gibi geliyor.

Kenzo ve Annika bahçenin en ucunda durmuş, sanki dünyadaki tek iki kişi onlarmış gibi birbirlerine sarılmışlar. Birbirlerine bakışlarında bir şey var - konuşulmayan, kolay. İçimde beni boşlukta hissettiren derin bir şeye dokunuyor.

Aşk basit olmalı.

Ama Mal ile... Hiçbir şey asla öyle değildir.

Gülümsemeye zorluyorum ve Annika'nın elini tutup onu dans pistine doğru çekiyorum. "Bana bir dans borçlusun, sürtük."

Gülüyor, onu sürüklememe izin vermeden önce Kenzo'ya bakıyor. "Tanrım, bunu özlemişim," diyor gözleri parlayarak. "Sadece biz, eğleniyoruz. Drama yok."

Sırıtiyorum, müzik yükselirken onu kendi etrafımda döndürüyorum. "Evet, drama yok."

Mal da yok.

Sikeyim.

SONRA... TAMAM... Sota'nın iş müdürü Tengen'in ciddi şekilde sarhoş olup Annika'ya iğrenç şeyler söylemesini içeren küçük bir dramadan sonra parti devam ediyor. Ama sonunda, Kenzo ve Annika -bütün gece ne kadar samimi oldukları düşünüldüğünde şaşırtıcı bir şekilde- ortadan kaybolduklarında, parti sona ermeye başlar.

Takeshi, görünüşe göre üzerinde yaşadığı büyük garajda Kir ve Isaak'a bisikletlerini ve arabalarını gösteriyor. Sota

Hepimize iyi geceler diliyor ve korumalarıyla birlikte Kyoto'nun merkezindeki Nakagyo-ku'da bulunan evine geri dönüyor.

Sonunda, sadece Hana ve ben bahçede oturup birer kadeh şarap içerek tepemizdeki yıldızları seyrediyoruz.

"Böyle bir geceye gerçekten ihtiyacım vardı," diye iç geçiriyor ve dönüp bana bakıyor. "Sen mi?"

"Aynen," diye başımı salladım. "Bu gece harikaydı."

Bardağımdaki içkiyi döndürerek kendimi sessizliğin içinde kaybetmeye çalışıyorum ama aklım başka yerde. Hana bir süre bana bakıyor, garip sessizlik devam ediyor. Birden boğazını temizliyor ve ben ona baktığımda kaşlarını kaldırarak bana hafifçe sırtıyor.

"Eğer Mal'ı arıyorsanız, kendisi misafir evinde." Dönüp Mori malikânesinin muhteşem peyzajı ve bahçeleri arasından uzaktaki daha küçük bir evin soluk ışığına doğru başını sallıyor. "Tak'ın garajı ele geçirmesi gibi o da orayı kendi yeri olarak ele geçirdi."

Gerginim, kalbim küt küt atıyor.

"Neden Mal'ı arayayım ki?" Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışarak soruyorum.

Hana mükemmel bir kaş kaldırır.

"Değilim," diye ısrar ediyorum ama inkarım bana bile zayıf geliyor.

Hana sadece gülüyor ve bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Bu beni ilgilendirmez. Neyse, ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, Freya."

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum, başını içeriye çevirmesini izliyorum.

Mal burada. Buraya geldiğimden beri birilerine nerede olabileceğini sorma isteğimi bastırıyorum, bir iş için uzakta olduğunu varsayıyorum.

Ve bütün gece buradaydı, yüz adım ötede.

Bir merhaba demek için bile kafasını uzatmadığı için rahatlamış -ya da belki kızgın- hissetmeliyim. Ama tek hissettiğim onu tekrar görme ihtimali karşısında göğsümün sıkışması. Bu kadar yakın ama bir o kadar da uzak olma fikri.

şarabımdan bir yudum daha alıyor, hiç geçmeyecekmiş gibi görünen sızıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Gidip onu bulabilir, onunla yzleşebilir, neden sürekli ortadan kaybolduğunu, neden beni bu çarpık oyuna tekrar tekrar soktuğunu sorabilirdim.

Bunun yerine, açık havadaki şezlongda arkama yaslanıp Kyoto'nun şehir ışıklarının yumuşak parıltısına bakıyorum.

Neden ona gidecek kişi ben olayım ki?

Bardağımın geri kalanını boşaltıp yere bırakıyorum, gecenin ağırlığı üzerime kyor. Kendime bu acının, ona olan bu ihtiyaın kafamın içinde olduğunu söylüyorum.

İçten içe bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Mal burada. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, keşke gelip beni bulsa.

FREYA

Misafirhanenin hemen dışında duruyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, kendi kendime kaşlarımı çatıyorum.

Neden ona gidecek kişi ben olayım ki?

Yine de buradayım.

Belki de içimdeki mazoşist bir çizgidir. Ya da patolojik bir zavallılık. Belki de çok fazla şarap içtim ve bu üzerinde uyumam gereken berbat bir fikir.

Belki de asıl sorun Mal'in ondan daha fazlasını istediğimi düşünmesi.

Bina sessiz, loş ışıklı ve arkamdaki malikâneyle tam bir tezat oluşturuyor. Gözlerden uzak, yaşlı ağaçların, bambu korularının ve küçük tapınaklarla dolu bahçelerin arasından geçen bir dizi küçük yürüyüş yolu ile ana evden ayrılıyor. Ama aynı zamanda تنها da hissettiriyor, neredeyse ayrı bir dünyada varmış gibi.

Geri dönmeliyim. Uzaklaşmalıyım. Malikanenin güvenliğine geri dönmeli ve ona karşı olan bu çekim yokmuş gibi davranmalıyım. Ama yapmayacağımı biliyorum.

Kolu kavrayıp kapıyı çalmadan iterek açarken ellerim titriyor.

"Burada ne yapıyorsun, Freya?"

Sesi karanlığın içinden gürlerken nefesim kesiliyor, vücudum elektrikle sarsılıyor. Titriyorum, gözlerimin düşük ışığa alışmasına izin veriyorum.

Mal sırtı bana dönük, geniş omuzları gergin, vücudu hareketsiz duruyor. Ağaçların arasından aşağıdaki Kyoto'ya bakan tavandan tabana pencerelerin olduğu bir duvarın yanında duruyor. İçeride ışıklar kapalı, ama ay ışığının içeri girmesiyle konukevinin büyük, açık, iki kat yüksekliğinde, ikinci katın çevresinde bir balkonu olan, neredeyse geleneksel bir karate dojosu gibi büyük bir oda olduğunu görebiliyorum.

Hemen cevap vermeyince Mal bana dönüyor, silueti şehrin ışıklarına ve arkasındaki ay ışığına karşı karanlık. Pencerenin dışındaki ağaçlar esintiyle hafifçe dalgalanıyor ve ay ışığı değiştiğinde onun gömleksiz olduğunu fark ediyorum, dışarıdan gelen beyaz parıltı yivli kaslarını ve ağır dövme mürekkebini aydınlatıyor.

Gözlerindeki buz mavisi keskin parıltının aramızdaki uçurumu delip ruhuma işlediğini hissettiğimde alt dudajım dişlerimin arasına çekiliyor. Sonra omuz silkiyorum. "Sen orada değildin."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve her seferinde olduğu gibi nefesim kesiliyor. Aramızda söylenmemiş çok şey var, havada çatırdayan çok fazla gerilim var. Orada ne kadar durup birbirimize baktığımızı bilmiyorum ama nabzımın kulaklarımda gümürdediğini duyabiliyorum.

"Onlara söylemeyeceğim," diye homurdanıyor sonunda, sesi daha sakin.

"Kime neyi anlatacaksın?" Kaşlarımı çatıyorum, bir adım daha yaklaşıyorum.

Gözleri benimkilerden uzaklaşırken çenesini sıkıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kaskatı kesildim. Kir'den ve ailemden, en sevdiğim insanlardan bahsediyor. Nereden geldiğim, babam ve saklamaya çalıştığım diğer her şey hakkındaki gerçeği öğreneceklerinden korktuğum insanlar.

Mal bana bakıyor, gözleri karanlık ve okunmaz. "Sonunda aileye yakın bir şey bulmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Sertçe yutkunuyor. "Bunu senin için yok etmeyeceğim."

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi çarptı ve kalbim sıkıştı. Bu ani itirafı ve karanlık ve kontrol katmanlarının altındaki adama nadir bir bakış atmayı beklemiyordum. Uzun zamandır beni kendinden uzak tutuyordu ve şimdi, sadece bir anlığına, onu görüyorum. Kırılğanlığını.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Zihnim duyguların karışımıyla çalkalanıyor, ama tek yapabildiğim ona bakmak, aramızdaki gerilim hissediliyor.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" Sonunda sesim kısık ama kararlı bir şekilde sordum.

Mal'ın gözleri sertleşir. "Biz diye bir şey yok," diye homurdanıyor. "Anlaşmamız sona erdi. Gitmekte özgürsünüz."

Kelimeler bana bir tokat gibi çarptı. Ama bakışlarım ona kilitlenmiş bir şekilde olduğum yerde kalıyorum. "Hâlâ buradayım," diye fısıldıyorum.

Bana doğru yavaşça adım atıyor. "Sana bir çıkış veriyorum Freya," diye hırlıyor. "İçimdeki canavarı istediğini mi sanıyorsun? İnan bana, istemiyorsun," diye hırlıyor. "Daha en kötümü görmedin."

Nabzım hızlanıyor ama kendimi tutuyorum. "Ben hâlâ buradayım."

"Evet, çünkü dinlemiyorsun!" diye bağılıyor, gözlerinde karanlık parlıyor, vücudu saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılıyor, çıplak kolları ve omuzları kenetleniyor ve

Dalgalanıyor. İçindeki bir şeytanla savaşıyor gibi görünüyor, sanki kendisiyle savaşıyor, Jekyll ve Hyde.

"Bende erkek arkadaş geni yok," diye tükürüyor. "Sana istediğini verebilecek kapasitede **d e ğ i l i m** . Ben o adam değilim."

Derin bir nefes alıyorum ama duraksamıyorum. "Bunu istediğimi hiç söylemedim."

Ağzının kenarlarında karanlık bir gülümseme beliriyor ama bu nazık bir gülümseme değil. Acı ve kendinden nefretle dolu. "O zaman ne istiyorsun, Freya?"

Oda inanılmaz derecede küçük, hava gergin. Boğazım düğümleniyor ama kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Belki de duygulara ve ilişkiye ihtiyacım yoktur."

Dudakları sıcaklıktan tamamen yoksun bir sırtışla kıvrılıyor. "Yani sadece seks mi?" Sesi alaycı ama bunun altında yatan öfkeyi, arzuyu ve korkuyu hissedebiliyorum. "Sadece seni açgözlü küçük bir cumslut gibi beceriyor muyum? İstedğin bu mu?"

Sikey
im.

Evet.

Evet mi?

"Belki," diye fısıldıyorum, kelime bir meydan okuma gibi aramızda asılı kalıyor.

Mal'ın başı iki yana sallanıyor. "Eğer burada bir saniye daha kalırsan, kendimi tutmayacağım," diye homurdanıyor, sesi sert ve çığ. "Ve inan bana, zaten öyleydin."

"Kimse senden bunu yapmanı istemedi," diye fısıldıyorum sessizce. Ayaklarım kendi kendine hareket etmeye başlıyor ve beni ona doğru götürüyor.

Mal neşesiz bir şekilde havlıyor. "Ne istiyorsun, Freya?"

Kalbim göğsümde çarpıyor. Tehlikeli bir şeyin eşiğinde, beni bütününü yutabilecek bir ağzın önünde durduğumu biliyorum ama uzaklaşmıyorum. Gitmek de istemiyorum.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Sen," diye fısıldıyorum ondan bir adım ötede durduğumda.
"Seni istiyorum."

Mal'ın vücudu sertleşiyor, gözleri düpedüz zehirli ve siyah bir hal alıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yakaladı. Beni kabaca döndürüp arkamdaki pencerelere çarptırırken boğazımdan bir nefes kopuyor. Yumruklarını başımın iki yanındaki cama bastırırken üzerime abanıyor. Bakışlarının yakıcı yoğunluğu bunaltıcı, nefesi tenime karşı sıcak.

Dudakları benimkilerin hemen üzerinde geziniyor, aramızdaki birkaç santim elektrikle çatırdıyor. "Beni nasıl istiyorsun Freya?" diye hırlıyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Bana nasıl olduğunu söyle."

Aramızdaki boğucu sıcaklığın içine düşmek, yoğun gerilimin beni tüketmesine izin vermek istiyorum. Kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum.

"Ancak sen istiyorum." I Mırıltı, benim ses
titrek ama kararlı. "Nasıl istersen."

Bir anda Mal'in elleri boğazımı sıkıca sarıyor. Vücudu benimkine baskı yapıyor, her kası gerginlikten geriliyor, üstümde gezinirken nefesi kesiliyor. Dudakları benimkilerin üzerinde hayalet gibi geziniyor, alay ediyor.

"Canın yanacak," diye homurdanıyor, sesi karanlık vaatlerle dolu.

Nefesim kesiliyor ve bedenim hem korku hem de arzuyla titriyor.

Ellerimi göğsüne bastırarak onu nazikçe geri itiyorum. Mal bileklerimi kavıyor ve başımın üzerine koyuyor. Tutuşunun gücü içimde bir şok dalgası yaratıyor, beni sıkıca duvara yapıştırırken nabzım hızla atıyor.

"Beni zorlayacak mısın?" Fısıldıyorum, sesim titriyor, ama içimde de karanlık bir titreşim var - bir parçam onun kontrolü ele almasını, tüm düşünceleri silmesini, onun dışında her şeyi unutmamı sağlamasını arzuluyor.

Yaklaşırken dudakları bir sırtışı dönüşüyor. "Oynadığımız oyun bu mu?" diye mırıldanıyor, sesi alçak ve tehlikeli.

Kalbim göğsümde çarpıyor, zihnim bedenimle savaş halinde.

Hayır de. Yürü git.

Bundan daha fazlasına ihtiyacın var.

Ama hiçbir şey ile bir şey arasında bir seçim yapacaksam, neyi seçeceğimi zaten biliyorum. Çünkü zaten çok derindeyim.

Karanlığına çok bağımlıydı.

"Evet."

Parmakları boynumda sıkılaştıkça içimdeki ısı zonkluyor, kontrolün kimde olduğunu hatırlatacak kadar. Sırtımı pencerenin soğuk camına dayadım, soğuk kıyafetlerimin içinden bile tenimi ısıyor ama Mal'den yayılan sıcaklık her şeyi yakıp geçiyor.

Başparmağı boğazımın yan tarafını okşuyor. Aldatıcı derecede nazik bir hareket. Mal'in bu gece naziklikle uzaktan yakından alakası yok. Elinde tuttuğu her ne varsa serbest bırakmak ve sonunda bana karanlığının tüm derinliklerini göstermek üzere olduğunu biliyorum.

"Bunu gerçekten istiyor musun, Freya?" Sesi alçak, sert, nefesi sıcak. "Gerçekten ne istediğini biliyor musun?"

Yutkunmaya çalışıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor ve elinin altında nabzım hızlanıyor. Zihnim çelişkili düşüncelerden oluşan bir kasırga gibi, ama bedenim -Tanrı yardımcım olsun- tam olarak ne istediğini biliyor. Şu anda sonuçları umurumda değil. Ona bağımlıyım, beni tehlikenin eşiğindeymişim gibi hissettirmesine bağımlıyım.

"Hâlâ buradayım," diye fısıldıyorum, sesim titrek ama kararlı.

Boğazından alçak bir hırıltı çıkıyor ve eli boynuma dolanıyor, bedenlerimiz arasında neredeyse hiç boşluk kalmayana kadar beni kendisine çekiyor.

Dudakları kulağımın kabuğuna sürtünürken, "Güvenli kelimeni unutma," diye hırlıyor.

Neon.

Sözleri içime işliyor, içlerindeki vaat hem heyecan verici hem de korkutucu. Geri adım atmıyorum. Çok ileri gittim, şimdi geri dönemeyecek kadar onun karanlık cazibesine kapıldım.

İçinde beni kırabilecek tehlikeli bir şey olduğunu hep biliyordum. Yine de buradayım, daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Diğer eli yan tarafımdan aşağı kayıyor, beni cama doğru daha sert bastırırken parmakları morartıcı bir güçle kalçama saplanıyor. Aramızdaki sıcaklığa tezat oluşturan pencerenin serinliği bana ne kadar kapana kısıldığımı hatırlatıyor - geri çekilmenin güvenliği ile onun içine daha derine düşme tehlikesi arasında sıkışıp kaldım.

Başımı geriye yatırıp boğazımı ona gösteriyorum, sessizce bir sonraki adımı davet ediyorum. Nefesi kesiliyor ve bir anlığına, savunmasız bir belirsizliğin titrediğini gördüğümü sanıyorum.

gözler. Ama bir anda kayboluyor, yerini aynı amansız, yoğun hükmetme ve kontrol etme ihtiyacı alıyor.

Eğiliyor, dudakları çene çizgimin üzerinde geziniyor, alay ediyor, dalga geçiyor. Ondan yayılan çığ açlığı hissedebiliyorum, uzak tuttuğu karanlığın sonunda serbest kalmasına izin veriliyor. Dişleri tenimi sıyrıyor ve ben ürperiyorum, o istediğini sınırsızca alırken kalbim hızla çarpıyor.

Ondan daha fazlasını istemem gerektiğini biliyorum. Kırılганlığı, bağlantıyı istemeliyim. Ama şu anda tek istediğim onun içinde boğulmak, benden ihtiyacı olan her şeyi almasına izin vermek çünkü çarpık bir şekilde, gerçek olan tek şey buymuş gibi geliyor.

Eli aşağı kayıyor, tenime karşı hırlarken beni kavrayışı sıklaşıyor. "Sen benimsin, Freya. Bunu sakın unutma."

Kelimeler kaba, vahşi ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bundan sonra olacaklar da öyle.

Parmaklarını tişörtümün boynuna geçiriyor. Kolu aniden aşağıya inerken kasları şişiyor ve beni sersemleten bir güçle kumaşı bedenimden koparıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, şaşkınlıktan boğuluyorum.

Ama Mal daha yeni başlıyor.

Gömleğimi sonuna kadar çekip çıkarıyor ve eli acımasızca göğsüme dönmeden önce bir kenara fırlatıyor. Göğüslerimi kabaca avuçlarken, siyah dantelli sütyenimin içinden meme uçlarımı sıkıştırıp bükerken acı ve zevkle birlikte sızlanıyorum.

Sütyenimi çekip indiriyor, parmakları acımasızca tekrar bir meme ucu bulmadan önce göğüslerimi serbest bırakıyor. O yakaladığında haykırıyorum

Halteri içinden tutup nefesim kesilene ve sırtım kaskatı kesilene kadar büküyorum, sıcak elektrik göbeğime çarpıyor.

Aniden boğazımı kavrayarak beni yönlendiriyor ve aşağı itiyor. Mal kemerine uzanırken ben yerde dizlerimin üzerine çöküyorum. Kemerini çözüyor ve çıkarıyor, gözleri benimkilerden ve eli boğazımdan hiç ayrılmıyor.

Kemerini boynuma doladığında gözlerim yerinden fırlıyor. "Mal-"

"O güvenli kelimeyi istediğin zaman söyleyebilir ve dinlemem için istediğin tanrıya dua edebilirsin. O zamana kadar, sen benim fahişemsin. Anlaşıldı mı?"

Ses tonundaki saf, katıksız, akıl almaz delilik ve katıksız güç ciğerlerimdeki havayı emiyor.

Aynı zamanda içimi erimiş lav haline getiriyor, kalçalarım aralarından ısı akarken sıkıca kenetleniyor. Sonra kemer boynumda sıkılaştınca keskin bir nefes alıyorum. Elini bırakıyor ve kemerin uzunluğunu avucunun içine alıyor, nefes borumun etrafına sıkıca dolandığını hissetmemi sağlayacak kadar sert çekiyor.

Lanet olsun.

Mal'in içinde karanlık bir yaratık olduğunu hep biliyordum. Bir canavar.

Bir psikopat.

Ama ilk kez maskesiz, yüz yüze görüyorum.

Onun her şeyini görüyorum ve bu beni çok korkutuyor.

Ayrıca kalçalarım titriyor ve meme uçlarım ağrıyan noktalara kadar geriliyor. İçim yapışkan bir sıcaklıkla dolup taşıyor ve kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Belki de gerçekten bir psikopat ve canavardır. Ama durum buysa, ben de onun kadar dengesizim demektir. Çünkü buna ihtiyacım var. Kenarı istiyorum. Uçurumun dibine bakmak ve ona meydan okuyarak çılgılık atmak istiyorum.

"Sikimi çıkar."

Ona uzanırken ellerim titriyor. Parmaklarım sıcak tenini okşuyor, pantolonunun düğmesini açarken gözlerim karın kaslarının oluklarını ve v çizgilerini tarıyor. Fermuarı takip ediyor. Parmaklarım külotunun lastiğinin içine kıvrılıyor, külotunu ve pantolonunu birlikte aşağı çekiyor.

Sikeyim. Ben. Yana doğru.

Bu adamın sikini her gördüğümde çenem düşüyor. Nabzım atıyor ve ağzım kelimenin tam anlamıyla sulanıyor ve her zaman olduğu gibi, kalçalarım sıkılırken göbeğimde zonklayan bir ağrı var.

Adam kocaman.

"Ellerini bacaklarının arasına, pantolonunun içine sok. Ben ağzını iyi bir sürtük gibi sikerken senin de o küçük amcığını okşamanı istiyorum."

Yüce Tanrım.

Gözlerim şişmiş, ağır aletinden onun sert bakışlarına doğru kayıyor.

"Siktiğimin amına dokun," diye homurdanıyor sessizce, derdini anlatmak istercesine boynumdaki kemeri çekiştiriyor. İnliyorum, ellerim pantolonumun içine ve külotumun siyah danteline girerken hevesle başımı sallıyorum.

Sırılsıklam oldum.

Önünde dizlerimin üzerinde kıvranırken parmaklarım kıvrımlarımın arasından dağınık bir şekilde kayıyor, klitorisimin zonklayan yumrularını ovuyor.

"O güzel ağızını aç."

Bunu yaptığım anda kemer geriliyor ve Mal kalçalarını ileri doğru iterken beni ona doğru çekiyor.

Lanet olsun.

Şişmiş başı kabaca dilimin üzerinden geçip boğazımın arkasına doğru ilerlerken, şişman siki dudaklarımı iterek çenemi iyice geriyor. Mal ağızımı işgal ederken biraz öğürerek isyan ettiğimi hissediyorum. Sonra geri çekiliyor, ben nefes nefese kalıp sızlanırken biraz hava almama izin veriyor, çelik gibi mavi gözlerine bakıyorum.

"Aferin kızıma."

Sikini tekrar ağızıma sokuyor, boğazımın derinliklerine doğru itiyor. Tekrar boğuluyorum, kekeliyorum ve öksürerek balgamı sikinin her tarafına saçıyorum. Tekrar çıkardığında, parlıyor ve ıslak, başından alt dudağıma kalın bir tükürük çizgisi damlıyor.

Mal karanlık bir şekilde gülümsüyor.

"Ne kadar güzel bir sürtüksün, iyi bir kız gibi dizlerinin üstüne çök."

Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Bunun beni neden lanet bir su birikintisine dönüştürdüğünü ve daha uzağa, daha derine, daha karanlığa dalma arzusu uyandırdığını bilmiyorum.

Ama öyle.

Öyle.

Ve bu sadece arkasında başka hiçbir şey olmayan ham, dizginlenmemiş fiziksel şehvet olsa bile... Bunu kabul edeceğimi zaten biliyorum.

Memnuniyetle.

Mal'ın kemeri kavrayışı sıkılaşıyor, diğer eli saçlarıma kayıyor ve bir yumruk halinde kavıyor. Başlarken

homurdanıyor

Ağzımı kabaca beceriyor, sanki amımmış gibi içine sokuyor. İffetsiz, ıslak gluck gluck sesleri odayı dolduruyor ve tükürük ağzımdan çeneme ve göğüslerime serbestçe damlıyor.

Parmaklarım bacaklarımın arasında bulanıklaşıyor, daha fazla-daha fazla-daha fazla ihtiyacı içimde zonklarken klitorisimi öfkeyle ovuşturuyor.

Mal başını geriye atıyor, ben üzerine salyalar akıtıp inlerken siki daha da kalınlaşıp büyüyor, damarları zonkluyor ve nabız gibi atıyor. Ağzıma ancak yarısını sığdırabiliyorum - bu cömertlik oluyor. Aynı şekilde, Mal'ın karın kasları geriliyor, çılgın bir tempoyla gırtlakımı sikmeye başladığında göğsünün derinliklerinden alçak bir inilti yükseliyor.

"Kahretsin, Freya," diye hırılıyor karanlık bir şekilde. "O kadar iyi bir sürtüksün ki beni boşaltacaksın. Sikimi okşa. Güzel yüzünün her yerine boşalmamı sağla."

Lanet olsun.

Bu adama duyduğum ham, ilkel ihtiyaç, beni kişisel küçük oyuncağı gibi kullanmasına izin vermek delice ve kısa bir an için zihinsel istikrarımı ve akıl sağlığımı tekrar sorguluyorum.

Ama duramıyorum. Durmak istemiyorum.

Bana daha fazlasını ver. Bana en kötünü ver. Bana her şeyini ver.

İki elimle uzanıyorum, kaygan, zonklayan shaftını okşarken hevesli, yüksek sesli höpürtülerle şişmiş başını emiyorum. Mal'ın gözleri Kuzey Atlantik'in rengine dönüyor, çenesi geriliyor ve gözlerimin içine bakarken ağzı vahşi bir çizgiye dönüşüyor.

"Boşalt beni bebeğim," diye homurdanıyor. "O güzel suratının her yerine boşalmamı sağla."

Kalın siki çelik gibi şişiyor. Ağır taşakları sıkıca yukarı

çekilirken damarları kabarıyor. Baş zınlarken neredeyse ağır çekimde izliyorum ve sperminin ilk sıcak jeti fıskırdığında

ağzımın ve dilimin üzerine düşüyor, inliyorum.

"Aferin kızıma..."

Bir sonraki yanağıma sıçradı. Sonra burnuma, sonra diğer yanağıma, çeneme ve tekrar ağzıma; onu yüzüme boşaltırken tam bir fahişe gibi beni döllerile kaplıyor.

Bir iniltiyle yavaşça çekiliyor. Saçlarımı ve kemeri bırakıyor, yavaşça nefesini toplarken avuç içleri üstümdeki cama yaslanıyor.

Bir an için gerçeklik kanamaya başladı. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve havlu istemek üzereyim.

Ama gerçekliğin burada yeri yok.

Yarım saniye içinde saçlarımı tekrar yumruk yaptı. Sızlanıyorum, dönüp beni peşinden sürükleyerek yere düşürürken kendimi tekrar karanlığa gömülmüş hissediyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde nefesim kesiliyor ve boğuluyorum, Mal'in arkamdan yavaşça yürüdüğünü duyuyorum.

Bıçağın çekilme sesi boğazımın düğümlenmesine ve ensemdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Mal-"

Birden pantolonumun arkasını tuttu. Keskin bir çekiştirme ve çekiştirme hareketi hissediyorum ve kumaşın parçalanma ve yırtılma sesini duyuyorum. Ne yaptığını ancak o zaman fark ediyorum.

Pantolonumu bıçakla kesiyor.

Kesmeye, çekmeye, parçalamaya ve yırtmaya devam ederken inliyorum, ta ki pantolonum bacak ısıtıcıları düşene kadar.

dizlerime kadar. Beni kabaca sırtüstü çevirip dizlerimi göğsüme doğru iterken boğazımdan bir nefes kopuyor.

Anında önüme geçip kalçalarımı aralıyor ve hâlâ şiş olan kocaman aletini kalçalarımın arasına sokuyor. Mal bıçağının ağzını Kiki de Montparnasse siyah dantel külotumun belinin altından geçirirken dudağımı ısırıp tuzlu dölünün tadına bakarak haykırıyorum.

Kaslı kolunu bir çekişiyle pahalı iç çamaşırları kâğıt mendil gibi üzerimden sıyrılıyor. Mal şeytanca sırtarak onları bedenimden çekip alıyor ve yüzüne götürüyor. Derin nefes alırken gözleri benimkilere kilitleniyor ve yüzümün kızarmasına neden oluyor. Onları burnundan çektiğinde, sikinin kalın başını amımda aşağı yukarı gezdirip şişmiş klitorisimin üzerinden geçirirken gözlerinde vahşi bir bakış var.

Üzerime eğilip koca aletinin sadece bir santimini ıslak darlığıma batırırken keskin bir nefes alıyorum, inlemeden boğuluyorum.

"Aç ağzını, fahişe."

Yaptım. Anında, mahvolmuş külotumu ağzıma sokuyor, boynumda hala ilmekli olan kemerin ucunu yakalamadan önce dudaklarıma ve yanağıma biraz dölünü bulaştırıyor.

"Kendimi tuttuğumu söylediğimde," diye homurdanıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ciddiyim."

Siktir.

"Yani güvenli kelimenizi kullanmaya hazır olun dediğimde..."

Mal aniden kocaman sikinin her bir santimini içime sokup beni öyle bir dolduruyor ki sanki ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi hissediyorum.

"Kullanmaya hazır ol. Dua et de dinlemek isteyeyim."

Ön kolu dalgalanıyor, kalın sikini yapışmış amımdan çıkarırken eli kemeri sıkıca çekiyor. Tekrar içime girdiğinde, daha sert, daha hızlı ve bir şekilde öncekinden daha da derin.

Sonra tekrar yapıyor: daha sert, vahşice.

Vahşice.

Mal daha da hızlı vurmaya başladığında gözlerim geri yuvarlanıyor, çenesi gıcırıyor ve dışarı çekilip tekrar tekrar içime girerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ne güzel bir orospu, yüzünde döllere ve küçük sürtük ağzında külotuyla yerde sikiliyor," diye homurdanıyor ve sikini içime sokarken ciyaklamama neden oluyor.

Tekrar yapıyor, ağır topları kıcımı tokatlıyor, ardından avuç içi kışk yavaşımı tokatlıyor. Beni lanet olası bir hayvan gibi becermeye başladığında tekrar ciyaklıyorum, sızlanıyorum ve külotumun içinde inliyorum.

Mal'in beni sikerken çıkardığı müstehcen ve ıslak sesler, benim zevk çılgınlıklarımla birlikte konukevini dolduruyor. Kasları şişkin, çenesi gergin ve gözleri çılgınca, dehşet verici bir parıltıyla beni yere doğru sikmeye başlıyor.

Gözlerim geri dönüyor, beni acımasızca sıkmesinin verdiği acı ve zevkin birleşimi beni daha önce hiç yaşamadığım bir kafa boşluğuna gönderiyor. Bu adama tamamen teslim olup beni her yönden kontrol etmesine izin verirken neredeyse uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Benim vücudum. Benim zevkim. Benim lanet havam.

Kemeri sıktıkça görüşüm dalgalanıyor, kocaman siki, tek görebildiğim gözlerinin sahip olduğu buz mavisi olana kadar tekrar tekrar içime giriyor. Diğer eli, zevk ve acının ilahi karışımı beni ikiye bölmekle tehdit edene kadar meme ucu piercinglerimi acımasızca çimdiklemek, bükme ve çekmek için uzanıyor.

Boşalmaya başladığımda, sanki biri silahın tetiğini çekmiş gibi oluyor. Orgazmım birdenbire ortaya çıkıyor, beni boğan koyu siyah zevk sisinin içinden uzanıp beni uçuruma doğru çekiyor.

Mal yavaşlamıyor bile. Durmuyor. Bana vurmaya devam ediyor, bana tamamen hükmederken kalçalarımı morartıyor.

Aniden çekip beni kabaca ön tarafıma çevirdiğinde, külotumun tükürükle ıslanmış danteline doğru inleyerek çığlık atıyorum. Beni hoyratça kullanması karşısında haykırıyorum, vahşileşmiş meme uçlarım yerde sürüklenirken irkiliyorum.

Aynı zamanda, lanet olsun.

Bu seks değil. Sevişme bile değil.

Bu iki hayvan ya da tanrı, birbirlerini ölümüne becermeye çalışıyorlar. Kalçalarımı kavradığında inliyorum, bacaklarımı açıyor ve aralarına yerleşiyor. Muhteşem, kalın sikini arkamdan içime sokuyor, ben zevk ve acı içinde ciyaktırken derinlere dalıyor.

Kemeri ve saçlarımı tutuyor, vahşice homurdanıp içime girerken başımı yukarı çekiyor. Etrafıma uzanıyor, kalçaları yuvarlanıp bana çarparken külotumu ağzımdan alıyor.

"Hadi şu pis suratını temizleyelim, benim açgözlü küçük saksocum."

Aman Tanrım.

Mal beni vahşı bir canavar gibi sikmeye devam ederken döllerini yanaklarımdan ağızıma doğru itmeye başladığında dikiş yerlerinden ayrılmaya başlıyorum. Kocaman cüssesi defalarca içime giriyor, parmaklarıyla ağızımı sikerken parmakları dilime tuzlu ve tatlı döllerini itiyor. Avuç içi kıcıma sertçe vuruyor, tekrar ve tekrar, ben zevk içinde ciyaklayıp hıçkırana, yerde kıvranana ve titreyene kadar tamamen çıldırmış.

"Bu küçük sürtük deliğine girdikten sonra," diye homurdanıyor Mal, içime girip kıcımı tekrar tokatlayarak, "Sanırım onu sana yedireceğim."

Gerçeklik etrafımda çatırdamaya ve parçalanmaya başlıyor.

" yleyse benim için iyi bir sürtük ol ve lütfen baba de, dölünü alabilir miyim?"

Tüm dünyam parçalanmaya başlıyor, devasa, her şeyi tüketen bir zevk dalgası üzerime çökmek için yükseliyor ve ben kelimeleri bo arken, yüzüm çökerken beni uhrevi bir zevke bo uyor.

"Lütfen baba! D l n  alabilir miyim?!"

İşte o an. İşte o an kırılıyorum.

Tüm vücudum kasılıyor, burkuluyor, kıvranıyor ve ben salıverildiğimi haykırdık a sarsılıyor. Orgazm bir ateş fırtınası gibi içimi parçalıyor, beni tamamen yok ediyor, yere yığılırken beni eritip yok ediyor.

Mal kükrüyor, gevşek, hırpalanmış bedenimi şişman siki şişene ve şiddetli bir şekilde nabız atana kadar beceriyor, sıcak spermini i imin derinliklerine pompalıyor.

Vay canına. Lanet olsun. LANET OLSUN.

Yavaşça içimden çıktığını belli belirsiz fark ediyorum. İçime saplanan acıyla irkiliyorum. Ama lanet olsun, bu çok tatlı bir acı.

Mal beni yavaşça sırt üstü yere yatırıyor. Bacaklarımın arasına indiğinde bir an için ne olduğundan emin olamıyorum.

Sonra öğrendim.

Oh, kahretsin...

Sessizce miyavlıyorum, dilinin hırpalanmış, şişmiş, morarmış kedi dudaklarımda nazikçe sürüklendiğini hissettiğimde gözlerim çırpınarak kapanıyor. İçime doğru inliyor, ağrıyan klitorisimi dilliyor ve sonra dilini içime doğru itiyor.

Oraya yeni girmiş olması umurunda bile değil. Sadece yavaşça ve nazikçe beni yutuyor. On saniye önce, tekrar orgazm olmayı düşünmeden önce iyileşmek ve yeniden hassaslaşmak için bir aya ihtiyacım olacağına hayatım üzerine yemin edebilirdim.

Ama Mal'in dilini bacaklarımın arasına soktuktan bir dakika sonra yanıldığımı anladım.

Çok, çok yanlışı.

Tekrar boşaldığımda, yumuşak, yuvarlanan bir dalga beni yıkıyor, klitorisimi dillerken vücudumu karıncalandırıyor ve alay ediyor. Bacaklarımın arasından üzerime doğru kayarken hâlâ titriyor ve sarsılıyorum. Kendini orada tutuyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta ve delici gözleri beni derinlemesine kesiyor.

Sonra beni öptü.

Sertçe.

Sıcak, tuzlu tadın dilime vurduğunu hissettiğimde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Sonra ne olduğunu anlıyorum ve

Bu oldukça muhtemelen ve en sıcak
lanet olsun şey Ben de hayal bile edemezdin.

Mal kendi d  llerini diliyle amımdan ağızıma doğru itiyor.

Yani bunu benim sikik aklım bile düşünemezdi.

Dili bir an benimkiyle boğuşuyor, yavaşça çekilmeden önce
ağızlarımız kilitleniyor.

"Onu sana yedireceğimi söylemiştim." Söyledi.

Şu. O. Yaptı.

MAL

RÜYA hep aynı şekilde başlar.

Yine küçüğüm -sadece bir çocuk- ailemin malikânesindeki havuzun kenarında duruyorum. Gece havası yoğun ve boğucu, kan ve duman kokusu ciğerlerimi tıkayan acı bir sise karışıyor.

Lars Amca bahçe hortumunu ellerime tutuştururken ellerim titriyor.

"Bunu çalışmıştık Maleqqi," diye homurdanıyor, sesi gergin. Arkasına bakıyor ve bana dönmeden önce ateşin parıltısının çenesinin gergin hatlarını gölgelemesini izliyorum.

"Size gösterdiğim gibi alttaki gidere tutunun, böylece geri yüzmezsiniz. Hortumu ağzınıza doğru tutun. Nefes al, ucunu kapat, yavaşça nefes ver, böylece kabarcık oluşmaz. Mal..."

Evimizin çatısının bir kıvılcım ve alev patlamasına dönüşmesini izlerken, yüzüm kül rengi olmuş ve kalbim küçük damarlarımda hızla atıyor.

"MAL!"

Dikkatim tekrar Lars Amca'ya yöneldi.

"Az önce söylediğimi
tekrarla!" Yutkunuyorum,
nabzım hızla atıyor.

"Havuza atlayın, dibindeki gideri tutun, hortumdan nefes
alın, yavaşça nefes verin. Kabarcık olmasın."

Saçlarımı okşarken Lars'ın dudakları karanlık, gururlu bir
gülümsemeye dönüşüyor. "Aferin oğlum," diye gürlüyor
sessizce. Arkasından, evin yakınındaki bahçe yolundan bir
patlama ve daha fazla silah sesi geliyor.

"Artık gitmeliyim, Maleqqi."

Korku beni pençelerken gözlerim onunkilere kayıyor. Onu
durdurmak için ona uzanıyorum. Ama yıllardır bana bir
baba gibi davranan annemin kardeşi çok daha büyük ve
güçlü.

Başını sertçe sallayarak beni durduruyor.

"Havuza girmeni istiyorum-"

"Hayır!!"

"EVET!" diye kükrüyor ve beni derinden sarsıyor. Bana asla
bağırılmaz. Serttir ve zaman zaman sesini yükseltebilir. Onu
birçok kez başkalarına bağırırken gördüm. Ama bana asla.

Bu durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamamı sağlıyor.

"Lütfen, Mal," diye tıslıyor. "Dediğimi yap, tamam mı?
Gitmek zorundayım ama geri döneceğim. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, duman ve küller arkamdaki havuzun
yüzeyine doğru sürüklenirken yutkunuyorum. Eve doğru
daha fazla silah sesi patlıyor, ardından çığlık atan
adamların sesi geliyor.

"Şimdi, Maleqqi!!"

Lars Amca bana sıkıca sarıldı. Sonra, hiçbir şey söylemeden beni kaldırdı ve geriye doğru itti.

Bir sıçrayışla suya çarptım, suyun soğukluğu bir an için ciğerlerimin sıkışmasına neden oldu. Ama sonra bana böyle bir durumda ne yapmam gerektiğini öğrettiğini hatırlıyorum. Hortumu tutuyorum ve gözlerim amcamınkilere kayıyor.

"Aşağı!" diye tıslıyor. Başımı sallıyorum, o dönüp ceketinden bir silah çıkarıyor ve eve doğru hızla ilerlerken yüzeyin altına kayıyorum.

Havuzun dibinde, bana söyleneni yapıyorum. Küçük parmaklarımı havuzun dibindeki tahliye ızgarasına sokarak kendimi aşağıda tutuyorum. Hortumu ağzıma götürüyorum, emme sifonunun prensipleri devreye girmeden önce ilk birkaç santim suyu emiyorum ve yukarıdan duman kokusuyla karışık hava getiriyorum.

Göğsüm sıkışıyor. Sudaki dalgalanmaların arasından, yukarıda parlamalar ve patlamalar görüyorum, ateş, ölüm ve çığlıklar. Gök gürültüsü ve kesik kesik silah sesleri duydum.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. El ve ayak parmaklarımın kırışmasına yetecek kadar uzun. Gözlerimin klordan korkunç bir şekilde yanmasına yetecek kadar uzun.

Sonunda nefes nefese yüzeye çıktığımda, dünya ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Ölüm sessizliği.

Ailem gitti. Her biri.

Bedenleri buruşuk ve cansız bir şekilde, kırık porselen bebekler gibi, içinde büyüdüğüm yanan, yıkık dökük evin etrafındaki kan havuzlarına saçılmış halde yatıyor. Annem ve kız kardeşim çıplak ve yüzüstü yatıyorlardı, elleri arkadan bağlıydı.

Son anlarının ne kadar korkunç olduğunu anlamam için yıllar geçmesi gerekecek.

Bütün askerlerimiz öldü. Hizmetçi de çıplak, annem ve kız kardeşim gibi bağlı. Bahçıvanın kafası kesilmiş. Uşağımız Arnold ve evdeki diğer personel garajın yan tarafında vuruldu.

Bir süre, Lars Amca'nın kurtulduğuna dair göğsümde bir umut titreşiyor, çünkü cesedini hiçbir yerde bulamıyorum.

Sonra ateşten kararmış bayrak direğinden bir tel bobinle sarkan kömürleşmiş, şekilsiz şeyin ne olduğunu fark ediyorum ve gerçekten ne kadar yalnız olduğumu anlıyorum.

Hepsi gitti. Her
biri.

Ölümlerinin tadı dilime zehir gibi yapışıyor, acı ve buruk. Korkunç katliama bakarken kendime bir yemin ediyorum: Bir daha asla saklanmayacağım.

Bir daha asla o kadar zayıf olmayacağım.

Sahne değişiyor, her zaman olduğu gibi. Gölgeler uzuyor, bedenler kayboluyor ve ben yalnız kalıyorum, sessizlikte boğuluyorum. Her zaman yalnız.

Sarsılarak uyanıyorum, vücudum terden sırlıslıkla, kalbim şiddetle çarpıyor. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken göğsüm kabarıyor ama adrenalinin o bildik telaşı beni çoktan ele geçirmiş. Rüya devam ediyor, acı ve boğucu bir duman gibi üzerime yapışıyor.

Hep aynı kabus. Hep o gece.

Doğruluyorum, görüntüleri uzaklaştırmak için bir elimi yüzüme sürüyorum. Dışarıda güneş ışığı azalıyor, uzun gölgeler bırakıyor.

Odanın diğ er ucunda. Farkında bile olmadan geceye doğru sürükleniyor, gece ritmine kapılıyordum.

Karanlık daha doğal hissettiriyor. Daha rahat.

Ama gün ışığından ka mamın gerçek sebebini biliyorum. Onun yüzünden.

Freya.

Onun adı zihnimde dönüp duruyor, tüm bunların ne kadar karmaşık bir hal aldığını hatırlatıyor.

Freya Holm, Freya Lindqvist'tir, bildiğim her şeyi yok eden canavarın kızı. Evimi yakan, anneme ve kız kardeşime tecavüz eden, ailemi öldüren.

Neredeyse geri dönülmez bir şekilde bağlandığım kadının damarlarında dolaşan kan bu.

Ve sonra ne olacağını bilmiyorum.

Aşağı inerken ev çok sessizmi  gibi geliyor. Ana eve giden sessiz patıkada yürürken rüya kaybolmaya ba lıyor. Ama kalıntıları hala tenime yapı ıyor ve her şeyi daha ağır hissettiriyor.

Hana'yı mutfakta, elinde bir fincan çayla oturmuş, telefonunda gezinirken buluyorum. İçeri girdiğimde ba ını kaldırıyor, keskin gözleriyle beni süzüyor.

"Gece geç saatte mi?" diye soruyor, sesi ondan beklediğim o keskinliği taşıyor.

Yanıt olarak homurdanıyorum, bir kupa alıp hazır espresso makinesinin altına koyuyorum. Su fokurdayıp tatlı tatlı kafeini k p rtt ğ nde, kupayı dudaklarıma götürüp tezg ha yaslanıyorum, hâlâ kâbusun sonunu atlatmaya çalışıyorum.

"Yani..."

Yavaşça bir yudum alıyorum ve sonra gözlerimi kuzenime çeviriyorum. "Evet?" Sıradan görünmeye çalışarak ve tamamen başarısız olarak soruyorum.

Manikürlü, etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor, şahin gibi gözleri beni incelerken, mükemmel bir şekilde düz bir tutam ağartılmış sarı saçını kulağının arkasına doğru düzeltiyor.

"Freya ile aranızda neler oluyor?" diye açık açık soruyor.

Bakışlarına karşılık vermeden kahvemden yavaşça bir yudum daha alıyorum. "Bir şey yok."

"Mal," diye iç geçiriyor Hana, fincanını şingırdatarak yere bırakıyor. "Ben aptal değilim. Dün gece onu senin evine gönderdim."

Kupayı tutuşum sıklaşıyor ama cevap vermiyorum.

"Ve bir buçuk saat sonra onu tökezleyerek ana eve geri dönerken gördüm, sanki onu dövmüşsün gibi görünüyordu. Ama mesele şu ki," diye sertçe devam ediyor, bana bakarak, "Seni tanıyorum ve bir kadını dövdüğünü hayal bile edemiyorum. Bu da demek oluyor ki..." Boğazını temizliyor, sırtıyor. "Evet."

"Evet'in ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?"

Gözlerini deviriyor. "Tanrı aşkına, Mal. Freya ile yattığını biliyorum."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Bunu sana söyleten ne?"

Hana sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana bir moronmuşum gibi bakıyor. "Bilmiyorum, aptal. Evine girdikten bir buçuk saat sonra sendeleyerek, çarpık bacaklı ve içeri girerken giydiği kıyafetler yerine senin kapüşonlu tişörtlerinden birini giyerek dışarı çıkması mı? Yüzünde

'daha yeni sikilmiş' gibi bir ifade olması-"

"Tanrım, Hana," diye kaşlarımı çatıyorum.

Kıs kıs gülüyor. "Daha da önemlisi, yüzündeki hafif kederli ve üzgün ifadeydi diyebilirim."

Tanrım, o bu kısmı söylediğinde göğsümde hissettiğim bıçaklanma hissinden nefret ediyorum.

"Huh," diye homurdandım.

"Aynen öyle. Huh," diye karşılık verir Hana. "Peki ne oldu? Onu tokatladığını sanmıyorum ama onu bu kadar üzecek bir şey oldu."

Gerçek şu ki, dün gece Freya ile ne olduğunu bilmiyorum. Bir an, çok ama çok istekli bir partnerle hayatımın en patlayıcı, en sert, en çılgın seksini yaşıyordum. Duygusal sınırlarımın tamamen farkında olan ve dün gecenin ne olduğunu bilen bir partnerle.

Bir an sonra her şey bitmişti, zar zor yürüyebiliyor ya da düşünebiliyordum ve Freya bir sweatshirt istiyordu. Ona benimkini verdim, sonra bize su getirmeye gittim ve geri döndüğümde gitmişti.

Kafa karıştırıcı olan şey, her şeyin başında, daha sonra ayrılmanın beklendiğini ima etmiş olabilirim.

Ama gittiğinde, geri gelmesini istemiştim. Kalmasını istemiştim.

Ve çekip gitmesinden nefret ettim.

Hana iç geçiriyor, hayal kırıklığı hissediliyor. "Herkesi kendinden uzaklaştırmak zorunda değilsin, biliyorsun. Freya düşman değil."

Ona sırtımı dönüyorum, çenem gergin. "Bu... karmaşık."

"Muhtemelen değildir," diye karşılık veriyor Hana. Sandalyesinden kalkıyor, sesi daha yumuşak. "Mal, neden bu aileye kanıtlaman gereken bir şey olduğunu düşünüp duruyorsun? Sen de bu ailenin içindesin. Sen bir Mori'sin. Bize bir bok kanıtlamak zorunda değilsin."

Kelimeler itiraf etmek istediğimden daha sert çarpıyor ama yüzümü nötr tutuyorum. Hana her zaman anlayışlı biri olmuştur, kafamın içini kimsenin göremeyeceği şekilde görmüştür. Ama o bunun yarısını bile bilmiyor.

Bana musallat olan şey hakkındaki tüm gerçeği bilmiyor.

"Bak," diyor sandalyenin arkasından ceketini alarak. "Freya'ya bu kadar kafayı taktıysan, belki de, ne bileyim, onu gerçekten önemsedğin içindir."

Sikeyim.

Haklı olabilir.

Ve bu da en tehlikeli gerçektir.

Hana gittikten sonra ev çok sessizdi. Bu sessizlik gömmek istediğim bir anıyı daha da güçlendiriyor. Ama rüya -kâbus- onu tekrar yüzeye çıkardı.

Gözlerimi kapatıp görüntülerin yeniden canlanmasına izin veriyorum. Ailemin öldürüldüğü gece zihnime kazındı, o kadar derine kazındı ki, asla kurtulamayacağım bir yara izi. Ateş, kan, havuzda beni saran soğuk su.

Ve sonra, o.

Hepsini ölü bulduktan ve yanan evin etrafında saatlerce dolaşp kan ve cesetlerin üzerinden geçtikten sonraydı,

Her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

İşte o zaman onu gördüm; koyu renk saçlı, siyahlar giymiş bir figür, aramızın uzak çitinin yanındaki kaosun kenarında durmuş, gözlerini kırpmadan bizi izliyordu.

Yıllarca bunun bir halüsinasyon olduğunu düşündüm. Bir hayalet ya da bir iblis, parçalanmış zihnim tarafından uydurulmuştu ve orada birisinin -herhangi birisinin- olması için çaresizce çırpınıyordu. İlk gençlik yıllarımda dinle uğraştığım ve gördüğüm kişinin Şeytan'ın ta kendisi olup olmadığını merak ettiğim bir dönem vardı.

Artık daha iyi biliyorum.

Kir Nikolayev'di.

Sadece neden orada olduğunu bilmiyorum.

Tüm olası senaryoları gözden geçirdim. Ama hiçbir mantıklı gelmedi. Lars Amca Bratva'yla biraz iş yapmış ama Kir kadar üst düzey biriyle değil. Olsaydı bile, Kir Norveç'e nasıl bu kadar çabuk gidebilirdi? Yani, onu gördüğümde ev hâlâ yanıyordu.

Ne iş dünyasını ne de insanları düşündüğü için orada değildi.

İzlemek için oradaydı.

Ve neden sorusu yıllardır içimi kemiriyor.

Katliam sırasında orada mıydı? Ailem katledilirken seyirci mi kaldı? Daha da kötüsü... Bunu o mu planladı?

Katılmak mı?

Bu düşünce içime bir bıçak gibi saplanıyor. Yıllardır böyleydi ama şimdi daha da keskinleşti.

Telefonumu çıkarıyorum, yıllardır kullanmadığım bir numarayı çevirirken parmaklarım titriyor.

Freya ve aslında Kir'in evlatlık kızı olan bu kadını olması gerekenden daha fazla önemsemem ekstra bir avantaj.

Oren'i aramamın sebebi de bu.

Telefonu açtığında hiç vakit kaybetmiyorum. Onunla daha önce de çalıştım ve en iyisi olduğunu biliyorum. Ayrıca hızlı ve verimli çalıştığını ve laf kalabalığına ihtiyacı olmadığını da biliyorum. Sadece gerçekler.

Benim," diyorum, sesim kısık. "Kir Nikolayev hakkında bilgiye ihtiyacım var, özellikle de onu Lindqvistlere bağlayan herhangi bir şeye."

Oren boğazını temizliyor. "Sesini duymak güzel, Mal," diye homurdanıyor. "Uzun zaman oldu."

"Öyle," diye karşılık veriyorum. "Bunu bana ne zaman getirebilirsin?" Bir saniye sessiz kaldı.

"Oren-"

"Ailene ne oldu... Yirmi yıldan fazla oldu, Mal."

"Ve," diye tıslıyorum sessizce.

"Birbirimizi altı yıldır falan mı tanıyoruz?"

"Bu doğru. Bu vaazın yakın zamanda bir sonucu olacak mı, Oren?"

"Neden şimdi," diye homurdanıyor. "Bunu bana altı yıl önce de sorabilirdin."

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü ben bir robot değilim Mal," diye mırıldanıyor. "Endişelenmem gereken bir ailem olmasına rağmen hâlâ bu işi yapmamın nedenlerinden biri de nedenin önemli olması. Senin için önemli olmasa bile benim için önemli olduğu kesin. Tekrar sormama gerek var mı?"

Hemen cevap vermiyorum. Oren iç çekti.

"Bak, saygısızlık etmek istemem Mal, ama bir neden olmadan bunu yapamam-"

"Bir kız," diye sonunda sessizce homurdandım. "Kir'le bağlantılı, belki de Lindqvistlerle ilişkisi olan bir kızla ilişkim var ve tüm bunların nasıl olduğunu bilmem gerek-"

"Freya Holm ile birliktesin."

Anında kaskatı kesiliyorum,
kelimeler kifayetsiz kalıyor. Oren
sadece sessizce kıkırdıyor.

"Yaptığım işte çok iyiyim, Mal. Genelde kibre kapılmayı sevmem ama yaptığım işte en iyisi ben olabilirim."

Evet, hiç de bile.

"Ne olursa olsun," diye devam ediyor, "bu, kafamın içindeki, herhangi biri çeşitli insanlar için çok tehlikeli olabilecek ve asla kimseyle paylaşmayı planlamadığım yaklaşık bir milyon sırdan sadece biri. O yüzden rahat olabilirsiniz."

Öksürüyor.

"Bana bir ya da iki hafta verin. Kir'i Lindqvist ailesine bağlayan ya da sizinkine ne olduğuna dair ne bulabileceğime bakacağım."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Oren."

"Kendine iyi bak, Mal."

Nabzım hızla atarken telefonu kapattım. Burada tehlikeli bir ipte yürüyorum. Kir gibi güçlü birini araştırmak beni öldürtebilir. Daha önce yapmamamın bir nedeni de buydu.

Ama şimdi daha da büyük bir nedenim var.

Gerçek, yüzeye doğru tırmanıyor. Ve onu bir kez ortaya çıkardığımda, geri dönüşü yok.

FREYA

Aramızdaki mesafe dayanılmaz ama bunu kabul etmemeye çalışıyorum.

Mal'ı görmeyeli günler oldu ve onun yokluğu yavaş yavaş ilerleyen bir sızı gibi hissettiriyor. Bu çok saçma, gerçekten. Ama onu ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da, geçen gecenin anısı beni geri çekmeye devam ediyor.

Daha doğrusu, beni saçlarımdan tutup sürükledikten sonra unutulana kadar sikmek.

Son seferinde ona her ne olduysa delilikti. Günlerdir ağrım var ve her yerim yara bere içinde. Gardırobumda birdenbire sadece boğazlı kazaklar, kapüşonları boynuma dolanmış kapüşonlu sweatshirtler ve boynuma zincir ve levye ile yapılmış gibi görünen saldırının izlerini kapatmak için atkılar belirdi.

Hana'ya küvetten çıkarken beceriksizce düştüğümü söylemek zorunda kaldım. Tanrı aşkına, zavallı kukum hala ne kadar çiğ olduğu için külot lastiği giyiyorum.

Ve hala?

...buna değer. Hepsine. Lanet olsun. Değer. Değer. Hayatımın en iyi seksi. Tamam, bu çıta yok denecek kadar az. Ama en iyisi diyebilirim.

hayatının seksi.

Eğer sert oynamayı seviyorsan tabii. Gerçekten, gerçekten sert.

Mal'in ne kadar dengesiz olduğunu düşünürsek, belki de biraz daha korkmam gereken türden bir kabalık.

Kendime yalan söyleyebilir ve o geceden beri bu yüzden mesafemi koruduğumu söyleyebilirdim. Ama bu zerre kadar doğru değil. Ondan korktuğum için değil.

Kendimden korkuyorum. Tüm bunların benim için ne anlama geldiğinden korkuyorum.

Geçen gece kaçan bendim. Seksten sonra, bana bir kapüşon verip su almaya gittikten sonra koştum. Daha doğrusu sendeleyerek, yüzümü buruşturarak ana eve döndüm.

Yapmak zorundaydım.

Mal tüm bunlar yaşanmadan önce aramızdaki şeyin ciddi bir şey olmayacağını açıkça belirtmişti. Bağ yok, komplikasyon yok. Duygu yok. Sanırım onun sözleri "bunu yapabilecek kapasitede değil" şeklindeydi.

Ve kendime bununla bir sorunum olmadığını söyledim. Böyle iyiyim. Tehlikeli, duygusal olarak mahvolmuş, muhtemelen ya da muhtemelen psikopat olan bir adamdan daha fazlasını isteyen, aşk acısı çeken bir kız değilim.

Yani... neden sadece eğlenceli olamıyor? Neden daha fazlasını istemeden sadece onun ve hayatımı değiştiren seksin tadını çıkaramıyorum? Beni inanılmaz hissettiriyor ve Şeytan'ın sikiyle bir tanrı gibi sikiyor.

"O kız" olmayı reddediyorum. Bağlanan kız. Ben bundan daha zekiyim. Ondan daha güçlüyüm.

Ayrıca, Mal gibi birinden bir kıta uzakta kalmalıyım. Yani buradaki fırsatın

beni ona bağlayan herhangi bir bağ olmadan onunla yatabilmek için?

Muhtemelen en iyisi bu. Dağınıklık yok, kalp kırıklığı yok, sadece... bu her neyse.

Sıradan, oldukça bağımlılık yapıcı, ama daha fazlası değil.

...Muhtemelen ölümcül olması dışında.

Telefonuma bakıyorum, parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, ona mesaj atıp bu akşam ne yaptığını sormak istiyorum. Ya da şimdi.

Yapmamam gerektiğini biliyorum - çekip giden benim - ama bu dürtü beni çıldırtıyor. Hayal kırıklığı ve özleminden oluşan sıkı bir düğüm içimde bükülüyor, kararlılığımı çekiyor.

Hayır. Eğer Mal istiyorsa, ilk hamleyi o yapabilir. Ben yapmayacağım.
onu kovalamak. Kovalayamam.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle telefonu yanımdaki kanepeye fırlatıyorum. Oda sessiz, sessizlik etrafımı sarıyor.

Kir ve Isaak New York'a döndüler ama ben Kyoto'da planladığımdan daha uzun kaldım. Kendime bunun Annika için olduğunu söyleyip duruyorum. Ama içten içe, onun yüzünden olduğunu biliyorum.

Çünkü Annika ve Kenzo hala etrafta olmalarına rağmen, onlardan yayılan bir ton aşk-sevgi saçmalığı var. Kendi duygularım böylesine karışık ve karanlık bir karmaşa içindeyken, etrafta olmak garip bir his. Bu yüzden onlardan uzak duruyorum.

Koltuğa yaslanıp tavana bakıyorum, günlerdir peşimi bırakmayan garip melankoli duygusu göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor.

Telefonumun ışığı yanımdaki kanepede yanıyor ve dikkatimi az önce açılan mesaja çekiyor.

CAIN

Merhaba Freya! Ben Cain. New York'taki ramen restoranında tanışmıştık. Telefonunun şarj aletini ödünç almıştım.

Cevap yazarken genişçe sırtıyorum.

BEN

Aman Tanrım, tabii ki seni hatırlıyorum! Merhaba!

CAIN

Merhaba! Üzgünüm, NYC'de saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Umarım seni uyandırmıyorumdur.

BEN

Lol, garip saatlerim var. Ayrıca, şu an New York'ta değilim. Nasıl gidiyor?

CAIN

Güzel! Ama çözemediğim bir şifreleme sorunum var. Sonra aklıma sen geldin ve düşündüm ki... neden sormuyorsun?

CAIN

Meydan okumaya hazır mısınız? Yani sadece zamanınız varsa. Kafamı tamamen buna vuruyorum.

BEN

Tabii ki! Göndermekten çekinmeyin, ben de bir göz atayım.

CAIN

OMG, sen en iyisisin!!

Sırtarak dizüstü bilgisayarına uzandım. Cain'in e-postası anında geldi, şifreleme verileri ve algoritma eklenmişti. Dedektif moduna geçiyorum, kodu açıyorum ve herhangi bir şeyin göze çarpıp çarpmadığını görmek için hızlıca bir göz atıyorum.

CAIN

Cidden, teşekkür ederim. Teknik olarak bunu paylaşmamam gerekiyor, bu arada. Ama ben yakınım
Bu iş için son tarih ve ben afallamış durumdayım.

Gözlerim komut satırına geri dönüyor, kodu birkaç kez tekrar okuyorum. Bir sözdizimi hatası olabileceğini düşündüğüm şeyi değiştirirken ve emin olmak için fazladan bir kod satırı eklerken duraklıyorum ve alt dudığım dişlerimin arasına çekiliyor.

BEN

Bunu çözmüş olabilirim. Bir saniye, stres testi yapıyorum.

CAIN

WTAF!?! Sen bir kraliçesin. Teşekkür ederim!

BEN

Sorun yok! Test şimdi çalışıyor. Beş dakika sürer.

CAIN

Sana cidden borçluyum. Gerçekten, kıcıımı ne kadar kurtardığını bilemezsin.

BEN

Lol, o yollardan geçtim kızım. Yüzlerce kez. Benim için zevkti.

CAIN

New York'ta değilsen neredesin?

Dudaklarımdan hava üflüyorum.

Bu, yeni internet dostu, uzun bir hikaye.

BEN

Karışık bir durum. Kısa versiyon: Arkadaşım bir Japon bir adam ve bir süredir burada onlarla yaşıyorum.

CAIN

Aman Tanrım! Japonya'da mısın?! Ben de döndüm, Tokyo'dayım!

BEN

Kyoto!

CAIN

İnanılmaz! Kyoto'ya bayılırım, orası muhteşemdir. Sen hala buradayken buluşmalıyız!

BEN

Evet! Evet! Bu harika olurdu!

Dizüstü bilgisayarım çalışıyor. Güncellenmiş kodu ekleyip Cain'e e-posta ile göndermeden önce ona bakıp sırtıyıyorum.

BEN

Kod sana doğru geliyor. Stres testi temiz diyor.

CAIN

TEŞEKKÜRLE
R!!!

Mesajını yaklaşık bir milyon mutlu yüz, kalp, konfeti ve şampanya emojisiyle bitiriyor. Sonra ben hala Japonya'dayken buluşmamız gerektiğini yineliyoruz.

Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. Cain'in sakalaşmaları ve yardımına ihtiyaç duyması beni öncekine kıyasla biraz rahatlattı. O akşamın ilerleyen saatlerinde, Kir ile planlanmış bir video görüşmesi için odama çekiliyorum ve ekran titreyerek canlanırken, yüzünün tanıdık görüntüsü göğsümde biriken gerginliği daha da hafifletiyor. Keskin mavi gözleri bana odaklanıyor, ifadesi her zamanki gibi sakin.

"Orada işler nasıl?" Kir soruyor.

"Meşgulüm," diye cevap veriyorum, gülümsemeye çalışarak. "Flux Logistics için üç aylık dergileri inceliyordum."

Kir'in kaşları, hedefine giren son şirketten bahsedilince çatılıyor. Evet, Nikolayev Bratva bir suç örgütü. Ama bu sadece suç örgütü olduğu anlamına gelmiyor. Kir, yasadışı faaliyetlerini ve gelirini meşru çabalar arasında katmanlandırmakta çok ama çok başarılı, bu da suçluluğunu oldukça iyi gizliyor. Baltimore merkezli bir nakliye şirketi olan Flux Logistics onun için mükemmel bir satın alma hedefi: kaçakçılık operasyonu için paravan olarak kullanılan yasal bir şirket. Satın alma fiyatı, iyi bir kâr getiren gerçek nakliye şirketinin yanı sıra kaçakçılık operasyonundaki kas gücü ve bağlantıları da içeriyor.

"Ve?" Kir soruyor, sesinde tam olarak gizleyemediği bir eğence ve heyecan var.

"Numaraları kontrol edildi."

"Ama...?"

Sırıtırıyor. şu anki sahibinde ne bulacağımı zaten biliyordu. Sadece koz olarak kullanmak için kanıt bulmamı istedi.

"Evet... Dadıyı beceriyor. Karısı çocukları ondan geri aldıktan sonra haftada iki kez onun ofisinde buluşuyorlar."

Kir gülümsüyor. "Peki bu otuz beş yaşındaki dadı mı yoksa-"

"On dokuz yaşında olanın o olduğunu gayet iyi biliyorsunuz."

"Tanrım, bununla onu becermekten zevk alacağım. İyi iş Frey. Cidden. Kolay bulunmadı. Dikkatliydi."

Sırıtırıyorum. Ne diyebilirim ki? Gerçek, güzel iltifatlara bayılırım, özellikle de Kir gibi saygı duyduğum birinden.

Ama iş konuşurken bile düşüncelerim Mal'a, aramızda bir türlü aşamadığım o tuhaf mesafeye, nasıl aşacağımı bilmediğim o duvara kayıyor.

"Her şey yolunda mı?" Beni incelerken Kir'in kaşları hafifçe çatılıyor.

Duraksıyorum, beni rahatsız eden şeyi ona söyleyip söylememeyi tartışıyorum.

Kafan mı güzel senin?

Gülümsemeye zorlayarak boğazımı temizliyorum. "İyiyim," diyorum çabucak. "Sadece biraz yorgunum. Önemli bir şey değil."

Kir bana uzun uzun bakıyor ama sonunda başını sallıyor. "Kendine iyi baktığından emin ol. Son zamanlarda Damian'la konuştun mu?"

İstediğim kadar yakın zamanda değil ama Damian ve ben Japonya'ya geldiğimden beri oldukça düzenli olarak konuşuyoruz.

"Belki iki gün önce?"

Kir iç çekti. "Şey, ziyarete gelmek istediğini kafasına koymuş."

Homurdanıyorum. "Dur tahmin edeyim, birileri Kenzo sözde kız kardeşiyle evlendiğinde komada olduğu için hala kızgın ve şimdi gelip bu konuda çimenlere sıçmak mı istiyor?"

Kir büyük bir kahkaha atarak başını geriye atar. "Bu her şeyi özetliyor."

"Eğlenceli olmaz mı?"

Sırıttıyor. "Onu ara. Onu gelmemeye ikna edeceğinden şüpheliyim ama belki oraya gidip pervasızca bir şey yapmadan önce üzerindeki baskıyı biraz azaltabilirsin."

"Hey, o senin yeğenin."

"Oh, ve beni çok dinliyor," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor Kir. Kıkırdıyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Annika ve benim gece geç saatlere kadar takılmak için planlarımız vardı. Ama o tamamen ortalıkta yokken ve Kenzo da ortalıkta yokken, ikiye ikiye toplayıp "birbirimizin beynini sikmeyi" bulabilirim. Ben böyle zekiyim.

Bunun yerine kendimi avlulardan birinde buluyorum ve amaçsızca Instagram'da geziniyorum. Bu kötü bir alışkanlık; hem Annika hem de Hana sürekli benimle dalga geçiyor. Ama bazen

Kendi hayatınızla uğraşmaktansa başkalarının hayatında kaybolmak daha kolay.

Takeshi'den yeni bir gönderi gördüğümde duraksıyorum.

Lanet olsun.

Mal'in Tak'la kulüpte çektiği o fotoğrafa titizlikle geri dönmüyorum çünkü kafamı karıştıran bir şekilde beni sinirlendiriyor. O lanet kızın onun kucağında oturduğunu düşünmek bile iç sıcaklığımı fevkalade bıçak gibi bir şekilde yükseltmeye yetiyor.

Ve bu kafa karıştırıcı.

Birincisi, Mal ile aramızdaki şey bir "ilişki" değil. Bu bir anlaşma. Ya da sanırım şantaj tehdidine dayanan bir anlaşmaydı. Şimdi sadece... farklı bir tür anlaşma mı? Onu becermeye bağımlı olmama mı dayanıyor? Ama aynı zamanda ona karşı kelimelere dökemediğim ya da dökmekten korktuğum hislerim var.

Oldukça fazla.

Her halükarda, münhasırlık hakkında hiçbir zaman konuşmadığımızı şimdi anlıyorum. Yine de Mal'ın davranışları - yani lanet Japonya'dan ABD'ye geri uçuşu ve benim için bir adamı dövmesi - aksini gösteriyor.

Dediğim gibi: kafa karıştırıcı. Ayrıca bu yüzden o lanet resme bir daha bakmamaya çalışıyorum.

Bu kadarı da fazla.

Tak'ın profiline giriyorum, motosikletler ve partilerle ilgili bir sürü yeni gönderi arasında geziniyorum ve sonunda öfke uyandıran gönderinin kendisini buluyorum.

Biraz bulanık olan fotoğrafa tekrar bakıp dişlerimi gıcırdatarak Takeshi'nin yanından geçip Mal'ın oturduğu yere bakıyorum.

lanet olası kız

Kucağındaki kevaşeye daha yakından bakarken kaşlarımı çatıyor, kaskatı kesiliyorum.

Bu ne lan?

Midem bulanıyor. Gönderinin ekran görüntüsünü alıyorum, sonra galerime girip yakınlaştırıyorum.

Vay anasını.

Kir'in New York'ta onunla sürekli flört ettiği için kovduğu ev işlerine yardım eden Mia.

Emin olmak için, yakınlaştırılmış fotoğraf üzerinde tersine görsel araması yapıyorum. Yeterince eminim, Instagram'ına bir bağlantı ile geri geliyor.

İnanamayarak profile bakıyorum, sonra tekrar Mal'ın kucağındaki fotoğrafına bakıyorum.

Mia'nın Kyoto'da ne işi var? Ve oraya aitmiş gibi Mal'ın kucağında oturarak ne bok yiyor?

Profilinde gezinirken içimi bir kıskançlık ve öfke dalgası kaplıyor. Mia'nın en son gönderileri, aslında şu anda Kyoto'da yaşadığını ve bir hostes kulübünde kokteyl garsonu olarak çalıştığını gösteriyor.

Bunun tesadüf olmasına imkan yok.

Cevaplara ihtiyacım var.

Shimogyo Ward'ın NEON IŞIKLARI üzerimde yanıp sönüyor,
Takeshi'den ödünç aldığım bisiklet altımda gümbürdeyerek
dururken

Motoru durdurdum. Şehir etrafımda uğulduyor, hava ter, duman, yemek ve alkol kokusuyla yoğun.

Üst düzey, özel bir "Hostes Kulübü" olan Club Heartbreaker'ın yanıp sönen neon tabelasına bakıyorum.

Japonya bunlarla dolu. Misafirler erkek, çalışanlar kadın, ancak bugünlerde tam tersi yönde çalışan kulüpler de ortaya çıkmaya başladı. Temel olarak, iş adamı tipleri içeri girebilir ve sohbetle harika olan veya belirli konularda uzmanlaşmış bilgiye sahip olan veya müşterilerini rock yıldızları gibi hissettirmekte iyi olan muhteşem, genç kadınlarla oturup içebilirler.

Genelev değiller. Dokunma ya da benzeri bir şey yok ve kimse striptiz yapmıyor. Kelimenin tam anlamıyla sadece gidip birisine gece boyunca arkadaşınız olması için para ödeyebileceğiniz yerler.

Japonya'nın ciddi bir yalnızlık sorunu var.

Kulübün kapısını iterek açtığımda loş ışık ve hareketli caz müziği kalbimi çarptırıyor. Odayı tarayıp Mia'yı arıyorum.

Uzun sürmez.

Elinde bir tepsi içkiyle masaların arasından geçerek pistte çalışıyor. Odanın öbür ucundan gözleri benimkilerle buluşuyor ve şaşkın bir tanıma titreşiminin hemen ardından keskin bir panik sarsıntısının geldiğini görüyorum.

Evet, neden burada olduğumu biliyor.

Yutkunuyor, ben yaklaşırken endişeyle etrafına bakıyor.

"Bayan Holm," diyor Mia, sesi kısık. "Sorun istemiyorum-"

"Konuşmamız gerek," diyorum buz gibi bir sesle.

Mia huzursuzca kayıyor, gözleri etrafta geziniyor. "Çalışıyorum-"

"Uzun sürmez," diye çıkışıyorum, bir adım daha yaklaşıyor.

Tereddüt ediyor, sonra iç geçiriyor, tepsisini yere bırakırken endişeyle yutkunuyor. "Bak, seni ya da Annika'yı Kyoto'ya kadar takip etmedim, tamam mı?"

"Şimdi neden böyle düşündüğümü varsayıyorsun?" İşaretle söylüyorum.

Mia bana bir bakış atıyor, aniden tüm numaraları bırakıyor. "Tamam, benden hoşlanmadığını anlıyorum. Kir'e asıldım ve sen de ne bileyim, bunu kıskandın mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Pek sayılmaz. Sadece servet avcılarının pençelerini ona geçirmeye çalıştığını görmekten hoşlanmıyorum. O benim için bir baba gibidir."

Asık suratla başını sallayıp başka tarafa bakıyor. "Her şeyden önce, ben lanet olası bir servet avcısı değilim." Omuz silkiyor. "Seksi olduğunu düşünmüştüm, dava et beni."

"O senin patronundu."

Bana bakarak iç geçiriyor. "Benden hoşlanmaman için Kir ile atış yapmam dışında başka bir neden var mı? Neden burada olduğumu merak ediyorsan, kuzenim yurtdışı eğitimi için Kyoto'da ve ben de onu ziyaret etmek istedim. Japonya çalışma vizesi almayı gerçekten zorlaştırıyor ama burası..." Boğazını temizliyor, sesini alçaltıyor ve etrafına bakınıyor. "Hostes barlarında sarışın Amerikalı gaijin için bir pazar var. Ve burası bunu tatmin etmek için el altından ödeme yapmaya hazır."

Mia derin bir iç çekerek bana bakıyor.

"Artık işime dönebilir miyim lütfen? Babanı çalmaya çalışmıyorum, tamam mı? Sadece çalışıyorum ve ihtiyacım var-"

"Mal ile aranızda neler oluyor?" Kaşları

çatıldı. "Kiminle?"

"Mal Ulstäd."

Mia bana bir bakış attı. "Freya, yalan söylemeyeceğim, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Telefonumu açıp Takeshi'nin gönderisinin kayıtlı ekran görüntüsünü alıp burnunun dibine soktuğumda öfkem kabarıyor. "Bir şey çağrıştırdı mı?"

Gözlerini yavaşça bana kaldırmadan önce resme kısa bir süre bakıyor.

"Freya, bu yerlerin nasıl çalıştığını anlıyorsun, değil mi? Erkekler gelir, para harcarlar, şişe satın alırlar, güzel kızları yanlarına oturtup aptal şakalarına gülerler ve onlara ne kadar büyüleyici olduklarını söylerler ve hepsi bu. Ertesi gece, paralı yalnız erkeklerden oluşan yepyeni bir kalabalık gelir. Dur, tekrarla-"

"Mori-kai Yakuza'dan kuzeni Takeshi Mori ile birlikte gelen adamın kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun? Aynı Takeshi Mori, tam da bu barda kontrol hissesine sahip olan Takeshi Mori mi?"

Mia'nın yüzü düştü.

"Aslında aynı Takeshi Mori," diye gülümsüyorum, kirpiklerimi kırpıştırarak, "burada çalışman için sana el altından para ödeyen adam kim? Bu hâlâ bir şey çağrıştırmıyor-"

"Tamam, tamam! Tanrım!" Mia telaşla ağzından kaçırıyor. "Cidden, bu saçmalıklarla hiçbir ilgim olsun istemiyorum, tamam mı? Sadece biraz para kazanmak, kuzenimle bir sömestr boyunca havalı bir yabancı şehirde takılmak ve eve dönmek istiyorum. Hepsi bu, Freya." Kaşlarını çatar ve resme bakar

tekrar. "Peki, onunla aramızda neler olduğunu bilmek ister misin?" Mia iç geçirir. "Düşündüğün gibi değil. Hem de hiç."

"O zaman beni aydınlat, Mia."

Başka tarafa bakıyor, elini sarı saçlarının arasından geçiriyor ve iç çekip bana dönüyor. "Kir hakkında bilgi istedi."

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

"Tam anlamıyla öyle. Birkaç kez girmiş. Ve hepsi bu. hakkında konuşmak istiyor: Kir Nikolayev."

"Peki ya Kir?"

Mia omuz silkiyor. "Herhangi bir şey. Onun için çalıştığıma dair hatırlayabildiğim her şey. Nerelere seyahat ettiğini hatırlıyorum. Norveç'e gidip gitmediğini gerçekten merak ediyordu. Link ailesiyle ilgili bir şey mi?"

Kaskatı kesildim. "Affedersiniz?"

"Link-bir şey. Çok Norveççe geliyordu. Link- buğu... Link-büküm..."

"Lindqvist?"

Yüzü aydınlandı. "İşte buydu!" İç çekiyor. "Ama onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve ona da söyledim." Mia takım elbiseli Japon satıcılardan oluşan hareketli bir masaya bakıyor. "Bak, her ne kadar eğlenceli olsa da, gerçekten çalışmam gerekiyor, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, ona bakarken başım dönüyor. "Elbette." Kaşlarımı çattım. "Teşekkürler Mia."

Dönüp dışarı çıkıyorum, neredeyse içeri girdiğimden daha şaşkın bir halde.

"Freya-bekle."

Mia benden sonra ön kapıdan çıkıyor. Sonunda konuşmadan önce dudağını ısırtıyor, belli ki kafası karışık.

"Bak, ne olursa olsun, Mal beni 'istemedi', eğer endişelendiğin buysa."

Kaşlarımı çatıyorum, yüzümün

kızardığını hissediyorum. "Ne?" "Bu

adamdan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Yanaklarım daha çok yanıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

Gözlerini devirerek sırtıyor. "Doğru. Güven bana, erkekleri ve beni ne zaman istediklerini bilirim. Onu mu?" Başını sallıyor. "O istemedi. Bunu nasıl istersen öyle kabul et."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için ona küçük bir gülümseme vermekle yetiniyorum. Mia kulübe geri dönmeden önce bana son bir kez bakıyor, beni dışarıda bırakıyor, aklım başımdan gidiyor.

Motosikletler garaj yolundan ana kapıya doğru kükreyerek ilerlerken evin yan tarafına yaslanıyorum. Tak, Hana ve Annika'yı Kyoto'yu çevreleyen tepelerde bir akşam gezintisine çıkarken takip eden Freya'nın motosikletinin arka lambalarını izlerken çenem gıcırıyor.

Onlar hazırlanırken ben de buradaydım. Hana benim de katılıp katılmayacağımı sorduğunda, beni dikkatle görmezden gelen Freya'ya baktım ve kuzenime, hayır, bu sefer olmaz, demek için geri döndüm.

Misafirhaneme geldiği o geceden beri böyle. Dizginleri bıraktığım ve frenleri unuttuğum gece.

O gece tüm canavarlığımı gördüğünü söylemeyeceğim. Onları öldürmek üzere olmadığım sürece kimse bunu göremez.

Yavaşça. Metodik olarak.

Ama çok yaklaştı. Daha önce hiç kimsenin olmadığı kadar. Ve sadece canavarı da görmedi. Bundan zevk aldı. Bunun için yalvardı. Daha fazlasını isteyerek beni teşvik etti.

Kafadan çatlak olduğumu bilmek için psikiyatrik bir değerlendirmeye ihtiyacım yok. Çocukken ailenizin, evinizin ve tüm dünyanızın paramparça edilip diri diri yakılmasını izlemek sizi pek de normal olmayan bir yola sokuyor. O küllerden koparılıp sizi ve diğerlerini kişisel nefret ordusuna dönüştürmeye kararlı bir Nazi psikopatının penelerine atılmak da pek yardımcı olmuyor.

Bykbabanı on bir yaşında soğukkanlılıkla öldürmek muhtemelen anlaşmayı tamamlar.

Ve bu, Freya'nın geçen gece bir göz attığı içimdeki karanlıktır.

Sonra kaçtı ve o zamandan beri ne geri geldi ne de yüzüme baktı.

Çok mu ileri gittim diye düşünerek günler geçirdim. Oynamak istediği oyunların çok ötesine geçip gemediğimi. İçimdeki canavarı ona çok mu gösterdim diye.

Güvenli kelimesini kullanmalıydı. O zamandan beri onu birkaç kez gördüğümde, onu tutup sarsmak ve yüzüne bağırıp neden yapmadığını sormak istedim.

Ama artık bunu geride bıraktık ve bu l bölge her neyse onun içindeyiz.

Dört motor Mori malikanesinden uzaklaşırken kaşlarımı atıyorum. Freya'nın onlara katılmak için dışarı çıktığında bana bakmadığını söyleyebilirim, ama yüzüme bakıyor olabilirdi ve ben bunu bilemezdim. Gün batımından önce dışarı çıkacakları için Hana, Freya'nın neredeyse bir yarışcının giyeceği gibi, çenesinden ayak parmaklarına kadar kaplayan tam bir binicilik kıyafeti giymesine yardım etti. Başında da karartma kaskı vardı.

Ama bana bakmadığından eminim. Eğer baksaydı, vizörden bile olsa bunu hissedeceğimden oldukça eminim.

Tam içeri girmek üzereydim ki, garaj yolundan gelen bir motor sesi duydum. Döndüğümde Kenzo'nun Porsche'sinin yokuş yukarı uçtuğunu görüyorum, sonra gıcırdayarak duruyor ve arabadan fırlıyor.

Bir sorun var. Kenzo'nun yüzü endişeyle kaplı, gözleri bir şey arıyormuş gibi bahçede geziniyor.

"Neler oluyor?" Ses tonumda endişe ile homurdanıyorum. "Nerede o?!" Kenzo soğuk bir şekilde tersledi.

"Kim, Annika mı?" Kaşlarımı çatıyorum, az önce geldiği yöne doğru başımı sallıyorum. "Az önce onları kaçırdın."

"Ne?"

Gözlerinin ardında patlayan saf korkuyu gördüğümde omurgamda soğuk bir his belirliyor.

"O, Hana, Tak ve Freya az önce bisikletleriyle yola çıktılar. Dağ yolundan Sakamoto Kalesi'ne doğru gidiyorlar- Kenzo!"

Kuzenim arabasına geri dönüyor, direksiyonun arkasına geçiyor ve motoru gümbür gümbür çalıştırıyor. O gidemeden ben yanındaki yolcu koltuğuna atlıyorum.

Her ne halt oluyorsa, genelde soğukkanlı ve sarsılmaz olan kuzenim Annika'dan ölesiye korkmuş görünüyor.

Annika da Freya ile birlikte.

Kenzo dönüp bana bir bakış attı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Seninle geliyorum," diye

homurdandım. "Kemerini

bağla."

Kenzo araba yolundan aşağıya, n kapıdaki muhafızları geçip dağ yoluna doğru kükrerken sırtımı koltuğa yaslıyorum.

"Neler oluyor, Kenzo?" Emniyet kemerimi bağlarken tıslıyorum.

"Leka."

İsmi duyunca midem bulandı.

Leka, Valon Leka'daki gibi, Freya ve Annika'nın bir zamanlar yanında çalıştığını bildiğim Arnavut psikopat herif.

Valon'un ölmesi dışında. Bir hafta önce, o sik kafalı Ulkan Gacaferi, Kenzo ve Tak'ı saldırıya uğradıkları Kamigyo Bölgesi'ndeki o eve çekmek için Valon'u yem olarak kullandı. Tak kaçtı... ve Kenzo, Annika ve ben onu tek parça halinde geri almadan önce kaçırıldı... ve şimdi Valon ld. Evdeki kanı gördüm, Ulkan onu kesmişti. Polis cesedini buldu, Tanrı aşkına.

"Nasıl?" Kenzo'ya bakarak tıslıyorum.

Freya, Annika, Tak ve Hana'nın gittiği turistik yer olan Sakamoto Kalesi'ne doğru kıvrılan dağ yollarında son srat ilerlerken dişlerini sıkıyor.

"şef Hajime'ye ödeme yapıldı," diye tükürdü. "Karakoldan yeni geldim." Bana dehşet dolu bir bakış gönderdi. "Leka'nın cesedini hiç bulamadılar."

"Siktir," diye hırladım. "Ve o

yaşıyor mu?!" Yumruklarımı

sıktım.

Valon yaşıyor. Kenzo, Valon'un Annika'nın peşinde olmasından endişeleniyor.

Ve Freya da onunla birlikte.

Kenzo arabayı daha hızlı iterken çenem geriliyor, etrafımızdaki orman yeşil ve siyah çizgiler halinde bulanıklaşıyor. Aklımdan Freya'nın görüntüleri geçiyor; gülümsemesi, kahkahası, gözlerindeki ateş. Beni zorlaması, bana meydan okuması, hayatım boyunca kaçındığım şeyleri istememe neden olması.

O anda, onu kaybetme korkusu her şeyi tüketiyor.

"Öldüğü doğrulanmadı diyelim," diye tıslıyor Kenzo, bana bakarken direksiyonu biraz daha sıkı kavlıyor. "Karım arabayla gezmeye çıktığında ve ona cevap vermediğinde endişelenmem için bu yeterli-"

"KENZO!"

Önce yoldaki patinaj izlerini görüyorum. Sonra bükülmüş, burkulmuş metali. Kenzo küfrediyor, direksiyonu yana kırıyor ve frene basıyor. Porsche iki tekerlek üzerinde yükselirken dişlerimi sıkıp kapının kolunu kavıyorum. Kenzo direksiyonu geri kırıp bizi tekrar dört tekerleğin üzerine çıkarırken yanık lastik kokusu havayı dolduruyor ve araba parçalanmış motosiklet yığınının birkaç santim ötesinde titreyerek duruyor.

Oh Tanrım...

Bir an için tek görebildiğim şey yangın. Tek koklayabildiğim evim yanarken çıkan duman, havadaki ailemin kanının bakırımsı kokusu ve ağzımdaki bahçe hortumunun tadıyla karışıyor.

"ANNIKA!"

Kenzo'nun kükremesi beni geçmişimin kara deliğinden çekip çıkarıyor. Arabadan fırlayıp, Annika'nın Kyoto'ya geldiğinden beri kullandığı parçalanmış neon pembe, mor ve siyah bisikletin yanına çömeldiği yere doğru koşuyorum.

Hay

sikeyim.

"Kenzo!"

Tam paniğim stratosfere yükselirken, arkamızda Takeshi'nin sesini duyuyorum. İkimiz de dönüyoruz ve kuzenimin yolun kenarındaki çalılıkların arasından omzundan kanlar akarak topallayarak çıktığını görüyorum. Kolunu Hana'ya dolamış, o da eliyle alnındaki kötü bir kesiği tutuyor.

SIKTIR.

Kenzo ve ben hemen yanlarına gidip Tak'ın Hana'yı yere indirmesine yardım ettik.

"Onu aldılar!" Hana ağzından kaçırıyor, dehşete kapılmış gözleri Kenzo'ya dikiliyor. "Kenzo, Annika'yı aldılar!"

"Kim yaptı?!"

"Leka!" Takeshi yüzünü buruşturuyor. "Kenzo, o şerefsiz hâlâ hayatta ve Sota'nın iş müdürü Tengen de yanında."

Annika için endişelenmediğimden değil. Endişeleniyorum.

Ama kafamı sağa sola savururken her düşüncemi dolduran başka biri var, gözlerim her yere dalıyor, ona dair tek bir iz arıyorum.

Freya nerede lan?

Gözlerim onun sürdüğü, korkulukların etrafında parçalanmış ve yarı bükülmüş halde duran bisiklete takılıyor.

"Bir minibüsle bize yandan çarptılar, hepimizi dışarı çıkardılar ve sonra Annika'yı içine sürüklediler-"

"Freya!"

İsim boğazımdan yırtılıyor, bitkin ve gergin. Hana'nın gözleri benimkilere kayıyor, endişesi yüzüne kazınırken

bisikletin sarıldığı korkuluğu işaret ediyor. "Devrildi!"

Ondan sonra hiçbir şey duymadım. Vücudum içgüdüsel olarak hareket ediyor, yolun karşısına koşuyor, korkulukların üzerinden atlıyor, setten aşağı kayıyor, dallara ve çalılara çarpıyor.

"Freya!" Bağırıyorum, sesim boğuk çıkıyor, korkudan çatlıyor. "Freya! Cevap ver bana!"

Yanıt yok. Hareket yok. Sadece boğucu bir sessizlik.

Daha hızlı koşuyorum, ağaçların arasından geçiyorum, çalılıkları yırtıyorum, nefesim kesik kesik geliyor. Düşünemiyorum, onu bulma ihtiyacı dışında hiçbir şeyi algılayamıyorum. Gözlerim çılgınca etrafta geziniyor, hayatta olduğunu gösteren herhangi bir işaret arıyor.

Sonra gördüm.

Bisikletinin diğer yarısı, bükülmüş ve parçalanmış, bir ağaca yaslanmış. Ve sadece birkaç metre ötede, dalların gölgeleri altında yığılmış bir halde onu görüyorum.

"Freya."

Ona doğru koşarken adını soluyorum. Yanına düştüğümde dizlerim toprağa çarpıyor, yüzüne dokunduğumda ellerim titriyor. Solgun, vücudu sanki kendini dünyadan korumaya çalışıyormuş gibi kendi içine kıvrılmış.

Kaskı birkaç adım ötede açık bir şekilde yatıyor. Ellerinin arkası güneşten kızarmış ve kabarmış, yırtık ceketine yapışmış, onu sararak tutmaya çalışıyor. Ama hareket ediyor.

Gözleri irkilerek açılıyor ve beni gördüğünde dudaklarında zayıf bir gülümseme beliriyor. "Mal..."

Nefes veriyorum, göğsüm rahatlamayla geriliyor. O yaşıyor.

Hiç düşünmeden ceketimi çıkarıp üzerine atıyorum ve onu ağaçların arasından süzülen güneş ışığından koruyorum. Onu kollarıma çekip göğsüme yaslıyorum. "Buradayım," diye fısıldıyorum, sesim duygularımla sertleşiyor. "Yanımdayım."

Freya'nın parmakları gömleğimi kavırıyor, bana doğru eğilirken vücudu titriyor. Nefesi boynumda ılık, zayıf ama sabit. "Düşündüm ki... Ben sanıyordum ki-"

"Hayır," diye homurdanarak sözünü kesiyorum. Kavrayışım onun etrafında sıkışıyor, şiddetli ve koruyucu. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Gidemezsin."

Onu yakınımda tutuyorum, zihnim şimdiden onu güvenli bir yere götürmeyi ve iyi olduğundan emin olmayı düşünüyor. Dudaklarımı şakağına bastırıyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökülüyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Freya kollarımdayken, vücudum saf adrenalinle dolup taşarken setten yukarı tırmanıyorum. Zirveye ulaştığımızda Kenzo telefonla konuşuyor, destek ve tıbbi yardım için emirler yağdırıyor. Hiçbiri dikkate alınmıyor.

Tek odaklanabildiğim şey o.

Freya hâlâ kollarımda, ceketimin altında yatıyor. Sığ nefes alıyor ama hayatta ve önemli olan tek şey de bu.

Yine de korkum azalmadı. Aksine, daha da arttı. Onun benden alınması, tekrar incinmesi fikri beni dehşete düşürüyor ve ifade bile edemeyeceğim şekilde pençeliyor.

Ona bakıyorum, duygularım bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Bununla savaşıyorum, onunla savaşıyorum.

Uzun zamandır. Kendime onun düşman kanı olduğunu ve bu yüzden ondan nefret ettiğimi söyledim. Ama hepsi yalandı.

Bu kadını uzun zamandır hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi önemsemediğim kadar önemsiyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Yol kenarındaki devasa bir kanalizasyon borusunun gölgesinde Freya'yı kollarımın arasında titreyen bedenine sımsıkı sarıldığımda, kemiklerimde hafif, gergin bir uğultu yankılanıyor.

Güneş batmak üzere. O zamana kadar onu burada tutacağım.

Güvenli.

Kalp atışlarını hissediyorum, göğsü benimkine karşı inip kalkıyor. Çok hızlı. Sığ nefes alıyor, vücudu hala çarpışmanın etkisiyle titriyor ve ona ne kadar sıkı sarılırsam sarılayım, onu kaybetmeme saniyeler kalmış gibi hissediyorum.

"Beni buldun," diye fısıldıyor, sesi zayıf ve nefes nefese, gözleri yorgunluk ve acıdan donuklaşmış. Korkulukların üzerinden geçtiğinde en büyük acıyı elleri çekmiş. Ellerinin arkası kızgın yanıklarla kızarmış ve kabarmış; bacaklarında ve omzunda, ağacın altına girip kendini koruyamadan dalların elbiselerini yırttığı birkaç yer de öyle.

Dişlerimi sıkıp onu daha sıkı çekiyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum - içimde hissettiklerimi ifade etmeye yaklaşacak kelimeler bile bulamıyorum.

Onu kaybedebilirdim.

Bu düşünce içimde kurşuni bir ağırlık gibi oturuyor, soğuk bir bıçak kalbinin her kırılğan atışında daha da derinlere saplanıyor.

Onu kaybedebilirdim.

Alışık olmadığım bir his. Bundan nefret ediyorum. Kırılğanlık için yaratılmamışım, bu kadar umursamamam gerekiyor. Yine de buradayım, onu bir can simidi gibi tutuyorum, bırakırsam dünyanın onu yutacağından korkuyorum.

"Mal," diye mırıldanıyor, parmakları zayıf bir şekilde gömleğimi kavlıyor. Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sorun yok. Ben iyiyim."

Ama değil. Olmadığını biliyorum. Onu bu şekilde görmek - incinmiş, kırılmış, çünkü onu korumak için orada değildim - içimde ilkel bir şeyin kaynamasına neden oluyor.

Motorlar kükreyerek yaklaşıyor ve başımı kaldırıyorum, vücudum geriliyor. Üç SUV gıcırdayarak durdu, yolun hemen dışında durduklarında toz ve çakılları tekmeliyorlardı. Takeshi, Hana'nın yolun kenarından kalkmasına yardım ederken bir düzine Mori-kai askeri dışarı dökülüyor.

Kendimi Freya'yı bırakmaya zorluyorum, ama ceketimi omuzlarına sarmadan önce değil, güneş ufkun çok altında olmasına ve alacakaranlığın dünyayı örtmesine rağmen. Hâlâ solgun, hâlâ titriyor ama gözlerindeki ateş sönmemiş.

"Seni hastaneye götürmeliyiz," diyorum, istediğimden daha kaba bir şekilde.

Freya başını sallıyor, yüz ifadesi kararlılıkla sertleşiyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Freya-"

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye tersliyor. "En iyi arkadaşım ellerinde. Onu geri alana kadar buradan ayrılmayacağım."

Bu savaşı kazanamayacağımı biliyorum. Freya bana öyle bakarken değil, sanki Annika'yı kurtarmak için cehenneme gitmeye hazırmış gibi.

"Peki," dedim, sesim titreyerek. "Ama yakınımda kalacaksın."

Saldırganların minibüsünün bıraktığı belli belirsiz patinaj izlerini takip ederek Kenzo'nun çoktan gittiği yöne doğru kükreyerek ilerliyoruz. Dar asfalt, Kyoto'nun kuzeyindeki tepelerde önemli bir turistik nokta olan Sakamoto Kalesi yönünde tepelerin arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyor.

Leka'nın Annika'yı götürdüğü yerin, ziyaretçiler ve park yetkilileriyle dolup taşan bir yer olması çok tuhaf.

Direksiyonu sıkıca kavrayıp arabayı daha hızlı itiyorum ve dikiz aynasından kısa bir süre Freya'ya bakıyorum. Arka koltukta oturuyor, yüzü solgun ama kararlı. Gözleri önündeki yola kilitlenmiş, yanmış elleri bir sıkılıp bir açılıyor.

Takeshi'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neden bu yoldan gitsinler ki? Sakamoto Kalesi turistler ve güvenlikle kaynıyor."

Adam haklı. Hiç mantıklı değil. Ve sonra kafama dank etti. Tek bir açıklaması vardı.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bunu daha önce düşünmediğim için kızgınım. "Kaleye gitmiyorlar," diye homurdandım. "Eski sığınağa gidiyorlar."

Freya kaşlarını çatar. "Özür dilerim, ne?"

"Buradan çok uzakta olmayan eski bir İkinci Dünya Savaşı sığınağı girişi var," diye açıklıyorum dikiz aynasından bakışlarıyla buluşarak. "Yıllardır kapalı ama insanlar hâlâ gizlice giriyor. Tam olarak güvenli sayılmaz." Tak'a bakıyorum. "Kenzo ve ben buraya ilk taşındığımızda birkaç kez gizlice girmiştik."

Freya endişeyle yutkunur. "Neden kapalı?"

"Rastgele göçükler, seksen yıllık bubi tuzakları, kasıtlı çıkmaz sokaklar, patlamamış mühimmatlar ve orada çok uzun süre kalırsan seni öldürecek zehirli hava dışında mı?" Tak yanımda homurdanıyor. "Sebebi yok."

Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum ve Freya arka koltukta soluklaşırken o pislik ısıkalıyor.

"Anni orada mı?" diyor, sesi korku dolu. "Hadi öğrenelim."

Az ileride, ana yoldan İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma eski İmparatorluk dönemi sığınak sistemine giden daha eski, çakıllı yola sapıyorum.

Sığınağın girişine yanaşıyoruz ve yıpranmış, yıkık dökük beton girişi çevreleyen sık ormanın kenarında kayarak duruyoruz.

Haklıydım: Saldırganların minibüsü hemen dışarıda park halindeydi ve Kenzo'nun Porsche'si de yakınlardaydı. İkisi de boş.

Arabadan atlıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Gözlerim girişi tarıyor; dağın yamacında, yarısı çökmüş ve gölgeler arasında zar zor görülebilen bir kara delik.

Takeshi hızla hareket ediyor, girişe yaklaşırken ceketinden bir silah çıkarıyor. Freya arkamdan arabadan atlıyor. Ona burada beklemesini söylemek için dönüyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor bile.

"Sanki yerimde duruyorum."

...Tamam o zaman.

Cipin bagajını açıyorum ve yedek lastiğin altındaki gizli bölmeden bir silah daha çıkarıyorum. Tak ve ben birbirimize başımızı sallıyoruz, karanlık, aralık girişe doğru ilerlerken silahlarımız hazır.

Biz bir adım daha atamadan kulakları sağır eden bir patlama havayı yırtıyor. Girişten yoğun duman ve toz çıkarken yer ayaklarımızın altında sarsılıyor, enkaz kül ve kaya fırtınası gibi etrafımıza yağıyor.

Freya'yı geri çekiyorum, patlama ağaçlara şok dalgaları gönderirken bedenim onunkini örtüyor. Onu patlamadan korurken kulaklarım çınlıyor.

Toz nihayet yatışmaya başladığında, girişin yaklaşık on beş metre ilerisinde büyük bir göçük olduğunu görüyorum.

Freya ayağa kalkmaya çalışırken Annika'nın adını haykırıyor ve karanlığa doğru sesleniyor.

Cevap yok. Sadece soğuk, boğucu bir sessizlik.

FREYA

Kapıyı aralayıp hastane odasına bakarken dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Kenzo yine hastane yatağında uyuyor, Annika ona doğru kıvrılmış, gözleri kapalı ve göğsü usulca inip kalkıyor.

Başardılar. Hayattalar. Çoğunlukla arkadaşım sertifikalı bir baş belası olduğu için.

Patlama, zehirli hava ve su seli arasında neredeyse ölüyorlardı. Ama Annika, neredeyse ölmek üzere olan Kenzo'yu sırtında taşıyarak eski bir kanalizasyon hattından kaçmayı başardı. Ayrıca ikisini de oradan çıkararak bir tür nefes tutma rekoru kırdığına da eminim.

Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde ürperiyorum. Ama sonra ikisinin birlikte, el ele uyumalarını izlerken gülümsemek için kendime izin veriyorum.

Her şey yoluna girecek.

Serin gece havasına adım attığımda hastanenin antiseptik kokusu ve floresan ışıkları uzaklarda kayboluyor, bedenim yorgunluktan çöküyor. Kaslarım ağrıyor, sinirlerim yıpranıyor ve tek istediğim yere yığılmak ve beni aşağı çeken her şeyi bırakmak.

Ama sessiz otoparka doğru yürürken, gözlerim onunkilerle kilitlenince irkiliyorum.

Mal.

Üstü açık siyah bir cipe yaslanmış, yoğun ve okunamayan bir ifadeyle beni izliyor. Onun varlığında her zaman içimi ürperten bir şey var, ama her şeyden sonra, bunu nasıl işleyeceğimden emin değilim. Aramızdaki şeyle nasıl başa çıkacağımdan, hatta bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Bir an için ikimiz de bir şey söylemedik. Sonra cipe doğru başını salladı. "Atla."

Tereddüt ediyorum, ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor, arkalarındaki bandajların sıkılığını hissediyorum. Söylenmemiş çok şey var, aramızda havada asılı kalan çok şey var.

Mal'ın bakışları keskinleşiyor, çenesi sabrı tükeniyormuş gibi sıkılıyor. Lanet olsun, bu onda neden bu kadar çekici?

"Sadece bin, Freya."

Sesi sessizliği kesiyor, alçak ve sert, kalbimin çarpmasına neden oluyor. Konuşmak istemiyor. Sadece beni eve götürüyor. Ama gözleri içimi yakarken, tek kelime etmeden etrafındaki boşluğa hükmederken aramızda hâlâ o ağırlık var.

"Bugün olanlar... Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak, zar zor duyuluyor.

"Vaaz istemiyorum," diye homurdanarak arabadan uzaklaştı. "Seni bırakıyorum."

Bir an için reddetmeyi düşündüm. Ama tartışamayacak kadar yorgun ve bitkinim. Ve her şeye rağmen, günün kaosa rağmen, onun varlığını arzuluyorum. Mantıksız ama o yakınımıdayken kendimi daha dengeli hissediyorum.

Başka bir şey söylemeden kapıyı açtım ve yolcu koltuğuna geçtim.

Arabayı sessizce sürüyoruz, gecenin serin havası saçlarımda dalgalanırken konuşulmayan gerginlik ağırlaşıyor. Sargılı ellerimi kucağımda kavuşturmuş, gözlerimi geçen sokaklara dikmiş bir şekilde oturuyorum.

Kazadan dolayı vücudum ağrıyor. Her tarafımda kesikler ve çürükler var, ellerimin arkasındaki, omzumdaki ve birkaç bacağımdaki yanıklardan bahsetmiyorum bile. Kenzo ve Annika'yı ararken beni ayakta tutan adrenalin şimdi tamamen tükenmiş durumda ve geride atlatamadığım ham bir kırılganlık bırakıyor.

Ama bu sadece sessizlik değil. Aramızdaki enerji, yüzeyin altında kaynıyor ve patlamayı bekliyor. Mal'a bir bakış atıyorum, elleri direksiyonu kavriyor, çenesi onu okumayı imkânsız kılan o sert, inatçı şekilde sabitlenmiş.

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, ellerinden biri yavaşça ve kasıtlı olarak kalçama gidiyor.

Dokunuşu sert ve sahiplenici, parmakları dizimin hemen üzerinde duruyor. Bu bir "hareket" değil. Cinsel bile değil. Sadece rahatlatıcı. Sanki bana gücünden bir parça veriyor, çünkü benimki çok açık bir şekilde başarısız oluyor.

Bana bakmıyor, tek kelime etmiyor. Ama elinin ağırlığı içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Bu sessiz bir iddia.

Hareket etmiyorum. Hareket etmek istemiyorum.

Nabzım hızlanıyor, elinin sıcaklığı bedenime sızıyor, içimde derinlerde bir şeyleri tutuşturuyor. Üzerimde kurduğu bu çekim tehlikeli ama yine de kendimi daha fazlasını arzularken buluyorum, yapmamam gerektiğini bilsem bile daha fazlasını istiyorum.

Önümdeki yola odaklanmaya çalışıyorum ama bedenim bana ihanet ediyor. Zihnim, daha ileri gitmesine izin verirsem neler olabileceğine dair düşüncelerle dönüyor.

Eğer ondan daha ileri gitmesini isteseydim.

Araba yavaşlıyor ve Mori yerleşkesinin tori tarzı ön kapılarına yanaşıyoruz.

Buradayız.

Sonunda durduğumuzda zihnim yorgunluk ve aramızdaki gerginlik arasında gidip geliyor. Mal'in bir şey söylemesini bekliyorum: Ona gittiğim geceden beri aramızda kaynayan ve neredeyse beni hayal edilebilecek en mükemmel şekilde kırdığı geceden beri aramızda hala tartışılmamış olan bu gerginliği gündeme getirmesini bekliyorum.

Ama onun yerine sessizce arabadan iniyor, yanıma geliyor ve kapıyı açıyor, eli bana yardım etmek için uzandığında kalbim küt küt atıyor.

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Ana eve doğru bir adım bile atmadan Mal'in eli elime dolanıyor ve beni misafirhaneye doğru yönlendiriyor.

Oh.

Dudağımın dişlerimin arasından çekildiğini hissediyorum. Dokunuş nazik ama ısrarcı.

Üzerimde sahip olduğu sözsüz güç nefesimi kesiyor. Direnmem, ona hayır demem, uzaklaşmam ve elimde kalan kontrol kırıntısını korumam gerektiğini biliyorum. Ama gerçek şu ki, bunu yapmak istemiyorum. Bugünden sonra olmaz.

Belki de hiç.

İçeride, loş ışık duvarlara gölgeler düşürüyor ve girişte dururken kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum. Eli hâlâ benimkini tutuyor ve ne kadar yakın olduğumuzun, aramızdaki havanın konuşulmamış her şeyin ağırlığıyla çatlayacakmış gibi hissettirdiğinin acı bir şekilde farkındayım.

Elimi çekiyorum, kendimi tüketmesine izin vermeden önce bir adım geri çekiliyorum.

"Bu iş daha ileri gitmeden-"

"Seni şu anda yerde becermeyi planlamıyordum Freya."

Dudağımı çiğnerken yüzüme sıcaklık doluyor.

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi?" diye hırlıyor. "Çünkü buraya son geldiğinden beri bana tam olarak bunu yapabileceğim gibi bakıyorsun. Sanki seni en yakın çalılığa sürükleyecek ve seninle sevişecek bir hayvanmışım gibi."

Kaşlarımı

çatıyorum.

"Sen yapar

mıydın?"

"Belki."

Sırıtiyorum.

O da öyle.

"Ben sadece..." Başka tarafa bakıyorum. "Ne dediğimi biliyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var Mal. Fiziksel olanın ötesinde. Yani, beni yanlış anlama, fiziksel olan... Yani..."

"Evet?"

"Siktiğimin delisi," diye geveliyorum kendimi

durduramadan. Mal kendini beğenmiş bir şekilde
sırıttıyor.

"Ama senden daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum sessizce.

Gerçek bu. Aramızda olanlar sadece fizikselmiş gibi davranmaya devam edemem. Daha fazlası var ve bunu anlamam gerek. Onu anlamam gerek.

Mal'ın çenesi gerilir, gözleri hayal kırıklığıyla parıldar, belki? Tereddüt mü? Sonra beni şaşırtarak başını salladı.

"Peki," diyor sessizce. "Daha fazlası ne anlama geliyor?" "I..." Omuz silkiyorum, başımı sallıyorum.

Mal bana bakıyor. "Yani, bir listeniz ya da başka bir şeyiniz var mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Pislik," diye sırtıyorum. "Hayır, ben sadece... Bilmiyorum. Senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum."

Tekrar bana bakıyor, parmaklarını çenesinde **g e z d i r d i k t e n** sonra saçlarının arasından geçiriyor.

"Tamam."

Sırtıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Bir soru hakkınız var."

"Bir sorudan sonra ne olur?"

Bakışları kararıyor, sesi alçak ve çakıllı bir hal alıyor. "Seni banyoya götürüyorum, yaralarını temizliyorum ve yıkıyorum."

"Bu kadar mı?"

"Ticaret bu."

Kelimeler omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, aramızdaki sıcaklık yeniden alevleniyor. Zihnim hızla çalışıyor, ama teklifinin yoğunluğunun ötesinde başka bir şey düşünemiyor gibiyim. Bunu söyleme biçiminde çiğ, son

derece samimi bir Şey var. Ve ilk kez, aramızdaki tüm duvarlara rağmen, kendi zırhımla bile?

...Bu adam karşısında savunmasızım. Her zaman.

"Güzel. En eski anın nedir?" Yumuşakça soruyorum.

Kaşlarını çatıyor, belli ki bunu beklemiyordu. "Ben en sevdiğim rengi düşünüyordum," diye homurdanıyor.

Omuz silkiyorum. "Eee?"

Homurdanıyor, dudakları seğiriyor. "Bilmek istediğin bu mu? En sevdiğim renk mi?"

"İyi denemeydi ama hayır. En eski anınızın ne olduğunu bilmek istiyorum."

Mal'ın bakışları daralıyor, ifadesi sertleşiyor. Sonra başka bir şeyin, daha derin bir şeyin titreşimi geliyor. Bir an sessiz kalıyor, kaşları çatılmış, doğru cevabı arıyor.

"Beş yaşındaydım," diyor sonunda, sesi alçak, neredeyse tereddütlü. "Annem beni sahile götürdü. Bütün günü orada geçirdik, sadece ikimiz. Kumu, dalgaları hatırlıyorum. Sanırım onu gerçekten mutlu gördüğüm tek an buydu."

Sesindeki çığlık beni şaşırtıyor ve kalbim bu beklenmedik kırılganlık karşısında acıyor. Daha fazlasını sormak istiyorum ama onu zorlamamam gerektiğini biliyorum. Bunun yerine sessiz kalıp sözlerinin ağırlığının üzerimize çökmesine izin veriyorum.

"İşte bu, sorunuz bu," diyor, ses tonu kesin.

Cevap veremediğim elimi tutuyor ve beni banyoya doğru çekiyor. Aramızdaki sıcaklık yeniden yoğunlaşıyor ve ben de onu takip ediyorum, her adımda nabzım hızlanıyor.

Mal beni üst kata, geniş, cam duvarlı yatak odasına ve ana banyoya götürüyor. Her şeyin üzerine uzun gölgeler düşüren alçak, sıcak ışıklarla yumuşak bir şekilde aydınlatılmış. Mal

sessiz bir hassasiyetle hareket ediyor, suyu açıyor, sıcaklığı test ediyor ve temiz bir havlu alıyor.

Donup kalıyorum, onun gibi birine hiç yakışmayan bir özenle banyoyu hazırlayışını izliyorum. Bir filin ince porselenleri işlemesi ya da bir yıkım topunun tuvali boyaması gibi.

Tek kelime etmeden bana dönüyor, elleri ceketimin fermuarına uzanıyor.

Bu sefer hareketlerinde zorlayıcı bir şey yok, agresif bir şey yok. Yavaş ve nazik, parmakları binici kıyafetini morarmış tenimden dikkatlice sıyrıyor. Mal'ın dokunuşu artık kontrole ilgili değil.

Bu bakımla ilgili.

Gömleğimi, yoga pantolonumu, sütyenimi ve külotumu soyarken gözleri vücudumda geziniyor, ta ki karşısında çırlıçıplak kalana kadar. Şu anki bakışı şehvet dolu değil. Bu çok daha derin bir şey ve kalbimin farklı bir nedenle çarpmasına neden oluyor.

"Otur," diye nazıkçe emrediyor ve beni küvetin kenarına doğru yönlendiriyor.

Mal yaralarım ile ilgilenirken kalbim göğsümde çarparak oturuyorum, parmakları kesiklerin ve çürüklerin üzerinde onun yapabileceğini asla düşünemeyeceğim bir şefkatle geziniyor. Bazılarını su geçirmez bandajlarla yeniden sarıyor ve ellerimdeki ve omzumdaki en kötü yanıkları kuru tutmak için bantla sarıyor.

Her dokunuş içime bir ürperti gönderiyor ve beni banyoya kaldırdığında tamamen çözülmüş oluyorum.

Dönüp telaşsız hareketlerle soyunmasını izlerken yüzüm ısınıyor, içeri tırmanmadan önce çırlıçıplak soyunuyor

peşimden geliyor. Arkama oturdu, beni kendine doğru çekti.

Mal beni kendine yakın tutarken ılık su etrafımda dönüyor, güçlü kolları bedenimi sıkıca sarıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sıcaklığın iliklerime işlemesine, günün yorgunluğunun geçmesine izin veriyorum. Göğsü sırtıma bastırıyor, sabit ve sağlam, sessiz bir güç.

Onunla böyle olmak çok garip. Mal'in agresif ve tehlikeli olmasına alışkınım; her durumu kontrol altına alan kişi. Şu anda neredeyse nazik. Elleri dikkatle hareket ediyor, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirirken yumuşak dokunuşuyla saçlarımı ılık suyla ıslatıyor.

"Başını arkaya yatır," diye mırıldanıyor, sesi alçak.

Dediğini yapıyorum, şampuanı kafa derime masaj yapmaya başladığında ona yaslanıyorum. Dokunuşu dikkatli, yatıştırıcı ve uzun zamandır ilk kez tamamen rahatlamama izin veriyorum. Omuzlarımda, göğsümde tuttuğum gerginlik, hepsi parmaklarının altında eriyip gidiyor ve sonunda nefes alabileceğimi hissediyorum.

Mal'ın elleri saçlarımda geziniyor, şampuanı köpürtmek için masaj yapıyor, parmakları yavaş ve kasıtlı bir özenle hareket ediyor. Bu his hem rahatlatıcı hem de tuhaf bir şekilde samimi, ama beklediğim şekilde değil. Bu arzuyla ilgili değil, güvenle ilgili. Ve şampuanı ılık suyla durularken ona gerçekten güvendiğimi fark ediyorum.

Zımnın.

Tehlikeli olabilir, içinde anlayabileceğimden daha fazla karanlık olabilir. Ama şu anda, o bir canavar değil.

Şampuanla işi bittiğinde aynı işlemi saç kremi için de yapıyor. Bundan sonra Mal küvetin kenarında asılı duran el bezine uzanıyor. Onu küvetin içine daldırıyor.

ılık su veriyor, sonra omuzlarımdan başlayarak cildimde nazikçe gezdirmeden önce fazlasını sıkıyor. Bez morarmış bedenime karşı o kadar yumuşak ki, dokunuşu o kadar hafif ve dikkatli ki neredeyse ağlamak istiyorum.

Yavaşça, metodik bir şekilde hareket ediyor, sessiz bir dikkatle her yerimi yıkıyor. Kollarımı, sırtımı, çürüklerin, kesiklerin ya da yanıkların üzerinden atlayarak. Elleri önüme kayarak göğüslerimi yıkadığında ürperiyorum, bez karnıma, sonra bacaklarıma inmeden önce meme uçlarımla alay ediyor.

Sonra aralarında.

Bez kalçalarımı nazikçe ovarken ve amımın üzerinde gezinirken, parmakları çalışırken tenime sürtünürken yumuşak bir nefesi ısıyorum.

Sessizce onu izliyorum. Sadece günün kirini ve pisliğini değil, çok daha derin bir şeyi yıkıyor: etrafıma ördüğüm duvarları, korkuyu, belirsizliği. Hepsi onun ellerinin altından kayıp gidiyor gibi.

Sonra Mal hiç konuşmadan küvetin kenarındaki usturaya uzanır.

"Mal?" Fısıldıyorum. Bir an donup kaldım, ne bekleyeceğimi bilemiyordum.

Küvette bana dönük oturana kadar etrafımda dolanırken sadece başını sallıyor.

"Arkana yaslan," diye emrediyor, sesi her zamanki derin, sert hırıltısını taşıyor ama şimdi yumuşacık. Derin küvetin kenarına yaslanıyorum, Mal bir bacağımı sudan çıkarırken yüzüm kızarıyor. Bacaklarıma zengin bir krem sürüyor.

Sonra aynı şefkatle beni tıraş etmeye başladı. Hareketlerinde aceleye gelen bir şey yok. Odaklanması mutlak,

Jileti bacaklarımın üzerinde kaydırırken dokunuşu tamamen sabit, her darbeden sonra bıçağı temizliyor.

Bir bacağımlı yıkıyor, duruluyor ve suya geri koyuyor, sonra diğler bacağıma aynısını yapıyor: daha fazla krem, daha yumuşak, yavaş, odaklanmış vuruşlar, ta ki tenim pırıl pırıl ve pürüzsüz olana kadar.

Bacaklarımla işi bittiğinde bana bakıyor, mavi gözleri küçük bir ateşle parlıyor.

Sırada ne olduğunu biliyorum.

"Otur," diye mırıldanarak küvetin kenarını işaret ediyor. Sonra elleri yine orada, beni köpüklü sudan çıkarıp porselen kenara koyuyor. Bacaklarımlı ayırıyor. Daha fazla köpüklü krem.

Lanet olsun.

Gözlerim dalgalanıyor ve geri dönüyor. Mal parmaklarıyla tıraş kremini en mahrem bölgeye sürüp her kıvrıma masaj yaparken ağzım hafifçe aralanıyor.

"Kıpırdamadan dur," diyor sessizce.

Bir başyapıtı resmeden bir sanatçı gibi titizlikle çalışıyor. Parmak uçları ve jilet gibi keskin bıçak yumuşak, hassas cildimin üzerinde kayarken, kirli sakalları temizlerken, her bir santimetrekaremi durularken büyülenmiş, donmuş, ıslanmış bir halde oturuyorum.

Tenselliğın ve özverinin tuhaf, baş döndürücü bir karışımı; ön sevişmenin güven egzersiziyle buluşması gibi. Yeni tıraş edilmiş pembe amcığımın üzerine su damlattığında delirmenin eşiğindeyim, parmakları tenimi okşarken dizlerim titriyor.

"Mal..."

Parmaklarının yerini dili alıyor. Banyonun alçak ışığında usulca inliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve klitorisimi nazikçe dillerken nefes nefese kalıyorum. Parmaklarım saçlarına kayıyor, titremeye ve yüzüne karşı kıvranmaya başladığımda başını sıkıca kavırıyor. Dili içime dalıyor, parmakları içime kıvrılıp g noktamı okşamadan önce yeni tıraş edilmiş tenimle alay ediyor ve okşuyor.

Güçlü, ıslak dilinin ekstra hassas tenimin her santimini okşadığını hissetmek beni hızla uçurumun kenarına itiyor. Bir çılgınlıkla, kalçalarım sarsılarak, dilinin üzerinde patlıyorum, beni serbest bırakıp unutulmaya doğru dillerken adı dudaklarımdan tekrar tekrar yuvarlanıyor.

Beni küvetten çıkardığını ve bir havluya sardığını zar zor fark ediyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Şu anda hissettiklerimin derinliğini ifade edecek ne bir kelime ne de bir yol var.

Bunun yerine, beni yatağında kollarına çekmesine izin verdim, beni yakın tutarken başım göğsüne yaslandı.

Şimdilik bu kadar yeter.

FREYA

"MAL!"

Oturma odasının serin ahşap zeminine adını haykırıyorum. Sırtım dikleşiyor, zevk içimde patlarken tırnaklarım döşeme tahtalarını kazıyor. Mal'ın kalın parmakları derimi kazıyor, kalçalarımı kavrayıp içime girerken beni lezzetli morluklarla gölgeliyor. Kalın siki istekli amıma batıyor, beni yere doğru sikerken ıslak seslerimiz alanı dolduruyor.

Evet, dinlenmeli ve iyileşmeliyim.

Oops.

Üzerime eğildiğinde inliyorum, devasa vücudu beni yere mıhlıyor, dizlerimi birbirinden ayırmaya zorluyor. Dişleri boynumu tırmıklarken, ısırp emerken, derimi delerken, içime girip kıcıma şaplak atarken haykırıyorum.

Eli arkadan boğazımı sarıyor, dudaklarının kulağıma değdiğini hissettiğimde gözlerim coşkuyla geri dönüyor.

"Benim iyi küçük fahişem olup koca sikimin üzerine boşalacak mısın?"

"Evet!" Boğuluyorum, meme uçlarımdan birini çimdiklemek ve bükmek için uzanırken dudaklarımdan başka bir çığlık kopuyor. "Siktir!"

Evet, Mal! I-"

Misafirhanenin ön kapısına vurulduğunu duyduğumda irkiliyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Mal karanlık bir şekilde homurdanıyor. Yavaşlamıyor ya da durmuyor ve kalçaları yuvarlanırken gözlerimin geri yuvarlandığını hissedebiliyorum, ben tekrar paramparça olmaya başlarken şişmiş amımı tanrı benzeri aletiyle oyuyor.

Vuruş tekrar geliyor. Bu sefer daha sert.

"Siktir git!" Mal kükrüyor, elleri kalçalarımı daha sıkı kavrarken inliyor, sert, cezalandırıcı vuruşlarla içime giriyor.

Ön kapıya vuran kişi duymuyor ya da duyuyor ama umursamıyor. Çünkü kapı tekrar çalınır.

"SIKTIR GIT!" Mal
bağırıyor. Daha fazla
vurma.

"Lanet olsun," diye tıslıyor. Yavaşlayıp sikini yavaşça içimden çıkardığında inliyorum, kendimi boş ve muhtaç hissediyorum.

Saçlarımı avucunun içine alıyor, beni dikleştiriyor ve başımı çevirerek beni şiddetle öpüyor.

"Tak'ın bir pislik olduğunu garanti ederim," diye homurdanıyor. "Ondan kurtulacağım, sonra da iyi bir kız gibi önce sikime sonra da yüzüme boşalmanı sağlayacağım."

Güzelmiş. Tanrım.

"Tamam," diye mırıldanmayı başarıyorum, yüzünü tutup onu hararetle öperken titriyorum.

Mal geri çekilir ve ayağa kalkar, daha önce yere attığı tişörtünü yerden alır ve içinde tutar

alçakgönüllülüğün bir göstergesi olarak.

Pek işe yaramıyor. Büyük, azgın ereksiyonunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor ve kalçalarının oluklarını zar zor kapatıyor.

Ama her neyse. Bu onun kuzeni. Kimin umurunda.

Mal, açık oturma odası alanında yürüyor ve nefesinin altında karanlık bir şekilde mırıldanıyor.

"Tanrı'ya yemin ederim ki Tak," diye havlıyor, ben kıkırdayıp kanepenin arkasına saklanıyorum ve havai fişekleri izlemek için köşeden bakıyorum.

Mal kapıya ulaşıyor, öfkeli görünüyor: geniş omuzları gergin, yumrukları iki yanında sıkılı, cılız tişörtünü sikiinin üzerinde tutuyor. Kapının diğer tarafındaki Takeshi için neredeyse üzüleceğim.

Neredeyse.

Mal kapıyı şiddetle çekerek açar. "Siktirip gitmenin neresi değil mi-"

Tüm vücudum dondu. Bu

Takeshi değil.

Ben Damian.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ben tepki veremedi Damian'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor, bakışları Mal'in çıplak bedenine tehlikeli bir eğlenceyle kilitleniyor.

Ama sonra bakışları Mal'in yanından geçip benim kanepenin köşesinden baktığım yere yöneldi.

Bir anda yüzündeki eğlence kaybolur. Morumsu gözleri buz kesiyor, yontulmuş çenesi gıcırıyor.

Odadaki atmosfer dramatik bir şekilde değişir, Damian sert bakışlarını Mal'e geri çekerken gerginlik tavan yapar. İki adam da birbirlerine bakıyor, ikisi de tek kelime etmiyor.

Mal karşısındaki adamı ölçüp biçerken kaşlarını çatıyor, Damian'ın ifadesi ise şoktan hızla soğuk ve korumacı bir şeye dönüşüyor.

"Bu da ne böyle?" Damian sonunda sesini zorlukla kontrol edebildiği bir öfkeyle öne doğru atılırken, gözleri Mal'in yanından geçip benim kanepenin arkasına doğru koşuşturduğum yere kayıyor. Kıyafetlerimi aceleyle kanepenin arkasına çekerken, yerden kalkmadan önce külotumu, eteğimi ve üstümü çekerken hiperventilasyon geçiriyormuşum gibi hissediyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, titreyerek ayağa kalkıp kapıya doğru dönerken yanaklarıma sıcaklık yayılıyor, Damian'ın gözleriyle tam olarak karşılaşamıyorum.

Belli ki Mal ve benim hakkımdaki gerçeği bu şekilde öğrenmemesi gerekiyordu.

Ayrıca yarına kadar burada olmaması gerekiyordu.

"Hey..." Kanepenin arkasından çıkarken sesim kısık çıkıyor, artık tamamen giyinikim ama yine de kendimi tamamen açıkta hissediyorum. "Yani... evet."

"Öyle mi?" Damian karanlık bir şekilde homurdanıyor.

Boğazımı temizliyorum, yüzümdeki sıcaklığı ve bacaklarımin arasında Mal'dan kalan lezzetli acıyı hissediyorum.

"Bu görüldüğü gibi değil."

Bunu söylemekten neredeyse çekiniyorum. Mal dönüp kendini beğenmiş bir eğlenceyle bana bakıyor, hâlâ aletini örten tişört dışında çıplaklığını örtme zahmetine katlanmıyor.

Damian'ın bakışları bana kayıyor, gözleri kısılıyor. "Gerçekten mi Frey? Çünkü bana sanki onu beceriyormuşsun gibi geldi."

Mal'ın çenesi sıkılaşıyor ve yüzeyin altındaki titreşimi, sakinliğinin hemen altında her zaman kaynıyor gibi görünen karanlık, tehlikeli kenarı görebiliyorum.

Sahiplenme.

Yavaşça dönüp soğuk bakışlarını Damian'a yönelttiğinde ürperiyorum. "Ses tonuna dikkat et," diye homurdanıyor, sesi alçak ve uyarı dolu.

Damian bir adım öne çıkar, vücudu gerilir, dövüşe hazırdır. O ve Mal aşağı yukarı aynı boyda. Ve Mal vahşiliğini ve öfkesini koluna takarken, Damian'ınki sinsi bir şekilde silahsızlandırıcı bir şekilde gizlenmiştir.

Mal ile burun buruna geldiğinde durur, morumsu gözleri karanlık bir şekilde kısıılır.

"Burada durup ona bir şeymiş gibi davranmana izin vereceğimi sanıyorsan-"

"O lanet cümleyi bitirirsen," diye tıslıyor Mal, "o lanet çeneni kırarım."

"Bu kadar yeter!" İşler daha da kötüye gitmeden odanın diğer ucuna geçip aralarına giriyorum. Aralarındaki hava elektrikli, Damian kapıdan içeri girdiğinden beri biriken gerilimle yüklü. "İkiniz de!" Yüksek sesle bağırıyorum. "Durun!"

İkisi de geri adım atmıyor. Sadece birbirlerine bakıyorlar. Mal'in sahipleniciliği her yerinden okunuyor; vücut dilinden, tam arkamda durup yanlış bir hareket yaparsa Damian'ı parçalamaya hazır olmasından. Ve

Bana karşı her zaman çok korumacı olan Damian, zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle Mal'a bakıyor.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Frey," diye tıslıyor Damian, sesi hayal kırıklığıyla gergin. "Onunla olmaz."

Mal'ın gözlerindeki tehlikeli sakinlik içime bir ürperti gönderiyor. "Onun ne yapacağı konusunda senin hiçbir söz hakkın olduğunu hatırlamıyorum," diye homurdanıyor.

"Cehennem gibi-"

"KES ŞUNU!" Damian'ı geri itmek için dönerek çığlık atıyorum. "Mal haklı, yapamazsın," diye bağıyorum. "Eğer eroin kullanmaya ya da cinayet işlemeye başlarsam, o zaman evet, hayatıma müdahale etme iznin var." Mal'a hızlı bir bakış attıktan sonra Damian'a dönüyorum. "Ama bunun için değil."

Damian'ın gözleri morumsu ateşin doğaüstü bir tonuna dönüşür. "Frey, bu lanet psikopatlıkla benimle dalga mı geçiyorsun-"

"Yeter!" Tekrar bağıyorum, bu kez ellerimi Mal'in çıplak göğsüne koyup Damian'a saldırmadan önce onu geri iterek durumun tamamen kontrolden çıkmasını engellemeye çalışıyorum.

Yani, neredeyse oldu bile.

Gözlerim Mal'ınkilere kilitleniyor, durmasını istiyorum. Çenesi gıcırdıyor, gözleri buz gibi mavi yarıklara dönüşüyor. Ama çenesini sertçe sallıyor ve dokunuşumla vücudundaki gerginliğin azaldığını hissediyorum.

Yutkunuyorum ve kardeşime dönüyorum.

"Damian," diyorum sessizce. "Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Ama bu senin kararın değil."

Gözleri benimkilere kayıyor ve ben onların ardındaki incinmişliği ve hayal kırıklığını görebiliyorum. Bana karşı her zaman korumacı olmuştur.

-bazen çok fazla- ama bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Kızgın, kafası karışık ve muhtemelen büyük bir hata yaptığımdan endişeleniyor.

Bir hafta önce onunla aynı fikirde

olabilirdim. Artık katılmıyorum.

"Ben yetişkin bir kadıyım," diyorum, sesim sakın ama kararlı. "Kendi kararlarımı verebilirim."

Damian'ın çenesi geriliyor ve bir an için tartışacağını düşünüyorum. Ama sonra başını sallayarak sertçe nefes veriyor. "Peki. Ne istiyorsan onu yap, Freya."

Dönüp uzaklaşıyor ve aramızdaki gerilimi havada asılı bırakıyor. Göğsümde bir suçluluk duygusunun kıvrıldığını hissediyorum, ama bunun üzerinde duramadan Mal beni kendine çekiyor, kolu belime dolanıyor.

Mal kulağıma alçak sesle, "Ona bir açıklama borçlu değilsin," diye mırıldanıyor.

Ona doğru eğiliyorum, bedenim içgüdüsel olarak aramızdaki sıcaklığa tepki veriyor ama zihnim dönüyor.

Bu tam bir karmaşa. Ve daha da kötüleşecek.

Kenzo'nun malikânesindeki yemek odası sohbetle dolup taşıyor ama ne Damian ne de Mal henüz odada olmamasına rağmen gerginliği şimdiden hissedebiliyorsunuz. O kadar yoğun ki sanki masanın üzerinde görünmez bir fırtına bulutu asılı ve yerime oturduğumda bunun ağırlığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum.

...Annika'nın yardımıyla çok diplomatik bir şekilde seçtiğim bir koltuk.

Son birkaç saat içinde, en iyi arkadaşımınla her şeyi itiraf ettim. Tekrar söylüyorum, kimseye bir şey borçlu olduğumdan değil. Ama kartlarımı masaya koymam gerektiğini hissettim. Koi havuzlarından birinin yanına oturduk ve ona her şeyi anlattım.

Şey... bilirsin... neredeyse.

Ve tabii ki Annika bana sarılıp benim için tek istediğinin mutlu ve güvende olmak olduğunu söylediğinde neden dünyadaki en iyi arkadaşım ve bir kız kardeşten daha yakın olduğunu hemen hatırlattı.

Ona her ikisi de olduğumu söyledim.

Ama evet, bu akşamki Soğuk Savaş Sofrası gerçek bir olasılıktı ve hala da öyle.

Damian'ın aşırı korumacılığıyla ve Mal'ın aşırı sahipleniciliğiyle başa çıkabilmek için Anni dairesel yemek masasını her ikisini de yatıştıracak şekilde düzenlememe yardım etti. Mal'ı soluma, Damian'ı sağıma, Annika'yı yanına, sonra Kenzo, Sota, Kir ve Isaak'ı -ki hepsi Damian'la birlikte erken gelmişlerdi-, sonra Hana'yı ve son olarak da Tak'ı Mal'la onun arasına yerleştirdik.

Yer kartları bile kullandık, Tanrı aşkına.

Tabii az önce yemek odasına girdiğimde, dikkatle planlanmış diplomasimizin tamamen mahvolduğunu görmem dışında.

Şimdi masa Mal, ben, Hana, Annika, Kenzo, Sota, Kir, Damian, Isaak ve sonra Takeshi şeklinde ilerliyor, Damian'ı tam karşıma koyuyorum.

Suçlunun kim olduğunu anlamak için dedektif olmaya gerek yok, özellikle de söz konusu suçlu içeri son derece

Yanımdaki koltuğa otururken kendinden memnun. "Ciddi misin?" Mal'a dönerek mırıldandım.

"Ciddiyim," diye homurdanıyor, tam o sırada Damian kaşlarını çatarak içeri giriyor ve onun oturduğu yeri görüyor.

Bir an için, elimizde neredeyse bir kavga daha olacağını düşünüyorum. Ama Kir gerginliği hissediyor ve Damian'a oturmasını işaret ediyor.

Hemen ardından bana baktı, gözleri benden Mal'a ve sonra tekrar bana dönerken sert ama meraklı bir kaşını kaldırdı.

Telefonumu çıkarıp ona kısa bir mesaj gönderirken yüzüm yanıyor.

BEN

Karışık bir durum. Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim. Yemekten sonra konuşabilir miyiz?

Kir'in cevabı hızlı ve okuduğumda yüzüme bir gülümseme getirdi.

KIR

Duyguların için bana ya da bir başkasına özür borçlu değilsin, Freya. Ve güven bana, bu asla karmaşık değil. Konuşmak istersen birkaç gün burada olacağım. Ama bana hiçbir şey borçlu değilsin.

KIR

Söyle bana, mutlu, güvende ve saygı görüyor musun?

Alt dudacağımı ısııyorum, yüzüm ısınıyor.

BEN

Evet. Hem de çok.

KIR

O zaman senin adına mutluyum.

KIR

Tabii ki zorunlu olarak "eğer seni incitirse, taşaklarını keser ve kızarmış ekmek üzerinde yediririm. yaklaşık iki haftamı onu hayal edebileceğim en yavaş, en acı verici şekilde öldürerek geçireceğim."

Masanın üzerinden Kir'e bakarken sırtıyorum. O da çenesini sallayarak bana göz kırpmıyor.

Kenzo'nun kişisel şefi Jiro, gece için hazırladığı cömert yiyecekleri getiriyor: muhteşem suşi ve sashimi ile her türlü delicesine lezzetli Japon atıştırmalıklarının bir karışımı: karaage, menchi katsu, çeşitli yakitori ve okonomiyaki.

Ve tabii ki sake. Çok

fazla sake.

Kenzo konuşmayı genel olarak Kyoto'ya yönlendirmeden önce Sota ve Kir biraz iş konuşurlar.

Kir boğazını temizliyor ve bana doğru bakıyor. "Freya, unutmadan, bir noktada ev sistemime uzaktan erişebileceğini ve herhangi bir güvenlik açığı olup olmadığını araştırabileceğini umuyordum." Kaşları çatıldı. "Emin değilim ama sanırım biri sisteme girmeye çalışıyor."

Damian kıs kıs güler. "Şu kabataslak pop-up reklamlara mı tıklıyorsun, amca? Yine bölgede ateşli azgın MILF'ler mi arıyorsun?"

Annika ve ben kıkırdamalarımızı ve sırıtmalarımızı gizlerken Kir ona alaycı bir bakış fırlatıyor.

"Hayır, ukala," diye homurdanıyor. "Ama ev ağımda çok sayıda hassas iş malzemesi var, bu yüzden güvenli olduğundan iki kat emin olmak istiyorum."

Omuz silkiyorum. "Övünmek gibi olmasın ama burayı ben inşa ettim. İçeri girmek için gerçekten iyi olmaları gerekir. Ama evet." Ona gülümsüyorum. "Bir göz atacağım-"

Mal'ın elinin masa örtüsünün altından kayarak kalçama konduğunu hissettiğimde ürperiyorum; bu bana aramızdaki hiç değişmeyecekmiş gibi görünen güç dinamiğini sessizce hatırlatıyor.

Masanın karşısındaki Damian soğukkanlılıkla bizi izliyor, ifadesi okunmuyor ama yüzeyin altında kaynayan öfkeyi hissediyorum.

Mal'ın bacağımdaki tutuşu sıklaşıyor, başparmağı yavaş ve kasıtlı bir hareketle kotumun kumaşı üzerinde geziniyor. Dokunuşu içimde dikkat dağıtıcı bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve etrafımızdaki konuşmaya odaklanmamı zorlaştırıyor. Eminim istediği de tam olarak buydu; bana, belki de odadaki diğer herkese onun olduğumu hatırlatmak.

Bölgesini işaretliyor. Beni sahipleniyor.

Ve çılgınca olan şey, bir yanımdan bundan hoşlanıyor. Büyük bir parçam.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Sahipleniciliğinin boğucu hissettirmesi gerektiğini biliyorum. Ama Mal'ın durum üzerindeki hakimiyetini gösterme biçiminde, bu konuda bu kadar özür dilememesinde, kalbimin kontrol edemediğim bir şekilde çarpmasına neden olan bir şey var.

"Söyle bakalım Damian," diyor Mal soğuk bir sesle. "New York'taki saflarınızdaki boşluğu doldurmak için başka cinsel avcılar işe aldınız mı?"

İnledim. Dimitri'yi kastediyor. Hayır, onu geç. Ortalığı karıştırmak ve bu yemeği nükleer hale getirmek istiyor.

Damian, Mal'e gülümseyerek karşılık verirken ağzı buruşur. "Göreceksin Mal, o kadar kolay yem olmadığımı. Eğer merak ediyorsan, bahsettiğin bok parçasının boynunu bizzat ben kestim ve taşaklarını boğazına tıkarken hâlâ nefes aldığından emin oldum."

"Yemek sohbeti, Damian," diye mırıldanıyor Kir nefesinin altından, yeğenine karanlık bir bakış fırlatırken ses tonu kızgın.

Damian çenesini eğiyor. Mal ile tekrar göz göze gelmeden önce kibarca "Özür dilerim amca," diyor. "Ancak, kız kardeşimin boynundaki morluklara bakılırsa," diye homurdanıyor, "sanırım daha çok endişelendiğim cinsel avcı masanın karşısında oturuyor-"

"O senin kız kardeşin değil," diyor Mal buz gibi bir sesle.

"Ve o kesinlikle senin kum torban değil-" "Hayır, değil, ama olmak üzeresin."

Mal sakince ayağa kalkarken eli kalçamdan ayrılıyor. Damian da aynısını yapıyor, Takeshi ve Isaak da hemen ardından geliyor.

"Sanırım..."

Sota'nın sesi yüksek değil. Ama o konuştuğunda, oda sessizleşiyor.

"Bu konuşmayı tamamladık," diye mırıldanarak Mal'a bir bakış attı. "Lütfen otur, Mal."

Mal'ın fırtınalı, buz mavisi gözleri masanın üzerinde geziniyor, Damian'ı delik deşik ediyor. Ama sonra Sota'ya başıyla selam vererek yerine oturur. Takeshi onu takip ediyor, sonra Damian ve Isaak. İkisine de "ne oluyor lan" bakışı atıyorum. Issak her zamanki vurdumduymaz, sessiz haline benziyor. Ama belki biraz utangaç. Damian, Mal'ı bakışlarıyla ikiye bölmek için dönmeden önce bana ters ters bakıyor.

Mal'ın eli tekrar uyluğuma kayıyor ve sıkıyor.

Sert.

Yemeğin geri kalanı gerginlik ve garip konuşmalarla geçiyor ama ben sadece dikkatimin yarısını veriyorum. Tek odaklanabildiğim Mal'ın kalçamdaki eli, tenime bastırıldığı parmaklarının hissi, beni topraklıyor ve kendimiz için inşa ettiğimiz karanlık, tehlikeli dünyaya daha da çekiyor.

Yemekten sonra daha fazla içki, tabii ki tatlı ve biraz daha sohbet var. Ama sonunda Sota eve gideceğini açıklar. Kir ve Isaak kısa süre sonra Kyoto'nun merkezindeki otellerine doğru yola çıkarlar.

Onu çok seviyorum, ama ne yazık ki Damian'ı da yanlarında götürüyorlar.

Onlar gittikten sonra Mal masadan kalkıyor ve diğerlerinin -eğer aramızda neler olup bittiğinin hâlâ farkında değillerse- görebilmesi için dikkat çekici bir şekilde elimi tutuyor. Sonra, Annika'ya sırtırken yüzümde zonklayan bir ifadeyle, Mal beni odadan dışarı çıkarıp misafirhaneye geri götürüyor.

Beni içeri aldı ve bir süreliğine dışarı çıktı. Geri döndüğünde aramızdaki gerilim değişiyor, daha ağır ve tehlikeli bir şeye dönüşüyor. Mal beni kendine çekiyor, elleriyle belimi kavrayıp beni duvara yaslıyor, vücudu bedenimi sıkıştırıyor ve gözlerindeki sahiplenme ateşini görebiliyorum.

"Açıklığa kavuşsun diye söylüyorum," diye homurdanıyor, sözleri içimde titreşiyor. "Sen benimsin. Seni kimseyle paylaşmayacağım."

Sertçe yutkunuyorum. "Tamam, Damian'ın benim için bir kardeş gibi olduğunu anladığın sürece sorun yok. Bu-"

"Kan bağınız var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Kan bağınız var mı? DNA'nız ortak mı? Onun ailesi senin ailen miydi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır-"

"O zaman o senin kardeşin değil," diye homurdanıyor Mal, sesi şimdi daha sert. "O senin kardeşin değil ve kesinlikle benim de değil. O sadece bana ait olanı almaya çalışan başka bir adam."

Bunu söyleme biçiminde karanlık ve çiğ bir şey var, bu da omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Ama bu korku değil - çarpık bir heyecan, açıklayamadığım bir çekim, sanki Mal Ulstäd'in çılgınlığına bağımlıyım.

Vücudunu daha da yaklaştırıyor, elleri yanlarımda gezinirken beni duvara sabitliyor, dokunuşu sahiplenici ve sert. "Seni paylaşmayacağım Freya," diye tekrar hırlıyor, sesi kulağımda alçak bir törpüye dönüşüyor. "Seni kız kardeşi olarak görmesi ya da onunla ilişkinin ne olduğu umurumda değil. Benim için o sadece bir rekabet. Ve ben kaybetmem. Kaybetmem."

Geri çekilmem, ona bu kadar kontrolcü olmayı bırakmasını söylemem gerekiyor ama gerçek şu ki, bunu istemiyorum ve denesem de yapabileceğimden emin değilim. Bakışlarının yoğunluğu, iradesinin katıksız gücü beni her seferinde daha da derine çekiyor.

"Mal..." Fısıldıyorum, sesim içinden çıkmakta zorlandığım bir duygu karmaşasıyla titriyor. "Damian'la öyle değil. Bana karşı hep korumacı davrandı ama hepsi bu. Annika'yla beni dolandırıcılıktan ve saat çalmaya çalışmaktan kurtaran, bizi Kir'le tanıştıran oydu... Bize şu anda sahip olduğumuz hayatı o verdi."

Kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor ve gözlerinde tehlikeli, sahiplenici ve vahşi bir şey parlıyor. "Aynen öyle," diye homurdanıyor, sesi daha sert. "Sen benimsin. Onun değil. Başka kimsenin değil. Sadece benimsin."

Sözlerinde beni dehşete düşürmesi gereken bir yoğunluk var, ama bunun yerine içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor - inkar etmeye çalıştığım karanlık bir şeyi. Her ne kadar geri çekilmek ve ona sakinleşmesini söylemek istesem de, bir yanımda bunu arzuluyor - beni böylesine vahşice sahiplenmesini ve dünyada önemli olan tek şeyin ben olduğumu hissettirmesini.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" diye mırıldanıyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Seni kimseyle paylaşmamam hoşuna gidiyor."

Zor yutkunuyorum.

O haklı. Ve haklı olmasından nefret ediyorum.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemem. Bunun yerine ona bakıyorum, kalbim çarpıyor, gerçek göğsümün derinliklerine yerleşirken bedenim bana ihanet ediyor. Ondanda hoşlanıyorum. Tehlikeli ve sapkın olsa bile teklif ettiği her şeyi istiyorum.

Mal'ın dudakları karanlık, memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor, eli boynumun arkasına doğru kayıyor ve beni kendine çekiyor. "Sen benimsin," diye fısıldıyor alçak sesle, sahiplenici bir hırıltıyla ve tüylerim diken diken oluyor. "Ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Ağzı benimkine çarpıyor ve dünyanın geri kalanı yok oluyor.

DAHA SONRA, karanlıkta birlikte uzanırken, aramızdaki sessizlik hâlâ söylemediğimiz onca şey yüzünden ağır geliyor. Mal'ın belime dolanan kolunun ağırlığını, göğsünün sırtıma doğru yavaşça inip kalkışını hissedebiliyorum. Havada bir durgunluk var ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Hafifçe dönüp loş ışıktaki ona bakıyorum. Gözleri kapalı ama

uyumadığını söyleyebilirim. Çok fazla

Vücudundaki gerginlik. Hâlâ düşünceli, kendi düşüncelerine dalmış durumda.

"Mal?" Fısıldıyorum.

Gözleri yavaşça
açılıyor.

"Neden böylesin?" Yumuşakça soruyorum, parmaklarım beni saran kolunun çizgilerinde geziniyor. "Neden kimsenin içeri girmesine izin vermiyorsun?"

Yüz ifadesi hafifçe geriliyor, sanki sorum onun içinde çiğ bir şeye dokunmuş gibi.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra konuşuyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyor, sesinin kenarları pürüzlü. "Bundan başka nasıl bir şey olacağımı bilmiyorum."

Sözleri beni beklediğimden daha sert vurdu ve üzerime bir hüznün dalgası gönderdi. Mal, kontrol etme ve sahiplenme ihtiyacıyla o kadar tükenmiş ki, etrafına nasıl yıkılacağını kendisinin bile bilmediği duvarlar örmüş. En kötüsü de, bu duvarların benim etrafımda da kapandığını hissedebiliyorum.

"Başka bir şey olmana ihtiyacım yok," diye fısıldıyorum, kollarında ona doğru dönerken sesim titriyor. "Sadece bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Lütfen... Beni içeri al."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, bakışları sanki bana gerçeği söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi benimkileri inceliyor. Sonra yavaşça nefes veriyor, vücudundaki gerginlik biraz olsun azalıyor.

"Deniyorum," diye mırıldanıyor karanlıkta sessizce. "Sadece yapabilir miyim bilmiyorum."

Bu, ondan duyduğum kırılganlığa en yakın şey ve içimden bir duygu seli gönderiyor. Ona doğru eğildim, göğsüne yumuşak bir öpücük kondurdum ve bir anlığına

Sadece birlikte uzanıyorduk, kabulünün ağırlığı aramızda asılı duruyordu.

Belki de beni asla tam olarak kabul etmeyecek. Belki de Mal gerçekten değişemeyecek kadar kırılmış, kendi karanlığı tarafından tüketilmiştir. Ama şu anda, yeterli gibi geliyor.

Şimdilik, en azından, bana verdiklerini kabul edeceğim. Ve belki, sadece belki, ihtiyacım olan tek şey bu.

Kir, Issak ve Damian'la yediğimiz o boktan akşam yemeğinden sonra onu misafirhaneye geri götürürken elim Freya'nın elini olması gerekenden daha sıkı kavlıyor. Ama bırakmıyorum. Bırakamıyorum.

Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim ilkel, sahiplenici bir dürtü beni pençeliyor - bu şekilde değil. Onu başka biriyle konuşurken, başka biriyle gülerken, başka birine dokunurken her gördüğümde göğsümü sıkıca kavlıyor.

Damian gibi.

Sadece kardeşi.

Boş ver onu. Kan bağı yok. Tek gördüğüm benim olana yakın olmaya çalışan başka bir adam. Ve onun kıza yakın olma düşüncesi kanımı kaynatıyor.

Freya bana bakıyor, yüzü ay ışığında dingin ve bir an için o sahiplenme duygusu yumuşuyor. Sadece bir saniyeliğine.

Daha önce hiç böyle bir şeye-birine sahip olma ihtiyacı duymamıştım. Hiç kimseyi ona sahip olmak istediğim şekilde sahiplenme ihtiyacı hissetmemiştim. Bana o meraklı gözlerle bakıyor, o kadar güven dolu ki, bu sadece onu kendime çekmek istememe neden oluyor.

Daha yakın. Onu orada tut, bana doğru bastır, herkesten uzakta.

Damian. Kir. Kahretsin, tüm dünya.

Neredeyse konukevinin kapısına varmıştık ki, yolun yakınındaki bir ağacın kenarına oyulmuş küçük ve karanlık bir şey gözüme çarpıyor. Adımlarım duraksıyor ve Freya'nın elini sıkıca kavıyorum.

Duruyorum.

"Ne oldu?" Freya yüzünü bana dönerek soruyor, kaşları endişeyle çatılmış, boştaki eli hafifçe kolumu okşuyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Yok bir şey," diye mırıldanarak onu kapıya doğru çekiyorum. Onu korkutmak istemiyorum - az önce gördüğümü sandığım şeyin gerçek olabileceğini kabul etmek istemiyorum.

Ama emin olmam gerek. Bilmem gerekiyor.

Misafirhanenin kapısını açıyorum ve kendimi ikinci kez sorgulamadan onu içeri alıyorum. "Hemen dönerim."

Gözleri şaşkınlıkla titriyor ama soru sormuyor, sadece başını sallıyor, ben dönüp patikadan aşağı inerken kalbim her adımda daha yüksek sesle çarpıyor.

Şuradaki. Şu ağaç.

Diz çöktüm, gözlerimi kısarak kaba ağaç kabuğuna baktım-

Ne oluyor lan?

Artık yok. Aşınmadı. Örtülmedi. Gerçekten orada değil, sanki hiç olmamış gibi.

Kaşlarım çatıldı.

Ne gördüğümü çok iyi biliyorum. Eski İskandinav rünü benim için kusursuzdu ve bir saniye önce gördüğüme yemin ettiğimde onu görmek bile tüylerimi diken diken etti.

Kasper gibi faşist Nazi korkakları, hiçbir bağlantıları ve kullanma hakları olmayan sembolleri, ifadeleri ve mitleri çalmaya bayılırlar. Yani gamalı haç, Hitler ve serserileri tarafından çalınıp sonsuza kadar çarpıtılana kadar bin yıldan fazla bir süredir Hindu, Budist ve Jainlerin barış sembolüydü. Kelt haçı da aynı Nazi piçleri tarafından yıllarca çarpıtıldı.

Ancak çalmayı en çok sevdikleri her zaman İskandinavlar olmuştur.

Sonnenrad ya da siyah güneş rünü. Mjölnir, gök gürültüsü tanrısının çekici veya valknut tasvirleri. SS'in lanet olası "çift şimşek" nefret sembolü bile çalıntı.

-Sowilo ya da Güneş Rünü'nden türemiştir. Tüm bu saçmalıklar, "Aryan soyu" hakkındaki sikik, çarpık görüşlerini pekiştirmek içindi.

Naziler masaya nefret ve korkudan başka bir şey getirmezler. İmajlarının ve ideolojilerinin her bir parçası çalınmış ve müstehcen fantezilerine uyacak şekilde zehirlenmiştir.

Ve yemin ederim ki bu ağacın üzerinde hepsinden daha iyi tanıdığım biri vardı.

Odal.

En karanlık olanlardan biri; Kasper'ın kendi göğsüne dövme olarak yaptırdığı bir miras, soy ve üstünlük sembolü. Yürüyüşe çıktığında toprağa ve çitlere çizdiği bir sembol.

Ağaçları oymak için kullandığı bir tane.

"Bir uyarı" diyordu. "Saf olmayanlara ve pisiğe."

Omurgamı soğuk bir ürperti kapladı.

Bir dakika önce Freya'yla yanından geçerken ne gördüğümü biliyorum. Ama şimdi, gitmiş.

Aynen böyle.

Nefesimin altından küfrediyorum, hızla ayağa kalkıyorum ve hafızamdan silmek istercesine elimi kotuma siliyorum.

Aklımı mı kaçırıyorum ben?

Etrafa bakıyorum ama gece durgun.

Sikeyim.

Çenemi sıkarak misafirhaneye doğru geri döndüm. Belki de ışığın bir oyunuydu. Ya da Freya'yla bu kadar gececi olduktan sonra uykusuzluktan. Daha önce de uzun süre uykusuz kaldıktan sonra bir şeyler görmüştüm. Kabuslar. Halüsinasyonlar. Ama bu...

Bu farklı hissettirdi.

Geçmiş gibi hissettiriyor. Sanki Kasper'ın gölgesi beni tekrar yakalamak için zamanın içinden uzanıyor.

Bu düşünceden sıyrılıp misafirhaneye geri dönüyorum. Freya onu bıraktığım yerde duruyor ve bana her zaman beni yakalayan o hafif meydan okuyan, sürekli meraklı bakışını atıyor.

Zihnim hala çalışıyor. Ama gördüğümü sandığım şeyle daha sonra ilgileneceğim.

Şimdilik mi?

Ona odaklandım.

Onu kendime doğru çekiyorum, ellerimle belini sıkıca kavrayıp duvara yaslıyorum. Bedenim onununki kafesliyor, sahiplenme duygusu gözlerimi yakıyor.

O benim kızım. Ve hiç kimse - ne Damian, ne Kasper'ın lanet hayaleti, ne de bir başkası - onu benden alamayacak.

FREYA

SERİN GECE HAVASI tavandan tabana geniş pencerelerden içeri süzülüyor, ay odanın üzerinde yumuşak gümüş bir parıltı yayıyor. Misafirhanedeki kanepede otururken sırtımı Mal'ın göğsüne yaslayıp başımı omzuna koyuyorum.

Dışarıda ağaçlar sert rüzgârda sallanıyor, dalları cama fısıldıyor. Mal az önce bana Japonya'da muson mevsiminin yaklaştığını ve beraberinde tayfunları ve diğer büyük rüzgarları getireceğini açıkladı.

Kyoto'nun yukarısındaki tepelerin üzerinden geçen kara bulutlar ve kırbaç gibi esen rüzgârlarla bunun tadına daha önce bakmıştık ama şimdi ortalık sakin.

Huzurlu sessizlik, günlerdir devam eden kaosla hoş bir tezat oluşturuyor. Kolunu omuzlarıma atmış, parmakları dalgın dalgın köprücük kemiğimin yanındaki deride ve göğsümde geziniyor, içime küçük elektrik şokları gönderiyor. Başımı arkaya eğip ona bakıyorum. Yüzü gölgeler içinde, güçlü çene hattı sadece ay ışığıyla aydınlanıyor.

Mal'la geçirdiğim bu sessiz anlarda bana dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiren bir şey var ve burada, onun kollarında olduğum sürece umurumda olmazdı.

"Bana bundan hiç bahsetmedin," diyor aniden, sesi sessizliği yararak.

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum. "Ne hakkında?"

Eli kaburgalarımın üzerinde geziniyor, parmakları sol göğsümün hemen altındaki derime kazınmış dövmenin üzerinde geziniyor.

Memento Mori

"Memento Mori," diye mırıldanıyor.

"Neden?" Nefesim kesiliyor.

"Sadece gençken aldığım bir şey."

Cevap vermiyor. Tekrar ona baktığımda, beni gerçekten biraz korkutan bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

Mal başını sallar. "Düşüncesiz olabilirsin. Ama bu öyle değildi. Bunu sen planladın. Tam olarak istediğin yeri, yazı tipini seçtin..."

Titriyorum. Lanet olsun, gerçeğe ulaşmak için insanların kafalarını deşmekte çok iyi.

Ama bunu benden alamayacak. En azından hepsini değil.

İçimdeki saatli bombayı bilmesine gerek yok. "Bunun anlamı-"

"Ölmen gerektiğini unutma, biliyorum," diyor Mal sabırla. "İşte bu yüzden neden kalbinin yanına bu cümlenin dövmesini yaptırdığını bilmek istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum, aniden kelimelerin tam anlamını tenimde hissediyorum. "Bu sadece... bir hatırlatma," diyorum usulca.

fırçalamak için. "Bir amaç için yaşamak. Hayatın kısa olduğunu hatırlamak."

Tabii ki gerçek bundan çok daha ağır. Göğsümün derinliklerinde kurşun bir ağırlık gibi oturuyor, asla yaşlanamayacağım, hayatı istediğim gibi yaşayamayacağım bilgisi. Bunu kabullenmişim - en azından kendime kabul ettiğimi söylüyordum - ama şimdi Mal'e sahip olmak, onunla bu bağı hissetmek... Daha fazla zaman istiyorum.

Ve alamayacağım için çok üzgünüm.

Zorlamıyor ya da daha fazlasını istemiyor ama bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum, daha derin bir şeyler paylaşmamı bekliyor.

İstiyorum ama
yapamam. Henüz
yapamam.

Bu yüzden konuyu değiştiriyorum. Gözlerim Mal'ın vücudunu kaplayan koyu mürekkebin üzerinde geziniyor, karmaşık desen ve şekillerin izini sürüyor. Özellikle bir dövme her zaman dikkatimi çekmiştir; kolunun üst kısmı ve omzu boyunca kıvrılan büyük bir parça, Hokusai'nin "Kanagawa Açıklarındaki Büyük Dalga" adlı ikonik Japon ahşap blok baskısının bir kopyası. Bu resmi yüzlerce kez posterlerde ya da duvar kâğıtlarında görmüştüm; girdap gibi dönen okyanus dalgası, zamanın içinde donmuş bir şekilde aşağıya doğru çarpıyordu. Ama Mal'in teninde neredeyse canlı görünüyor.

"Peki ya bu?" Parmaklarım dövmenin üzerinde gezinirken soruyorum. "Neden Büyük Dalga?"

Mal bana bakıyor, ağzının kenarından hafif bir sırıtma geçiyor. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Elbette," diyorum gözlerimi devirerek. "Sadece anlamıyorum. Neden bu? Japonya sevgisi mi?"

Bir an sessiz kalıyor, sanki cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi gözleri başka yöne kayıyor. Mal kolay paylaşan biri değil-

Her şeyi göğsüne yakın tutuyor, her kelime ağzından kaçırmaı göze alamayacağı bir sır. Yine de bu gece, bir şeyler farklı hissettiriyor.

"Sörf yapıyorum," diyor sonunda,
neredeyse tereddütle. Göz kırpıyorum.

"Pardon, sen mi? Sörf mü?"

Yumuşakça kıkırdıyor. "Bunu hayal etmek çok mu zor?"

"Demek istediğim, puka kabuğu kolyelerin olmaması ve 'gnarly' ve 'bruh' kelimelerinin aşırı kullanımı işi zorlaştırıyor."

Ona tekrar bakıyorum, onu bir sörf tahtasının üzerinde dalgaları yararak ilerlerken hayal etmeye çalışıyorum. Hayal etmesi zor - hayır, aslında değil. Mal'da vahşi bir şeyler var, okyanusun kendisi gibi evcilleştirilemez bir şey.

Sörf yapmak bana hep özgürlük gibi gelmiştir; suyun üzerinde uçmak gibi vahşi ve heyecan verici. "Güzel olmalı," diyorum sessizce, sesimi hafif tutmaya çalışarak. "Ben hiç sörf yapmadım."

Mal'ın kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Neden olmasın?" Omuz silkiyorum. "Güneş mi?"

"Seni durduran tek şey bu mu?"

Homurdanıyorum. "Sakat bırakan acı ve yanma tehdidi kesin bir caydırıcıdır."

"Sana öğretebilirim," diyor, sesi alçak ve sabit.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?"

"Geceleri," diyor, ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Sana öğretebilirim. Güneş ışığı yok, kalabalık yok. Sadece biz."

Bir an için nefes alamıyorum. Sörf yapma fikri, Mal ile böyle bir özgürlüğü hissetmek... İçimde bir heyecan, vahşi ve umursamaz bir şeyin kıvılcımını gönderiyor.

Ama korku da orada, heyecanımı azaltıyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Yapamam-"

"Yapabilirsin," diye araya giriyor, sesi sert.

Sesinde, tedbiri elden bırakıp sadece yaşamak istememe neden olan alev alev bir kesinlik var. Bir kez olsun Huntington'ları, içimdeki saatli bombayı unutmak istiyorum. Özgür olmak istiyorum. Pervasız olmak istiyorum.

Ama korku hala orada, zihnimin arkasında fısıldıyor.

Bakışlarım Kanagawa dövmesine geri dönüyor. Sonra aşağıya, parçanın altını kesen yara izine kayıyor. Tırtıklı ve pürüzlü, sanki orada olmaması gereken bir şey gibi ve mürekkebin pürüzsüz çizgilerine karşı göze çarpıyor. Ama aynı zamanda etrafındaki dövmeden çok daha eski görünüyor. Aslında, bu dövmeyi yapan sanatçı, yara dokusuna dövme yapmak çok zor olduğundan, dövmenin etrafından çalışmak için açıkça kendi yolundan çıkmış. Yani dövmeden daha eski.

Bunu daha önce de fark etmiştim ama hiç sormamıştım. Ama şimdi, üzerimizi örten karanlık ve o anın sessiz samimiyetiyle sorma cesareti buluyorum.

"Nasıl oldu bu?" Parmaklarımla yara izini takip ederek usulca soruyorum.

Mal dokunuşumun altında geriliyor. Bir an için, herhangi bir şey çok kişisel hissettirdiğinde her zaman yaptığı gibi soruyu geçiştireceğini düşünüyorum. Ama sonra iç geçiriyor, gözlerini kaçırıyor.

"Ben gençken oldu," diyor, sesi boş ve mesafeli. "Hepsi bu kadar."

Kaşlarımı çatıyorum, hikayede daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum ama zorlamıyorum. Hepimizin görünür ya da görünmez yaraları var ve bazıları paylaşılamayacak kadar acı verici.

Üzerimize yine sessizlik çöküyor ama bu rahat bir sessizlik, sanki şimdilik söylenmesi gereken her şeyi söylemişiz gibi. Tekrar göğsüne yaslanıyorum, nefes alışının ritminin beni sakinleştirmesine izin verirken gözlerimi kapatıyorum.

Dışarıdaki fırtına dinmiş olabilir ama içimdeki fırtına devam ediyor; daha fazlasını istemekle ona asla sahip olamayacağımı bilmek arasında sürekli bir savaş.

Mal'a Huntington'lardan bahsetmedim, ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorum. Ona söyleyebilecek miyim bilmiyorum.

Ama şimdilik, kollarının beni sardığı ve kalbinin benimkine çarptığı bu anı alacağım ve ona olabildiğince sıkı tutunacağım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ay gökyüzünde yükselirken ve pencerelerin dışındaki dünya karanlığa gömülürken, kendimi tekrar tenimdeki mürekkebe bakarken buluyorum.

Memento Mori.

Parmaklarımla harfleri takip ediyorum, ağırlığını göğsümde hissediyorum. Yıllardır bu mantraya göre yaşadım. Ama bu cümlelerin bir başka yarısı daha var, üzerinde hiç düşünmediğim bir yarısı.

Memento Vivere.

Yaşamayı unutma.

Belki de... Belki de odaklanmam gereken kısım budur.

FREYA

GÜNEŞ ufuk çizgisinin altına iniyor ve Mori evinin bahçesine uzun gölgeler düşürüyor. Dışarı çıkmadan önce bahçelerin alacakaranlığa doğru kayışını izliyorum. Yumuşak bir hırkaya sarınarak arka terasta oturuyorum ve bir fincan "sabah" kahvemi yudumluyorum.

Telefonuma bakıyorum ve Annika'nın bu gece bir şeyler yapma soruma verdiği basit başparmak yukarı emoji yanıtını görünce gözlerimi deviriyorum.

Evet, bu hayır demek. Bu "üzgünüm, aslında Kenzo ve ben onun süitinde kilitli kalacağız ve hareket edemeyecek hale gelene kadar birbirimizin beynini dağıtacağız, bu noktada muhtemelen tekrar yapacağız" anlamına geliyor.

Sırıtiyorum, iç çekiyorum.

Onun adına mutluyum. Hepimiz aynı evde yaşıyor olsak ve onu bir haftadır neredeyse hiç görmemiş olsam bile.

Kyoto'da kalmaya "karar verdiğim" kesin bir nokta yoktu. Sadece New York'a geri dönmedim. New York benim için hiçbir zaman "ev" olmadı. Evden ayrıldığımdan beri geçen on bir yıl boyunca pek çok yer bu sıfatı taşıdı. Bazıları diğerlerinden daha uzun sürdü, örneğin Annika ve ben Valon'la birlikte Milano'da kapana kısılmıştık.

New York sadece geçici bir durak noktasıydı. Orada bulunduğum birkaç ayı sadece otel odalarında yaşayarak geçirdim.

Ama Kyoto?

Kahvemi yudumlarken kendi kendime gülümsüyorum. Sadece ziyaret ettiğim bir yerin "evim gibi hissettirdiğini" söylemek garip geliyor. Ama öyle. Başlangıç olarak Annika burada. Kir'ün onun için işimi buradan yapmamla ilgili hiçbir sorunu yok.

Mal burada.

Ayak sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Anında, omurgamda sıcak bir titreme dalgalanıyor.

O olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Varlığı apaçık ortada; karanlık ve kaçınılmaz, dağların üzerinden gelen bir fırtına gibi. Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor, sadece arkamda duruyor, uzun gölgesi teras boyunca uzanıyor.

Sonunda konuştu, sesi alçak ve emrediciydi. "Benimle gel."

Gözlerimi kırıştırıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum ve kaşlarımı hafifçe çatıyorum. "Seninle nereye geleyim?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece ileri doğru adım atıyor, elimi tutmak için uzanıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıyorum. Kahvemden büyük bir yudum daha aldıktan sonra fincanı yere bırakıyorum ve tökezleyerek peşinden gidiyorum.

Mal beni evin içinden geçirip ön kapıdan çıkararak cipinin park edilmiş olduğu geniş araba yoluna götürüyor. Üstü açık ve arka koltukta iki sörf tahtası var, şık formları akşam gökyüzüne doğru yükseliyor.

Olduğum yerde duruyorum, ona bakmadan önce gözlerim açılıyor. "Ne...?"

Bana her zaman elektrik çarpmasına neden olan o nadir, çarpık gülümsemesiyle sırtıyor. "Atla."

Bir an tereddüt ediyorum, aklımda sorular dönüyor. Ama sonra o tanıdık çekimi hissediyorum - onunla gitmek ve bunun nereye varacağını görmek için dayanılmaz bir dürtü. Başka bir şey söylemeden yolcu koltuğuna tırmandım.

Garaj yolundan çıkıp evden uzaklaşan dolambaçlı dağ yollarına girerken konuşmuyoruz. Rüzgâr yanımızdan hızla geçiyor, serin ve taze. Ona doğru bakıyorum: Mal yola odaklanmış, elleri direksiyonda sabit duruyor.

Ayın yükselişini, yıldızlar görünmeye başladığında gökyüzünün morun koyu bir tonuna dönüşmesini izliyorum. Bir süre sonra, sormadan edemiyorum.

"Yani... sörf tahtaları?"

Mal'ın gözleri kısa bir an için bana doğru kayıyor, içlerinde bir parça eğlence var. "Öğrenmenin zamanı geldi diye düşündüm."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Daha önce hiç sörf yapmadığımı açıkça söyledim, değil mi?"

"Ayrıca daha önce hiç sevişmedin."

Yüzüm sıcaktan patlıyor. Mal sadece sırtıyor.

"Neden şimdi?" Yavaşça soruyorum, araba kullanırken profilini izliyorum, ay ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor.

Mal'ın eli vites kolundan kayıyor, parmakları kısa bir süreliğine benimkine değişiyor. "Çünkü istiyorum."

Ses tonunda sorgulamayı bırakmamı sağlayan bir şey var. Belki de ihtiyacım olan şey budur.

Belki Mal bunu benden daha iyi biliyordur.

Kyoto'dan iki saat uzaklıktaki HONJOHAMA PLAJI bomboş, dalgalar usulca kıyıya çarpıyor. Gümüşi ay ışığı dalgaların ve kumların üzerinde parıldıyor ve ben tüm bunların güzelliği karşısında huşu duymaktan kendimi alamıyorum. Karanlık her şeyi biraz daha tehlikeli, biraz daha heyecan verici hissettiriyor.

Mal sörf tahtalarını alırken bulutlar ayın üzerinde dalgalanıyor ve ben de onu suya doğru takip ediyorum, ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı serin, ıslak kuma batırıyorum. Okyanusun sesi havayı dolduruyor, kalbimin gümbürtüsüyle eşleşen sabit, ritmik bir nabız.

"Bunu isteyeceksin."

Mal bana siyah, uzun kollu, alt kısmı şort şeklinde kesilmiş bir mayo ve siyah, sade bir bikini uzatıyor. Dudaklarımı ısıırıyorum, o çırılçıplak soyunup benimkiyle aynı tarzda bir mayo ve bir erkek dalış kıyafeti giyerken yanaklarımı ısıtan bir sıcaklık hissediyorum.

"Kıyafetlerini çıkarmak için yardıma ihtiyacın olursa, istemen yeterli."

Ona açıkça baktığımı fark ederek kızardım. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, bikinimi giyip dalgıç kıyafetimin içine girerken bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyorum.

"Ne kadar vaktimiz olduğunu göreceğiz," diye homurdanıyor Mal, dönüp suyun üzerindeki gökyüzüne bakarak. Kara bulutlar yaklaşıyor ve dalgalar kesinlikle yükseliyor. "Fırtına yaklaşıyor olabilir."

Huzursuzca yutkunuyorum, gerginlik midemde düğümleniyor.

"Bilmiyorum..." Mırıldanıyorum, açıkçası dışarı bakıyorum korkunç siyah su.

"Yapabilirsin."

Ona bakarken ürperiyorum. "Hmm?"

"Bunu yapabilirsin. Önce kumdaki tahtanın üzerinde ayakta durma alıştırmaları yapacağız. Sonra dışarı çıkarız."

Tahtalardan birini bana uzattı. "Hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Ama burada Mal'le birlikte olmak, bu korkuyu geride bırakmamı, tedbiri elden bırakmamı ve sadece... yaşamamı sağlıyor.

Memento Vivere.

Önce kumda yaklaşık bir saat geçiriyoruz, Mal bana tek bir hareketle yatar pozisyonundan ayakta durmaya nasıl kayacağımı gösteriyor. İşin püf noktası, bunu su üzerinde dengede dururken yapmanız gerekiyor ve bir dalga sizi kıyıya doğru taşıyor.

Kumda bile ilk başta berbatım. Ama yaklaşık bir milyon denemeden sonra daha az berbat olmaya başlıyorum. Ondan sonra bir milyon deneme daha, sanırım işi kavradım.

Mal benimle birlikte suya doğru yürüyor, serin dalgalar ayaklarımıza vuruyor. Ay gökyüzünde alçakta asılı duruyor, gümüşü ışıltısı suyun neredeyse ruhani görünmesini sağlıyor, ama kesinlikle ürkütücü de.

Titriyorum. "Köpekbalıkları burada mı?" Mal sırtıyor. "Bunu öğrenmenin tek yolu var." Hay sikeyim.

Korkumu yutuyorum ve onu suya kadar takip ediyorum. Karanlıkta sessiz bir huzur var, dalgaların derinliklerine doğru ilerledikçe üzerimize çöken bir durgunluk.

Bana tahtanın üzerine nasıl uzanacağımı gösteriyor, elleri sabit ve emin bir şekilde beni yönlendiriyor. "Bu iş sende," diyor sessizce.

Açık sulara doğru kürek çekerken derin bir nefes alıyorum, kalbim hem korku hem de heyecanla çarpıyor. Altımızdaki dalgalar ilk başta yumuşak, dalgalı tepeler gibi yuvarlanıyor. Ancak kıydan uzaklaştıkça, altımdaki okyanusun gücünü hissedebiliyorum, gelgitin çekimi güçleniyor.

Mal hemen önümde, vücudu dalgalarla birlikte sanki onların bir parçasıymış gibi hareket ediyor. Onda daha önce hiç görmediğim bir zarafet, hem güzel hem de beklenmedik bir akışkanlık var.

"Harika gidiyorsun," diye sesleniyor dalgaların sesinden.

Kollarım efor sarf etmekten yorulmaya başladı bile ama gülümsemeyi başarıyorum. Tenimdeki serin tuz spreyi ve önümde uzanan okyanusun uçsuz bucaksızlığı bana özgürlük gibi geliyor ve uzun zamandır ilk kez kontrolün bende olduğunu hissediyorum. Belki hastalığımın ya da kaderimin değil. Ama bu an?

Bu an benim.

"Ayağa kalkmaya hazır olun!" Bir dalga arkamızdan bize doğru gelirken Mal bağılıyor.

Tereddüt ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Ama sorun değil. Ona güveniyorum.

"Şimdi!"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bacaklarım titriyor ama bir şekilde dik duruyorum. Dalga beni ileri taşıyor, rüzgar yanımdan hızla geçiyor ve kısa bir an için kendimi tamamen ağırlıksız hissediyorum, sanki uçuyorum.

"Mal!" Dalga beni kıyıya doğru sürüklerken gülererek çığlık atıyorum. Göz ucuyla onun sırtışını yakalıyorum ve sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Ne kadar süre sörf yaptığımızı bilmiyorum. Saatler gibi geliyor. Burada zamanın kendisi bulanıklaşıyor, ay ışığı ve okyanus mükemmel bir uyum içinde birbirine karışıyor. Nefesim kesiliyor, bedenim tükeniyor ama durmak istemiyorum. Bu gecenin hiç bitmesini istemiyorum.

Sonra bir şeyler değişir.

Rüzgâr sertleşiyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Ufka bakıyorum ve daha önce gördüğüm kara bulutların çok daha hızlı geldiğini görüyorum. Okyanus çalkalanmaya başlıyor, dalgalar her geçen saniye daha da yükseliyor ve şiddetleniyor.

"İçeri girmeliyiz," diyor Mal yanıma doğru kürek çekerken.

Başımı sallıyorum, damarlarımda adrenalin dolaşüyor. "Sadece bir tane daha," diye sırtıyorum, tahtayı altıma yerleştiriyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Freya, şimdi." Sesi daha keskin, büyüyen rüzgârı kesiyor.

Ama ben çoktan gittim, son bir dalganın peşindeyim, yeni bağımlılığımın heyecanı karşı konulamayacak kadar cazip. Fırtına yaklaşıyor olabilir ama şu anda kendimi yenilmez hissediyorum.

Dalgayı yakalıyorum, cidden devasa tepesi kıyıya doğru kükrerken bedenim okyanusla birlikte hareket ediyor. Bir an için mükemmeldi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Yerçekimi yanlara doğru gidiyor ve dalga etrafıma çarpıyor, rüzgâr suyu çılgınlığa sürüklüyor. Fırlatıldım.

Tahtadan kopup yüzeyin altına yuvarlandı, ne yapacağını şaşırdı ve nefes nefese kaldı.

Fırtına şiddetini artırırken panik içime işliyor. Yüzeye çıkmaya çalışıyorum ama dalgalar acımasız, beni defalarca aşağı çekiyor, bileğime bağlı tahta sarsılıyor ve bacağımı çekiyor. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, güçlü kollar beni sarıp havaya kaldırıyor.

Mal.

Beni tahtasına çekiyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu. "Aklından ne geçiyordu?" diye kükrüyor ama cevap verecek zaman yok. Fırtına geldi ve çok kızgın.

Sahile doğru çılgınca kürek çekerken dalgalar etrafımızda gürlüyor. Rüzgârın şiddetini arttırdığı ve yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığı sırada kıyıya varıyoruz. Mal her iki sörf tahtasını da kapıyor, bilek kayışlarını çözüyor ve kumdan cipe doğru koşuyoruz. İkimiz de dalgıç kıyafetlerimizi ve mayolarımızı çıkarıyorduk ki ani ve şiddetli bir çatlama sesi gecenin içinde patladı.

Devasa bir ağaç dalı Jeep'in tam önündeki park yerine çarpıp onu sıkıştırırken çığlık atarak dönüyorum.

Büyük fırtına şiddetlenmeye ve etrafımızda gök gürlemeye başladığında ürperiyorum. Etrafa bakınıp sığınacak bir yer arıyorum ama hiçbir şey yok. Mal yolda bana bu sahili bu yüzden sevdiğini söyledi - çünkü çok izole, tek bir yapışkan sörf barı bile yok.

"FREYA!"

Mal uğuldayan rüzgârla birlikte adımı haykırıyor, fırtına kıyıya çarparken gökyüzü gürlüyor ve patlıyor. Elimi tutup beni peşinden sürükleyerek

Çıplak, ıslak ve korkmuş bir şekilde sahile geri dönerken rüzgarlar dönüyor.

Mal beni iki kaya oluşumunun arasındaki boşluğa çekiyor ve bizi en kötüsünden koruyor. Güçlü kolları beni sarıp vücudunu sıkıca bedenime bastırırken rüzgârdan mı yoksa benim çılgılığımın mı bilemiyorum. Yeryüzündeki cehennem etrafımızda gürlerken nefesi kesiliyor, göğsü inip kalkıyor.

"Tayfun!" diye kükrer.

Umutsuzca ona sarılıyorum, sanki rüzgâr beni koparıp fırtınanın içine çekecekmiş gibi. Ona bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ve aramızda bir şeyler değişiyor. Fırtına etrafımızda şiddetleniyor, ama tek odaklanabildiğim o - buz mavisi gözleri, ellerinin beni hiç bırakmayacakmış gibi kavraması.

Ve sonra, hiç düşünmeden onu öptüm.

Şiddetli ve çaresiz, söyleyemediğimiz her şeyi söyleyen bir öpücük. Rüzgar etrafımızda uğulduyor, yağmur tenimize yağıyor, doğanın öfkesi kulaklarımıza haykırıyor.

Hiçbiri önemli değil.

Şu anda sadece biz önemliyiz.

Dilim onunkiyle dans ediyor, onu hevesle öperken inlemelerim rüzgârda kayboluyor. Elleri vücudumun üzerinde kayıyor, enseme kavlıyor ve ıslak saçlarıma dolanıyor. Kıçımı kavlıyor, vücudu benimkine doğru yuvarlanıyor.

Onu çılgınca öperken titriyorum, inliyorum.

Çok sert.

İslağım ve bu yağmurdan değil.

Aramıza uzanıp küçük parmaklarımı onun kocaman aletinin etrafına doladıgımda Mal ağzımın içinde hırlıyor, dudaklarımı ısıyor ve kemiriyor. Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılırken gözleri benimkilere kayıyor, fırtınalı, buz mavisi bakışları bana kilitleniyor.

Biz deliliğin mükemmel bir karışımıyız.

Düşünmeden, Doğa Ana'nın bizi yeryüzünden silmeye çalıştığı lanet bir tayfunun içinde olduğumuz gerçeğini unutarak, bacağımı onun üzerine kaydırıyorum. Üstüne çıktığımda Mal inliyor, başını ortalamadan önce sikini kaygan amıma doğru okşuyor.

Fuucckk yesss...

Onun üzerine doğru kayıyorum, içime sert ve derin bir şekilde girerken şişman sikinin beni içine aldığını hissediyorum. Saçlarımı ve kıcıımı yumrukluyor, birlikte sallanmaya başladığımızda dudaklarını benimkilere cezalandırıcı, şiddetli bir öpücükle yapııştırıyor.

Fırtına etrafımızda gürlüyor ve kükrüyor. Rüzgâr bedenlerimizi parçalayıp pençelerken yağmur üzerimize yağıyor. Gökyüzünde şimşekler çakıyor, kalçalarım zıplayıp kıvrılırken ve Mal'ın sikine sürtünürken gök gürültüsü kemiklerimi titretiyor.

Ağzı boynuma düşüyor, o kadar sert ısıyor ki derimi parçaladığına yemin edebilirim. Elleri her yerimde, meme uçlarımı yuvarlıyor, piercinglerimi büküyor, kıcıımı kavıyor ve beni sersemleten bir vahşilikle içime doğru iterken beni ona sabitliyor.

Şimşek tekrar çakıyor ve rüzgâr bir ölüm perisi gibi uğuldamaya devam ediyor. Mal yüzümü tutuyor, benimle göz göze geliyor, dudaklarımız bir santim arayla ve ben zıplayıp dünya etrafımda bulanıklaşana kadar onun sikinin üzerinde gezinirken vücutlarımız defalarca birbirine çarpıyor.

Gökyüzü ikiye ayrılıyor. Gök gürültüsü ruhumda pathyor.

Kendimi bırakıp boşalırken çığlık atıyorum.

Mal'ın ağzı benimkine çarpıyor, amım onun etrafında kenetlenirken çığlıklarımı yutuyor. Orgazm içimi parçalıyor ve beni daha sıkı kavrayıp dudaklarıma doğru inlediğinde, dölünün içimin derinliklerine fışkırdığını hissederek nefes nefese kalıyorum.

Fırtına dinmiyor. Biz de durmayacağız.

Sadece devam ediyoruz.

Ve
gidiyorum.

Ve
gidiyorum.

Çünkü burada, dünyanın kıyısında, kıyametin ortasında,
onunla birlikte...

Ben özgürüm.

Ve şu anda, biz tanrıyız.

MAL

ATEŞ çatırdıyor ve patlıyor, ölmekte olan rüzgarda dans ediyor.

Ay, bulutların son kalıntılarını da yarararak, kıyının ötesinde çalkalanan karanlık okyanustan kıyı şeridini süsleyen dağınık kayalara kadar her şeyi gümüşe çeviriyor. Rüzgârlar dinmiş olsa bile hava hâlâ fırtınadan kalma bir elektrikle yüklü.

Fırtına geçtikten sonra cipi kumun üzerinden ve devasa ağaç dalının etrafından dolaştırarak kolayca çıkarabilirdim. Ama giysilerimiz -en azından rüzgâr dindikten sonra bulduklarımız- sırlıslıklamdı ve kim ıslak giysilerle iki saat araba sürmek ister ki?

Freya'dan birkaç adım ötede oturmuş, sahilden topladığım odun parçalarıyla yaktığım küçük kamp ateşine bakıyorum. Ateş hafifçe çıtırdıyor ve Freya kollarını dizlerine dolamış, çıplak vücudu bir top gibi kıvrılmış halde alevlere bakarken yüzüne sıcak bir parıltı yayıyor.

Aramızdaki sessizlik rahat, kelimelerden daha derin bir sessizlikle katmanlı. Ateşi dürtüyorum, közleri karıştırıyorum, kalbimin Freya'nın yumuşak ışığında nasıl görüldüğünden dolayı çarpmasından başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Alevler. Saçları hâlâ nemli, koyu renk teller yüzüne yapışmış ve solgun teni ateşe bu kadar yakın olduğu için kızarmış bir sıcaklığa bürünmüş. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Bana bakıyor, gözleri ateş ışığını yakalıyor ve bakışlarındaki yumuşaklık göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Onunla olan şeyleri bir kutuda tutmaya çalışıyordum - hayatımdaki her şey gibi nazikçe bölümlere ayırmıştım - ama ne zaman onun yanında olsam, bu kutuyu kapatmak gittikçe zorlaşıyor.

"Bu çılgıncaydı," diyor sessizce.

Onaylarcasına homurdanıyorum ve ateşe bir parça odun daha atıyorum. "İçeri gir dediğimde beni dinlemeliydin."

Hafifçe gülümsüyor, yüzünde bir muziplik titreşimi beliriyor. "Evet, şimdiye kadar asla dinlemediğimi biliyor olmalıydın."

"Hadi canım," diye homurdanıyorum, sırtarak.

Gerçek şu ki, başka türlü olmasını istemezdim. Onun meydan okuyuşunu, inatçılığını seviyorum. Ofiste onu bulduğum o ilk gece beni kendine çeken şey de içindeki bu ateşti.

Çoğu insan gibi benden korkmuyor. Bu da paradoksal olarak beni çok korkutuyor çünkü onu içimdeki karanlıktan nasıl koruyacağımı bilmiyorum.

Tek bildiğim onunla ilgili bir şeylerin, yıllardır etrafıma ördüğüm tüm kontrolden, tüm duvarlardan, tüm pisliklerden kurtulma isteği uyandırdığı.

Ateşe biraz daha yaklaşıyor, dizlerini göğsüne çekip çenesini tekrar dizlerinin üzerine koyuyor.

"Orada oldukça harikaydın, biliyorsun," diyorum sessizce.

Sırıttırıyor, gözlerini benimkilere dikeyiyor.

"Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Beni pompalamak için mi?"

Başımı salladım. "Sana daha önce hiç görmediğin ya da yapmadığın bir şey göstermek istedim."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve okyanusa doğru bakıyor. "Görev kesinlikle tamamlandı."

Yine sessizlik içinde oturuyoruz, ateş aramızda çıtırdıyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, beklenti içinde. Sessiz kalmam gerektiğini biliyorum, her zaman yaptığım gibi her şeyi içime atmalıyım.

Ama ben istemiyorum. Artık istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, kelimelerin boğazımı tırmaladığını ve sonunda kaçtığını hissediyorum. "Ailem öldükten sonra üç yıl boyunca dövüldüm, işkence gördüm ve tacize uğradım."

Kelimeler aramızdaki havada asılı duruyor, ağır ve boğucu. Onları daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim, bir anlam ifade edecek şekilde değil. Ama şimdi onları burada, Freya'ya söylemek farklı hissettiriyor. Hiçbir zaman tam olarak iyileşmemiş eski bir yarayı deşmek gibi.

Freya hiçbir şey söylemiyor. Ama başımı çevirdiğimde, gözlerinde hüznle bana baktığını görüyorum. Sanki beni rahatlatmak istiyor ama aynı zamanda istediğimin bu olmadığını bilecek kadar da beni iyi tanıyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama bakışlarında yargılama ya da acıma yok. Sadece üzüntü.

Parmakları birbirine dolanırken dudakları titriyor, boğazı düğümleniyor.

"Sonra..."

Freya uzaklara bakarken yüzü biraz çöküyor.

Freya'nın ailesi öldürüldükten sonra benimki

söylenmeden kaldı. Ama şimdi ona baktığımda bunu göremiyorum. Bu onun

Babası ve onun şiddeti ve nefreti.

O değil.

"Büyükbabam Kasper beni yanına aldı. Şeytan gibi bir adamdı."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, korkunç anılar geri gelmeye başladığında ateşe bakıyorum.

"Kasper acımasızdı, bir Nazi'ydi. Yani gerçek bir Nazi. Almanlar Norveç'e girdiğinde genç bir delikanlıydı ve onların zehrini seve seve yutmuştu. Altmış yıl sonra hâlâ Dördüncü Reich'ın ayaklanmasını bekliyordu. O bir piçti ve bizi kendi çarpık dünya görüşüne uygun bir şekle sokmaya kafayı takmıştı."

Hiçbir şey söylemiyor ama beni izlediğini hissedebiliyorum, gözleri yüzümün yan tarafını deliyor.

"Biz mi?" diyor sonunda usulca, sesi titreyerek.

"Orada benimle birlikte iki çocuk daha vardı - onun yanına aldığı iki yetim çocuk daha," diyorum sessizce. "Jonas ve Filip. Hepimiz çocuktuk ama Kasper bizi başka bir şeye dönüştürmek istedi. Karanlık bir şeye."

Derin bir nefes alıyorum, o günlerin ağırlığı üzerime çöküyor.

"Üçümüz de olayı farklı algıladık. Ben sadece hayatta kalmaya çalıştım. Ama Jonas... O da tıpkı Kasper gibi gerçek bir mümin oldu. En sevilen oydu çünkü büyükbabam kadar sapkın ve nefret doluydu. Belki de öyle görünmekte en iyisiydi, bu yüzden kurtuldu. Ama bundan şüpheliyim. Bence Kasper'la aynı nefrete sahipti."

Bir parça odun alıp alevleri besliyorum.

"Filip... O çok iyiydi. Çok masumdu. Bununla başa çıkamazdı ve büyükbabam da bunu biliyordu. Filip'in bu kadar kolay kırılmasından hoşlanıyordu ve ona en sert şekilde davranmaktan zevk alıyordu. Dayak, psikolojik manipölasyon, işkence..."

Başka tarafa bakıyorum.

"Ona dokunmak."

Freya'nın boğazından boğuk bir hıçkırık kopuyor. Ben sadece çatırdayan alevlere bakıyor, kanımın kalın bir yağ gibi yavaşladığını hissediyorum.

"Bir gün Kasper işleri çok ileri götürdü. Filip, büyükbabama kahve götürürken mutfakta yere kahve dökmek gibi iğrenç bir suç işlemişti. Bunun üzerine büyükbabam onu ahıra sürükledi, ayakları yerden kesilmiş bir halde bileklerinden çıplak olarak kırıslara astı ve kırbaçla dövdü."

Anı beni pençeleyip parçaladıkça çenem sıkılıyor.

"Kanlı derinin yırtık deri üzerindeki ıslak sesini hâlâ duyabiliyorum."

Freya hıçkırarak ağlıyor, dehşet içinde bana bakarken ellerine sarılıyor.

"Onu öldürdü," diyorum sessizce. "Gitmeye devam etti, Jonas'la beni izlemeye zorladı, ta ki..." Başka tarafa bakıyorum. "Bitmişti."

Freya'nın nefesi kesiliyor ve gözleri hafifçe açılıyor ama yine de sözünü kesmiyor.

"Ondan sonra kendimi kaybettim," diyorum, sesim daha sert, yumruklarım artık iki yanımda sıkılı. "Filip sahip olduğum tek arkadaşımdı ve o canavarın onu bir hiç uğruna, sırf yapabildiği için öldürdüğünü gördüğümde yıkıldım. Bir saman çatalı kaptım ve o orospu çocuğunu dört kez ezdim."

Konuşmamı bitirdikten sonra uzun bir sessizlik oluyor, tek ses ateşin çıtırtısı ve dalgaların uzaktan gelen sesi. Freya'ya bakıyorum, şimdi bana daha farklı bakmasını bekliyorum. Ama yüz ifadesi daha da yumuşak, daha anlayışlı.

"Mal..."

Boğuk bir hıkırıkla bana sarılıyor, kollarını boynuma doluyor ve boynumda ağlarken beni ölümüne sıkıyor.

"ok özür dilerim..." diye fısıldıyor kısık sesle, nefesi kocaman hıçkırıklarla geliyor.

Bir süre öylece oturuyoruz, ateş tırdarken ve dalgalar çarparken birbirimize sarılıyoruz. Parmaklarının tenimde oynadığını ve boğazının omzuma değdiğini hissediyorum.

Söyleyeceklerini biliyorum. Nasıl bir şey söyleyeceğini bulmaya alışıyor.

"Her neyse," diyorum sessizce, "duymak istiyorum." Donup kalıyor.

"Anlat bana Freya," diye mırıldanıyorum, dönüp çenesini kaldırıyorum ve gözlerini gözlerime getiriyorum. Gözlerindeki hüznü ve korkuyu görebiliyorum. Endişeli. "Benden saklanmak zorunda değilsin," diyorum sessizce ama ısrarla, onu yakından izleyerek. "şimdi olmaz."

Bana bakıyor, daha önce hiç görmediğim bir şekilde kaybolmuş ve savunmasız görünüyor. Uzun bir süre öylece bana bakıyor, sanki onu zorlayan her neyse bana güvenip güvenmemesi gerektiğine karar vermeye alışıyor.

"Bende Huntington hastalığı var," diyor sonunda, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Bu genetik. Babamda ve erkek kardeşimde vardı, bende de var. Bu da genç öleceğim anlamına geliyor."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi iniyor, ağırlığı ve kesinliğiyle beni sersemletiyor. Ona bakıyorum, boğazım düğümleniyor, bana söylediklerini anlamaya çalışırken damarlarımda anlamadığım bir öfke kükrüyor.

"Beynimdeki nöronlar... Bir noktada parçalanmaya ve ölmeye başlayacaklar. Bazı insanlar ellili yaşlarına kadar yaşar ama benimki, babamınki gibi, bundan çok daha hızlı ilerleyecek. Muhtemelen ilk olarak birkaç yıl içinde beni vuracak. Sonra da beni öldürecek."

Boğazım düğümleniyor. Nabzım damarlarımda kum gibi dolaşüyor, tek bildiğim bunun adaletsizliği olana kadar yavaşlıyor.

İçimde bir şeyler kırılıyor. Kollarım onu daha sıkı sarıyor, sanki onu kaçınılmaz olandan koruyabilirmişim gibi göğsüme yaslıyorum. Titriyor, nefesi kısa, düzensiz soluklarla geliyor ve gözyaşlarının gömleğime işlediğini hissedebiliyorum.

"Öleceğimi bilmeni istemedim," diye ağzından kaçırıyor, sesi göğsüme çarpıyor. "Bana farklı bakmanı istemedim. Benim için üzülmeni ya da bana acımanı istemedim."

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra başımı sallıyorum, başparmağım yanağında hafifçe geziniyor. "Hepimiz öleceğiz," diyorum sessizce. Gözlerim ve parmaklarım, başparmağım kaburgalarındaki dövmenin üzerinde gezininceye kadar onun yanında geziniyor.

"Bu yüzden bunu yaptırdın, değil mi?" Başparmağımı dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. "Ölmen gerektiğini unutma."

Başını sallıyor, dudakları titriyor.

"Bu sözün başka bir yarısı olduğunu bana kendin söyledin," diyorum sertçe, sesim sakın ama kararlı. "Memento Vivere. Yaşamayı unutma."

Başını kaldırıp bana bakıyor, nefesi boğazında düğümleniyor.

"Yaşa Freya," diye tıslıyorum karanlık bir sesle, yüzünü ellerimin arasında sıkıca tutuyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Şu lanet olası an için yaşıyoruz. Bugün için. Yarın için değil. Dün için değil. Sadece... şimdi."

Kolları beni sarıyor, dudaklarımız birbirine çarparken beni kendine çekiyor, yanımızdaki ateş çıtırdıyor.

Hayatım boyunca savaştım. Ölümle ya da kaçınılmaz olanla savaşamayacağımı biliyorum.

Ama bu beni denemekten alıkoymayacak.

Kyoto'ya dönüş yolculuğu uzun sürüyor ama umurumda değil. Pencereleler kapalı ve Mal kıvrımlı dağ yollarında beni hem rahatlatan hem de heyecanlandıran bir kolaylıkla ilerlerken fırtına sonrası gece havası saçlarımın arasında dalgalanıyor.

Fırtına sona erdi ama sonrasında göğsümde sessiz bir sızı kaldı. Mal ve ben o ateşin başında iki saat daha oturduk, sadece konuştuk ve tüm sırlarımızı birbirimize döktük, itiraflarımızın sıcaklığı etrafıma özenle ördüğüm duvarların son kalıntılarını da yakıp yok etti.

Mal'ın elinin uzanıp benimkini tuttuğunu hissettiğimde karanlık sessizlikte sırtıyorum. Tek kelime etmiyor ve ben sadece kendimi bu duyguya bırakıyorum, dokunuşunun beni topraklamasını ve diğer her şeyin kaybolmasını seviyorum.

Ama aynı zamanda fırtınadan önce suda sörf yaptığımızdan beri hissettiğim huzursuz bir enerji de var. Yüzeyin hemen altında zonklayan bir şey beni hareket etmeye, bir şeyler yapmaya zorluyor.

"Geri dönmeye hazır değilim," diye fısıldadım.

Mal'ın kaşları bana bakarken kalkıyor. "Yapmak zorunda değiliz."

Yüzümü ona dönüyorum, gözlerim onunkileri arıyor. "Pervasızca bir şey yapmak istiyorum," diyorum, sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor. "Vahşi bir şey. Yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım var."

"Bir yer biliyorum."

MORI EVİ'NİN ÖNÜNDEN GEÇİYORUZ ve bunun yerine şehrin içine, Higashiyama bölgesine doğru ilerliyoruz. Etrafımızdaki binalar yaşlanıyor, geleneksel ahşap cepheleri dar sokakların üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Kyoto'nun arka sokaklarının labirentinde dolanıyoruz, şehrin sesleri sessizleşiyor, sanki zamanda geriye gitmişiz gibi.

Sonunda Mal, geleneksel kirizuma çatısı, küçük bir çeşmesi ve yan kapıya çıkan birkaç basamağın yanında bir bahçesi olan küçük, mütevazı bir binanın önünde durur.

Kapının üzerinde asılı duran kırmızı bir fener esintiyile hafifçe sallanıyor ve şehrin bu saklı köşesindeki tek yaşam belirtisi.

Nerede olduğumuz ya da ne yapmak üzere olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Mal yolda birini aradı ama tüm konuşma Japoncaydı ve bana hiçbir şey söylemedi.

"Burası neresi?" Merakla sordum.

Mal cipten iniyor, yanıma doğru yürürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bana kapıyı açıp elini uzatıyor ve elini tuttuğumda içimi bir heyecan kaplıyor.

"Dövme salonu," diyor basitçe. "Kyoto'nun en eskilerinden biri. Şu anda burayı işleten adam on ikinci nesil dövme sanatçısı."

Eski binaya bakarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. İçimde gergin bir enerji zonkluyor. Ama sırtıyorum ve bırakıyorum.

Güzel. Bu aceleyi istiyorum. O enerjinin damarlarımda akmasını istiyorum.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarıp kapıyı usulca çalarken Mal'ın elinin sıcaklığı içimi ısıtıyor. Bir saniye sonra kapı açılıyor ve Mal'den çok da yaşlı olmayan, uzun saçlarını tepesinde topuz yapmış, boynunu ve kollarını kaplayan sayısız muhteşem, geleneksel irezumi dövmesi olan bir adam ortaya çıkıyor.

"Mal," diye sırtarak kapıyı daha da açtı.

"Hanzō," diyor Mal ışınlanarak. "Bu kadar geç bir saatte bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Adam başını eğiyor. "Elbette dostum," diye mırıldanıyor güzel aksanlı bir sesle. Elimi tutarken bana gülümsemek için dönüyor. "Ve sen?"

"Freya."

"Benim."

Mal ve ben ikimiz de aynı anda cevap veriyoruz, ancak konuşmamız biraz farklı. Ben nazik bir gülümsemeyle adımı söylüyorum. Mal sesinde karanlık bir tonla onun olduğumu söylüyor.

Hanzō kıkırdıyor, elimi bırakıyor ve ellerini kaldırarak geri çekiliyor.

"Şey," diye kıkırdıyor. "Bu, birbirinizi nereden tanıdığınıza dair bir sonraki sorumu gereksiz kılıyor." Dönüyor ve başını sallıyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ aynı Mal."

Homurdanıyorum. "Buraya tam olarak kaç kız getirdi?"

Hanzō dönüp bizi dükkâna sokarken gülüyor. "Bu huysuz orospu çocuğu mu?" Yüzünü buruşturuyor. "Bir kadınla nasıl konuşulacağını bilmesine bile şaşırdım."

Sırıtıyorum, Mal iç çekerken yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Ama onu paylaşma eğiliminde olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum."

Hanzō'yu loş dükkânın içinde takip ederek tütsülerle dolu, duvarları geleneksel sanat eserleriyle kaplı, uzakta bir Buda heykeli bulunan küçük bir odaya ulaşıyoruz. Burası da karanlık, ama bir dövme sandalyesi ve aletlerle dolu bir masanın üzerinde odaklanmış bir ışık aşağıya doğru sarkıyor. Dövme tabancasını tanıyorum ama masanın üzerinde duran küçük çubuk demetlerini tanımıyorum.

"Tebori tekniği," diye homurdanıyor Hanzō, demetlere başını sallayarak. "Eski yöntem, sopa ve dürtme gibi."

Gözlerim biraz açıldı. Kelimenin tam anlamıyla elle dövme yaptırmak, birinin derinize defalarca küçük iğneler batırması bana bile çok sert geliyor.

Hanzō kıkırdar. "Sanırım bu gece modern yöntemlere sadık kalacağız."

Mal oturmamı işaret ediyor ve ben de oturuyorum, Hanzō aletlerini hazırlarken kalbim göğsümde çarpıyor. Sertçe yutkunuyorum, yapmak üzere olduğumuz şeyin ağırlığı üzerime çöküyor.

"Mal bana zaten başka mürekkepleriniz olduğunu söyledi."

Başımı sallayıp tişörtümü kaburgalarımın üzerinden yukarı kaldırıyorum. Mal'dan kısık bir hırıltı yükseliyor, Hanzō'ya bu küçük ten parçasını göstermemden, adama sakso çekmemi izlerken olduğu kadar memnun görünüyor.

"Gerçekten mi?" Ona gözlerimi devirerek kıs kıs gülüyorum.

Homurdanıyor, çenesinde bir gerginlikle bana bakıyor. Ama birkaç saniye sonra bırakıyor.

"Ne almayı düşünüyorsun?" Mal sessiz bir sesle soruyor.

Odanın etrafına bakarken dudağımı çiğniyorum, duvarlardaki çarpıcı sanat eserlerine göz atıyorum: geleneksel hannya maskeleri, oniler, kitsune tilkileri, yazılar, ejderhalar, kılıçlar ve balıklar.

"Burada olduğum için Japonca bir şeyler almalıymışım gibi hissediyorum. Ama..." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bu da gerçek değilmiş gibi geliyor. Ya da kendine mal etme gibi."

Hanzō gülümseyerek başını sallıyor. "Kültürler ve gelenekler bize aittir. Hepimizin farklı gelenekleri var. Bunlar," diyor, kollarını ve üzerlerindeki muhteşem, girdaplı irezumi tarzı mürekkebi göstererek, "benimkiler. Bu senin," diye devam ediyor ve kaburgalarımındaki Memento Mori'yi işaret ediyor. "Geleneklerimi onurlandırmana bir itirazım olup olmadığını soruyorsan, yok. Aslında, hoş karşılıyorum."

Başımı salladım, düşündüm.

"Peki ya ikisi de. Senin geleneklerin ve benimkiler." Hanzō gülümser. "Bunu sevdim."

Hanzō'ya dönmeden önce Mal'a bakıyorum. "Peki ya Memento Mori'nin altındaki Memento Vivere." Hanzō

başını sallar.

"Ve sonra..." Ona dönüp bakmadan önce dudağımı çiğniyorum. "Sen ne seçerdin? Japonlar için."

Hanzō kaşlarını çatıyor. Tam bir dakika boyunca sanat duvarını tarıyor, bana dönmeden önce parmağını çenesine vuruyor. Koyu renk gözleri sanki geçmişimi okuyormuş gibi benimkileri arıyor.

"Cesursun," diyor sessizce. "Ve çok şeyin üstesinden geldin."

Bir omzumu kaldırırken ağzım mahcup bir gülümsemeye dönüşüyor. "Oh, bilmiyorum-"

"Öyle," diye homurdanıyor Mal.

Ona bakıyorum ve sırtıyorum.

"Bir koi balığı o zaman," diye başını sallıyor Hanzō. "Azmi temsil ediyor."

"Mükemmel," diyorum sessizce. "Nerede?"

Hanzō gülümser. "Ahh, işte önemli soru bu. Geleneksel olarak," diyor yavaşça, "akıntıya karşı yüzen balık, kolun yukarısı, kişisel bir yolculuğu temsil eder; büyüme ve esneklik. Sırtta ise kararlılık ve kişisel öz güç duygusu anlamına gelir."

Hiç düşünmeden cevap veriyorum. "İkisini de yapacak vaktin var mı?"

Hanzō Mal'a bakarak başını sallar. "Alt katta penceresiz bir odam var. Burası bir otel değil ama güneş doğduktan sonra bütün gün orada kalabilirsiniz."

Oh. Görünüşe göre, Japonca telefon görüşmesinin bir kısmı Mal'ın Hanzō'ya durumumu anlatmasını içeriyordu.

Mal başını sallar.

"Teşekkür ederim Hanzō," diyorum sessizce.

Bana dönüyor ve gülümsüyor. "Tabii ki. Bu durumda, bolca vaktimiz var." Tekrar Mal'a bakıyor. "Peki ya sen? Bu gece üzerinde boş bir yer bulabilecek miyiz?"

Mal başını sallıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Evet." "Ne alacağına karar verdin mi?"

"The Aynı." Mal diyor ki Sessizce, bakıyor doğru at Ben. "Memento Mori, Memento Vivere ve iki koi balığı."

Hanzō genişçe sırtıyor. "Aradığına çok sevindim. Bu eğlenceli olacak. Hadi başlayalım." Aletlerini ve mürekkebi hazırlamaya başlar. Sonra eldivenlerini giyerken Mal'a bakarak kıkırdıyor. "Kişisel güvenliğim konusunda endişelenmeme gerek var mı? Ona dövme yapmanın ona dokunmam gerektiği anlamına geldiğini biliyorsun."

Mal çenesi çalışırken ve yüzü ekşirken ham lağım yutuyormuş gibi görünüyor. Gülüyorum ve kalçasını tokatlıyorum. Sonunda biraz gevşiyor, vücudu gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

"Peki," diye homurdanıyor. "Ama sadece sana güvendiğim için." Hanzō kıkırdar. "Dediğim gibi. Paylaşmaya pek meyilli değil."

Mal yanımda durmak için hareket ediyor, Hanzō kaburgalarımındaki yazıya başlarken varlığı sabit ve topraklayıcı. İğne hafifçe vızıldıyor ve derime kalıcı olarak bastırılan mürekkebin tanıdık sızısı hem acı hem de adrenalini patlaması getiriyor. Kelimelerin şekillenmesini izliyorum, vücuduma kazınmış sürekli bir hatırlatma.

Memento Vivere.

Yaşamayı hatırla.

Hanzō sözlerini bitirdiğinde, tenime bakıyorum, iki cümlemin mükemmel bir şekilde dengede durduğu yere: ölümü ve aynı zamanda yaşamı hatırlatıyor.

Kalan zamanımı boşa harcamayacağıma dair kendime söz

verdim.

Hanzō yeni mürekkebi sarıp bantladıktan sonra gömleğimi çıkarıp hastane kıyafetimi giymek için yan odaya geçiyorum.

Hanzō'nun bana verdiği elbise. Kolumdaki çalışma için kolsuz ve ona geçtiğimizde giymek için arkası açılıyor.

Hanzō kalemle koi çiziyor, trisepslerimden omzuma doğru ilerliyor ve sonra dövme tabancasını tekrar hazırlamaya başlıyor.

"Bekle."

Ağzımı açtığımda duruyor ve gözlerini benimkilere dikeyor.

"Ya..." Kararlılığım sertleşmeden önce bir an dudağımı çiğniyorum. "Koi'yi eski yöntemle yapabilir miyiz? Tebori tekniği?"

Hanzō duraksıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki beni tekrar okuyormuş gibi içime bakıyor.

"Ben de yaptırdım," diyor Mal sessizce. "Oldukça çiğ, Freya." Dönüp ona bakıyorum. "Sence bununla başa çıkabilir miyim?"

Tereddüt bile etmedi.

"Yapabileceğini biliyorum."

Küçük bir gülümsemeyle Hanzō'ya dönüp başımı sallıyorum. Çenesini eğiyor ve dövme tabancasını yere bırakıyor. Bana nomi denildiğini söylediği keskin çubuk demetlerini hazırlamasını izliyorum.

Hanzō, "Dövme tabancaları ilk başta acıtıyor," diyor. "Ama iş ilerledikçe sonunda sizi uyuşturduklarını görüyorum."

Ben de tam olarak bu olayı yaşadım. Başlangıçta kaburgalarım ağrıyordu. Ancak yeni memento vivere dövmesinin ilk birkaç harfinden sonra, bölge uyuşmuş gibi görünüyordu.

Hanzō'nun yüzü ciddileşir. "Nomi seni uyuşturmayacak," diyor sessizce. "Mal haklı. Bu acı verici olacak."

"Benim için fark etmez."

Aynı şekilde, Hanzō eğilirken Mal'ın parmaklarının benimkilere dolanması ve sıkması hissini memnuniyetle karşılıyorum.

"Hadi başlayalım."

Adam haklı. Çok acıtıyor. Kolumdaki koi şekillenmeye başlarken nomi'nin her bir küçük iğnesinin derimi parçaladığını hissediyorum.

Ama asla hissizleşmese de, bir bakıma acı bir tür arındırıcı, arabolucu bir şey haline geliyor. Onu engellemeye çalışmıyorum, çünkü bu imkansız olurdu. Bunun yerine derin nefes alıyorum ve onu içime çekiyorum. Tutuşacak bir şey kalmayana kadar içimde yanmasına izin veriyorum. Ve işte orada garip bir huzur buluyorum.

İlk koiden sonra ara veriyorum çünkü kolum titriyor. Hanzō, ben biraz su almak için sandalyeden kaymadan önce o parçayı temizliyor ve sarıyor.

Hanzō Mal'a, "O dinlenirken ben de seninle ilgilenmeye başlayacağım," diyor.

Mal sözsüzce başını sallar. Hiç tereddüt etmeden tişörtünü çıkarıyor ve göğsünü ve kollarını kaplayan dövmeleri ortaya çıkarıyor. Vücudu mürekkepten bir tuval, her işaret bir hikaye, hayatının bir parçası.

Bu gece, yeni bir hikaye

ekleyecek. Birlikte yazdığımız

bir hikaye.

Mal yerine otururken sessizce izliyorum, şimdi benimkinde bulunan aynı hatırlatıcılarla derisini işaretletmeye hazır. O ve Hanzō, derisindeki sınırlı açık alanları gözden geçiriyor ve memento mori ve memento vivere için her bir trisepsin arkasında boş bir noktaya karar veriyorlar. Hanzō dövme denizinde akıntıya karşı yüzen karmaşık bir koi çiziyor

zaten Mal'ın ön kolunun çoğunu işgal ediyor ve ikincisi için sırtında yer bulmayı başarıyor.

Benim gibi, önce Latin harflerini yapıyorlar. Sonra Hanzō, Mal'ın ön kolundaki tebori tarzı koi'ye geçiyor. Ondan sonra, ben hala benimkinden biraz titriyorum. Hanzō, ben onun elini tutarken Mal'ın sırtındaki koi'yi yapıyor - sanırım ondan çok benim için.

Hanzō temizliğini bitirip yeni sırt parçasını sardıktan sonra endişeyle bana bakan Mal sessizce, "Başka zaman bitirebiliriz," diye homurdanıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Bu gece. Bunu kaldırabilirim."

Hanzō bana bakıyor, sonra ciddiyetle başını sallıyor. "Bence o da yapabilir."

Ben de sandalyeye yüzüstü uzandım, Mal'ın ellerini iki elimle tutarken Hanzō sırtıma vurmaya başladı.

Hanzō'nun dükkânı hâlâ karanlık, ama duvardaki saat bana işimiz bittiğinde gün doğumunu çoktan geçmiş olacağını söylüyor. Sandalyeden kalkarken titriyorum ve başım biraz dönüyor. Ama içimde her nefes alışımında ve her adımımında zonklayan ve nabız gibi atan canlı bir enerji var.

Hanzō'ya bolca teşekkür ediyorum ve o da bana bundan büyük zevk duyduğunu söylüyor. Sonra bizi dinlenmemiz için alt kattaki penceresiz odaya götürüyor. Haklı, burası bir otel süiti değil. Ama malzeme raflarının arasında küçük bir karyola var.

Bu kadarı yeter de artar bile.

Yalnız kaldığımızda Mal ve ben duvardaki aynanın önünde durup tenimizdeki yeni yazı çizgilerine bakıyoruz. Aramızda anlam yüklü bir durgunluk anı var.

"Artık hiçbir mazeret yok," diyor, sesi alçak ve sert. "İkimiz de yaşamayı hatırlıyoruz."

Elimi uzatıp parmaklarımı kolundaki taze mürekkebin birkaç santim ötesinde gezdiriyorum. Elim yakalıyor ve beni kendine doğru çekerek karşısında durup buz mavisi gözlerine bakmamı sağlıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum sessizce. "Bunun için. Her şey için."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni kendine çekiyor ve oraya ait olduğumu hissettiriyor. Ve uzun zamandır ilk defa gelecekte korkmuyorum. Pusuda beni bekleyen şeyden korkmuyorum.

Çünkü şimdilik, şu anda, yaşıyorum.

FREYA

Kanepeye uzandım, vücudum hâlâ uyuşuktu. Okyanustan kalan soğuk, Mal'ın dokunuşunun anısı ile cildim çiğ gibi hissediyor...

Ve tabii ki yeni dövmelerim.

Düşüncelerim geçen geceki dalgalar kadar şiddetli bir şekilde dönüyor, nabzım biz bir araya gelirken etrafımızda kopan gök gürültüsü gibi atıyor.

Yani...kahretsın.

Belki tekrar deneyecek kadar çılgınca bir şey değil, ama bir dahaki sefere "en çılgın hikaye" gündeme geldiğinde "tayfunda sikişmek"i geçebilecek başka biri var mı görelim.

Telefonum çaldığında fantezilerim buharlaşıyor.

Cain.

Sohbetimizi açıyorum ve az önce gönderdiği son mesaja bakıp sırtıyorum. Gecenin üçünde bozuk kodu düzeltmeye çalışmakla ilgili bir meme - beni her zaman güldüren türden bir şey.

BEN

Lanet olası
GÜVENİLİR

CAIN

LOL. Anlayacağını biliyordum.

CAIN

Sen nasılsın? Boğazına kadar işe battın mı? Sohbet etmeyeli uzun zaman olmuş gibi.

Cevap yazarken gülümsüyorum.

BEN

Lol. Aslında, iş değil...

Tereddüt ediyorum. Bir yanım ona her şeyi anlatmak istiyor - fırtınayı, vahşi geceyi, Mal'in beni nasıl hem yenilmez hem de düşmenin eşiğinde hissettirdiğini en şaşırtıcı şekilde.

Ama bu benim tarzım değil ve ayrıca böyle bir şeyi nasıl açıklayabilirsiniz ki? Çok çığ, çok... özel.

CAIN

Kulağa hoş geliyor.

BEN

Lol. Harika bir gece geçirdim diyelim. Sonunda süper eğlenceli olan pervasızca bir şey yaptım.

CAIN

Ooo, şifreli! Bayıldım! Nasıl pervasız?

Sözlerinin ardındaki meraka gülümsüyorum ama cevabımı belirsiz tutmaya karar veriyorum. Yani, Annika'ya kişisel şeyler anlatmak başka bir şey. O bir kız kardeş gibi. Cain, her ne kadar ondan hoşlanmaya başlamış olsam da, öyle değil.

BEN

Su, rüzgar ve ciddi bir adrenalin patlaması içeriyordu.

Bir duraklama oluyor. Cain'in dizüstü bilgisayarının başında oturduğunu, belirsiz bir proje üzerinde çalıştığını ya da sadece eğlence için bir sistemi hacklediğini hayal ediyorum. Bir an sonra, cevabı beliriyor.

CAIN

Kaos dalgasına binmek, ha? Bu enerjiye saygı duymak lazım.

Bunu bir dalga emojiisi takip eder.

BEN

Şu anda bunun ne kadar doğru olduğunu bilemezsiniz.

CAIN

Bekle, cidden mi? Gerçekten sörf yapmaya mı gittin?

BEN

Kızım, boğulacağımı sandım. Ama çok eğlenceliydi.

CAIN

Çok güzel! Hep denemek istemişimdir. Ama çok korkuyordum, lol!

BEN

O bendim! Ama ikna oldum. Sanırım bugünlerde pervasızca yaşıyorum.

CAIN

Lanet olsun, kızım. Pervasızlık iyidir, ama unutma, gerçek dünyada cankurtaran yok. Aşırıya kaçma!

Başımı sallıyorum, dün gece tam olarak ne olduğunu tarif etmeye bu kadar yaklaşmış olması beni eğlendiriyor. Haksız da sayılmaz; fırtınada kesinlikle cankurtaran yoktu, sadece ben, Mal ve çılgın okyanus vardı. Şakayla karışık da olsa endişesini takdir ediyorum.

BEN

Boğulmamaya çalışacağım. Söz veriyorum.

CAIN

Güzel. Yeni kod kırıcı dostumu serseri bir dalga yüzünden kaybetmek istemem.

Karanlık dalgaları, uğuldayan rüzgârı ve dünyanın hem canlı hem de tehlikeli hissettirdiğini düşünerek usulca gülüyorum.

Son cevabımı yazmadan önce parmaklarımı bir süre ekranın üzerinde geziniyor.

BEN

İnan bana, dalgalar buna değirdi.

CAIN

Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi tsunamiye falan yakalanmadan kıyıya dön.

Telefonumu yere bırakıp kanepeye yaslanıyorum, düşüncelerim sürükleniyor. Kalbim hâlâ dün gecenin enerjisiyle, olan biten her şeyin yoğunluğuyla çarpıyor. Ama Cain'le yaptığım bu konuşma iyi bir dikkat dağıtıcı oldu, beni bir süreliğine de olsa normale döndürdü.

Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyor olabilirim. Ama şu anda dalgalara biniyorum ve durmaya hazır değilim.

SABAH IŞIĞI karartma perdelerinin kenarlarından süzülerek Freya'nın uyuyan bedenini yumuşak, altın bir parıltıyla yıkıyor.

Geçen hafta pencere camını, genellikle kimya laboratuvarları ve sanat müzelerinde kullanılan özel UV engelleyici camla değiştirttim. Eğer burada kalacaksa -ki kalacak- o zaman güvende olmasını ve korunmasını istiyorum.

Yanımda kıvrılmış yatıyor, nefes alış veriş i sabit ve yavaş, battaniye sadece çıplak omzunu örtüyor. Göğsünün nazikçe inip kalkışını izliyor, adını koyamadığım bir şeyin beni sürekli çektiğini hissediyorum.

Parmaklarım düşünmeden hareket ediyor, elmacık kemiğinin üzerinde geziniyor. Dokunuşumla hafifçe kayıyor, uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ama uyanmıyor. Yüzünde uyanırken göremediğim bir huzur var - kaotik dünyamızda var olmayan kırılgan bir sessizlik - ve içten içe onu korumanın benim görevim olduğunu biliyorum.

Bunun muhtemelen ne olduğunu söylemeyeceğim. Diyemem. Kırık bir yanım bu kelimeyi söylememe ya da bu duyguyu kabullenmeme izin vermiyor. Ama

Onunla derin bir ilişkim var, daha önce kimseyle olmadığım kadar derin.

Bu beni korkutmalı. Ve sanırım biraz korkutuyor. Ama geri çekilemem. Şimdi olmaz. Onunla geçirdiğim her dakika bana bir can simidi gibi gelirken olmaz.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek elimin tersiyle çenesinin kıvrımını izliyorum. Onu tüm bunlardan koruyamamaktan nefret ediyorum. Ne geçmişten ne de bilinmeyen gelecekten.

Ama deneyeceğim. Onun için deneyeceğim.

Telefonum komodinin üzerinde titreyerek odanın sessizliğini bozuyor. Elimi Freya'nın yüzünden çekip ekrana bakıyorum.

Oren.

Yataktan dikkatlice kayıyorum, telefonu alıyorum ve kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum. Alt kattaki verandaya çıkıp cevap veriyorum.

"Bir şey buldun mu?"

Oren'in sesi alçak. "Evet. Oturmak isteyebilirsin."

Nefes veriyor, belki de gömülü kalması gereken bir şeyi ortaya çıkardığını söyleyen türden bir nefes.

"William Lindqvist ve Kir Nikolayev, Nikolayev Bratva'nın uluslararası alanda ilk genişleme dönemlerinde kısa bir süre birlikte çalıştılar. Ailenizin başına gelenlerden çok önce. Hiçbir resmi kayıta yok ama yeraltı kanalları konuşuyor."

Olduğum yerde kalıyorum, zar zor nefes alıyorum. "Devam et."

"Kir ve William arasındaki ittifak hızlı bir şekilde sona erdi. Araya kişisel bir şey girdi. Bu konuda hiçbir şey bulamıyorum. Bu da garip. Ama... Onlar sadece

Bağları kopar, Mal. Lindqvist, Kir'i vurdu. Büyük bir tane. Otuz milyon."

Sikeyim.

Telefonu sıkıca kavıyorum. "Ciddi misin?"

"Evet. Sadece iş değildi, Mal. Bir devlet başkanından falan bahsetmediğimiz sürece hiç kimse sadece iş için bu miktara yakın bir sözleşme yapmaz. Bu kişisel bir şeydi. William Kir'in ölmesini istiyordu ve bunu çok istiyordu."

Ayağa kalktım, volta atıyorum. "Peki ne oldu?"

"Belli ki hiç başaramamış," diyor Oren alçak sesle gülerek. "Kir hâlâ hayatta, William ise değil. Ama izler bulanıklaşıyor. Suikast düzenlendikten sonra aralarındaki husumet büyüdü ama ailenizin katliamından sonra sessizliğe gömüldü. Sanki birileri her şeyin hafızalardan silinmesini istemiş gibi."

İçimde bir düğüm sıkılaşıyor. "Ne demek sessiz?"

"Artık gevezelik yok. Kir'in hayatına kastedilmedi. Sanki Lindqvist bu fikirden vazgeçmiş gibiydi."

"Neden?"

Oren devam etmeden önce tereddüt ederken uzun bir duraksama olur. "Tüm cevaplara sahip değilim, Mal. Ve bunu nadiren söylerim. Ama Kir ve Lindqvist arasında her ne olduysa, normal kanallarımın çoğundan daha derine gömüldü. Ve her ne olduysa, pek de hoş olmamıştır."

Zihnim olasılıklar arasında koşturuyor. "Başka bir şey var mı? Kir'i ailemin başına gelenlere bağlayan bir şey?"

Oradaydı.

Kan gölünü seyretmek. Çocukluğumun küle dönüşmesini izlemek.

"Henüz değil. Hâlâ kazıyorum. Bir şey bulduğumda ilk öğrenen sen olacaksın. Dikkatli ol, Mal."

Hat kesiliyor ve ben uzun bir süre boşluğa bakıyorum.

William Lindqvist Kir'in ölmesini istedi. Bu her şeyi değiştirmez. Ama bir şeyi. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Lindqvist ailemi vahşice öldürttü ve evlerini yok etti. On yıllar boyunca Kir'in olaydan sonraki varlığının onun da bu işin bir parçası olduğunu ya da her şeyi denetlediğini gösterdiğini düşündüm.

Ama şimdi...

Lindqvist neden Kir'in ölmesini istesin ve o korkunç günden sonra neden artık umursamasın ki?

Sorular yakıyor, ağırlıkları göğsüme çöküyor. Dönüyorum ve yatağıma gitmek için içeri giriyorum. Neredeyse Freya kadar gececi olmuştum.

Tam büyük odaya adımımı atarken, üst kattaki yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Freya dışarı çıkıyor, odanın loş ışığında yüzü yumuşacık. Yatağımın yorganına sarınmış, saçlarını gevşekçe arkaya bağlamış ve bana içimde bir şeyleri harekete geçiren uykulu bir gülümseme gösteriyor.

"Hey," diye mırıldanıyor. "Her şey yolunda mı?"

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum, düşüncelerim hâlâ Oren'in sözleriyle karışık. Telefonumu kaldırıyorum. "Evet. Sadece iş."

Freya merdivenlerden inip yanıma geliyor, varlığı beni hem rahatlatan hem de tedirgin eden bir şekilde topraklıyor. "Her zaman çalışıyorsun."

Onu odanın ortasında karşılıyorum, UV engelleyici pencereler için bir kez daha şükrediyorum. Elinden tutup kanepeye çekiyorum ve onu kucağıma alıyorum. Ama her ne kadar şu anda kendimi onun içinde kaybetmek ya da onu yiyip bitirmek istesem de, Oren ile yaptığım konuşma bir gölge gibi üzerimde duruyor.

Başını eğiyor, o keskin gözleriyle beni inceliyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Hemen cevap vermiyorum. Onun yerine dudaklarımı boynunun kenarına bastırıp teninin yumuşak kokusunu içime çekerek içimdeki fırtınayı bir saniyeliğine de olsa dindiriyorum. Dişlerimle tenini ısıriyorum - bazen yaptığım gibi vahşice değil, ama keskin bir şekilde nefes almasına yetecek kadar.

"İyiym," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Sadece yorgunum."

Freya bana doğru eğiliyor, parmakları ensemden hafif daireler çiziyor. "İkimiz de yatakta olmalıyız."

Sesi yumuşak, kararsız, sanki aklımın nerede olduğunu ölçmeye çalışıyor. Ama ona her şeyi anlatamam. Henüz söyleyemem. Kir onun ailesi. Ve tüm bunların ne anlama geldiğinden emin olana kadar bunu lekelemeyeceğim.

"Ya da sadece yatağa gidebiliriz," diye sessizce homurdanıyorum. "Ve uyumayı kastetmiyorum."

Freya sırtlıyor, dudakları beni her zaman etkileyen o şekilde kıvrılıyor ve bir an için dünya daha hafif hissediyor. Ama ona sarıldığımda bile düşüncelerim Lindqvistlere ve Kir'e dönüyor. William'ın kan davası. Henüz göremediğim bir şey var.

"Hey," diye fısıldıyor Freya, eli göğsümden aşağı kayıyor. "Dikkatin dağılmış."

Yavaşça nefes veriyorum, başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Ona anlatabilirim. Hem içine doğduğu hem de sonradan bulduğu zehirli ailede bu durumun karışık olduğunu düşünürsek, muhtemelen bilmeye hakkı var.

Ama hayır. Isırarak geri alıyorum ve henüz ona söylemediğim diğer şeylerin yanına kilitliyorum.

"Bir şey yok," diye yalan söyledim. "Sadece aptalca bir iş saçmalığı." Ama içten içe, bunun bitmediğini biliyorum.

Geçmiş asla gömülü kalmaz. Her zaman size musallat olmak için geri gelir.

Bu sadece bir zaman meselesi.

FREYA

"FREYA?"

Düşüncelerimden irkilerek kahvemın kenarından masanın karşısında oturan Kir ve Damian'a bakıyorum. Kyoto Üniversitesi ile ünlü Zen tapınağı Higashiyama Jisho-ji arasındaki Philosopher's Path köprüsünün yakınındaki küçük bir kahve ve çay dükkanının dışında oturuyoruz.

Kir ve ben kahve yudumluyoruz. Damian'ın önünde, heybetli ve düpedüz tehlikeli görünümüne karşı gülünç derecede komik görünen neon pembe bir köpüklü çay var.

Ben kızarıp kafamı toparlarken Kir kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

O ve Damian bugün New York'a gidiyorlar. Bir yanımla, onlar buradayken onlarla geçirebileceğim kadar zaman geçiremediğim için kötü hissediyor. Geçirdiğim zamanlarda bile -şu anda olduğu gibi- Mal düşüncelerimde bu kadar derinlere kök salmışken başka bir şeye odaklanmak zor oluyor.

Her şeyimde.

"Sunucu... evet." Kaşlarımı çatıyorum, fincanımı yere bırakıyorum. "Birileri kesinlikle içeri girmeye çalışmış gibi görünüyor. Tam olarak başarılı olamadılar ama yaklaşmış olmaları bile

ilgili. Her kimse, çok iyiymiş. Gerçekten iyiler aslında."

Kaşlarımı çattım. Kir'in ağını sıfırdan kurdum, siber güvenliğini kendim sağladım. Birinin bunu aşmaya çalışması bile rahatsız edici. Belki Cain'e ulaşip ondan bazı fikirler alabilirim.

"Bir şey bulabildiler mi?" Kir sessizce sorar, sesi gerginlikle doludur.

Başımı salladım. "Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey kopyalanmadı ya da indirilmedi. Ama her şeyi büyük ölçüde güçlendireceğim. Her kim yaptıysa, iyi yapmış. İşimi şansa bırakmayacağım."

Kir derin bir nefes alıyor ve omuzları biraz olsun gevşiyor. "Pekâlâ. Beni haberdar edin."

Kir tuvalete gitmek için izin istiyor. Damian sessiz kalıyor, morumsu bakışları ben daha fazla dayanamayana kadar içime saplanıyor.

İç çekerek nefes veriyorum. "Tamam, ne."

Kaşları çatılır. "Kendimi tutmayacağım, Frey."

Sırıtiyorum. "Hiç yaptın mı? Tamam. Sanki seni neyin rahatsız ettiğini zaten bilmiyormuşum gibi: devam et."

"Peki, tamam. Senin psikopat erkek arkadaşından hoşlanmıyorum, işte söyledim."

Gözlerimi deviriyorum. "Mal psikopat bir erkek arkadaş değil." Damian bir kaşını kaldırıyor. "Kesinlikle katılmıyorum."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyip kollarını açarken ona ters ters bakıyorum.

"Ne?" diye karşı çıkıyor. "Bana adamın sana hiç psikopat hisler vermediğini mi söylüyorsun?"

"Damian..." Ona bir bakış attım ve o da derin bir iç çekti. "Bana güveniyor musun?"

Nereye varacağımı bildiği için sırtıyor. "Tabii ki."

"O zaman ne yaptığımı bildiğime güven," diyorum bakışlarını tutarak. "Ve Mal'e güvendiğime güven. Zımnen."

"Mori ailesi için ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

İnledim. "Bunu cidden yapıyor muyuz? Ailemiz için ne yaptığını biliyor musun? Benim ne yaptığımı? Lanet olası suç dünyasına hoş geldin Damian. Hepimiz pek de iyi olmayan işler yapıyoruz."

"Sızıyor," diye homurdanıyor Damian. "Kimsenin giremediği yerlere ya da sistemlere giriyor ya da kimsenin giremediği insanları kırıyor, hepsi de ihtiyacı olanı elde etmek için."

"İhtiyacın olanı almak için insanların yüzlerini kırıyorsun," diye karşılık veriyorum.

"Sadece değer verdiğim birini uyarıyorum," diye homurdanıyor. "Yani seni, Mal hakkında!"

"Damian!!"

Aniden ayağa kalkıyorum, ellerim yumruk olmuş. Damian beni ne kadar zorladığını fark ederek kaşlarını çatıyor. Bir nefes alıyor, parmaklarını gümüş saçlarının arasından geçirirken yavaşça nefes veriyor.

"Sadece senin için endişeleniyorum Frey," diye mırıldanıyor, şimdi daha sakin. "Hadi, otur. Lütfen."

Dişlerimi sıkıyorum ama yapıyorum, tekrar oturuyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Sana bir kez daha soracağım," diyorum sessizce. "Bana güveniyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet. Hayatım pahasına, aslında."

"Şey..." Kollarımı açtım. "Aslında ne yaptığımı biliyorum Damian."

"Neymiş o?"

"Yaşamak," diye mırıldanıyorum. "Ve oldukça iyi hissettiriyor."

Damian'ın çenesi bir saniyeliğine sıkılır ve sonunda vazgeçer. "Peki. Ama yine de o adamdan hoşlanmıyorum."

Omuz silkiyorum. "Ondan hoşlanmak zorunda değilsin. Sadece onun bir canavar olmadığını söylediğimde bana güvenmek zorundasın."

En azından, eğer öyleyse...

O benim canavarım; vahşi ve koruyucu ama bir şekilde de inanılmaz derecede şefkatli.

Damian bana dönüp bakarken tekrar iç geçiriyor. "Pekâlâ, pekâlâ. Benden bu kadar. Tamam mıyız?"

"New York'a döndüğünde Chelsea, Greenwich ve Crosby Street Otelleri'ndeki ödenmemiş oda servisi faturalarımı öde ve evet," diye sırtıyorum. "İyi olacağız."

"Sen bir pisliksin."

"Ben de seni özleyeceğim Damian."

Kir tuvaletten dönüyor, ben de ikisiyle birlikte özel uçak pistine gidiyorum ve New York'a dönmek üzere jete binmeden önce ikisine de kocaman sarılıyorum.

Ve sonra gittiler, beni asfaltta bıraktılar, içim bomboş. Vedalardan nefret ediyorum, geçici olduklarını bilsem bile.

Eve döndüğümde - ki bugünlerde bunu söylemek garip bir şekilde kolay geliyor - Mal'ın varlığının tanıdık telaşını daha ben

Hatta onu görmemi bile.

Orada bekliyor, kapıdan içeri adımımı attığım anda gözleri gözlerime kilitleniyor. Ben daha bir şey söyleyemeden beni yakalıyor, kendine çekiyor ve sertçe öpüyor, ateşten bir öpücük. Vücudumun ona verdiği tepkiye, kalbimin göğsümde çarpmasına engel olamıyorum, ona sarılıyorum ve kontrolü sadece onun yapabileceği şekilde ele geçirmesine izin veriyorum.

Gözlerimin içine bakacak kadar geri çekiliyor, bakışları benimkileri arıyor. "Bir sorun var," diye mırıldanıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, başımı sallıyorum, bakışlarının yoğunluğundan nefesim kesiliyor. "Sadece sana ihtiyacım var."

Beni duvara daha sıkı yapııştırıyor, dizlerim beklentiyle titrerken siki kalınlaşıyor, bana doğru nabız gibi atıyor.

"Nasıl?" diye homurdanıyor, sesi sert.

"Sert," diye fısıldıyorum, zar zor konuşabiliyorum. "Sert." Boynunun kıvrımına doğru eğilirken titriyorum, elleri etrafımda sıkılırken dudaklarım kulağına değiyor. "Acıt."

Başka bir şey söylemeden beni tekrar yakalıyor, kollarına alıyor ve yatak odasına doğru götürüyor. Kalbim hızla çarpıyor, ne olacağını biliyorum, ikimizin de geliştiği yerin burası olduğunu biliyorum - kendi yarattığımız bu çılgın, çılgın dünyada.

Nefesimi kesecek kadar iyi bir dünya.

UYANDIĞIMDA, güneş dağların arkasına doğru batmaya başlamış olsa da dışarısı hâlâ aydınlıktı. Mal'ın yanımda uyumasını izlerken kendi kendime gülümseyerek arkamı dönüyorum. Bana alıştı

gece programı. Ondan bunu hiç istemedim, hatta önermedim bile. Sadece oldu.

Şimdi o da benim gibi bir vampir.

Sessizce yataktan kalkıp biraz su almak için mutfığa gidiyorum. İçerken, Kir'in ev sisteminde çalıştırdığım tanılamanın çıktısını kontrol etmeye karar verdim, ayrıca Cain'in içeri girme girişimiyle ilgili herhangi bir fikirle bana geri dönüp dönmediğini görmek istiyorum.

Masadan dizüstü bilgisayarımı aldım ve kanepeye uzandım. Açtığımda benim olmadığını fark ettim. Mal'ındı.

Oops.

Tam kapatacaktım ki ekranda açık duran bir belge gözümün çarpıyor, boğazımı pençeler gibi kavıyor ve kalbimin durmasına neden oluyor.

İstihbarat raporu: Kir Nikolayev

Keşif ve derin Dalış içine mümkün Kir Nikolayev ve Lindqvist suç ailesi arasındaki bağlantılar

İnançsızlıkla ekrana bakıyorum, gözlerim kelimelerin üzerinde yarışıyor.

Sadece bu belge değil, bir klasör dolusu belge var ve her biri bir öncekinden daha vahim. Sadece başlıkları bile midemi bulandırıyor: Gözetim Kayıtları, Bratva-Lindqvist Aile Bağları, K. Nikolayev Tarafından Düzenlenen Şüpheli Saldırıları. Neredeyse yirmi yıl öncesine ait bir dosyada, babam William Lindqvist'ten başkası tarafından organize edilmeyen, Kir'e yönelik başarısız bir suikastı özetleyen bir zaman damgası var.

Aşağı kaydırıyorum. Parmaklarım titriyor ama duramıyorum. Daha fazlasını öğrenmeliyim. Okudukça kelimeler birbirine karışıyor.

Rapor Özeti: Kanıtlar, Kir Nikolayev'in Lindqvist ailesi ve imparatorluğunun çöküşünde, William Lindqvist ile bağlarını koparmasıyla başlayan kilit bir oyuncu olabileceğini göstermektedir. Tarihsel kayıtlar, Kir'in misilleme düzenlemiş olabileceğini ve bunun da William Lindqvist'in ve nihayetinde suç imparatorluğunun çöküşüne neden olduğunu göstermektedir.

Olası sebep: Petra Lindqvist tarafından ihanete uğraması, Kir Nikolayev ile ilişkisi-

Bekle, ne?

Lanet olası ne?!

Kir ve annem mi? Bu imkansız. Bu gerçek olamaz.

Daha hızlı kaydırıyorum, hastalıklı bir ihtiyaç her korkunç detayı ortaya çıkarmak için beni pençeliyor. Sonra donup kalıyorum.

Odak Konu: Freya Lindqvist, diğer adıyla Freya Holm

Kendi adımın sayfadan bana doğru sıçraması yüzüme bir tokat gibi indi. Kalbim göğsümde çarpıyor, etrafımdaki hava aniden çok kalın, çok boğucu.

Hakkımdaki ayrıntılı profili okurken kanım donuyor, zihnim hayatımın klinik incelemesinden geri çekiliyor:

Lindqvist ailesi içinde yetişmiş Kir Nikolayev'in yakın bir ortağı olduğu tespit edilmiştir. Nikolayev'e yakınlığı nedeniyle potansiyel varlık. Nikolayev'in kişisel ilişkilerine erişim sağlamak için duygusal bağın kullanılması önerilir. Özne ve hedef arasındaki yakın bağ, istihbarat toplamada ve Nikolayev üzerinde kontrol sağlamada çok değerli olabilir.

Potansiyel, varlık ve duygusal bağlantıdan yararlanma kelimeleri beynime kazınıyor.

Ben bir piyondan başka bir şey değilim.

Mal ile geçirdiğim her an, paylaştığımız her şey soğuk, hesaplanmış taktiklerden başka bir şey değildi.

Yalanlar.

Binlerce korkunç dűřüne aynı anda zihnime hücüm ediyor, göğsümün içinde kıvrılıp bükölüyor ve beni dehşetle dolduruyor. Ona karşı böyle mi davranıyordum? Her dokunuş, her öpücük, her fısıltı, her inilti, her nefes alış Kir'e yaklaşması için sadece bir yol muydu?

Kendimi hasta hissediyorum.

Boğazımdaki safra yükseliyor ama ekrana bakmaktan kendimi alamıyorum.

Son birkaç ay içinde çeşitli yerlerde çekilmiş yasal gözetleme fotoğrafları-bulanık görüntüler var. Kir'in malikanesinin dışında, Tokyo'daki o restoranda, hatta Damian'la bir bardan çıkarken çekilmiş bir fotoğrafım. Her birinde etrafıma çizilmiş kırmızı bir daire var, hedef olarak beni vurguluyor.

Kalın harflerle yazılmış bir son satır var ki, tüylerimi diken diken ediyor.

Freya Lindqvist, Kir Nikolayev'in operasyonunu çözmek için anahtarı olabilir. Aile bağlarının araştırılmasını öneriyorum.

Nefes alamıyorum.

Dizüstü bilgisayarını kapattım, parmaklarımı titriyor, bulantı dalgaları halinde üzerime geliyor.

"Freya..."

Sesini duyunca döndüm ve hemen koltuktan fırladım. Mal kapının girişinde duruyordu, yüz ifadesi karanlık ve çizgiliydi.

"Bu değil-"

"Neye benziyor?!" ığlık atıyorum. "O zaman ne, Mal?!"

"Freya..." Sesi alçak, neredeyse yalvarır gibi. "Bırakın beni-"

"NE. S.KTİR. BU. BU. MAL!!" Tekrar ığlık atıyorum, ona bakarken kalbim parçalanıyor. Gzyaşılarımla görüşüm bulanıklaşıyor. Sanki damarlarımda zehir dolaşıyor, varlığımın her bir köşesine veba yayılıyor.

Bir an tereddüt ediyor. "Teorileri araştırıyordum, hepsi bu," diyor Mal sessizce, sesi kısıtlı bir şekilde. "Kir hakkındaki gerçeği bilmem gerekiyordu. Ailen hakkında-"

"Ailem hakkında mı?!" Ona bakakaldım, sesim inançsızlıkla doluydu. "Tüm bunlara cidden inanıyor musun?!"

Mal başka tarafa bakıyor, çenesi gergin. "Hepsi değil."

"Gerçekten Kir'in ailenizin ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünöyorsunuz?"

"Ben...olabilirim."

Oda dönüyor, ta ki her şeyin ağırlığı altında ökecekmişim gibi hissedene kadar. "Bu yüzden mi bana yaklaştın?!" Boğuluyorum, sesim titriyor. "Bütün bunlar Kir'e ulaşmak için bir yol muydu?"

"Hayır," diye hızlıca homurdanır. "Hayır, Freya, ben-"

"Öyleydin!" ığlık atıyorum, göğsüm kabarıyor. "Hayatım boyunca beni izledin ve araştırdın! Bana ve lanet aileme karşı komplo kuruyordun!"

Mal'ın yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Freya, anlamalısın-"

"Sana güvenmiştim!" Sesim kesiliyor, gözyaşlarımla sonunda dökölüyor. Onları öfkeyle siliyorum, beni görmesinden nefret ediyorum.

Böyle zayıf ve savunmasız. "Bunların herhangi biri gerçek miydi, Mal?! Yoksa ben sadece planının bir parçası mıydım?"

"Freya, beni dinle," diyor Mal, sesi duygu yüklü. Bir adım daha yaklaşp bana doğru uzanıyor. "Bana inanmak zorundasın."

Ona inanmıyorum. İnanamam. Şimdi olmaz. Bana doğru ilerleyip bana uzanırken, söz konusu o olduğunda asla yapmadığım bir şeyi yapıyorum.

Ben uzaklaşıyorum.

"Sakin bana dokunma," diye tıslıyorum, kalbim her kelimedede paramparça oluyor. "Gitmeni istiyorum," diye kısık sesle fısıldıyorum, sesim kırılıyor.

Mal başını sallar. "Bunu yapmayacağım." "Git buradan." Tıslıyorum. "Defol."

"Açıklayana kadar bir yere gitmiyorum," diye homurdanıyor Mal, sesi gergin.

"Açıklanacak bir şey yok," diye fısıldıyorum, sesim boş çıkıyor. "Yeterince şey söyledin. Yeterince şey yaptın."

Mal'ın çenesi kasılıyor, hâlâ orada duruyor, göğsü her hırıltılı nefeste inip kalkıyor, eli hâlâ uzanmış. Bir zamanlar çok soğuk ve okunmaz olan gözleri şimdi ham bir şeyle, çaresiz bir şeyle dolu.

"Freya, seni seviyorum."

Tamamen kırıldım. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum, duramıyorum. Bocalarken ve sendeleyerek ondan uzaklaşırken tüm dünyam yanlara savruluyor.

"Bırak-"

"Cehennemde hiç şansın yok," diye sertçe homurdanıyor,
"çıkıp gideceğim-"

"Eğer yapmazsan," diye

fısıldıyorum. "Yapacağım." Oda

sessizleşiyor.

İkimiz de UV ışınlarını engelleyen pencerelerden dışarıya
sızan gün ışığını görüyoruz. Az önce yaptığım tehdidi
biliyor.

"Freya..." Mal sessizce söylüyor.

"Sadece-" "Neon."

Her şey durgunlaşır ve sessizleşir.

"Neon," diye yine fısıltıyla söylüyorum.

Dudağım titriyor. Mal'inkilerle kilitlenen gözlerimin
köşelerinde yaşlar birikiyor.

Ve sonra, başka bir şey söylemeden, dönüp dışarı çıkıyor.

Kapı arkasından sessizce kapanıyor ve beni gözyaşları
içinde, kalbim bin parçaya bölünmüş bir halde bırakıyor.

FREYA

SON ÜÇ GÜNDÜR, dünyadan yeterince uzun süre kaçarsam varlığımı unutacağını umarak saklanıyordum. Mal kesinlikle unuttu. Ortadan kayboldu: mesaj yok, arama yok, hiçbir şey yok; sanki aramızdaki patlamadan sonra eterde eriyip gitmiş ve eskiden olduğu yerde boşluktan başka bir şey bırakmamış gibi.

Acı verse de yapmam gerekenin bu olduğunu

biliyorum. Bağları koparmak. Uzaklaşmak.

Unutmak.

Bunu daha önce milyonlarca kez, milyonlarca farklı nedenle yaptım. Bu sefer neden farklı olsun ki?

Çünkü önceki zamanlarda sevdiğiniz adamı terk etmeniz gerekmiyordu.

Dişlerimi sıkıyor, bu düşüncenin kafamda yer etmesine izin vermiyorum. Beni bu şekilde sırtımdan bıçaklayabilecek biri hakkında bu kelimeyi düşünmeyeceğim. Bir amaç uğruna kalbime girmeye çalışan biri hakkında.

Kim beni böyle kolayca, hiç pişmanlık duymadan kullanabilirdi ki? "Yani... Gerçekten yarın geri mi dönüyorsun?"

Kendimi mutsuzluğumdan sıyrıp Annika'ya bakıyorum ve

asık suratla başımı sallıyorum. Ana binadaki ana süiti

ev son üç gündür benim güvenli sığınağım oldu. Bu da, evet, Kenzo'yu kendi yatağından kovduğum anlamına geliyor.

Annika bana yüzlerce kez onun büyük bir çocuk olduğunu ve kanepede ya da saray gibi evlerindeki dört misafir odasından herhangi birinde uyuyabileceğini söylemiş olsa da, bu konuda kendimi biraz kötü hissediyorum.

Ama bunu sadece beni daha iyi hissettirmek ve huysuz, kalbi kırık kıcımın havasını hafifletmek için söylediğini biliyorum. O benim böyle bir yol arkadaşım.

Ayrıca bize yiyecek ve atıştırmalık, içecek, temiz havlu gibi şeyler almak için odadan çıkan tek kişi de o oldu. "Seltzer" almak için dışarı çıktıktan iki saat sonra saç başı dağılmış ve boynunda morluklarla geri döndüğünde muhtemelen bir içki almaktan biraz daha fazlasını yaptığını biliyorum - ve muhtemelen Kenzo'yu ve o misafir odalarından birini içeriyor.

Ama o her zaman bana geri döner.

İkimiz günlerdir burada saklanıyoruz. Dış dünya benim için sessizleşti ve o da bir kez bile şikayet etmeden bana eşlik etti. Ama bu böyle devam edemez.

Annika yanıma uzanmış, saçma bir Japon yarışma programını yarı yarıya izlerken ben yatakta bağdaş kurmuş, yorgani karıştırıyorum. Gözlerini bana doğru kaydırıyor ve dirseğiyle beni dürtüyor.

"Gitmek zorunda değilsin, biliyorsun."

Yorgana donuk donuk bakıyorum. "Burada kalamam. Boğuluyorum, Anni."

İç geçiriyor, tavana bakarken kollarını başının altında kavuşturuyor. "Anlıyorum, Frey. Ama lanet olsun, sensiz çok kötü olacak."

Gözlerimi deviriyorum, homurdanıyorum. "Eskiden saçmalamakta çok daha iyiydin, biliyorsun."

İç çekiyor. "Yaptım, değil mi?"

Kıkırdıyorum ve alaycı bir şekilde gülümseyerek ona dönüyorum. "Seni özleyeceğim," diye mırıldanıyorum, sesim çatlıyor. "Ama kafamı toplamam lazım. Bütün bu... pislikle olan şey..." Onun için yeni ismimi homurdanıyorum. "Bunu atlatamıyorum."

Mal'ın bilgisayarında bulduğum dosya, Annika ile aramızda gece geç saatlere kadar süren uzun konuşmalara konu oldu.

"Hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanarak başını salladı. "Bu her neyse, Kenzo tarafından onaylanmamıştı."

"Oh, şimdi, mutfaktan bizim için atıştırmalıklarla dönerken, ikinci kattaki misafir odasında seni yere çakmadan önce mi yoksa sonra mı bunu onunla teyit ettin?"

Annika'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Hey, atıştırmalıkları getirdim..."

"Siz ikiniz onları kullanmadığınız sürece."

Yüzünü buruşturuyor. "Eww?" Titriyor ve sonra bana çok daha ciddi bir bakış atmadan önce silkiniyor. "Yine de yaptım. Kenzo ile teyit ettim. Mal'ın bilgisayarındaki o şey her neyse, Kenzo'nun emrettiği ya da bildiği bir şey değildi. Mori-kai ve Nikolayev Bratva artık müttefik. Kenzo'nun tarafındaki hiç kimse Mal'ın Kir'in üzerine yıkmaya çalıştığı tuhaf şeyleri araştırmakla ilgilenmiyor. Ya da senin, bu konuda."

"Tam olarak hiç kimse değil," diye mırıldandım.

Annika başını sallayarak başka tarafa bakar. "Sadece anlamıyorum. Yani, Mal'i tanıyorum."

"Pislik," diye düzeltiyorum. "Bundan sonra kullanmayı kararlaştırdığımız isim pislik."

"Doğru. Özür dilerim. Ama ben pisliği tanıyorum," diye iç geçiriyor. "Senin kadar iyi değil tabii ki-"

"Şanslısın."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ama yeterince iyi ki bu onun için gerçekten kötü görünüyor. Hiç de markaya uygun değil. İz bırakmadan bu kadar uzun süre ortadan kaybolmak da öyle. Bir gün mü? Bir gün mü? Evet. Belki iki, ama bu zorlama olur. Üç dört gün onun için garip. Sevdiği insanlar hakkında çılgın komplo teorileri içeren dosyalar hazırlamak da öyle-"

Ağzını kapattı.

"İnsanlar üzerine. Müttefikler, aile ve diğer şeyler."

Kaşlarımı çatıyorum, tekrar tavana bakıyorum. "Öyle mi? Demek istediğim, o her zaman gizemli olmuştur. Ve geçmişinden gelen iblisleri var, Annika. Hem de büyüklerinden."

"Evet, tabii ki. Ama kimse ayrıntıları bilmiyor. Kenzo'nun bile bildiğini sanmıyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Kaşlarını çatıyor ve bana doğru dönüyor. "Bekle, bu sessizlik neden senin sesine benziyor?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Onlar... oldukça büyük iblisler," diyorum sessizce.

Annika oturur. "Sana gerçekten geçmişinden bahsetti mi?" Asık suratla başımı sallıyorum.

"Vay canına." Annika'nın kaşları çatılır. "Bu... onun yaptığı bir şey değil. En azından Kenzo'ya göre." Başını sallıyor. "Bunu benim için daha da garip yapan şey bu. Tüm bunları sana anlattı, ki kimseye anlatmaz, ama sonra Kir'e ulaşmak için seni mi kullanıyor? Hiç mantıklı gelmiyor. Gerçekten kafam karıştı."

"Evet, sen de ben de," diye mırıldanıyorum dizlerimi göğsüme çekerek. "Ama olan oldu," diyorum acı acı. "Ben sadece Mal'in Kir'e yaklaşması için bir yoldum."

Annika başını sallar. "Hala söylüyorum. Bu hiç mantıklı değil."

Uzun bir iç geçirdim. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Ama şu anda burada olamayacağımı biliyorum."

Annika bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve uzanıp elimi sıkıyor. "Gitmenden nefret ediyorum ama anlıyorum. Kafanı boşaltmaya ihtiyacın var ve Kyoto bunun için uygun bir yer değil."

İç çektim. "Hayır. Ve evet, kocanı kovduğum için üzgünüm." Ona gülümsedim. "Burada kalmama ve seni ve yatağını ondan çalmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Ya sür ya öl, sürtük," diye göz kırpmıyor bana. "Yatağımnda her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun. Yani, mecazi anlamda."

Gözlerimi devirerek gülüyorum ve göğsümdeki düğüm biraz gevşiyor. "Bunu özleyeceğim. Bizi."

Annika omuz silkiyor, soğukkanlı olmaya çalışıyor ama gözlerindeki duyguyu görebiliyorum. "Beni her gün arasan iyi olur, tamam mı?"

"Yapacağım," söz veriyorum.

Annika'yı Kenzo'dan uzak tutmanın suçluluğunu bir kenara iterek birkaç gün geçirdim. Ama bir kez ortaya çıktığında, bunu yapmaya devam etmemin ne kadar kötü bir şey olduğunu düşünmemek imkansız. Bu yüzden onları bulmak için dışarı çıktım ve geceyi evin başka bir odasında geçireceğimi ve Kenzo'nun gelinini tekrar kendi odasında yatırabileceğini duyurdum.

Annika inliyor ve kızaran yüzünü ellerinin arasına saklıyor. Kenzo havaya yumruk atıyor ve bana kocaman sarılıyor.

Hana'yı kütüphanedeki her zamanki yerinde buluyorum, her zamanki gülünç bir şekilde bir araya getirilmiş gibi görünüyor: gümüşü beyaz-sarı saçları tamamen düz ve mükemmel, her zamanki tek renkli, karanlık fütüristik estetiği tamamen yerinde.

Ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bakıyor ve yüzündeki ifadeden neler olup bittiğini bildiğini tahmin ediyorum. Dizüstü bilgisayarını özenle kapatıyor ve ellerini masanın üzerine koyup başını yana eğerek beni inceliyor.

"Sen," dedi sonunda, "bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Sırıttıyorum. "Umutsuzca."

Gülümsüyor. "Hadi Kiyamachi Sokağı'na gidelim."

Kyoto tam olarak vahşi ve çılgın gece hayatıyla tanınmaz. Bunun için gideceğiniz yer, bir saatten biraz fazla uzaklıktaki Osaka'dır. Ancak gece dışarı çıkmak için Kyoto'da kalmak istiyorsanız, yine de harika vakit geçirebilirsiniz. Ve Kiyamachi Caddesi gidilecek yerdir.

"Kardeşinizin hangi muhafızından bizi götürmesini isteyelim? Hepsi benden eşit derecede hoşlanmıyor, yani seçim krupiyenin."

Hana kıs kıs güler. "Kenzo'nun adamları kimseyi sevmez. Siktir et onları. Ayrıca, benim çok daha eğlenceli bir fikrim var."

Hana'nın "çok daha eğlenceli fikri", şehre gitmek için garajdan Takeshi'nin iki bisikletini almak olur. Hana'nın kullandığı bisiklet, Annika'nın kaçırıldığı günkü kazadan dolayı hâlâ enkaz halinde. Ama Tak'ın, içine etmeyeceğimize söz verdikten sonra seçebileceğimiz, neredeyse sokağa bile çıkmaya uygun olmayan bir sürü motosikleti var.

Garajın duvarındaki raftan bir kask alıyordum ki telefonum çaldı ve yeni bir mesaj geldi.

CAIN

Hey kızım! Bil bakalım neredeyim?! Kyoto'dayım! İş için geldim. Ben buradayken buluşmalıyız!

Şaşkınlıkla sırtarak ekranıma göz kırpmıyorum.

BEN

Bu çok çılgınca! Buluşmayı çok isterdim ama yarın gidiyorum!

CAIN

Oh hayır! Bu çok kötü. Bu gece yapabilir miyiz? Ben Geç saatlere kadar çalışıyorum ama geç saatlere kadar çalıştığınızı söylemişsiniz. Bana haber verir misin?

Sırtıyorum. Hana'yla o kadar geç saate kadar dışarıda olmayacağımı biliyorum. Sabah işi var ve bu kız tek kişilik bir askeri operasyon gibi programına sadık kalıyor. Normal, düzenli bir saatte yatıyor, sekiz saatini alıyor ve güne hazır bir şekilde uyanıyor.

Evet, o hatuna büyük bir gıpta ile bakıyorum.

BEN

Kesinlikle! Şimdi bir arkadaşımın bir şeyler içmek için dışarı çıkıyorum. Ama işin bitince haber ver, takılırız. Uyarayım, şu anda pek iyi bir arkadaş değilim.

CAIN

Olamaz! Ne oldu?

Tereddüt ediyorum. Gerçekten ne kadarını paylaşmak istiyorum? Cain ve ben çevrimiçi anlamda yakınız ama Mal... Bu bambaşka bir hikâye. Yine de dertleşecek birini bulabilirim.

BEN

Biriyle görüşüyordum. Çok kötü bitti.

CAIN

Oh Freya, bu berbat. İyi misin?

BEN

Pek sayılmaz, ama oraya geleceğim. Sanırım sadece kendi kafamdan çıkmam gerekiyor.

CAIN

Ben bunun için buradayım! İşim bittiğinde size mesaj atacağım ve o sıkıntılı durumdan kurtulmanıza yardımcı olacağım.

Ekrana gülümsüyorum.

BEN

Kulağa hoş geliyor. Birazdan görüşürüz.

Hana ve ben dağ yollarından Kyoto'ya doğru hızla ilerlerken serin akşam havası yanımızdan geçip gidiyor. Hana beni eski şehrin büyük bir kısmından geçen manzaralı bir rotaya götürüyor, bunun yarın ayrılmadan önce bana son bir tur attırmanın yolu olduğunu biliyorum.

Kiyamachi Caddesi'ne varıyoruz ve Samurai Mac's adında gerçekten havalı bir kokteyl mekanında arka verandada açık bir masa tutuyoruz.

İçkiler özenli ve tamam, belki biraz iddialı. Ama aynı zamanda güçlüler ve sadece bir tanesi endişemin sınırlarını gevşetmeye yetiyor. İçim hâlâ düğüm düğüm olsa da dışarıda olmak iyi hissettiriyor.

Bir tur daha attıktan sonra bisikletleri park edip şehrin hareketli bir bölgesine doğru yürümeye başlıyoruz. Üzerimizde neon ışıkları yanıp sönüyor ve sokaklar insanlarla dolu - yerliler, turistler. Bir an için yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Sonra duruyorum.

Hana yürümeye devam ediyor, durduğum gerçeğinden habersiz, yanımdaki binanın duvarına bakıyor. Ama baktığım şey duvar ya da bina değil.

Üzerine yapıştırılmış sayısız başka solmuş, yırtılmış reklam afişinin arasından görünen yıpranmış, yırtılmış, yarı solmuş reklam afişi. Zaman, hava koşulları ve diğer her şey üst katmanı soldurup soymuş ve altındaki eski katmanı ortaya çıkarmıştır.

Kafa karışıklığı etrafımda dolanırken nabzım atıyor.

Çünkü orada, beyaz bir gelinlik içinde bana gülümsüyordu, etrafı beyaz lotus çiçekleri tutan smokinli bir düzine Japon erkekle çevriliydi...

Cain.

Cain'e benzeyen biri değil. Demek istediğim, reklam afişinin ortasından gülümseyen, tüm o adamlarla ve Japonca olduğu için okuyamadığım metinlerle çevrili kelimenin tam anlamıyla o.

Sadece bir kez yüz yüze görüştük. Ama hiç şüphe yok. Posterdeki kadın Cain; aynı yüz, aynı saç, hatta aynı tuhaf gülümseme.

Bu ne lan?

Hana durakladığım yere geri dönüp eski postere bakarken gülüyor. "Aman Tanrım, o dizi çok acayipti."

Ona döndüğümde kaşlarımı
çatarak göz kırpıyorum. "Gösteri
mi?"

Gözlerini deviriyor. "Evet. Adı Lotus Bride'dı. The Bachelorette'in Japonya'daki süper garip versiyonu gibiydi. Tüm bu adamlar tamamen zengin ve hayatları boyunca hazırlar. İçlerinden birinin sıradan, beş parasız bir adam olması dışında. Ve o kız," diyor Cain'i göstererek, "evlenmek için onlardan birini seçmek zorunda. Ama belli ki bütün olay, kızın fakir adamı seçmek istememesi." Hana yine gözlerini deviriyor. "Sana değersiz olduğunu söylemiştim."

Postere bakıp bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Oh, ve en iyi kısmı," diye homurdanıyor Hana, "sonunda hiçbirinin zengin olmadığı ortaya çıktı. Hepsi sıradan işleri olan sıradan adamlardı..." Boğazını temizliyor. "Frey mi?"

Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzümdeki ifadeyi fark edince. "Korkmuş görünüyorsun."

"Evet, ben sadece-" diye devam ediyorum, tutarlı bir cümle kuramıyorum. Zihnim yarışıyor, bunu bir araya getirmeye çalışıyorum. "Onu tanıyorum."

Hana kaşlarını çattı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Ama bunun gibi değil..." Kaşlarımı çatarak posteri gösteriyorum. "Şu anda bir şifreleme analisti ve ağ test uzmanı. New York'ta tanıştık."

Hana kaşlarını çattı.

"Gerçekten mi?" "Evet, onu sadece Cain olarak tanıyorum."

"Cain?" Hana bir an için telefonunda delice bir şeyler yazdı. "Tamam, evet, adı Kitamura Kyo." Tekrar bana baktı. "Dizi garip bir şekilde sona erdi çünkü bazı hayranlar Kitamura'nın aslında bir aktris olduğunu anladı. Birkaç tane süper

düşük bütçeli korku filmlerini izledim. Bu ortaya çıktıktan sonra herkes diziye bok atmaya ve sahte demeye başladı." Homurdanıyor. "Sanki başından beri tamamen senaryo ürünü bir saçmalık değilmiş gibi."

Başımı sallayarak dudağımı çiğniyorum. "Bu gerçekten çok garip." "Kesinlikle. Onu tanıdığına inanamıyorum."

"Bu gece geç saatlerde onunla buluşacağım."

Bana bakmak için arkasını döndü. "Dur bakalım, ne?"

"Evet! Kodlama ve şifreleme hackleme gibi konularda sürekli sohbet ediyoruz. Tokyo'da yaşıyor ama iş için Kyoto'da."

"Şimdi de gerçek bir hacker mı oldu?" Hana'nın kaşları çatıldı. "Bu... biraz garip bir dönüş."

"Oh, katılıyorum. Ama o yasal." Omuz silkiyorum. "O gerçekten, gerçekten onun bokunu da biliyor."

Birden aklıma Cain'in gerçek adını benimle paylaşma konusunda bu kadar ketum davranmasının nedeninin yüzde yüz bu olabileceği geldi.

Telefonum çalıyor.

CAIN

Hey! İşim yeni bitti! Hala buluşmaya hazır mısın?

Önce ekrana, sonra postere, sonra da Hana'ya bakıyorum.

"Bu o mu?"

Başımı salladım. "Evet."

Hana sırtlıyor. "Tamam, hayırsa hayır de. Ama..." Sırtışı şeytani bir hal alıyor. "Lütfen peşine takılıp sadece bir tane alabilir miyim?"

Onunla resim çektirmek mi?"

Homurdanıyorum. "Gösteri

yüzünden mi?" "Evet."

"Nefret ettiğini sanıyordum!"

"Çöp gibiydi. Ama bir keresinde Takeshi'yi onun resmine bakıp mastürbasyon yaparken yakaladım ve bunu asla unutmamasına izin vermedim. Bir yıl boyunca ona Lotus Koca dedim. Eğer onunla bir selfie çekebilseydim? Ona sahip olurdum."

Bir kahkaha patlattım. Hana'nın ikiziyle olan aşk-nefret ilişkisi inanılmaz.

Ayrıca, bu kulağa çok komik geliyor.

"Tamam, gelebilirsin," diyorum tereddütle. "Ama... Yani, kariyerini tamamen değıştirdi. Bu konuda konuşmak bile istemeyebilir."

"Elbette," diye beni temin ediyor Hana. "Zorlayıcı bir şey yok. Eğer bu konudan bahsetmek bile garip geliyorsa, seni rahat bırakırım ve arkadaşınla takılmana izin veririm. Söz veriyorum."

Cain'e mesaj atarken sırtıyıyorum.

BEN

Kesinlikl
e!

CAIN

Harika! Buradayken uğramak için can attığım süper havalı bir yer var. Rastgele bir çay dükkanının arka odasına gizlenmiş gizli mekanlardan biri. İlgilenen var mı?

BEN

Aynen öyle. Ben hala arkadaşım ile birlikteyim. Uzun süre kalamaz ama bize katılıp katılamayacağını merak ediyordu.

İnledim.

BEN

Bu çok tuhafsa özür dilerim. Ama rastgele senin yüzünün olduğu bir poster gördüm ve o da beni bilgilendirdi.

CAIN

OMGGGGG!! Çok utanç verici! LOL.

CAIN

Gizli Batman kimliğimi keşfettin, lol!

BEN

Özür dilerim! Hiç yapmamışım gibi davranabiliriz!

CAIN

Lol, sorun değil. Arkadaşın dizinin hayranı mıydı?

BEN

İkiz kardeşi öyleydi. Tamam, belki de daha çok senin hayranın. Cidden, garip geliyorsa hayır de. Büyütülecek bir şey değil.

CAIN

Hayır! Onu da getir! Kardeşi için bir lotus bulacağım, LOL

Hana'ya bakarken kıkırdıyorum. "Tamam, onaylandın."

Kahkahalarla kükrüyor. "Aman Tanrım, Lotus Geliniyle tanıştığımı Tak'ın yüzüne vurmak için sabırsızlanıyorum."

Park edilmiş bisikletlere dönüyoruz. Sonra Cain'le buluşmaya gidiyoruz.

Londra'nın Doğu Yakası'nın dar sokaklarında ilerlerken hava nemli, gökyüzü bulutlu.

Bu şehirle ilgili her şey tarih, kan bağları ve ittifaklar yoluyla aktarılan güç kokuyor. Bu yüzden Adrian Cross gibi birinin imparatorluğunu yönetmesi için mükemmel bir yerdir - hem müttefiklerine saygı duyan hem de rakiplerini aynı sessiz verimlilikle ezen eski dünya geleneklerine batmış bir suç ailesi.

Çoğu turist haritasında Karındaşen Jack'in kurbanlarının çoğunu bulduğu iddia edilen yer olarak işaretlenen mütevazı eski bir barın (Ten Bells) önünde duruyorum.

Ciddiyim.

Bu haritaların bahsetmediği şey, buranın aynı zamanda Cross suç ailesinin güç merkezi olduğu - evet, bugün bile, bu noktada milyarlarca dolarlık bir imparatorluk olsa da. Kendisiyle şahsen hiç tanışmamış olsam da Adrian'ın geleneklerine bağlı bir adam olduğunu anlıyorum.

Her neyse. Bunun için burada değilim. Ben bunun için buradayım.

Cevaplar.

Adrian, ortak bağlantımız olan amcam Lars sayesinde buluşmayı kabul etti.

Eskiden bir grup - Lars Amca ve Adrian'dan daha fazlasıydılar - kendilerine Krallar ve Kötüler diyorlardı. Yale'in "Kurukafa ve Kemikler "i ya da Cornell'in "Quill ve Hançer "i gibi bir tür üniversite gizli topluluğuydu.

Londra'daki Lord's College'da en azından Krallar ve Kötü Adamlar var.

Amcam bana onlardan bahsederdi - en azından belli belirsiz. Farklı kesimlerden gelmelerine rağmen nasıl tanıştıklarını ve bir şekilde arkadaş olduklarını. Bazıları bağlantıları olan "iyi" ve paralı ailelerden geliyordu. Diğerleri, Adrian gibi, çalabileceklerinden çok daha fazlası olmayan kirli suç sokaklarından geliyordu. Ama hepsinin kaderinde dünyanın kendilerine ait bir parçasını ele geçirmek vardı.

Şu anda Adrian'ın İmparatorluğu'nun Roma'sının dışında duruyorum.

Siyah takım elbiseli iri bir adam bara yaklaştığımda kim olduğumu biliyormuş gibi başını sallıyor. Üzerimi arıyor, gerçi buraya girerken üzerimde bir şey taşıyacak kadar aptal değilim. Sonra arkasındaki kapıyı işaret ediyor.

"Geçin Bay Ulstäd."

Bu, kim olduğumu bilme konusunda bir "evet" demek.

Eski bir barın içinde bir barmen başını kaldırıyor ve çenesini hafifçe arkaya doğru sallıyor.

"Bay Cross yukarıda, dostum."

Başımı salladım ve onun yanından geçerek barın arka tarafındaki kapıya yöneldim. Arka koridorda bir merdiven buldum ve yukarı çıktım.

tamamen siyaha boyanmış karanlık bir koridordan aşağı iniyorum, ta ki üzerinde altın telkari olan siyah bir kapıya varana kadar.

Boynumu döndürüyorum.

Buradayım çünkü Oren'in bana gönderdiği muazzam miktardaki bilgi -ki Freya'nın geçen gün önümde kırılıp neredeyse beni öldürmeden önce gördüğü şey buydu- neredeyse çok fazla olduğunu kanıtladı.

Boşver onu. Kesinlikle çok fazlaydı.

Karanlık tarih ve gölgeli yarı gerçeklerle dolu. Gerçek olabilecekmış gibi görünen söylentiler ve kulaktan dolma bilgilerden başka bir şey olamayacak kadar saçma "gerçekler".

Oren işinde en iyisidir. Ama bu iş boktan şeyleri filtrelemek değil. Kir, William ve kendi ailemle ilgili saklı ya da başka türlü ele geçirilebilecek ne varsa hepsini ele geçirdi ve dumanı tüten koca bir yığını bana gönderdi.

O yığın çöktüğünde ilk kurban Freya'ydı. İşte bu yüzden buradayım: molozları ayıklamak ve gerçeği ortaya çıkarmak için.

Artık benimle ilgili bile değil. Ya da Kir, ya da lanet William Lindqvist. Artık bunların hiçbirisi umurumda değil.

Onun için buradayım. Çünkü Freya'yı tanıyorum. Ve geçen gün çok sevdiğim ruhu gözümün önünde kırıldığında gözlerinde gördüğüm acıyı ve incinmeyi biliyorum.

Gerçeğe ihtiyacım var çünkü bu olmadan onu sonsuza dek kaybedeceğim. Ve bu bir seçenek değil.

Parmak eklemlerimi altın işlemeli siyah kapıya vuruyorum.

"İçeri gel," diye gürlüyor derin bir İngiliz baritonu.

Düğmeyi çeviriyorum ve görkemli, loş, zarif bir ofise giriyorum. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam şöminenin yanında duruyor,

Kusursuz üç parçalı kömür grisi bir takım elbise giyiyor ve elinde bir içki tutuyor. Fırtınalı mavi gözlerinin benimkilerle kilitlenmesine izin vermek için dönüyor.

"Mal," diye mırıldanıyor Adrian sessizce, başını sallayarak. Ben kapıyı arkamdan kapatırken bana doğru yürüyor ve takdir edebileceğim bir sertlikle elimi sıkıyor. "Bir gün yollarımızın kesişeceğini biliyordum. Lütfen oturun. İçki?"

Başımı sallıyorum ve hoşbeş faslını geçiyorum. "Kir Nikolayev, William Lindqvist ve ailem hakkında bilgi edinmem gerekiyor."

Adrian bir kaşını kaldırıyor, sırtırken viskisini dudaklarının yarısına kadar götürüyor. "Hepsi bu mu?"

"Bu bilgiyi hangi sırayla alacağıma satıcı karar verecek ama evet. Amcamın ikisini de nasıl tanıdığını ve birbirlerini nasıl tanıdıklarını bilmem gerekiyor."

"Gördüğüm kadarıyla doğrudan işe." Kendi kendine kıkırdıyor, başını sallıyor. "Amcana çok benziyorsun."

Arkamdaki koyu orman yeşili kanepeye başıyla işaret ediyor. Adrian karşımdaki krallara layık sandalyeye oturup arkasına yaslanıyor ve tekrar konuşmadan önce bir süre beni inceliyor.

"Lars iyi bir adamdı, Mal. Ona saygı duyardım. En iyi arkadaşlarımdan biriydi." İç çekerek başını sallıyor. "Ailenin başına gelenler gerçekten korkunçtu. Çok üzgünüm."

"Bana Krallar ve Kötüler hakkında hikâyeler anlatırdı," diye homurdandım. "Okuldaki bir sosyal grup olduğunu biliyorum ama aynı zamanda mafyaya bağlı mıydı?"

Adrian sessizce gülümseyerek başını sallıyor. "Hayır, delikanlı. Gerçekten de hayatın her kesiminden ve madalyonun her iki tarafından gelen insanların oluşturduğu bir topluluktu. Temel taş Thomas Ashford'du. Sonra ben, Noel Ransom, Braddock

McCreed, Kristoff Zima, Oliver Prince, Maddox Rook ve tabii ki Lars Amcan."

"Sadece bir kulüp," diye mırıldandım kuşkuyla.

Ağzından çıkan isimlerin çoğunu tanıyorum. Oliver Prince son yıllarda daha münzevi biri haline gelmiş olabilir, ancak adam... muhtemelen hala... tüm Birleşik Krallık'taki en zengin, en kurnaz iş adamlarından biriydi. Noel Ransom da öyle. Kristoff Zima, Tsavakov Bratva ailesinin iki numaralı ismi olarak akla geliyor. Braddock McCreed eski bir milletvekili, Tanrı aşkına. Ve tabii ki Adrian, dünyanın en güçlü suç ailelerinden birinin başı.

Bunlar ciddi ağır toplar. Üniversitede beraber içki mi içiyorlarmış?

Adrian omuz silkiyor. "Sadece bir kulüp, sana söz veriyorum. Birbirimizin yanında olabildik mi, tabii ki, olabildiğimiz zaman. Ama hepsi bu kadar. İlluminati'nin büyük dünya hakimiyeti planı yok."

"Neden kendinize Krallar ve Kötüler diyorsunuz?"

"Çünkü her birimizin içinde," diye homurdanıyor Adrian, "tüm insanların içinde hem kral hem de kötü adam vardır. Hangisi olacağına karar vermek insana kalmış."

"Her zaman erkeğe bağlı değildir," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bazen dünya sizin için seçim yapar."

"O zaman yine sen seç, kendin için," diye karşılık verir Adrian. "Kimse seni durdurmuyor. Amcan da benimle aynı fikirde olurdu. Ama üniversitede içki içen arkadaşlarım hakkında konuşmak için burada değilsin, değil mi?"

Ölçülü bir nefes alıyorum ve ona dikkatle bakıyorum.

"Ailem William Lindqvist ile nasıl bu kadar ters düştü? Amcam onunla iş yapardı ama nadiren. Yaptığında da her ikisi için de verimli oldu."

Aklımın alamadığı şeylerden biri de bu. Lars ve William arkadaş falan değillerdi. Ama birlikte iş yapıyorlardı ve ikisi de bundan kazanç sağlıyordu. Ta ki William'ın adamlarının mülkümüze girip ateş etmeye başladığı güne kadar.

Adrian bakışlarını başka yöne çevirirken kaşlarını çatıyor.

"Cevap ver bana," diye homurdanıyorum.

Bana bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sen gerçekten de amcanın yeğenisin." İç geçiriyor. "William Lindqvist ile Lars arasında bir şey değişmedi. William ve Kir arasında bir şeyler değişti."

Tamam, bu daha da anlamsızlaşıyor.

"Bunun benim ailemle ne ilgisi olabilir ki?"

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor Adrian. "Yine de her şey. Sorun şu ki, William ilişkiyi keşfettikten sonra Lars'ın da bundan haberdar olduğunu öğrendi."

"İlişki mi?"

Adrian duraksadı, bana tuhaf tuhaf baktı. "Bildiğini varsaymıştım."

Kızgınlık ensemdede yükseliyor ve ona bakarken azı dişlerimi sıkıyor. "Peki neden?"

"Şey... çünkü sen amcan tarafından büyütüldün... ve tabii ki amcan biliyordu, Kir ile bu kadar yakın olduğu için..."

Kulaklarımda çınlamaya başlayan bir sesle donup

kalıyorum. "Amcam Kir Nikolayev'i tanımıyordu."

Adrian başını yavaşça sallıyor. "Korkarım bu konuda yanılıyorsunuz. Onlar arkadaştı. Hatta yakın arkadaşlardı."

"Ne?"

"Her ikisiyle de dost olan Kristoff Zima tarafından tanıştırıldılar. Kristoff, daha önce ondan bahsettiğimde yüzünüzde beliren ifadeye bakılırsa, zaten bildiğinizi tahmin ettiğim gibi-"

Evet, Adrian'ın yeraltı kralı olmasının bir sebebi var. Bir bok kaçırmıyor. Bunu ona vereceğim.

"-Misha Tsavakov'un iki numarası. Yıllardır öyle, hatta ondan önce Misha'nın piç babası için çalışıyordu. Kir'le birbirlerini Bratva dünyasından tanıyorlar. O da Lars'ı Krallar ve Kötüler aracılığıyla tanıyor."

Bunu sindirmeye çalışıyorum: Kir ve amcam sevişiyorlardı. Arkadaşlar.

Nasıl oldu da bunu hiç bilmedim?

Kaşlarım çatıldı. "İlişki hakkında daha önce söylediklerine geri dön."

Adrian'ın ağzı geriliyor ve yanımızdaki şömineye bakıp kadehini dudaklarına götürürken yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor.

"Kime aşık olacağımızı biz seçmeyiz. Eğer öyle olsaydı hayat çok daha basit ve insanlık tarihi çok daha az kanlı olurdu."

"Kimin ilişkisi vardı?" diye homurdanıyorum.

"Kir," diye homurdanıyor Adrian sessizce. "Ve Petra Lindqvist." Kulaklarımdaki sızlanma sesi daha da yükseliyor.

"Ne?"

"Ayrıntıları bilmiyorum ama Kir ve William'ın birlikte bazı işler yaptıklarını biliyorum ve Kir'in bu şekilde

yasak meyveyle tanıştı. Bildiğim kadarıyla uzun sürmedi ama bir çocuk oldu," diyor Adrian üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Amcan bunu biliyordu ama sessiz kaldı."

Gözlerim parlıyor, sesim alçak ve tehlikeli. "Ve sonra William öğrendi."

Adrian'ın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Kalbim burkuluyor, içim daralıyor. Odayı paramparça etme dürtüsü neredeyse baskın geliyor.

"Bu yüzden mi tüm ailemi öldürdü?" Karanlık bir şekilde tıslıyorum.

Adrian yavaşça başını sallar. "Korkarım öyle, evlat. William, bildiği halde ilişkiyi kendisinden sakladığı için Lars'ı cezalandırmak istedi. Ama belli nedenlerden dolayı Kir'e de zarar vermek istedi. Kir'in kız kardeşi Polina'yı ve kocası Daniil'i öldürttü. Gerçi oğulları, Kir'in yeğeni Damian'ı gözden kaçırmış gibi görünüyor."

Adrian tekrar ateşe bakarken dişlerim gıcırdıyor.

"Ama bu William için yeterli değildi. Kir'in intikamını alabileceği kendine ait bir ailesi, bir karısı, çocukları olmadığı için kızgındı. Bu yüzden William bir sonraki en iyi şeyi seçti."

Oh Tanrım...

Adrian sessizce, "Ailen," dedi. "Kir'e zarar vermek için onları öldürdü."

Her şey uyuşuyor ve soğuyor. Zihnim zamanda geriye, havuzdan ıslak, soğuk ve tek başıma çıktığımda evimi alevler içinde ve ailemi kan gölleri içinde yatarken bulduğum o korkunç, ürpertici ana doğru savruluyor.

Adrian sertçe nefes verir. "William Kir'i derinden incitmek istedi. Kir'i öldürmek çok kolay olurdu. Seni öldürmek

Lars amcanı ve tüm aileni? Bu çok daha iyi bir intikamdı. William, Kir ve Lars'ın yakın olduğunu biliyordu. Kir'in ellerinde ailenizin kanıyla yaşamasını istedi."

Bir an nefes alamıyorum. Tüm vücudum buz kesiyor ve her şey içime işlerken etrafımdaki oda bükülüyor. Benden her şeyimi -ailemi, çocukluğumu- alan katliam bir ağgözlölük ya da güç eylemi değildi. Kişisel bir şeydi. Kir'e karşı sapkın bir intikam eylemi.

Kartlar yerine oturmaya başladı. Oren'in William'ın Kir'i vurmasıyla ilgili bulduğu istihbarat ve ailemin ölümünden sonra bu vuruşun nasıl ortadan kaybolduğu.

Şimdi her şey korkunç, canavarca bir anlam kazanıyor. William Lindqvist bundan sonra Kir'in ölmesini istemedi. Ailemin kanını hatırlayarak acı çekmesini istedi. Lars'ın asılmış ve yakılmış cesedini hatırlamasını. Tecavüze uğrayan, işkence gören ve öldürölen annemi ve kız kardeşimi hatırlamasını.

Kir'i cezalandırmak için ailemi yok etti.

Şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum, zihnim öfke ve inançsızlıkla çalkalanıyor. Bunca zaman Kir'in katliama karışmış olabileceğini düşündüm. Ama gerçek daha da kötüymüş. Dolaylı olarak, her şeyin arkasındaki sebep oydu. Ailem onun yüzünden öldüröldü.

Gitmek için ayağa kalkıyorum ama Adrian'ın sesi

beni durduruyor. "Kızı sormadın."

Duraksadım, yüzümü ona döndüm. "Kız mı?"

Adrian'ın dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Petra'nın ilişkiden olan kızı."

Kanım dondu.

"Bebeği Petra Lindqvist mi doğurdu?" Fısıldıyorum, korku boğazımı tırmalıyor.

Adrian gözlerimin içine bakıyor, sözleri bomba gibi düşüyor. "O yaptı. Onu kendisinin ve William'ın kızıymış gibi yetiştirdi. Kir onun varlığından bile haberdar değildi - Petra'nın seçimi, kızı kendi kocasından korumak için."

Her şey durgunlaşıyor. Etrafımdaki tüm dünya sessiz ve soğuk bir hal alırken, gerçek bir bıçak gibi içime saplanıyor.

Böyle bir şey olamaz.

"Sana doğruyu söylediğimi biliyorsun, delikanlı," diyor Adrian sessizce. "Ve sanırım onun kim olduğunu zaten biliyorsun."

Sanki bir kara deliğe doğru savruluyor, hiçlik tarafından yutuluyor ve serbest düşüşe geçiyorum.

"Ona Freya adını verdiler."

İfşanın ağırlığı üzerime çöküyor, beni ezmekle tehdit ediyor. Zar zor nefes alabiliyorum, zihnim sersemlemiş, bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyorum.

Freya'nın Kir'ün kızı olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Adrian'a veda ederken ne söylediğimi tam olarak hatırlamıyorum, ofisinden tökezleyerek çıkıyorum, ellerim titriyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Dışarıdaki sokak gürültülü, kaotik, ama tek duyabildiğim kulaklarımda çarpan kalbim.

Freya. Kir. Benim ailem.

Her şey kan, tarih ve kaybın kaotik bir karışımı içinde birbirine karışıyor.

Tam o sırada telefonum çalıyor. Cevap vermeden önce ekranda Annika'nın adına merakla bakıyorum.

"Annika-"

"O seninle mi?" diye soğuk bir şekilde tersliyor. Gz kırpıyorum.

"Affedersiniz?"

"Onu incittiğin için seni hala ikiye blmeyeceğimi sanma-"

"Annika-"

"Ama şu anda," diyor soğuk bir şekilde, "seninle olup olmadığını bilmem gerekiyor... her nereye katıysan."

Omurgamda soğuk bir şeyler dolaşıyor.

"Freya nerede, Annika?" diye sessizce homurdanıyorum. "Ben de sana bunu soruyorum!"

Soğuk hissi bir bıçağa dönüşüyor, kenarı tenimin üzerinde kayıyor.

"Onu gerçekten ama gerçekten incittin, Mal," diye tükürüyor Annika telefonda. "Ve sen ve ben bu konuda konuşacağız. Büyük sözler. Ama şu anda seninle olup olmadığını bilmem gerek çünkü telefonuna cevap vermiyor. Hana da yle."

Soğuk bıçağın ucu etime batıyor.

"Telefonlarına cevap vermiyorlar da ne demek?"

"Kiyamachi Sokağı'na gittiler. Sonra Hana mesaj attı ve Frey'in adını hiç duymadığım bir hacker arkadaşıyla buluşacaklarını söyledi. şimdi telefonlarına cevap vermiyorlar, Kir de öyle ve ben ıldırmaq üzereyim-"

Telefonum gelen bir aramayla titriyor. Jonas'ın adının yanıp söndüğünü gördüğümde ekrana ters ters bakıyorum.

Evet, hayır. O küçük Nazi pisliği "şu anda uğraşılması gerekenler" listemin en altında yer alıyor. Kasper'ı öldürdüğüm günün yıldönümü dışında beni neden aradığına dair hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil.

"O benimle değil," diye homurdanıyorum. "Şu anda Japonya'da bile değilim. Ve ben-" Kaşlarımı çattım. "Kir'in telefonuna da cevap vermediğini mi söyledin?"

"Hayır!"

Telefonum bir mesajla çalıyor. Sinirlenerek kulağımdan çekip ekrana bakıyorum.

JONAS

Bir sonraki çağrıma cevap vermek isteyeceksin, kardeşim.

Az önce kulaklarımda çınlayan ses bir ulumaya dönüşüyor. Başka bir şey söylemeden, Freya'ya piçlik ettiğim için bana bağırان Annika'nın yüzüne telefonu kapatıyorum. Telefon hemen çalıyor ve arayan yine Jonas.

"Eğer lanet olası anılara dalıp gitmek istiyorsan," diye hırladım, "inan bana Jonas, hiç ilgilenmiyorum."

Sonra duydum. Dikenli bir cevap değil. Zekice, zehirli bir geri dönüş değil.

Sadece çığlık atıyorum.

Tüm dünyam kararıyor, kanım damarlarımda buza dönüşüyor.

Bu Freya.

Dünya etrafımda çökmeye başladı. "Freya!" Telefona kükrüyorum, sesim öfke ve panikle parçalanıyor.

Alçak, sessiz bir kıkırdama hat boyunca soğuk ve alaycı bir şekilde yankılanıyor.

"Maleqqi..."

Ses tam adımı mırıldanıyor, Kasper onu kendi amaçları doğrultusunda çarpıttığında yanıt vermeyi bile bıraktığım adımı.

"Jonas-" diye feryat ediyorum. "Jonas, ben gidiyorum-"

"Ona zarar vereceğim, Maleqqi. Ve ben bunu yaparken sen de beni dinleyeceksin."

Hat kesildi.

Uçuyormuşum gibi hissediyorum, bedenim gerçeklikten kopmuş. Odaklanamıyorum. Etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor ve karanlığa gömölüp kayboluyor.

Hava da soğuk; derimi kemiren ısırmacı bir soğuk, ama başımdaki ağrı her şeyi gölgede bırakıyor.

Hangi cehennemdeyim ben?

Hatırladığım son şey, Hana'yla birlikte Cain'le buluşmak için o gizli kokteyl bara girdiğimizdi. Sonra sadece siyahlık vardı-

Hana.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve kafatasımı delip geçen keskin, zonklayıcı bir ağrıya ırkiliyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve içgüdüsel olarak bir elimi şakağıma bastırıyorum.

"Hana..." Törpülüyorum, sesim kurumuş boğazımda çatlıyor.

Yumuşak bir inilti. Yakınlarda çıtırtı sesleri. Gözlerimi kırıştırıp görüşümü netleştirmeye zorluyorum ve etrafımdaki bulanıklık yavaş yavaş biraz daha belirginleşiyor; altımda taş bir zemin, nemli ve avuçlarıma sertçe vuruyor. Duvarlar da taştan. Pencere yok. Pencere yok.

Üzerimde asılı duran ve uzun, ürkütücü gölgeler oluşturan tek bir loş ampul dışında ışık yoktu.

Dönüp çılgınca Hana'yı ararken panik içimi kemiriyor. Sonra onu gördüm.

"Hana!" Boğuluyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona doğru sürünüyorum. Benden çok uzakta olmayan bir yerde yerde yatıyor, top gibi kıvrılmış, yüzü solgun, solunumu sığ. "Hana, uyan!"

Omzuna dokunup onu hafifçe sarsarken elim titriyor. Kıpırdanıyor, hafifçe inliyor, göz kapakları çırpınarak açılıyor. Bakışları odaklanmamış ve benim nasıl hissettiğime bakıyor. Onu böyle görmek çok garip. Her zaman çok derli topluydu, saçının bir teli bile yerinde değildi. Şimdi makyajı gözlerinin etrafına bulaşmış, saçları dağılmış ve kıyafetleri kir içinde.

Tedirgin edici.

"Freya...?" diye mırıldanıyor, sesi kalın, kafası karışmış gibi.

"Evet, benim. Kötü mü yaralandın?"

Hana gözlerini kısarak yavaşça dirseklerinin üzerine kalkıyor. "Kamyon çarpmış gibi hissediyorum."

"Aynen." Gülümsemeye çalışıyorum ama omurgamda gezinen korku tarafından yutuluyor. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Hana başını yavaşça sallıyor, hareketleri sert. "Arkadaşının bize bahsettiği yerdeydik. Ve sonra..." Duraklıyor, kaşlarını çatıyor, belli ki bir şeyleri bir araya getirmeye çalışıyor. "Sonra her şey karardı."

Evet, o kadarını ben de hatırlıyorum. Modaya uygun barın "çay dükkanı" ön cephesine girmiş, temizlik malzemeleri raflarının arkasındaki arka odayı bulmuş, barın kendisine açılan gizli kapıyı açmıştık. Ve sonra... hiçbir şey yoktu.

"Sanırım biri bize ilaç verdi," diye mırıldanıyorum, sesim öfkeyle gerginleşiyor.

Hana bir elini başına bastırarak tekrar inliyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye mırıldandım sessizce. "Oldukça eminim."

Daha önce bir kez Fransa'nın güneyinde başıma gelmişti. Bu, Damian ve Kir ile bir araya gelmeden çok önceydi. Annika ve ben Fransız Rivierası'nda hırsızlık yapıyor, kulüplerde sarhoş zengin adamların saatlerini ve kredi kartlarını aşırıyorduk. Kendimi kutlama havasında hissediyordum ve bir kadeh şampanya sipariş ettim. Üç yudum aldıktan sonra odanın döndüğünü fark ettim.

Neyse ki Annika ayıktı ve beni oradan çıkarıp otelimize geri götürdü ve sonrasında neredeyse bütün gün uyudum.

Yani evet, uyuşturulmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Hana etrafına bakınırken yüzünü buruşturuyor. "Hangi cehennemdeyiz biz?"

Derin bir nefes alıp etrafıma daha dikkatli bakıyorum. Oda orta büyüklükte, belki yirmiye yirmi metre. Ama penceresiz ve neredeyse hiç ışık almıyor, boğucu bir his veriyor. Duvarlar kaba yontulmuş taştan, dokunulduğunda soğuk ve nemli. Zincirler odanın en ucunda asılı, bir kâbustan çıkmış gibi taşa yerleştirilmiş. Hava bayat ve küf kokuyor.

Eski.

"Bir tür bodrum ya da sığınak gibi görünüyor," diyorum, sesim boş çıkıyor. "Ya da bir bomba sığınağı, belki."

"Ya da bir hapisane," diye mırıldanıyor Hana, gözleri odayı tararken. Hâlâ solgun ve gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

saklamaya alışıyor. Ben de hissediyorum, tenimde geziniyor, göğsümü sıkıyor.

Sonra onu duyuyorum; uzak, karanlık köşede bir yerden gelen alçak, acı dolu bir inilti.

İçgüdüsel olarak Hana'ya uzanıyorum, onu daha yakına çekiyorum. Köşedeki gölge kayıyor, hareket ediyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Kim var orada?" Tıslıyorum.

Uzun, acı verici bir an boyunca sessizlikten başka bir şey yok.

Sonra köşeden kısık ve kırık bir ses duyulur.

"Freya?"

Gözlerimi kırpıştırdım,

afalladım. "Freya? Bu

sen misin?"

Köşedeki figür tekrar kıpırdanıyor ve nihayet asılı ampulün loş ışığı yüzünü ortaya çıkaracak kadar onu yakalıyor. Nefesim kesiliyor, ayağı fırlıyorum, zihnim şaşkınlık içinde dönüyor.

Lanet olası Kir.

"Aman Tanrım!" Yanına koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Tanrım.

Korkunç görünüyor; her zamanki güçlü ve ölümcül halinden çok farklı, solgun, morarmış ve zayıf. Vücuduna bakıyorum, yırtık gömleğini ve yan tarafını boyayan kanı gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Freya-" Hana hemen yanımda, hırkasını çıkarıp Kir'in başının altına hafifçe sokuyor.

"Ne oldu lan?!" Pat diye söyledim. "Sen nasıl buradasın?!"

Kir inliyor, doğrulmaya çalışıyor ama sonra irkiliyor, kanın sızdığı tarafını tutuyor.

"Hatırladığım son şey..." Sesi gergin. "Cipim vuruldu. Isaak..." Çenesi gıcırıyor. "Isaak vuruldu. Sonra beni aldılar ve her şey kararmaya başladı."

Ona bakıyorum, içimi bir korku kaplıyor. "Seni kim kaçırdı?"

Yüzünü buruşturuyor, nefes almakta zorlanıyor. "Krv i Novca," diye homurdanıyor. "Kan ve Para. Sırp paralı asker birliği. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Birkaçının üzerindeki birim dövmesini tanıdığımı eminim." Gözleri kararıyor. "Ve beni götürmeyi içeren bir işi kabul edecek kadar çılgın olan tek orospu çocukları onlar olabilir." Bana bakarken yüzünü buruşturuyor. "Çok sertler. Onları kim tuttuysa sağlam bağlantıları ve derin cepleri var."

Zihnim dönüyor, her şeyi anlamaya çalışıyorum. Bu nasıl oluyor? Kim Kir'i, Hana'yı ve beni almak ister ki? Kir'e bir kez daha bakarken göğsüm sıkışıyor, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"Yaralısın," diye fısıldıyorum ona, gömleğindeki kan lekesine dokunurken ellerim titriyor. "Tıbbi yardıma ihtiyacın var."

Kir başını güçsüzce sallıyor, ifadesi soğukkanlı. "Yaşayacağım."

Onunla Hana'nın arasına bakıyorum, içinde bulunduğumuz durumun ağırlığı üzerime çöküyor. Bir bodrumda ya da sığınakta mahsur kaldık, bizi kimin ya da neden kaçırdığını bilmiyoruz. Kayıp olduğumuzu bilen var mı? Farkına varacakları kadar uzun süredir mi yoktuk-

Kir'e dönüp bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Bekle. New York'ta mıydın?"

Başını sallıyor, sonra nereye gittiğimi anlayınca kaşları çatılıyor. "Siktir," diye homurdanıyor, Hana'ya ve bana bakarak. "Ve sen Kyoto'daydın."

Hana başını sallıyor, onun yanına daha yakından bakıyor. "Yaran kötü durumda," diye mırıldanıyor. "Ama kan serbestçe akmayı bırakmış. Demek ki bir süre önce yaralanmışsın."

Ona bakıyorum. "Birinin onu bize getirmesine ya da bizim ona ulaşmamıza yetecek kadar uzun..."

"...Ya da hepimiz başka bir yerde," diye bitiriyor Hana asık suratla.

Doğru söylüyor. Fransa'da uyuşturulduğumda tam yirmi dört saat baygın kalmıştım. Şu anda gezegenin herhangi bir yerinde olabilirdik. Ama bu fikrin içimde uyandırdığı korkunç duyguyu bastırıyorum.

"Tamam," diyorum, sesim titriyor ama kararlıyım. "Bu işi çözeceğiz. Buradan çıkacağız."

Ama tam kelimeler ağzımdan çıkarken, bir hoparlörün sesi odayı dolduruyor ve kalbim göğsümde çarparak sarsılıyorum.

"Bir oyun oynayacağız."

Ses kanımı donduruyor. Zalim, kötü niyetli ve kalın bir İskandinav aksanına sahip. Küçük alanda yankılanıyor, bir kâbustan çıkmış gibi taş duvarlarda yankılanıyor.

Hana dönüyor, eli bileğimi sıkıca kavramak için dışarı fırlıyor.

"Ama oyun içinde bir oyun var," diye devam ediyor ses, tonu neredeyse alaycı. "Freya, Kir için büyük endişe duyduğunu görüyorum. Onu önemsiyorsun, değil mi?"

Korkum öfkeye dönüşüyor. "Yardıma ihtiyacı var!"
Karanlığa doğru bağıyorum. "O yaralı! Öylece-"

"Ne istersem yapabilirim," diyor ses küçümseyerek. "Artık kontrol bende. Sen değilsin. O şimdilik iyi."

Gözlerimi karanlığa dikerken çenem düşüyor. "İnsanlar bizi özleyecek!" Meydan okurcasına bağıyorum. "Bizi aramaya gelecekler! Ve buraya geldiklerinde, sen ölmüş olacaksın."

Ses bir süre sessiz kaldıktan sonra karanlık bir kahkaha atıyor, uğursuz bir ses. "Oh, biliyorum, Freya Lindqvist."

Midemi bulandıran, soğuk bir his içimi parçalayarak kaskatı kesiliyorum.

"Ne dedi lan bu?" Kir arkamızdan homurdanıyor, sesi zayıf.

"Birinin senin için geleceğini biliyorum," diye kıkırdıyor ses.
"Buna güveniyorum. Aslında, kim olacağını bile biliyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Seni seven adam, Freya."

Kelimeler içimde bir titreme yaratıyor ve bu anla ilgili her şey tam bir korku gösterisi olsa da göğsümde çakan kıvılcımı durduramıyorum.

Beni seven adam. Mal.

Olan onca şeyden sonra onu düşünmek acı veriyor. Ama bu sözleri duyduğumda, bir anda her şey yüzüme çarpıyor ve neden bu kadar acı verdiğini anlıyorum. Dizüstü bilgisayarının ekranında o ihaneti gördüğümde neden beni bu kadar çok kırdığını.

Çünkü ben de onu seviyorum.

Güçlü kalmaya çalışarak titrek bir nefes alıyorum. "Mal'ın gelip seni küçük oyunlarında şımartacağını sanıyorsan, hayal görüyorsun," diye sertçe karşılık veriyorum, ellerim titriyor olsa da.

Ses cevap olarak iç çeker, neredeyse sıkılmış gibidir. "Oh, oynayacak. Ama ondan önce Freya, ona yardım etmek için bir şansın var."

"Bu da ne demek oluyor?" Hana sertçe tersliyor, ancak öfkesinin altındaki korkuyu duyabiliyorum.

Ses yine kıkırdıyor, aynı soğuk, alaycı ses. "Mal geldiğinde bir seçim yapmak zorunda kalacak: Ya sevdiği kadını kurtaracak ya da ailesini."

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi iniyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Hana ve ben aynı anda birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kilitlenirken dehşet dolu bir his omurgamı parçalıyor.

Ses acımasızca devam ediyor. "Mal seni, Freya'yı ya da Hana'yı kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak."

Hana kolumu tutuyor, yüzü solgun.

"Sen hastasın," diye tıslıyorum karanlığa. "Bizi önemseyen insanların bunu yapmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Sence ben öyle miyim?"

Ses tonunu değiştirir, giderek koyulaşır. "Dediğim gibi, ona yardım edebilirsin Freya. Hem senin hem de Hana'nın özgür kalabileceği bir yol var."

Gözlerimi odanın gölgelerine dikiyorum, göğsüm kabarıyor. "Nasıl?" Kendimi tutamıyorum.

Sesin sonraki sözleri kayalar gibi düşüyor, ağır ve ezici. "Babanı öldürerek."

Oda sessizliğe gömölür.

Donup kaldım, zihnim bulanıklaştı.

"Babanı öldür," diye tekrarlıyor ses, "ve sen ve Hana ikiniz de serbest kalın."

Hava yoğun, boğucu geliyor. Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki diğer her şeyi bastırıyor.

"Babam öldü, seni lanet olası aptal," diye hırlıyorum. "O yıllar önce öldü."

Ses gülüyor, zalim ve alaycı. "Korkarım öyle değil, Freya. O hâlâ hayatta."

"Freya..."

Sesini duyduğumda Kir'e dönüyorum. Sesi hâlâ zayıf ve kırılgan ama artık bana acı içinde bakmıyor.

Yüzünde bir inançsızlık ifadesiyle bana bakıyor. Kafa karışıklığı.

Suçluluk duygusu.

"Şu soyadı," diyor sessizce. "Ne... Az önce sana ne dedi?"

Başımı sallıyorum. "Kir, dinlenmen gerek-"

"Eee?" Ses alay ediyor.

Kir'den tekrar uzaklaşırken dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana az önce söyledim!" Kükredim. "Babam öldü amına koyayım!"

"Bu kesinlikle doğru değil Freya, en azından henüz değil."

"Senin lanet oyunlarını oynamıyorum, seni aptal-"

"Aslında, tam yanında oturuyor."

Kafamın içinde yüzlerce farklı duygu kükrüyor. Duruma ve yalanlara öfke. Saçmalığa karşı mizah.

Doğru olmadığı için üzüntü.

Ama bu duygu fırtınası içimi kasıp kavururken, üzerime yapışan belli bir hissizlik var.

Pençeli küçük bir şey, fırtına geçene kadar dayanıyor.

Odadaki sessizlik sağır edici. Kir'e

bakmak için hızla döndüm.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, daha önce hiç görmediğim bir şeyle dolu. İnkâr değil. İddianın saçmalığına kahkaha atmıyor.

Sadece boş, sersemlemiş, farkındalık.

Aman Tanrım.

Mount Sinai Hastanesi'nin steril koridorlarında ilerlerken YORGUNLUK beni demir zincirler gibi aşağı çekiyor. Zihnim binlerce farklı parçaya bölünmüş durumda, beynime hücum eden binlerce soru karşısında akıl sağlığıma tutunmaya çalışıyorum.

Burada Mt. Sinai'deyim çünkü Londra'da olduğum için New York'a Kyoto'daki organizasyonumuzdan herhangi birinden daha yakındım. Kenzo, Tak ve küçük bir Mori-kai ordusu o lanet psikopatın Hana ve Freya'yı nereye götürmüş olabileceğine dair ipucu bulmak için şehri yerle bir ederken onlara yardım etmekten daha çok istediğim bir şey yok ama Kir'e yapılan saldırının da Jonas'ın işi olduğundan emin olduğum için buradayım çünkü Isaak her şeye rağmen o saldırıdan kurtuldu.

Adam pek konuşmuyor olabilir ama gözleri ve kulakları var. Bizi Jonas'ın onları tuttuğu yere götürecek bir şey hatırlıyor olabilir.

İki iri Rus orospu çocuğu Isaak'ın odasının önünde beni durdurdu. Yine, adam fazla konuşmuyor, bu yüzden Kir'in koruması falan olmadığını unutmak kolay, aslında tüm Nikolayev lanet Bratva'nın iki numarası.

Gardiyanlar üstümü iyice ararken sabırsızlığımı bastırıyorum. Isaak'la konuşmam gerek. Cevaplara ihtiyacım var, şimdi, çünkü lanet olası zamanımız tükeniyor.

Kafamda yankılanan tek şey Jonas aramayı sonlandırmadan önce telefonda attığı çığlıkların sesi. Son sekiz lanet saattir düşünebildiğim tek şey onun ellerinde olduğu gerçeği.

Ona zarar verdiğini.

Bu iki pisliğin Isaak'ın hastane odasına silah sokmakla en ufak bir ilgim olduğunu düşünmeleri beni çileden çıkarıyor.

Ama sonunda başlarını salladılar, kapıyı açtılar ve beni içeri aldılar.

Odadaki bütün gözler şüpheyile bana dönüyor. Bir yandan, onları suçlamıyorum. Ben buradaki garip adamım. Nikolayev kardeşliğinin bir parçası olmayan tek kişi ve üst düzey patronları güpegündüz kaçırıldı.

Ama onların bakışlarını görmezden gelerek doğruca beni bekleyen Isaak'e yöneliyorum.

Adam berbat bir halde, bandajlı ve sayısız makineye bağlı, bip bip sesleri çıkarıyor. Saldırıda dört kurşun yedi ve Kir'le birlikte içinde bulunduğu SUV'a lanet olası bir damperli kamyon çarptı ve altı kez yuvarlandı.

Solgun, yüzü acıdan çizgilerle kaplı ve kırık cam yüzünden kötü bir şekilde kesilmiş. Ama gözlerinde hala patronuna olan sarsılmaz sadakatini gösteren bir şiddet var.

"Mal," diye hırıldıyor Isaak, sesi sert ama kararlı. Diğer adamlara başıyla selam veriyor. "Ostav'te nas."

Herkes bana birkaç kez daha ters ters baktı. Ama sonra ciddiyetle başlarını sallıyorlar, dönüp odadan çıkıyorlar ve beni bırakıyorlar.

steril, sessiz odada onunla yalnız.

Isaak başını hafifçe çeviriyor ve bu hareket karşısında irkiliyor. "Ben de seni bekliyordum," diyor yüzünü buruşturarak.

"Berbat görünüyorsun," diye mırıldanarak yatağının yanına oturuyorum. "Telefondaki adamlarınız sakinleştirilmeyi reddettiğinizi mi söyledi?"

Homurdanıyor. "Sizinle şahsen konuşmak istedim. Şu anda saflarımızda kime güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Bunun içeriden yapılmış bir iş olması mümkün."

Kaşlarımı çattım. "Eğer içini rahatlatacaksa, bundan şüpheliyim. Sanırım Freya ve kuzenimi kaçıran adam Kir'i de kaçırdı."

Isaak düşünceli bir şekilde başını sallar ve tekrar yüzünü buruşturur.

Düşüncelerim hızla akarken hevesle öne doğru eğildim. "Bana neler olduğunu anlat."

Isaak derin bir nefes alır, yüzü sertleşir. "Bu bir tuzaktı. Batı Yakası Otoyolu'nda ilerliyorduk, birdenbire bir damperli kamyon üzerimize sürdü. Şoför ve ön koltukta oturan adam anında öldü. Arkamızdaki iki SUV adamlarımızla birlikte bir çember oluşturdu. Ama damperli kamyonun arkasından maskeli, taktik teçhizatlı bir düzine kadar herif çıktı. Gerçek profesyoneller," diye homurdanıyor zehirli bir şekilde. "Kir'i arabanın içinden savunuyordum ama..."

Dişlerini sıkıyor ve gözleri acılaşıyor.

"Ama sen dört kez vuruldun. Belki kendini biraz rahat bırakmalısın," diye mırıldandım.

"Hayır." Isaak başını sallar. "Gevşeklik yok. Mazeret yok. Benim tek amacım Kir'i korumak. Başarısız oldum."

Şu anda Rus suçluluğunu yatıştırarak vaktim yok.

"Olanlar hakkında hatırladığın bir şey var mı? Bayılmadan önce?"

Başını sallıyor. "Da. Kesinlikle profesyonellerdi. Dövmelerinden birkaçını yakaladım. Krvi i Novca olduklarından oldukça eminim."

Sikeyim.

"Sırp paralı asker birliği mi?"

Isaak tekrar başını sallar. "Baba. İyi, iyi eğitimli. Çok pahalı." Gözlerini bana çevirirken bariz bir acıyla ısıırıyor. "Freya'yı ve kuzenini kaçıran bu adam... Kim o?"

Kanım aside dönüştü.

Yıllar önce, Filip'i öldürdükten sonra Kasper'ı o saman çatalıyla ezdikten hemen sonra öldürmem gereken biri.

Bilmem gerekirdi. Çocukken bile içindeki kötülüğün sadece büyüyeceğini, iltihaplanacağını ve zehir gibi yayılacağını bilmeliydim.

"Sadece geçmişimden gelen, baltasını taşa vurmuş biri," diye mırıldanıyorum, sesim keskin ve soğuk.

"Zengin mi? İyi bağlantıları var mı?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Farkında olduğumdan değil."

"Krvi i Novca'yı kiraladıysa öyledir," diye homurdanıyor Isaak. Başını iki yana sallar. "Kahretsin. Kir ve Freya... alındı." Yüzü kararıyor, gözlerini bana doğru kaldırırken gözlerinde acı titreşiyor. Isaak, "O sadece benim patronum değil, Freya da sadece benim koruma sorumluluğum ya da iş arkadaşım değil," diye homurdanıyor. "İkisi de benim için aile gibi. Onlar benim ailem, Annika ile birlikte, şimdi kuzeninle evli olsa bile."

Bir parçam bu gece Isaak'la yüzleşmeyi ve Kir'in Freya'nın kızı olduğunu bilip bilmediğini sormayı düşündü. Ama bu oldukça

Isaak'ın kendisinin bu bağlantının farkında olmadığı açık ve onunla soy ağacı oynayacak vaktim yok.

"Isaak-"

Bir hemşirenin içeri girmesiyle bölünüyoruz. Issak'ın makinelerinden birkaç ölçüm alıyor ve sonra ona gülümsüyor.

"Şimdi hazır mısınız?"

"Da, teşekkür ederim."

Serumuna bir şey enjekte etmesini izliyorum. "Bu da ne böyle?"

Homurdanıyorum.

Merakla bana bakıyor. "Aileden misiniz?"

"Hayır."

Cevap vermiyor, sadece ona her ne veriyorsa onu uygulamayı bitirmek için geri dönüyor. Şırıngayı atıyor, birkaç not daha alıyor, Isaak'ın elini okşuyor, bana çok da gizli olmayan pis bir bakış fırlatıyor ve sonra tekrar dışarı çıkıyor.

Ona döndüğümde kaşlarımı çatıyorum. "Isaak, az önce sana ne verdi öyle?"

"Ben de senin gibiyim, biliyorsun," diye mırıldanıyor Isaak. "Dünyada yalnızdım, ailem yoktu. Ama sonra Kir'le tanıştım. Ve onun aracılığıyla Nikolayev'deki kardeşlerimle. Damian. Annika. Freya..."

İçimden küfrederek eğilip çöp kutusuna uzandım ve hemşirenin attığı küçük şişeyi çıkardım.

Sikeyim.

Lanet olası morfin. Bakışlarım tekrar Isaak'e kayıyor ve

ancak o zaman ağrı tedavisi için hemşireyi çağırmak üzere elindeki küçük düğmeyi tuttuğunu fark ediyorum.

Isaak sert bir orospu çocuğudur, ama görünüşe göre sonunda o sınırın kaldırılmasına ihtiyacı var. Bu da demek oluyor ki saldırının detaylarını öğrenmek için zamanım kalmadı.

"Issak, eğer başka bir şey hatırlıyorsan-"

"Üzgünüm Mal, hiçbir şey yok," diye homurdanıyor kalın Rus aksanıyla. Gözleri benimkilere kayıyor. "Aile bulmak önemlidir. Benimki beni kurtardı. Seni tanımıyorum ama sanırım seninki de seni kurtardı." Göz kırpması yavaşlıyor. "Önceden Freya konusunda sana güvenmiyordum. Ama şimdi güveniyorum. Ona değer veriyorsun."

Sesim çatlıyor. "Seviyorum. Hem de çok."

"Baba, güzel. O zaman onu bul. Bulunan ailelerimizi bul..."

Gözleri titreyerek kapanmaya başlıyor. Morfinin etkisiyle kelimeleri bulanıklaşıyor.

"Ailenin kan bağı olması gerekmez," diye mırıldanıyor Isaak. "Aile, ev dediğiniz yerdir."

Tam o kaybolurken bana çarptı.

Aile, ev dediğiniz yerdir.

Bir anda yerimden fırladım ve kapıya doğru koşmaya başladım. Sanırım o psikopatın onu nereye götürdüğünü biliyorum.

Cipten inip Norveç gecesinin durgunluğuna adım attığımda hava soğuk ve ağırdı.

Ben de olmuştur uyanık için otuz iki
Saatlerce. Ben bitkin, darmadağın ve lanet bir
duşa ihtiyacım var.

Karanlık ve ürkütücü bir sis etrafımdaki manzarayı yutuyor.
Rüzgar ağaçların arasından uğulduyor, bir yerin yankıları

asla dönmeyeceğime yemin ettim.

Çiftlik siyah bir gölün kenarında, siyah ormanlarla çevrili.

Büyükbabamın esir kampı, o piçi öldürüp o ormana kaçtığım günden beri yanımda taşıdığım neredeyse tüm kabusların doğduğu yer.

Arazi boş ve ıssız; çiftlik evi ve ahır, gömmek için çok uğraştığım her şeyin kırık bir anıtı gibi hayalet gibi ay ışığında yükseliyor. Derin bir nefes alıyorum, keskin, acı soğuk hava ciğerlerimi kesiyor.

Buraya son ayak bastığımdan beri yirmi yıl geçti. Filip'in ölümünü izleyeli, kendimi kaybedeli ve Kasper'a sırt çevireli yirmi yıl oldu.

Ama Jonas'ı tanıyorum. Onun çarpık zihninin nasıl çalıştığını biliyorum. Eğer Freya ve Hana'yı bir yerde tutuyorsa, muhtemelen Kir'i de, orası burasıdır.

Öyle olmalı.

Önce evi kontrol ediyorum. Karanlık ve yarı doğaya terk edilmiş, çatının bir tarafı çökmüş ve bir zamanlar mutfak olan yerde bir gecekondu kampının kalıntıları var gibi görünüyor. İkinci kata çıkan merdivenler çoğunlukla yok olmuş, ama yukarıda kuş pisliği ve iblislerden başka bir şey olmadığı açık.

Boş alanın ortasında durup, yıkılmakta olan destek kirişlerinden birinde çok iyi hatırladığım çentiklere bakarken, bodrum yeni bir mide bulantısı dalgası getiriyor.

Bir zamanlar tahta bir küreğin asılı olduğu duvarda bir kanca vardı, üzerinde gamalı haç ve kartal oyulmuştu, böylece teninizde nefretin izlerini bırakacaktı.

Yerdeki kanım solmuştı ama bunca yıldan sonra hâlâ oradaydı.

Ama o terk edilmiş bodrumda bulduğum tek şey bu: kan, toz ve geçmişimin hayaletleri.

Freya yok. Hana yok. Kir yok.

Dışarıda, ahırın kapısını iterek açıyorum, ahşabın gıcırtısı ölü sessizlikte yankılanıyor. Kalbim göğsümde çarparken gölgelerin arasından geçerken ayak seslerim toprak zeminde gürültülü bir şekilde duyuluyor.

Kasper'ın acımasız "dersleri"... Filip'in dehşetle dolu masum gözleri... ve Kasper'ın hastalıklı, nefret dolu dogmalarını anlatırken hayranlık, korku ve heyecan karışımı bir yüz ifadesiyle sürekli onu izleyen Jonas.

Filip'in öldüğü, Kasper'ın onu onarılamayacak şekilde kırdığı yere bakıyorum. Hâlâ çığlıklarını duyabiliyorum, hâlâ vücudunun Kasper'ın kırbacı altında nasıl buruştuğunu görebiliyorum - ve dakikalar sonra, Kasper'a o saman çatalını sapladığımda Jonas'ın bana nasıl baktığını.

Ahıra doğru yürüyorum, kalbim her adımda daha da daralıyor.

Burada değiller.

Bu kadar kolay olacağını düşündüğüm için kendime kızıyorum. Jonas onları buraya getirecek kadar aptal olabilirdi, oysa onları arayan bendim.

Jonas'ın onları dünyanın başka neresinde saklıyor olabileceğine dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde umutsuzluk göğsüme yerleşiyor, kalın ve boğucu.

Freya'nın kapana kısılmış ve çığlık atan görüntüsü içimi kemiriyor. Onun Jonas'ın merhametinde olduğu düşüncesi.

bir bıçak gibi içimi parçalıyor.

Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Çocukken bile, büyükbabamın zalimliği beni kırmakla tehdit ettiğinde.

Bu... Bu farklı. Felç edici.

Ve yıllardır ilk kez kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum.

Son üç gündür neredeyse hiç uyumadım.

Yapamam. Freya ve Hana hala kayıpken olmaz.

Kyoto'ya geri döndüm, bilgisayar ekranına bakarken gözlerim kamaşıyor, Freya ve Hana'nın kaçırıldığı gece yüzlerce güvenlik kamerasından alınan görüntüleri tekrar tekrar kontrol ediyorum. En azından aramayı biraz daraltmayı başardım: Kiyamachi Caddesi'ndeki bir kokteyl barda içki içmişlerdi ve kredi kartı fişi bana başlamak için bir zaman ve yer veriyor. Ama yine de dijital bir samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu.

Herhangi bir şey arıyorum; herhangi bir hareket, onlardan herhangi bir iz. Görüntüleri tararken ellerim titriyor, gözlerim yorgunluktan yanıyor.

Bu seni hiçbir yere götürmüyor, karanlık bir şekilde düşünüyorum.

Freya bu konuda en başarılı olabilecek kişi ama yine de kayıp olan o.

Bu ironi benim için kayıp değil.

Çiftlikte olduklarından emindim. Ama bu bir çıkmaz sokaktı. Jonas'ın telefonunun son sinyalinden coğrafi bir konum bulabilir miyiz diye baktık.

Bağlantı. Ama beni son aramasından sonra ya kapattı ya da yok etti, bu yüzden izini sürmek imkansız.

Kapı gıcırdayarak açılır. Annika içeri giriyor, yüzü solgun, gözlerinin altında koyu halkalar var. O da benim kadar harap durumda. O da pek uyumamış.

Kenzo da bir o kadar kötü. Yine de tüm Kyoto'yu manyak gibi tarayarak endişesini gidermeye çalışıyor. Şehrin her yerinde Mori-kai'nin savaş yolunda olduğu söyleniyor, bu yüzden herhangi bir direnişle karşılaşmış gibi görünmüyor.

Ama hala onları bulamıyoruz. Üç lanet gün geçti ve bulamadık. Lanet olsun. Bulamıyoruz. Bulamıyoruz.

"Mal," diyor Annika usulca, yanıma gelerek. "Dinlenmen gerek."

Cevap vermiyorum, sadece her seferinde bir kare olmak üzere görüntüleri kaydırmaya devam ediyorum. Geçen her saniye boşa harcanan bir saniye, Freya'nın tehlikede olduğu bir saniye daha.

"Mal, cidden. Bu şekilde devam edemezsin."

"Yapmak zorundayım," diye bağıriyorum, sesimdeki ısırığı gizleme zahmetine girmeden. "Onları bulmak zorundayım."

Kahretsin. Arkama bakıp gözlerindeki acıyı gördüğümde pişmanlık içime çöküyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Ben sadece... Aramaya devam etmeliyim."

Annika isteksizce gülümsüyor. "Ayakta duramazsan Freya'ya hiçbir faydan dokunmaz," diye fısıldıyor. "Lütfen. Sen dinlenirken bir başkası baksın."

Başımı öne eğdim. "Belki."

Kapı tekrar açılır ve Takeshi elinde birkaç fincan kahveyle hışımla içeri girer. Her zamanki ukala kendini beğenmişlik maskesi son birkaç gündür yok olmuş, içindeki canavar ortaya çıkmıştır.

Altında: sinsi, hırıltılı, delilik ve kana susamışlık dolu.

Tak hepimize birer fincan kahve veriyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, bir yudum alıyorum. Annika'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, izliyor, tekrar patlamamı bekliyor.

Hepimiz görüntülere odaklanırken aramızda gergin bir sessizlik uzanıyor. Kare kare ilerliyorum, monotonluk birbirine karışmaya başlıyor. Takeshi'ye dönüyorum.

"Kenzo'dan bir şey var mı?"

Başını sallar. "Hayır. Sadece-"

Annika'nın keskin nefesi beni tekrar monitöre öyle hızlı döndürüyor ki kahve fincanın kenarından taşıyor. Takeshi çoktan omzuma eğilmiş, ekrana bakıyordu.

"Aman Tanrım!" Annika ağzından kaçırdı. "Bunlar onlar!"

Duraklatmaya bastım ve işte oradalar-Freya ve Hana, kayboldukları gece sokakta yürüyorlar.

"Bu nereden geldi?" Nabzım hızla atarken bağıriyorum.

Takeshi gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Kiyamachi Caddesi'nin hemen dışındaki küçük bir dükkânın vitrin güvenlik kamerasına benziyor."

Görüntülere bakıyorum, aklım başımdan gidiyor. Freya adımlarının ortasında durmuş, bir şeye bakmaktadır. Hana onun önünde yürüyor ama sonra geri dönüp ona katılıyor ve ikisi de bir şeye bakıyor...

"Ne yapıyorlar bunlar?" Homurdanıyorum.

Annika'nın kaşları çatılır. "Bir postere bakıyorlar. Bu ne için?"

"Lotus Gelin."

İkimiz de şaşkınlıkla Takeshi'ye bakıyoruz. "Ne?"

Annika soruyor.

"The Lotus Bride," diye tekrarlıyor Takeshi. "The Bachelorette gibi dandik bir reality şovdu ama birisi esas hatunun aktris olduğunu anlayınca battı."

"Ha?"

"Kitamura Kyo," diyor Takeshi omuz silkerek. "Posterdeki kadın. Erkeği tavlayan hatundu ama profesyonel bir oyuncu olduğu ortaya çıktı."

Annika bir kaşını kaldırıyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Takeshi tuhaf bir televizyon zevki olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Gözlerim görüntüye yapıştı. Freya ve Hana posterini gösterip birbirleriyle konuşuyorlar ama ses yok.

"Dudak okuyabilen birine ihtiyacımız var," diyorum, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "Şimdi."

BİR SAAT SONRA, dudak okuma konusunda yerel bir uzman olan Kyoto İşitme Engelliler Okulu'ndan Profesör Ken Eiji, ekrana bakarken gergin bir şekilde karşımızda oturuyor.

Bu sessiz, orta yaşlı adamın, bırakın Kyoto'daki en güçlü Yakuza ailesinin reisinin evinde olmayı, bir Yakuza üyesiyle bile aynı odada bulunmadığı çok açık. Sarsılmış durumda ve birinin ellerini keseceğinden eminmiş gibi görünüyor.

Onun sinirleriyle ilgilenecek zamanım yok. Sadece kafasındaki becerilere ihtiyacım var. Burada olması için ona çok para teklif ettik ve hızlı çalışmasına ihtiyacım var. Sabrım pamuk ipliğine bağlı ve gittikçe azalıyor.

"Pekâlâ," diyor profesör, görüntülere yeniden odaklanmadan önce odada endişeyle etrafına bakınıyor. "Bir kez daha, lütfen."

Klibi tekrar oynatıyorum ve o da ağızlarının hareketini inceliyor. Alnı konsantrasyonla çatılıyor, ekrana yaklaşırken gözleri daralıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından konuşur. "Hana Freya'ya posterdeki reality şovu anlatıyor. Temel konsepti anlatıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ya Freya?"

Profesör, Freya'yı dikkatle izleyerek görüntüleri tekrar oynatmam için başını sallıyor. "Bu kadını tanıdığını söylüyor. Posterdeki kadını."

Kaşlarım çatıldı. "Freya bir reality TV yıldızı mı tanıyor?"

Profesör başını sallar. "Evet. Freya adının Cain olduğunu ve... şu anda bir şifreleme analisti ve ağ test uzmanı olduğunu söylüyor. New York'ta tanışmışlar."

Kanım dondu.

Cain de kim?

Profesör duraksıyor, odadaki atmosferden rahatsız olduğu belli. "Bu... yardımcı olur mu?"

Annika yaklaşıyor, yüzü solgun. "Hana bana o gece, kaçırılmadan önce Cain'le buluştuğuna dair mesaj attı." Benimle endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Bulmaca hâlâ çok parçalı. Çok kopuk.

Takeshi kaşlarını çatıyor. "D listesindeki bir aktrisin birkaç yıl sonra siber güvenlik uzmanı olma ihtimali nedir?"

"Alçak herif," diye homurdanıyorum, aklım başımdan gidiyor.

Annika Profesör Eiji'ye bakar. "Yardımanız için çok teşekkür ederim Profesör. Sizi eve bırakması için birini göndereceğim."

Hızla başını sallıyor, belli ki odadan çıkmaya can atıyor. O gider gitmez ayağa kalkıyorum, her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor.

"O bir hacker değil," diye mırıldandım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Annika

sorar. "Bilmiyorum. Ama bunu

çözeceğim."

Wakayama'daki mütevazı dairenin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve genç, güzel bir kadın utangaç bir ifadeyle bana bakıyor.

Buraya gelirken ev ödevimi yaptım. Görünüşe göre Kitamura Kyo hala bir aktris. Bir kedi maması markası için birkaç bölgesel TV reklamında oynamış ve Wakayama'daki bir plastik cerrahi kliniğinin sözcülüğünü yapıyor. Ama hepsi bu kadar.

Jonas'la nasıl bir bağlantısı olduğuna dair bir fikrim var ama bunu ondan duymam gerek.

"İyi akşamlar. Kitamura Kyo, doğru mu?" Sesim alçak ve sabit bir şekilde soruyorum. Onu çok fazla korkutmak istemiyorum çünkü o sikişle ve Freya ile Hana'yı bulmakla ilgili tek bağlantım o olabilir.

Gözlerini kırıştırıyor, Japoncam karşısında şaşırmış görünüyor. Mavi gözlerim ve uzun boyumla benim gibi bir gaijin akıcı bir şekilde konuşabildiğinde çoğu insan şaşırır.

Çabucak başını sallıyor. "Evet.

Benim." "Sizinle bir iş hakkında

konuşmam gerekiyor."

Gülümsüyor. "Oh? Tamam, size temsilcimin numarasını verebilirim-"

"Bir temsilciniz yok," diye sessizce homurdanıyorum. "Web sitenizde listelenen kişinin bu adrese kolayca ulaşılacak bir numarası var. Ben de sizi böyle buldum."

Zavallı kadının rengi soluyor, gözlerine korku çöküyor, gözle görülür bir şekilde gergin. "Tamam. Ama artık çok fazla oyunculuk yapmıyorum. Bugünlerde çoğunlukla yazıyorum. Aslında bir oyun üzerinde çalışıyorum-"

"Senin oyununla ilgilenmiyorum," diye araya giriyorum, sesim keskin. "Ben senin Kabil rolünle ilgileniyorum."

Yüzündeki kan çekiliyor.

"Cain adında bir hacker gibi davranmak için kiralandın. New York'taydın ve orada senin yaşlarında genç bir kadınla tanıştın-"

Başını sallıyor. "Freya. Evet, hatırlıyorum."

Başımı hafifçe yana eğiyorum. "Tam olarak ne yapmak için işe alındın?"

Donmuş bir şekilde bana bakıyor. Sonra yavaşça başını salladı. "Bir adam bana ulaştı. Lotus Bride'da beni sevdiğini ve bir arkadaşı için bu sürükleyici gizem şeyi için beni işe almak istediğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Sürükleyici gizem mi?"

"Evet, The Game gibi, Michael Douglas'ın oynadığı film. Arkadaşı Freya'nın gizemi çözmek için tüm bu gerçek dünya ipuçlarını çözmesi gerekeceğini söyledi." Gülümsüyor. "Kulağa eğlenceli geliyordu."

"Ve Freya ile temas halinde miydiniz? Yani onunla New York'ta tanıştıktan sonra?"

Başını sallarken kaşları çatılıyor. "Hayır, hiç de değil. Sadece bir kereliğine oynadığım bir roldü."

Yüzümdeki siyah ifadeyi gördüğünde gülümsemesi kayboluyor. "Bir sorun mu var?"

"Seni işe alan adam kim?" diye h o m u r d a n ı y o r u m , sabrım tükeniyor.

Kitamura'nın kaşları çatıldı. "Özür dilerim ama bu da ne? Neler oluyor?"

Siktir et.

"Sizi kiralayan adam, Freya ve kuzenimi kandırmak ve sonra ikisini de kaçırmak için sizi kullanan cani bir psikopat."

Kitamura'nın yüzü düşüyor, dehşet onu sarıyor. "Bu korkunç!" Sonra olanlarda kendisinin de istemsiz bir payı olduğunu anlıyor. "Aman Tanrım..." diye boğuluyor, bir elini göğsüne götürüyor. "Aman Tanrım, ben de ona yardım ettim-"

"Bilmiyordun," diyorum soğuk bir şekilde. "Ama şu anda Kitamura, ihtiyacım olan şey bu adamla hâlâ sahip olabileceğin herhangi bir bağlantı. Beni ona götürebilecek herhangi bir şey."

Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, kendine sarılırken yüzü solgunlaşıyor. "Bilip bilmediğimi bilmiyorum. Onunla sadece iki kez karşılaştım; bir kez beni işe aldığımda, bir kez de bana nakit ödeme yaptığımda."

"New York seyahatinizin parasını o mu ödedi?"

Başını sallıyor. "Evet, ama parayı bana verdi. Biletleri kendim aldım."

Başka tarafa bakarken nefesimin altında İngilizce küfürler ediyorum.

"Oh! Bende numarası var, eğer yardımı olacaksa?" diyor endişeyle. "İşin ayrıntılarını telefonda birkaç kez konuştuk."

Ona tekrar bakıyorum. "Bu, Kitamura, çok makbule geçer."

Beş dakika sonra, ona tekrar teşekkür ettikten ve Yakuza'nın -kollarımdan anlayabilirdi- onunla ilgilenmediğine dair güvence verdikten sonra, tekrar dışarı çıktım ve Oren'i aradım.

Bir kez çaldıktan sonra telefonu açıyor.

"Senden bir şey daha istiyorum," diye mırıldandım.

"Herhangi bir şey," diye homurdanıyor. Şimdiye kadar Freya, Hana ve Kir'e ne olduğunu duymuştur.

"Bir numaranın hala kullanımda olup olmadığını öğrenmem gerekiyor. Eğer öyleyse, bilinen son konumuna kadar takip edilmesini istiyorum."

Düşük bir ihtimal ama Kitamura ile iletişim kurmak için kullandığı numara, geçmişte beni aramak için kullandığı numaradan farklı.

Umarım telefonu hâlâ yanındadır. "Tamamdır. Numara ne?"

Oren'e anlatıyorum. Diğer uçta bir duraklama oluyor, sonra sesi hafifçe inanmaz bir şekilde geliyor. "Kahretsin, hâlâ aktif. Şimdi takip ediyorum."

Nabzım atıyor.

Bir duraklama daha. "Norveç."

Hayır.

"GörünüŖe göre... bir tür çiftlik."

Kalbim burkuldu.

"Evet, b u l d u m . Jordahl Gölü'nde bir çiftlik. Ŗimdi size koordinatları göndereceğim."

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve soğuyor.

Onları özledim.

Tam oradaydım ve onları kaçırdım. Tek düşünebildiğim Freya'nın çığlıkları.

"Teşekkür ederim Oren," diyebiliyorum telefonu kapatmadan önce, yüzümde bir ölüm maskesi.

İlk seferinde o lanet olası yerde onları kaçırmıştım. Bu sefer, orayı tuğla tuğla parçalayacağım.

FREYA

"GÜNAYDIN."

Hoparlörden gelen ve sessizliği bir bıçak gibi kesen titrek sesle irkiliyorum.

Boğazımdaki kuruluğu yutuyorum ve buraya geldiğimizden beri yanan aynı donuk, loş ışığa gözlerimi kırıştıtararak uyanıyorum. Yakınlarda, Hana'nın gözleri açılıyor, sarı saçları gevşek, yüzü mumsu, gözlerinin altındaki morumsu halkalar büyüyor.

"Hana-"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, zayıf bir gülümsemeye zorluyor kendini. Ama değil. Hiçbirimiz değiliz.

Kalktım ve Kir'e bakmak için yanına gittim. Oh Tanrım...

Durumu iyi değil. Hem de hiç. Yüzü şimdiden mezara girmiş gibi görünüyor ve artık kafasını yerden zor kaldırıyor. Ne zamandır burada olduğumuzu unuttum. Üç gün mü? Dört mü? Beş mi?

Kir burada daha fazla kalırsa ölecek kadar uzun.

Bu "olumsuzluğa izin vermek" ya da "umuttan vazgeçmek" değildir. Bu gerçek. Hana ve ben yan tarafındaki yara için elimizden geleni yaptık, ancak çok kan kaybetti, kesinlikle enfeksiyon kaptı ve temizleyecek hiçbir şeyimiz yok. Bu odanın kapısının altındaki küçük çıtadan günde bir kez akan az miktardaki su ve kirli görünümlü yiyecekler resmen kokuşmuş durumda.

Hana'ya dönüp bakıyorum, duvara yaslanmış, gri görünüyor. Sudan mı? Yemekten mi? Buradaki bayat havadan mı? Her neyse, iyi değil. Dünden beri gözlerinde halsiz bir ifade var ve alnındaki terden ateşinin de düşmediği anlaşıyor.

Kir'e dönerken endişemi bastırmaya çalışıyorum. Gömleği yarasından sıyrıyorum, burnum kokudan kırışıyor.

Bir doktora ihtiyacı var. Dün gibi. Hana'nın da öyle.

Kir'i rahat ettirecek şekilde ayarladıktan sonra odanın uzak, loş köşesindeki kovaya yöneliyorum. İşedikten sonra Hana'yı kontrol etmek için yanına gidiyorum. Bana zayıf bir şekilde el sallıyor.

"Ben iyiyim, Frey."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bana "Bana inanmadığını biliyorum ama lütfen bırak" der gibi bakıyor.

Ben de öyle yapıyorum. Şimdilik.

"Bunu tekrar deneyelim, olur mu?"

Tavandaki hoparlörden gelen tiz sesteki ikimiz de irkiliyoruz. Kaç gündür buradaysak her sabah duyduğum aynı rahatsız edici ses, her zaman aynı talep, aynı çarpık vaat. Ama bugün... Bir şeyler farklı. Kelimeler daha ağır geliyor.

Daha soğuk. Daha karanlık. Sanki bedensiz ses bile hastalıklı oyunundan bıkmış gibi.

Taş zeminde titriyorum, soğuk iliklerime kadar işliyor. Bakışlarım nemli duvara yaslanmış Kir'e kayıyor. Bilinci zor yerinde, nefes alış veriş sığ ve düzensiz. Cildi hastalıklı bir parlaklıkla parlıyor, enfeksiyon tahmin ettiğimden daha hızlı yayılıyor. Her öksürük, her kesik kesik nefes sanki onunla kalan az zamanımızı da tüketiyor.

Hana yanımda kaşlarını çatıyor. Güçlü kalmaya çalışıyor ama bunu gözlerinde görebiliyorum; korkuyu, çaresizliği. Her gün o ses benden düşünülemez olanı yapmamı istiyor. Her gün reddediyorum.

Kir'e tekrar bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Bu adam bana hayatta ikinci bir şans verdi. Hayatta kalmak için çalmanın ötesinde bir amaç. Yıllarca ona hayranlık duydum, saygı duydum ve onu sevdim.

Ve o benim babam olabilir.

Başımızın üstündeki hoparlörden çıkan tek bir şeye bile güvenmek delilik gibi geliyor. Ama bu peşini bırakamayacağım bir şey. Kir'e bakıyorum ve ya olsaydı diye düşünüyorum.

Ya bedensiz ses doğruyu söylüyorsa? Ya bunca yıl rehberlik için baktığım ve ailem olarak gördüğüm adam aslında benim kanımdansa?

Hiçbir şeyi değiştirmemeli ama değiştiriyor. İçimde bir değişim var, onu nasıl gördüğümde, kendimi nasıl gördüğümde bir fark var.

Biliyor muydu? Her zaman biliyor muydu?

Ona soruyu haykırmak istiyorum ama o çok zayıf. Çok ileri gitti. Vücudu kapanıyor.

Göğsümde çığlık atma dürtüsü yükseliyor ama onu bastırıyorum. Zayıflık gösteremem. Şimdi olmaz, elimizdeki canavara karşı olmaz.

"Bunu yapmayacağım," diye mırıldanıyorum, sesim çığ ve kırık. "Onu öldürmeyeceğim."

Hoparlör uzun, ağır bir an boyunca sessizliği tıslıyor. Sesin cevap verip vermeyeceğini merak ediyorum. Belki de sonunda vazgeçmişlerdir, belki de sadece-

Küçük tepsi kapının altındaki yuvadan geçerken metalin gıcirtısı odanın içinde gıcırıyor. Her seferinde aynı şey: yarısı çürümüş bir parça ekmek ve kokuşmuş bir su birikintisinden çıkarılmış gibi görünen bir bardak su. Bizi hayatta tutacak en az şey.

Zar zor.

"Yarın tekrar deneyeceğiz," diyor ses, yumuşak ve endişesiz. "Dünya kadar vaktimiz var."

Yüce Tanrım. Sesin söyleyiş şekli, güven, sabır.

Bu sinir bozucu.

Bana bu sesin arkasındaki kişinin gerçekten de kimsenin bizim için gelmeyeceğine inandığını söylüyor: burada tamamen yalnızız, yarattıkları cehennemde kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde sıkışıp kaldık.

Hana'ya bakıyorum. Gözleri cam gibi ama yine de kararlı bir ifade var. Henüz pes etmemiş. Tamamen değil. Ama onun da en az benim kadar korktuğunu biliyorum. İkimiz de sesin "dünyadaki tüm zaman" derken ne demek istediğini biliyoruz.

Kimse gelmiyor.

Kir'in zor nefes alması ve duvarların bir yerinden ara sıra gelen su damlaları dışında oda sessiz. Hana ve benim neler olduğunu anlamak için konuşmamıza gerek yok. Geçen her gün, sesin talebini reddettiğimiz her gün, daha da zayıflıyoruz. Kir zayıflıyor. Sonunda, artık reddedemeyeceğiz. Ya da Kir zaten ölecek.

Panik başlıyor. Ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Korkuya teslim olamam. Beni ele geçirmesine izin veremem.

Çünkü derinlerde, hala umuda tutunan o parçamda, Mal'in orada olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum.

Geliyor.

Öyle olmak
zorunda.

LANET OLSUN. Çiftlik evi daha önce buraya geldiğimde olduğu gibi terk edilmiş görünüyor.

Gece hala havaya yapışmış, etrafı tenime baskı yapan kalın, ağır bir sisle sarıyor, ancak ufukta süzülen sabah ışığının ilk pırıltılarını görmeye başlayabiliyorum.

Çalıların arasında çömelmiş, gözlerimi yıkılmakta olan yapıya kilitlemiştim. Yıllardır terk edilmiş, bu ıssız çiftlikte iltihaplı bir yara gibi çürümeye bırakılmış ama Jonas burada.

Hissedebiliyorum.

Beklerken yumruklarım sıkılıyor. Çiftlik evinin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve nefesim kesiliyor.

Bu o.

Yirmi yıl önce tam da bu noktada bana defalarca bağırdığı o gece o da benim gibi bir çocuktu.

Onu sen ldrdn. Babamızı ldrdn. Seni piç, onu ldrdn.

Kasper'in cansız bedeninin yanında diz çökmüş, büyükbabamın başını kucağına almış Jonas'ı salladığımı hatırlıyorum. Ona benimle gelmesini, burayı ve kâbusları geride bırakıp yeni bir sayfa açmasını söyledim.

Reddetti. Bana baktı ve bunu bana ödeteceğini söyledi.

Bu gece, nihayet bu tehdidini gerçekleştiriyor.

Soluk ışığa doğru adım atarken rahatça hareket ediyor, neredeyse tembelce, sanki bu yer onun üzerinde hiçbir güce sahip değilmiş gibi. Sanki ortak, kırık dökük geçmişimizin kalıntıları artık onun krallığıymış gibi.

Arazinin kenarına park etmiş bir arabaya doğru yürür. Arabaya biner ve motorun alçak homurtusu uzaklarda kaybolana kadar sürer. Yakındaki Møsvinger kasabasına doğru gidiyor.

Buraya ikinci kez gelirken bundan şüphelenmiştim. Son geldiğimde buranın terk edilmiş gibi görünmesinin nedeni buydu - kendisi şehirde kalırken Hana, Freya ve Kir'i arazide bir yerde saklıyordu.

Bu düşündüm gönderir a acele et .
ADRENALİN aracılığıyla Ben.
Buradalar.

Telefonum çalışıyor. Jonas'ın gizli güvenlik önlemleri alma ihtimaline karşı cevap vermiyorum. Ama Kenzo'nun aramasını reddettikten sonra ona mesaj atıyorum.

BEN

Ben buradayım. Jonas az önce gitti.

KENZO

Bizi bekle, Mal. Daha yeni indik. Kırk beş dakika içinde orada olabiliriz.

Dişlerim gıcırdıyor. Kenzo'nun Tak, Damian ve Mori-kai'nin kırk kişilik birleşik gücüyle birlikte burada olmasına sevindim.

Nikolayev'in adamları. Ama benim kırk beş dakikam yok. Freya, Hana ve Kir'in de olmayabilir.

Kenzo'ya onu bekleyeceğim yalanını yazıyorum, böylece korkup beni aramaya falan kalkmasın. Sonra telefonumu kapattım.

Çalılardan arasından fırlıyorum, botlarım nemli toprakta sessiz bir şekilde avluya doğru koşuyor. Eve ulaşıyorum ve kapıyı iterek açıyorum, çürümenin pis kokusu burun deliklerime saldırıyor.

İçeri adımımı atar atmaz kaslarım istemsizce geriliyor ve karanlık, harap iç mekânın her santimini tarıyorum. Kasper'in zalimliğinin ve bu yerde çektiğimiz acıların anıları bir anda zihnime çarpıyor.

"Freya!" Sesleniyorum, sesim boş alanda yankılanıyor.

Yanıt yok.

Şimdi daha hızlı hareket ediyorum, odaların içinde onlardan bir iz bulmak için çaresizce dolaşıyorum. Daha önce buradayken kaçırmıştım, tekrar kaçırmayı reddediyorum.

Ana katta hiçbir şey yok. Sadece eski mobilya kalıntıları ve işkence görmüş çocukluğumuzun hayaletleri. İkinci kat ağırlığımı ancak taşıyabiliyor ama orada da hiçbir şey yok. Bodruma doğru ilerliyorum, gıcırdayan ahşap basamaklardan inerken göğsüm sıkışıyor.

Kasper bizi burada tutardı. Bizi döverdi. Bize işkence ederdi. Geçmişin dehşeti içimi kemiriyor, ama onları bastırıp bugüne odaklanıyorum.

Her köşeyi, her yarığı arıyorum. Buralarda bir yerde olmalılar. Sadece bulmam gerek-

Onu gördüğümde donup kalıyorum. Uzak köşede garip bir döşeme parçası, kirli, tozla kaplı alanda garip bir şekilde temiz.

İçim daralıyor.

Duvara yaslanmış levveyi kullanarak döşeme tahtasını kaldırıyorum ve işte orada: aşağıdaki karanlığa inen metal bir merdivene açılan metal bir kapı.

İnerken nabzım güm güm atıyor, dar spiral merdiven karanlığa doğru kıvrılıyor. En alttaki beton zemine ulaştığımda hava daha soğuk ve daha nemli hale geliyor. Yukarıdan gelen loş ışıkla, karanlığın içinde ilerleyen uzun bir koridoru seçebiliyorum.

İşte oraya gidiyorum, temkinli hareket ediyorum, tüm duyularım yüksek alarmda. Duvarlar taştan, belki de bir tür eski sığınak. Durgunlukta her ses yankılanıyor -nefes alışım, botlarımın donuk gümbürtüsü, uzaktan gelen su damlacıkları.

Yaklaşıyorum. Hissedebiliyorum.

Sonra arkamda bir ses duyuyorum. İlk başta sadece küçük, metalik bir ses. Ama sonra merdivenin başında açık bıraktığım kapı çarparak kapanınca tüm koridor gürlüyor.

Koridor tamamen karanlığa gömülür.

Omurgam kaskatı kesiliyor ve metal merdivende çınlayan ayak sesleriyle donup kalıyorum.

Ve sonra... kahkahalar.

"Maleqqi," a ses hırlıyor, düşük ve Tanıdık.
Bu yüzden Norveççe bir ses. "Seninle
tekrar burada olmak güzel."

Kanım dondu. Jonas.

Jonas'ın sesi karanlığın içinde fısıldıyor: "Burası bizim adam olduğumuz yer Mal," diyor. "Burası her şeyin başladığı yer."

Işık artık tamamen kaybolmuş, kasvet tarafından yutulmuş. Tekrar açmak için telefonuma uzanıyorum ama onun yakınımda olduğunu hissedebiliyorum. Döndüm, yumruklarımı kaldırdım, gelmekte olduğunu bildiğim kavgaya hazırdım.

Yumruğu zifiri karanlıktan çıkıp yüzüme çarparken şakağımda bir acı patlıyor. Sersemledim, geriye yuvarlanıp arkamdaki taş duvara çarparken yıldızlar görmeye başladım.

Homurdanıyorum, silkiniyorum ve kendimi düzeltiyorum, yumruklarım yine havada, hiçbir şey göremiyor olsam da.

Kahretsin.

İkinci kez, bu sefer arkamdan vurulduğunda yine inliyorum. Yumruğu bana çarptığında acı boynumdan ve sırtımdan aşağı patlıyor. Dönerek vahşi bir yumruk atıyorum ama sadece havayla temas ediyor.

Bacağı benimkini süpürüp dizimin yan tarafına sertçe çarpınca irkiliyorum ve kendimi duvara yaslıyorum. Çeneme bir yumruk daha indiriyor ve bakırın tadı dilimin üzerinde patladığında inliyorum.

Ne oluyor lan? Hiçbir şey göremiyorum. Bu arada, her seferinde doğrudan vuruyor. Herif bir çeşit gece görüş gözlüğü takıyor olmalı.

"Hadi Mal," diye alay ediyor Jonas. "Sakın bana yumuşadığını söyleme."

Karanlığa bir yumruk daha atıyorum ama işe yaramıyor. Tekrar vuruyor, kaburgalarım saplanan acımasız bir darbe ciğerlerimdeki rüzgârı kesiyor. Tökezliyorum, ayağımı bulmak için mücadele ediyorum.

Acımasız. Bana tekrar vuruyor.

Acı ve ceza şiddetlenirken bile dişlerimi sıkarak kendimi devam etmeye zorluyorum.

"Ne olacağını biliyor musun, Mal?" Jonas'ın sesi karanlığın içinden süzülüyor. "Onun ölümünü izleyecek kadar uzun süre hayatta kalacaksın. Ama onu da bizim gibi bir canavara dönüştürmeden önce değil. Kir'i öldürecek Mal," diye gülüyor Jonas. "Ona kendi babasını ldrteceğim."

Duruyorum, sözleri zehir gibi içime işliyor.

"Ve sonra yok olacak, Mal. Bundan asla kurtulamayacak."

Öfke içimde yanıyor, bembeyaz ve kr edici. İleri atıldım ama o çoktan dans ederek uzaklaşmıştı. Tekrar arkamda olduğunu duyuyorum, adımları hafif ve kasıtlı. Bunu kaybediyorum. Onu kaybediyorum.

Sonra onu görüyorum; karanlığı yaran ince bir ışık çatlağı, hemen ileride. Belki bir kapı.

Bekliyorum, dinliyorum, pozisyonunu hissediyorum. Tekrar saldırıyor, ama bu sefer ben hazırım. Onu kolundan yakaladım, yumruğunun momentumunu dengesini bozmak için kullandım. Bu bana yeterince zaman kazandırdı.

Kapıya doğru koşuyorum, elim çılgınca kapı tokmağını arıyor, parmaklarım eski moda krank kilidinin etrafında kıvrılıyor. Jonas hemen arkamda, ayak sesleri taş zemini dövüyor. Kilidi çevirip kapıyı açıyorum.

Bir anda koridoru ışık kaplıyor.

Hiçbir şekilde parlak değil. Ama Jonas yine de çığlık atıyor, taktığı konusunda haklı olduğum ultra hassas gözlükler ışığı bir süpernova parlaklığına yükseltip göz sinirlerine gönderirken yüzünü tutuyor.

Acı içinde kükrüyor, tökezleyerek geri çekiliyor, kafası karışıyor ve ben de o anı yakalıyorum. Ona saldırdım, sertçe vurdum ve

Kilidini yeni açtığım odanın zeminine.

Jonas beklediğimden daha hızlı toparlandı. Gözlükleri çıkardı ve acımasız bir güçle bana çarptı.

Bıçağı görmeden önce hissediyorum, yan tarafımı delerken keskin bir çelik sızısı. Acıyla kükrüyorum ama bırakmıyorum. Kısır bir mücadelenin içinde birbirimize kilitlendik, eli bıçağı daha da derine saplıyor.

"Mal!!"

Sesi karmaşayı kesiyor. Sersemlemiş bir halde yukarı baktım. Acının sisi arasından onları gördüm.

Hana. Kir.

Freya.

Gözlerimiz kilitleniyor, aramızda saf ateş patlıyor. Canım yanıyor ve onu kollarıma almak için duyduğum yakıcı ihtiyaç neredeyse karşı konulmaz bir hal alıyor.

Ama sonra Jonas bıçağı tekrar çeviriyor ve vücuduma yeni bir acı dalgası gönderiyor. Bıçağı çekip çıkarıyor ve tekrar kaburgalarım saplıyor. Acı içinde kükrüyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve gücüm kanımla birlikte dışarı akıyor.

"Mal!"

Hana'nın sesi dikkatimi çekiyor. Acıyla gözlerimi kırptırıyorum, buranın ne kadar acımasız görüldüğünü ancak şimdi görebiliyorum. Duvarlar, tek ışık. Kirli zemin.

Kir, yerde yatarken gerçekten ölü gibi görünüyor.

Gözlerimiz kilitlendiğinde Hana'nın yüzü solgun ve boş. Ama dişlerini sıkıyor, Freya'yla birlikte kendilerini yerden kaldırıp bana doğru fırlarken gözlerine cesur bir ifade yerleştiriyor.

"Hayır."

Jonas pantolonunun arkasından bir silah çıkardığında nabzım titriyor ve Freya ile Hana kayarak duruyorlar. Silahı ikisine doğrultuyor, korkunç bir şekilde sırtıyor ve başını sallıyor.

"Bu oyunu böyle oynamıyoruz," diye homurdanıyor karanlık bir şekilde. "Geri çekil."

Freya dimdik duruyor, gözleri benimkilere kaymadan ve yumuşamadan önce Jonas'a saf nefretle bakıyor. Hana düşecekmiş gibi görünüyor ama o da Freya'nın hemen yanında dimdik duruyor.

Jonas soğuk bir şekilde, "Otur, yere yat," diye bağıyor. "Yoksa burada kan kaybından ölmesine izin veririm."

Hâlâ kaburgalarım saplı olan bıçağı çeviriyor. Gözle görülür bir tepki vererek onu tatmin etmeyi reddediyorum. Yine de dişlerim gıcırdıyor, çığlık atma dürtüsüyle savaşırken acı vücudumda dolaşıyor.

Ben onu durdurmadan önce Freya bana doğru hamle yapıyor.

Jonas silahı ona doğrulttuğunda başımı sallayarak, "Hayır," diye mırıldandım. "Hayır, Freya..."

"Onu dinle kızım," diyor Jonas zehir saçarak. Beni kolumdan tutup kapıya doğru sürüklerken dayanılmaz bir acı içinde kükrüyorum.

Bir anda bir şekil Jonas'a doğru fırlar. Hana bir çığlık atarak Jonas'ın burnuna bir dirsek indiriyor ve onu hazırlıksız yakalıyor. Elimi bıraktı ve hırlayarak onu savuşturmaya çalıştı. Ama Hana altı yaşından beri jiu-jitsu çalışıyor.

Jonas'ı göğsünden ve karnından yakalarken bir kasırga gibi esiyor, ardından bir bacak darbesiyle onu bir dizinin üstüne düşürüyor. Onun

eli yüzüne çarpar, kan tükürürken onu yana savurur.

"Mal!"

Freya aniden beni yerden kaldırıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak kendisine doğru çekerken irkiliyorum. "Hadi-"

Silah sesi o kadar gürüyor ki sanki kafamın içinden geliyormuş gibi hissediyorum. Tam zamanında dönüyorum ve Hana tökezleyerek geri çekilirken tavandan düşen taş parçalarını görüyorum, yüzü solgun, elleri kulaklarının üzerinde.

Öfkeli görünen Jonas tek bir hareketle silahın kabzasını Freya'nın suratına indiriyor. Kuzenim yana doğru devrilirken Freya çığlık atıyor, yere düşerken gözlerindeki ışık yanıp sönüyor.

"Bir sonraki kurşun kafatasını delip geçecek."

Oda hareketsiz kalıyor. Hana'nın yere yığılmış, zar zor hareket ettiği yere bakarken içimde çaresiz bir öfke kükrüyor.

"Geri çekil," diye tıslıyor Jonas

Freya'ya. Freya hareket etmiyor.

"GERİ. YUKARI."

Ancak silahı bana doğrulttuğunda kollarımı bırakıyor. Benden uzaklaşırken gözlerinden yaşlar süzülüyor, yüzü daha da solgunlaşıyor.

"Sakin ona zarar vermeye cüret etme," diye boğuluyor.

Jonas kolumu tekrar tutup çekerken sadece kıkırdıyor ve yeni bir acı dalgası üzerime hücum ederken inlememe neden oluyor.

"Söz vermiyorum," diye kıs kıs gülerek beni kolumdan tutup kapıya kadar sürükledi.

"Gidip bir oyun oynayacağız Mal," diye hırılıyor Jonas, sesinde kötölük damlıyor. "Ne kadar dayanacağını göreceğiz."

Başım dönüyor ve bir saniyeliğine Freya ile göz göze geliyorum.

Sonra kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve beni kurtarmaya geldiğim insanlardan uzaklaştırıyor. Karanlık bir kez daha üzerime kapanıyor ve tek duyabildiğim Jonas'ın çarpık kahkahası oluyor.

FREYA

Jonas Mal'ı kapıya doğru sürüklerken bir an donup kalıyorum.

Endişelenecek çok şey var.

Hana, sersemlemiş ve kanlar içinde yerde yatıyor. Kir, ölümden ancak bir saat uzakta görünüyor.

Mal, o psikopat tarafından kim bilir nereye sürükleniyor.

Ama kendimi donmuş halimden kurtaramadan, bir şekil aniden yuvarlanarak yanımdan geçip gidiyor.

Aman Tanrım.

Kir yerde sendeleyerek ilerler, kendini yere atar ve elini uzatır. Son saniyede, tam kapı tıklayıp kilitlenmek üzereyken, Kir'in parmakları çaresizce kapı çerçevesine kıvrılır.

"Kir!" Ona doğru koşarak çığlık atıyorum.

Kapıyı tutuşu bir an için duraksıyor, sonra yakalayıp elini çatlağa sıkıştırıyor. Kapı parmaklarına çarparken homurdanıyor. Ama kapı kapanmıyor.

Ölümcül derecede solgun, cildi yarı saydam ve mumsu, alnından ter akıyor. Ama gücü -ve bilinci- hızla azalıyor olsa da kapıyı açık tutuyor.

"Git," diye mırıldanıyor, yere yığılırken zar zor bana odaklanıyor.

Yerden hızla küçük bir beton parçası alıp parmaklarını nazikçe bırakmadan önce kapıya sıkıştırıyorum. Kir'i sırt üstü yatırıyorum, ellerini tutup yanına diz çöktüğümde gözlerim yaşıyor.

"Freya...git-"

"Seni burada bırakmayacağım," diye tükürüyorum, yan tarafına bakarken yüreğim burkuluyor. Tanrım, korkunç görünüyor. Kirli gömleğinin içine sızan taze kahverengimsi kırmızı kan var.

"Freya, yapman gereken..." Hırıldıyor. "Gidip Mal'a yardım etmelisin."

Kalbim kırılıyor. Tereddüt ediyorum, Kir'e yardım etme ihtiyacı ile Mal konusunda içimde yükselen panik arasında gidip geliyorum. Kir'in gözleri benimkileri buluyor, yüzünün her çizgisine acı kazınmış olsa da şiddetli bir yoğunlukla bana kilitleniyor.

Bana attığı bakış, son birkaç gündür söylemeye vakit bulamadığımız her şeyi anlatıyor. O anda, hoparlördeki sesin Kir'in babam olduğunu söylediği andaki tüm şüphe ve inançsızlık birbirimize bakarken yıkılıyor.

Bunların hiçbirisi önemli değil. Tek gördüğüm Kir, her yönden babam olan adam. Beni amaçsız bir hayattan kurtaran ve bana yeni bir amaç veren adam.

"Buradan çıktığımızda..." Kir sessizce homurdanıyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor, "ve biz... sen ve ben, Freya, pek çok şey hakkında uzun uzun konuşacağız," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.
"Kir-"

"Ama şimdilik Mal'ı getir," diye homurdanıyor, sesi çatlıyor.
"Git."

Hana'ya bakıyorum, yere yığılmış, vücudu gevşek ama göğsü hafifçe yükseliyor. Kir gözlerimdeki korkuyu görüyor ve başını sallıyor.

"Onun iyi olduğundan emin olacağım," diye zar zor fısıldıyor.
"Şimdi git."

Ben daha düşünmeden bacaklarım itaat ediyor ve beni odadan dışarı, karanlık bir koridordan başka bir bodruma çıkan bir merdivene kadar tökezleyerek taşıyor. Mal'ın acı dolu kükremesi yukarıda bir yerden duvarlarda yankılanıyor, öyle acı bir ses ki omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Nefesim kesik kesik geliyor, ilerlerken kalbim hızla çarpıyor.

Merdivenlerin tepesinde, bir kapıdan içeri daldım ve son derece harap, yıkık dökük eski bir çiftlik evine girdim.

Ve her şey cehenneme gider.

Bodrumun boğucu karanlığından sonra ışık bir anda gözümü kamaştırıyor.

Beni yakıyor.

Sendeleyerek merdivenin loşluğuna geri dönerken irkiliyorum, nefesim kesiliyor.

Gündüz vakti.

Güneş ışığı çatlak pencerelerden, tavandaki ve duvarlardaki deliklerden içeri süzülüyor. Saf hayatta kalma içgüdüğü pençelerini içime batırıyor ve ışıktan geri çekiliyorum, bedenim titriyor.

Sonra onu
duyuyorum.

Bir acı
kükremesi.

Tekrar merdivenlerin tepesine çıkarken kalbim sıkışıyor. Boynumu bükerek, yarısı yanmış mutfaktan ve parçalanmış yan kapıdan dışarıya, büyümüş bir çiftlik bahçesine bakıyorum.

Lanet olsun.

Jonas ağır kanlar içindeki bir Mal'ı toprakta sürükleyerek eğilmiş, köhne bir ahırın açık ağzına doğru götürüyor.

Hıçkırıklarımı tutamıyorum, canavarın sevdiğim adamı gölgelerin içine çekişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Açık duran kocaman ahır kapısından Jonas'ın Mal'ın bileklerini birbirine bağlayışını hıçkırarak izliyorum. Kirişlerdeki bir makaradan eski bir ipi çekiyor ve ucundaki metal kancayı Mal'ın bileklerindeki bağların arasından geçiriyor.

Jonas ipin diğer ucunu sertçe çekip Mal'ı havaya kaldırdığında bir çığlığı bastırıyorum, vücudu kancadan sarkıyor, ayakları yere zar zor sürtünüyor.

Mal'ın kanı toprak zemine damlıyor, vücudu gevşek, yüzü acı içinde iki büklüm. Jonas ürpertici bir sakinlikle hareket ediyor, duvardan bir kırbaç kapıp havada şaklatırken dudaklarında zalim bir gülümseme oluşuyor.

"HAYIR!!!" Çığlık atıyorum, boğazım çığ ve çatlak, bedenim tükenme noktasını geçmiş. Tırnaklarımı bodrum merdivenlerinin eski kapı çerçevesine geçirip güneşin aydınlattığı avluda yaşanan dehşeti izlerken gözyaşlarım yanaklarımdan sıcak bir şekilde akıyor.

Kırbaç Mal'ın sırtını mide bulandırıcı bir çatırtıyla kesiyor. Vücudu sarsılıyor ve ben tekrar çığlık atıyorum, ses boğuluyor.

Başka bir
çatlak.

Ve bir tane
daha.

Kalbim kırıldı.

Bunu yapamam. Onun bu şekilde ölmesini izleyemem.

Yapmayacağım.

Jonas dönüyor, duvarda asılı paslı bir saman çatalına uzanırken gözleri çılgınca bir zevkle parlıyor ve kanım donuyor.

Hayır.

Her şey gözümün önüne geliyor: Mal'ın bana Kasper'ın Filip'i öldüresiye dövdüğü geceyle ilgili anlattığı hikâye. Mal'ın kendini kaybettiği, kendi büyükbabasını saman çatalıyla ezdiği gece.

Sadece acımasızlığı izlemediğimi fark ettim.

İntikam izliyorum.

Jonas en sevileniydi: Mal'ın büyükbabasını idol olarak gören ve ona her yönden saygı duyan kişi. Mal soğuk kalpli canavarı öldürdüğünde ihanetten başka bir şey hissetmeyen kişi.

Bu Jonas'ın intikamı, o geceyi çarpık bir şekilde yeniden canlandırması.

Düşünecek zaman yok. Lavaboda duran eski bir bıçağı görene kadar gözlerim mutfakta geziniyor. Kör ve paslı ama elimdeki tek şey bu.

Elim kapının koluna sıkıca sarılıyor. Yan kapıda duraklıyorum, yanındaki gölgelerin içine büzülüyorum, ışığın tırnaklarını tenimin üzerinde gezdirdiğini hissediyorum.

Ama benim için endişelenecek ya da daha iyi bir plan yapacak zaman yok. Ya bu olacak ya da sevdiğim adam ölecek.

Bu açıdan bakınca, kolay bir seçim.

Aynı şekilde, ateşe atılmak gibi.

Dışarı adımımı attığım anda yanma hissi tenimi yırtıyor, kabartıyor, kavuruyor. Sıcaklık bunaltıcı. Kendi etimin yakıcı kokusu burun deliklerimi zehir gibi dolduruyor ama koşmaya devam ediyorum.

Duramam. Şimdi olmaz.

Elimde ağır bir bıçakla ahıra daldım, görüşüm acıyla yüzüyordu ve vücudumun her santimi neredeyse kelimenin tam anlamıyla yanıyordu. Jonas dönüyor, ben ona çarparken gözleri şaşkınlıkla açılıyor, kalan tüm gücümle bıçağı karnının derinliklerine saplıyorum.

Acı içinde kükrüyor, iki büküm oluyor. Kolumu tutuyor, elinin yanmış, kavrulmuş tenime dokunması bile içimde acı patlamalarına yol açıyor.

"Seni küçük orospu!!"

Diğer elindeki saman çatalının sapı sağ şakağıma çarpıyor ve yere yığılıyorum, zihnim allak bullak oluyor, karanlık görüşümün kenarlarından içeri girip çıkıyor.

Hareket etmeye çalışıyorum. Ama bedenim tepki vermiyor. Jonas üzerimde yükselirken, yüzü sadistçe bir neşe maskesine dönüşürken dünya eğiliyor.

"Ahh evet, güneş ışığı," diye hırlıyor, dudakları kötü niyetli bir sırıtışla kıvrılıyor. "Sen gerçekten de lanet olası bir vampirsin."

Karanlık hızla yaklaşıyor ve acı dayanılmaz. Derimdeki yanıklar zonkluyor, dilimde kanın bakırımsı tadı var. Jonas yanıma çömeliyor ve parmağını kolumdaki kabarcıkların üzerinde gezdirdiğinde çığlık atıyorum.

"Bunu çabucak bitirecektim," diye mırıldanıyor kulağıma alçak sesle, "ama fikrimi değiştirdim."

Jonas beni kolumdan yakaladı ve çiğ boğazımdan bir çığlık daha kopardı. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni ahırın gölgesinden çekip amansız güneş ışığına geri götürdü.

Ateş beni tüketiyor.

Acı beni yok ediyor.

Ama bunun bir son olduğunu ve bunu Mal ile geçiremeyeceğimi bilmek beni gerçekten öldürüyor.

"Hayır..." İnliyorum, kendi etrafımda bir top haline gelmeye çalışıyorum, güneş beni pençelerken cildim daha da kabarıyor. "Lütfen..."

Jonas düşünceli bir ifadeyle, "Yanışını izlemekten zevk alacağım," diyor, sesi zehirle karışık.

Güneş etimi parçalıyor, bedenim acıyla sarsılıyor. Görüşüm tamamen kararıyor, ta ki güneşin mi yoksa karanlığın mı beni yuttuğunu anlayamayana kadar. Sıcaklık dayanılmaz ve duyduğumda pes etmek üzereyim.

Ayağımın altında bir dal

kırıldı. Bir hırıltı.

Bir kükreme.

Sonra Jonas benden koparıldı ve bir bez bebek gibi geriye fırlatıldı.

Mal beni kollarına alıp ahırın kutsanmış gölgesine doğru sendeleyerek ilerlerken gevşek, yanmış bedenimi nazikçe göğsüne yasladığında kendimde değildim.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. "Seni tuttum..."

At ahırlarından birinin kapısını açıyor ve sanki beni daha fazla korumaya çalışıyormuş gibi arkasına oturtuyor.

Tekrar dönüyor, kaburgalarından kanlar akarak dışarıya doğru hücum ediyor. Jonas, Mal'in kanlı gövdesi ilkel bir öfkeyle ona çarparken sendeleyerek ayağa kalkıyor.

"Mal! Dur!"

Mal saman çatalını ondan koparıırken Jonas'ın gözleri büyür.

"Mal! Biz kardeşiz!" diye bağıyor, ağzından kan ve tükürük damlıyor. "Biz bir aileyiz!"

Mal'in soğuk, acımasız kahkahası havayı parçalıyor. "Hayır, Jonas. Biz değiliz."

Jonas'ın boğazından ıslak bir şekilde toprağa saplanan çelik uçların mide bulandırıcı sesi ve ardından Jonas'ın guruldayan çığlığı yüzümü çevirmeme ve gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu.

Üzerime bir gölge düşerken irkiliyorum. Işık hâlâ ahırın kapısından içeri süzülüyor, güneş gökyüzünde yükseldikçe daha da yaklaşıyor.

"Buradayım," diye mırıldanıyor Mal önümde dizlerinin üzerine çökerken. Vücudumdaki her bir siniri parçalayan saf ıstırap olmadan zar zor hareket edebiliyorum. Ama yine de kendimi ona doğru atmayı başarıyorum.

Kolları beni sardığında canımın acıması önemli değil.

Umurumda değil.

Çünkü eğer bu sonsa, tutunmak istediğim kişi o.

Mal bizi aşağı indiriyor, bedenimi onunkiyile örtüyor. Gömleğini yırtıp çıkarırken yüzünü buruşturuyor ve gömleğiyle daha fazla yerimi örtüyor.

Ona bakıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Seni seviyorum," diye boğuluyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor sessizce. Sonra gözleri geri dönüyor ve yan tarafındaki bıçaklardan akan ıslak yapışkanlık beni kaplıyor.

Görüşüm kayboluyor. Bedenim acıyla çığlık atıyor ama sonra bir gülümseme dudaklarımı büküyor.

Ölmek için fena bir yol değil.

Sabah güneşinin altında son bir an. Onun kollarında.

FREYA

DÜNYA KAYIP GİDİYOR GİBİ HİSSEDİYOR, yarı hatırlanan bir rüya gibi bir görünüp bir kayboluyor.

Derim çığlık atıyor. Her nefesim sığ. Sanki vücudumun yüzeyi her seferinde bir katman halinde rendeleniyor.

Ama gözlerim yavaşça açıldığında bunların hiçbirinin önemi kalmıyor.

Mal.

Üstümde yatıyor, beni örtüyor.

Ama tamamen hareketsiz, vücudu gevşek ve soğuk.

Altında kaymaya çalışıyorum ama uzuvlarım işbirliği yapmıyor. Her şey uzak geliyor, sanki bedenim milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi.

Uzarlarda bir yerde, araba kapılarının çarptığını duyuyorum. Dünyanın öbür ucundan gelen birinin adımı haykırdığını duyuyorum.

"Mal..." Fısıldıyorum. Zar zor bir ses. Boğazım çok kuru, çok çiğ ve sesim taşınmıyor; söylemek istediklerimi bir hayalet söylüyormuş gibi geliyor. "Mal... Uyan. Buradalar... dostlarımız... Bizim için geliyorlar..."

Kıpırdanmasını, cevap vermesini bekliyorum. Ama vermiyor. Korkunç derecede hareketsiz ve solgun. Yüzü benden birkaç santim uzakta ve nefesini yanağımda bile hissedemiyorum.

İsa, onun kanı her yerde.

Ne kadar çok olduğunu gördüğümde kalbim sıkışıyor. Tenimi kaplıyor, yapışkan ve soğuk, içimde panik yükselirken göğsüm kabarıyor.

"Mal..." Sesim zayıf bir şekilde çatlıyor. "Lütfen... Uyan. Seni seviyorum... Uyan..."

Hareket etmiyor. Cevap vermiyor.

Her şey dönüyor ve ben tekrar kayıyormuşum, acı ve korku içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, onun altında çaresizce yatarken görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Freya!"

Adımın sesi, yüksek, keskin ve çaresiz, sisi kesiyor. Nabzım hızla atıyor. Cevap vermeye çalışıyorum ama sesim mırıldanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar zayıf.

"Freya! Neredesin?!"

Ayak sesleri, hızlı ve gümbür gümbür, daha da yükseliyor. Daha fazla ses duyuyorum, aceleci, çılgınca.

"FREYA!"

Bu Annika. Sesini nerede olsa tanırım. Ona nerede olduğumu söylemek için geri aramaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Her şey çok ağır, çok hissiz.

"FREYA!!!"

Biri bana doğru koşuyor ve yanımdaki toprakta dizlerinin üzerine öküyor. Gözlerimi açıyorum ve Annika'nın korkmuş, hıçkıran yüzüne bakıyorum.

Sonra diğlerlerinin onun arkasından koşarak geldiğini görüyorum -Kenzo, Takeshi, Damian ve diğleri. Hepsi dehşete düşmüş görünüyor, gözleri bana dikildiğinde yüzleri kül gibi oluyor. Kenzo birilerine emir yağdırıyor. Önce Mal'a yardım etmeleri için bağırarak istiyorum ama dudaklarım zorlukla kıpırıyor.

"Aman Tanrım!" Annika boğuluyor, eli uzanırken titriyor. "Freya, beni duyabiliyor musun? Buradayız, seni dışarı çıkaracağız."

"Yardım edin...ona..." Sesim zayıf, hırıltılı bir yalvarışa dönüştü. "Yardım edin... ona..."

Annika'nın gözleri açılır, yüzünde panik ifadesi belirir. Takeshi ve Kenzo'ya bakıyor, sesi çatlıyor. "Sağlık görevlilerine ihtiyacımız var, hemen!"

"Kir...Hana..." Dudaklarım kelimeleri zorlukla oluştururken mırıldanmayı başarıyorum. "Bodrum..."

Her şey kayboluyor. Sesler duyuyorum, Mal'ı benden uzaklaştıran elleri hissediyorum. Ağlamaya başlıyorum, onu yanımda istiyorum. Ona ihtiyacım var. Beni ondan uzaklaştırıyorlar ve ben gitmek istemiyorum. Ona uzanıyorum, kolumu zayıfça uzatıyorum ama faydası yok.

"Ona yardım edin... lütfen..." Boğuluyorum, gözlerim yaşıyor.

Etrafımdaki sesler birbirine karışıyor, dünya uzaklaşırken arka planda kayboluyor. Tutunmaya çalışıyorum ama kayıyorum, karanlığa düşüyorum.

O zaman ben de batarım.

"FREYA..."

Uyandığımdaya ilk fark ettiğim şey makinelerin sabit bip sesleri oluyor, ritm tutarlılığı içinde yatıştırıcı. Bir sonraki fark ettiğim şey ise koku - temiz, antiseptik. Bir hastanedeyim. Çarşafklar yumuşak, hava serin.

Ama beni bu çukurdan asıl çıkaran şey, artık derimin her santimetresinde yakıcı bir acı hissetmemem.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, görüşüm yavaşça açılıyor ve başımı çeviriyorum. Annika yatağımın yanında oturuyor, gözleri yorgun ama sıcak.

"Hey..." diyor usulca, sırtarak. "Uyanmışsın."

Kalbim sıkışıyor. "Mal-"

"Durumu iyi," diyerek sözümü nazıkçe kesiyor ve gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Çok kan kaybetti ama ameliyattan çıktı. İyileşecek."

İçime dolan rahatlama hissi tüm yüzümü buruşturuyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölüyor. Anni de ağlamaya başlıyor ve bana doğru uzanıp sargılı elimi tutuyor.

"Kir ve Hana da iyi," diye devam ediyor Annika, sesi yumuşak. "Kir... çok yaklaştı," diyor boğazı düğömlenerek. "Yani, gerçekten çok yaklaştı. Geldiğinde septikti. O yüzden bir süre burada kalacak ama en kötüsünü atlattı. İkisi de iyi olacak Frey."

Göğsüm duyguların karışımıyla kabarıyor. Rahatlama, yorgunluk, olan biten her şeyin kalıcı acısı. Başımı hafifçe çevirip odanın steril beyaz duvarlarına bakıyorum.

"Londra'dayız," diye açıklıyor Annika. "Kenzo herkesi Norveç'teki çiftlikten uçakla getirtti. Buradaki en iyi hastanelerden birindesiniz."

Zayıfça başımı sallıyorum, fazla bir şey söyleyemeyecek kadar yorgunum. "Ne kadar baygın

kaldım?"

"Üç gün."

Hemen ayağa fırlardım ama çok canım yanardı. Onun yerine irkilerek kendime bakıyorum.

Kahretsin, çok fazla bandaj var.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," diyor Annika yumuşak bir sesle. "En azından başhekiminizin bana söylediği bu. Çoğunlukla ikinci derece yanıklar ama birkaçı üçüncü derecemiş. Onlar kötüydü." Ağzı buruşuyor. "Bazı yara izlerin olacak, Frey."

"Bilmiyorum," diye irkiliyorum, alaycı bir şekilde sırtıtıyorum. "Kızlar yara izlerinden hoşlanır derler. Sence Mal de sever mi?"

Homurdanıyor ve genişçe gülümsüyor. "Yapacağını biliyorum."

Annika uzun bir süre bana bakıyor, ifadesi değişiyor. "Hana bana... bilirsin işte," diyor sessizce.

Sertçe yutkunuyorum. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. O bodrumda, Annika'yı bir daha görürsem Kir olayını onunla nasıl konuşacağımı düşünerek saatler geçirdim.

"Doğru olup olmadığını bile bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Annika bir kaşını kaldırır ve gülümser. "Eğer öyleyse... Bu müthiş bir yükseltme."

Sırtıtıyorum ama cevap veremediğim kapı gıcırdayarak açılıyor. Başımı çeviriyorum, Mal'in kapıyı iterek sonuna kadar açtığını ve bir koltuk değneğine yaslanarak sendeleyerek içeri girdiğini görünce kalbim küt küt atıyor.

Solgun, yüzü çizilmiş ama zar zor da olsa yürüyor.

Annika ayağa fırlar. "Ciddi misin lan sen?!" diye bağırarak ona doğru koşar, "Mal! Yatakta olman gerekiyordu! Aslında baygın olman gerekiyordu!"

"Evet, olmuyor," diye homurdanıyor, Anni'nin yanından geçerken gözleri bana kilitlenmiş.

Yatağımın yanına vardığında gözyaşlarımı tutamıyorum. Beni nazikçe tutuyor, kollarına çekiyor, canımı yakmamaya dikkat ediyor ama dokunuşundaki şiddetli çaresizliği hissedebiliyorum.

"Bana daha sıkı sarıl," diye geveliyorum, sesim duygu yüklü.

Dudakları saçlarımı okşarken "Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyor.

"Acıması umurumda değil," diye hıkırıyorum, ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor kısık sesle.

Annika kapı aralığında durmuş bizi izliyor. "Belki ikiniz de biraz ağırdan alabilirsiniz?" diye takılıyor, sesi yumuşak ve sevecen.

Gzyaşlarımın arasından gülüyorum, yüzümü Mal'ın göğsüne gmyorum, sıcaklığını hissediyorum, kalp atışları benimkine karşı sabit. Ağzı benimkini buluyor ve dudaklarımız birbirine çarparken bir hıkırıkla inliyorum.

"Evet, biliyorsun ya da bilmiyorsun," diye mırıldanıyor Annika arkamızdan. "Sanki ikiniz de neredeyse lyordunuz da."

Ona sırtacak kadar Mal'den uzaklaşıyorum. O da sırtıyor.

"Pekala, sanırım bu benim işaretim."

O gittiğinde inliyorum ve ağzımı tekrar Mal'inkine yapıştırıyorum. Beni şiddetle ve umutsuzca, sahiplenerek ve tamamen öpüyor. Her zaman yaptığı gibi.

Ve her zaman da öyle olacak.

EPİLOG

FREYA

New York'taki ofisinde Kir'in karşısında oturmuş, parmaklarımı sandalyenin koluna vuruyorum. Odayı aşağıdaki şehrin uğultusu dolduruyor, neon ışıkları uzun pencerelerden parıldıyor. O her zamanki koyu kömür grisi üç parçalı kıyafetini giymiş, ben ise her zamanki siyah kot pantolonum, büyük siyah kapüşonlu sweatshirtüm, Doc Martens ayakkabılarım, çivili gerdanlığım ve... eğer önemliyse... Honey Bridette'ten kendime aldığım pastel seftali rengi demi-bra ve tangadan oluşan muhteşem yeni takımımı giymişim.

İkimiz de masanın üzerinde duran zarfa bakarken gerçeküstü bir an yaşıyoruz.

Bazı gizemlere hâlâ cevap bulamadık. Grigorov Bratva'nın William Lindqvist ile herhangi bir bağı olup olmadığı ve Ulst  d ailesinin   ld  r  lmesine yardım edip etmedikleri gibi. Kir'in bana milyonlarca yıl   nceymiş gibi gelen o gece Orlov Financial Solutions'ı hacklememin ger  ek nedeni buydu. Mal'ın o meşum gecede orada olmasının sebebi de buydu.

Ama diğ  er gizemleri ş   anda, sadece bu zarfı a  arak      mek   zereyiz.

Kir, Norveç'te olanlardan iki buçuk hafta sonra şimdi çok daha iyi görünüyor, ama hala biraz solgun. Ve en azından önümüzdeki bir ay boyunca bastonla yürüyecek, ki bundan nefret ettiğini biliyorum çünkü bunun onu yaşlı gösterdiğini söylüyor.

Öyle değil. Adam kırk dört yaşında ama otuzlu yaşların başında gibi görünüyor. Olsa olsa baston onu farklı gösterir -ya da bir vodvil gösterisine çıkmak üzereymiş gibi, ama içimden bir ses bunu duymak istemediğini söylüyor. Asla.

"Zarfin içinde ne yazarsa yazsın," diyor Kir sessizce. "William'ın suçları ve kötülükleri senin değil." Gözleri benimkilerle kilitlenince sertleşiyor. "Bunu duymana ihtiyacım var, Freya. Mal'in ailesine ve Damian'ın anne babasına yaptıkları..." başını sertçe sallıyor. "Bunlar onun günahları. Senin değil. Bunun içinde ne olursa olsun," diye homurdanarak zarfa vuruyor.

Başımı sallıyorum, bir yumru yutuyorum.

"Annenle tanıştığımda henüz on sekiz yaşındaydım. İkimiz de öyleydik."

Konuşurken hâlâ aramızdaki zarfa bakıyor.

"William ve ben birlikte iş yapmaya başlamıştık, gerçi Mal'in amcası Lars beni buna karşı uyarmıştı. Sonunda haklıydı," diye ekliyor Kir, başını sallamadan önce ses tonunda karanlık bir dokunuşla. "William hıyarın tekiydi. Gerçi bu yüzden değil..."

Annemle ilişkisi vardı.

Kir bana bakıyor, mavi gözleri benimkilerle çarpışıyor. "Sanırım ikimiz de bir çıkış yolu arıyorduk. Hayatımda kaçtığım ama asla tamamen kaçamayacağımı bildiğim pek çok şey vardı. O bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştı.

Hiç istemediği bir adamla...yani...lanet bir canavarla. Bunun olmasını hiç istememiştik. Ama sonra... oldu... ve iyiydi," diye iç geçiriyor. "Biz iyiydik. Ve bu arada, onu her zaman William'dan almak istemiştim. Kalıcı olarak yani. Ona çok değer veriyordum Freya."

Gerçeğin yazılı olduğu zarfa tekrar bakmadan önce yutkunarak başımı sallıyorum. Kir bakışlarını takip ediyor ve derin bir nefes alıyor.

"Bu zarfta ne yazarsa yazsın," diyor sessizce. "Aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil."

"şansının ne olduğunu

düşünüyorsun?" Kaşlarını

kaldırarak sırtıyor. "İhtimaller mi?"

"Bilirsin işte... babam olmaktan."

Bunu söylerken yüzümün yandığını hissediyorum. Bu çok garip. Kir'i her zaman bir baba figürü ya da havalı, eğlenceli bir amca olarak düşünmüşümdür ama bu zarf bunu hayal ettiğimden daha gerçek hale getirebilir.

"Ben kumar oynamam, Freya. Bunu

biliyorsun." "Çılgınca bir tahminde

bulun."

"Freya-"

"Aç artık şunu," diye geveledim. "Tanrım."

Biraz gülümsüyor. "Demek istediğim, eğer... diyorsa... Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Ama... yani... eğer bir şeyleri değiştirmesini isteseydim..."

Bakışlarını Kir'e kaldırıyorum. Dudakları bükölüyor.

"Neden sadece açmıyoruz?" diyor sessizce.

"Evet," diye yutkunuyorum endişeyle. "Sanırım en iyisi bu."

Zarfı zengin masasından pirinç bir mektup açacağıyla birlikte alır, bıçağı kenarının altından geçirir ve düzgünce keserek açar. İçinden katlanmış kâğıdı çıkarıp açıyor ve gözlerini metnin üzerinde gezdiriyor.

Kir biraz sertleşiyor. Sonra kâğıdı katlayıp yere bırakıyor. Gözlerini benimkilere kilitlemek için kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Eee?!" Daha fazla içimde tutamayarak ağzımdan kaçırdım.

Kir iç çekiyor. Bakışlarında göğsümün sıkışmasına neden olan okunamaz bir şey var.

"İyi tarafından bakarsak," diye homurdanıyor, o anın ağırlığını üzerinden atmaya çalışarak, "açıkçası William'ın sözüne güvenmek yerine yıllar önce yaptırman gereken kan testi Huntington hastası olmadığını söylüyor."

Ona bakıyorum. Kalbim tekliyor.

Yani, bu harika. Harikadan da öte, inanılmaz. Tüm hayatımı ölüm fermanımın üzerimde asılı olduğunu düşünerek geçirdim. Ve şimdi, birkaç kelimeyle, Kir bu korkuyu sildi.

Ancak şu anda odaklandığım konu bu değil.

"Kir..." Soruyorum. Avuçlarım terliyor ve neredeyse kelimeleri duymaya korkuyorum.

"Dezavantajı ise," diyor sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak, "bana bir sürü Babalar Günü kartı borçlu olabilirsin."

Göz göze geldiğimizde oda sessizleşiyor.

Mavi üzerine mavi.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor.

Kir bir an beni izliyor, sonra yavaşça başını sallıyor, kaşları çatılıyor. "Evet."

Orada öylece oturup birbirimize bakıyoruz, oda bunun gerçekten ne anlama geldiğinin ağırlığıyla doluyor. Kalbim küt küt atıyor ve nefes alamıyorum. Yıllardır hayranlık ve saygı duyduğum biri olarak hayatımda beliren bir figürdü. Ve şimdi, onun benim biyolojik babam olduğunu bilmek.

Bunaltıcı. Çılgınca.

Aslında harika.

Birden ikimize de aynı anda çarptı ve sandalyelerimizden kalkıp birbirimize doğru koşmaya başladık. Kimin önce hareket ettiğini bilmiyorum. Ama fark etmez. Kollarımı ona doluyorum ve o da beni hiç deneyimlemeyeceğimi düşündüğüm türden bir sarılma ile kendine çekiyor. Şiddetli, koruyucu ve çiğ bir sarılma, yılların bastırılmış duyguları aynı anda ikimize de çarpıyor.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor Kir

saçlarıma doğru. "Ne için?" Boğuluyorum,

gözyaşlarımla gözlerimi yakıyor.

"Bilmediğim için. Başından beri orada olmadığım için" diyor, eli sıkışıyor.

Elimin tersiyle gözlerimi silerek geri çekiliyorum. "Önemli olduğunda yanımdaydın," diye fısıldıyorum. "Kurtarılmaya, bir amaca ve yeni bir geleceğe ihtiyacım olduğunda."

Bir iki kalp atışı daha birbirimize sarılıp her şeyi sindiriyoruz, sonra kapı çarparak açılıyor ve Damian yüzünde sabırsız bir ifadeyle odaya dalıyor.

"Eee?!" diye soruyor, sanki hayatı boyunca bu anı bekliyormuş gibi ikimizin arasına bakıyor.

İç çekiyorum ve ona abartılı bir üzüntü ifadesi veriyorum. "Kötü haber, sık kafalı," diyorum başımı dramatik bir şekilde sallayarak. "Sen benim akrabamsın."

Damian'ın gözleri irileşiyor, sonra yüzü kocaman bir sırıtışa dönüşüyor. "Yok artık!" diye haykırıyor, bana doğru koşuyor ve beni bir ayı gibi kucaklıyor. Beni bir çemberin içinde döndürüyor, aşırı büyümüş bir çocuk gibi gülüyor.

"Damian!" Beni tekrar ayağa kaldırırken ona vurarak ciyaklıyorum ama ben de aptal gibi sırıtıyorum.

"Artık benimle sıkışıp kaldın!" diye dalga geçiyor, gülüyor ve benim zevkime göre fazla kardeşçe bir şekilde saçımı okşuyor, ama şu anda umurumda değil.

Ben saçımı düzeltirken kapı tekrar açılıyor ve Mal içeri giriyor, Damian'ın kolunun hâlâ omuzlarımda olduğunu görünce yüz ifadesi ölümcül bir hal alıyor. Gözlerinde o aşırı sahiplenici bakış parlayarak dik dik bakıyor. Ben de karşılık olarak gözlerimi deviriyorum.

"Rahatla," diyorum sırtarak ve Damian'ın kolunu okşuyorum. "Artık akrabayız. Birinci dereceden kuzeniz."

"Evet, psikopat erkek arkadaş," diyor Damian kendini beğenmiş bir bakışla, "Artık ailedenim, o yüzden bununla başa çıkman gerekecek."

Mal kaşlarını çatarak odayı geçip bana doğru geliyor. "Bununla uğraşmayı sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor," diye homurdanarak elini benimkinin içine sokuyor ve beni sahiplenici bir şekilde Damian'dan uzaklaştırıp kendisine doğru çekiyor.

İkisinin arasına bakıyorum, göğsümde garip bir sıcaklık yayılıyor. Bu hayal edebileceğim en gerçeküstü aile buluşması, ama bir şekilde mükemmel.

"Pekala," diyor Kir boğazını temizleyerek. "Artık yeni aile dinamiğimizi oluşturduğumuza göre, her gün neredeyse ölmediğimiz kısma geçelim derim."

"Bunu Bratva suç imparatorluğunun Pakhan'ı söylüyor," diye mırıldanıyorum.

Kapı tekrar açıldığında Kir kıkırdıyor. Başımı kaldırıp Annika ve Kenzo'yu gördüğümde sırtıyorum.

"Yardım edemedim ama kulak misafiri oldum. Her gün ölmeme kısmını destekliyorum," diye sesleniyor Annika kapı aralığından. "Sanırım bu saçmalığı bir ömür boyu yeterince yaşadık."

Mal bana bakıyor, gözleri daha özel bir şeyle kararmadan önce dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Hazır mısın?" diye soruyor sessizce, sesi boğuk.

Başımı sallıyorum, kalbim çarpıyor. "Evet. Hadi gidelim."

Beni kendine çekiyor ve bırakmadan önce şakağıma bir öpücük konduruyor. Dönüp Damian'a sarılıyorum -eminim ki Mal'i çok üzüyordur- kuzenimi birkaç hafta sonra Kir'le birlikte iş için Kyoto'ya Mal'le bana katılmak üzere uçtuklarında göreceğim olsam da.

Kir-Dad? -ve ben uzun, çok uzun bir süre sarıldık.

"Seninle her zaman gurur duydum," diyor sessizce. "Şimdi bunun için biraz övgü alacağım."

Gülüyorum, ona gülümsüyorum. "Yakında ziyarete geliyorsun..." "Evet," diyor usulca. "Bunu yaptığımda, belki biz..." "Baba-kız şeyleri yaparız?"

"Her ne sikimse artık," diye homurdanıyor, gülümseyerek. "Evet. Ben varım."

Mal tekrar elimi tutuyor ve beni ısrarla kapıya doğru yönlendiriyor. Annika yanından geçerken bana bilmiş bir bakış atıyor.

ve Kenzo, ve yanaklarımda yumuşak bir kızarıklık oluşuyor.

Hep birlikte inşa ettiğimiz bu hayat dağınık. Karmaşık ve kaotik. Ama önemli insanlarla dolu. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Japonya'ya ve hayatımızın geri kalanına uçmak üzere havaalanına gitmek için asansöre adım attığımızda Mal'a bakıyorum. Çenesi sabit, gözleri odaklanmıştı. Ama şimdi onda daha önce olmayan bir yumuşaklık var.

Beni bakarken yakalıyor ve sırtıyor. "Ne?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, ona doğru eğilerek.

"Sadece... Seni seviyorum." Beni daha yakına çekiyor.

"Ben de seni seviyorum. Her zaman."

Ve sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor, asansör kapıları kapanıp bizi geleceğe götürürken beni ayak parmaklarımdan kaldırıyor.

Birlikte.

Memento Mori serisi Damian'ın hikayesi ile devam ediyor
[Şehvet İmparatoru](#).

Mal ve Freya'ya doyamadınız mı?
[Ekstra sahnelerine buradan](#) ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın: <https://BookHip.com/WGPCSRP>

Bu bir sonsöz ya da Öfke İmparatoru'nun devamı değildir.
Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

Öfke İmparatoru'nu okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Jagger Cole evreni **Şehvet İmparatoru**'nda Damian'ın hikayesiyle devam ediyor. Ayrıca bu seride adı geçen diğer karakterlerden bazılarına (Drakos ve Kildare aileleri), karanlık bir düşman-aşık, zorla evlendirilen mafya romantizmi olan **Sapkın** Kalpler ile başlayan Karanlık Kalpler serisinde göz atabilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için o kitaptan bir ön bakış bile var.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

Neve

Sikeyim.
Ben.

Yapıyor.

Tekrar.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu ciddiye almıyordum ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... dikkat dağınıklığından kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinde gerçekten yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemekle ilgili sorun nedir?

"Derinlerde" olan her zaman kazanır. Her zaman.

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, camdan yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran o.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve eminim ki, elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen - ya da, tamam, gerçekçi olalım,

vasat çabalar, çok geçmeden bakışlarım

Önümdeki notları çelik kanyonun karşısındaki adama veriyorum.

Yüce İsa.

O bir tanrı. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, mükemmel taranmış saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksekteydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...evet. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metrekarelik modern cam ve çelikten bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, evet. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için bazı avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Tamam. Her türlü sorun

romantik ilişkiler, aynı sebepten mi? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne yapıyor?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden ayrılıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiyi sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. Otuz sekizinci kattaki dairemin iki kat üzerinde yükselen ve şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatan çift yükseklikli cam çatı katı olan bina.

Camdan çatı katı.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam. Şehvetli dövmeleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür günahkâr düşünceler düşünmemem gereken bir adam. Sadece beni casusluk yapan bir sürüngen yaptığı için değil. Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum

değil. O benim düşmanım.

Ama dene anlatmak o için benim az memnun libido ve sıkılmış uyluklar.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş - kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise. Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken iki haftalık notlarım varken ve bir de Kildare aile toplantısı varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sııttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?"

Kendime bakarken kaşlarım çatılıyor.

"Giyinmen gerek Neve," diye iç geçiriyor küçük kız kardeşim. "Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu adama doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

Çocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum ama boş veriyorum. Castle son on yıldır Eilish'in ve benim -sanırım "bodyguard"- korumamızdı. Büyürken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan, bir buçuk metre boyunda, bir oyun kurucu gibi yapılı gölgeye bakıp ağzının suyunu akıttırdı. Ya öyle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden emindiler.

Ama olmaz. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olmadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de onun hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden bana hala "çocuk" diyebiliyor ya da ağabey gibi sinir bozucu şeyler yapabiliyor.

Yirmi dört yaşında olmama rağmen saçlarım.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı dışarı çıkarıyorum.

"Ama Caaaastle-"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve senin giyinmeni istiyor."

"Ama neden? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişörtümden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi iki, sık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "Bu giyinik

mi?"

"İsterseniz geniş eşofman altı koleksiyonuma geri dönebilirim."

Eilish iç geçiriyor, elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. Haklı. Hâlâ oldukça rahat giyiniyorum. Özellikle de günümüzün sarışın Jackie-O'su gibi görünen prenses kız kardeşimin yanında.

pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabıları, saç ve makyajı tertemiz. Hem de sabahın dokuz buçuğunda. O yüzden beni dava edin, elimden gelenin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor.

"Tamam, tamam, iyi. Hadi gel. Geç kalmamalıyız."

"Hey, kıyafet yönetmeliği konusunda sinirlenen ben değilim."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?"

Omuz silkiyor, arkasını dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas, cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi biri hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırhlı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. Şehir merkezindeki İrlanda barı, Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek anlaşmazlıkların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından birkaç ay önce Londra'dan New

York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

İşler çığırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani babam.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötölük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutarken çığlık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci adamı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tıslıyorum. Belli ki Eilish de benim kadar döngünün dışında kalmış, çünkü hâlâ arkamda sinmiş, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor

Eilish'e. Ki bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütmek için bir balta olan kız kardeşiyim. Eilish tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"Boo," diye kıkırdıyor Hades ince bir sesle, omurgamı ürperten bir şekilde bana göz kırpmıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırıksıklıklar, Hades'le karşı karşıya geldiğinde derinleşir.

"Bu Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun, Cas? Ne yapıyoruz-" "Kapıları aç."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası Ares Drakos, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlkinin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü ciplerden inenleri hayal meyal fark ediyorum: Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları tam içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürlüyor sessizce, sesi tartışmasız bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da onun bakışları beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Yine de sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeymişiz gibi. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir uğultuya dönüşüp kayboluyor, ta ki o bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana ne söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince.

"Fark etmemiştim."

Üzerimde beliren tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam acımasızca, soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Beni tanımadın mı?"

"Sanırım tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş kadar sıcak oluyor.

"BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan, hâlâ kaldırıma yapışmış olduğum yerden geçmeye başlıyor.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum

ve kulağımnda nefesinin sıcaklığını hissediyorum.

"Oh, ve Neve..." diye sessizce homurdanıyor. "Şeftali senin rengin değil."

Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda kaşlarım çatıldı. "Ben giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ışık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Çamaşırhane gününün şeftali rengi külotunu giydikten sonra.

Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Bölüm 2

Ares

Taç giyen baş huzursuzdur.

Bunu herkes bilir. Ancak krallar genellikle tahta geçmeden çok önce kral olacaklarını bilirler. Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar, bunun için eğitilirler. O gün geldiğinde hazır olurlar.

Değildim. Çünkü ben asla kral olmak için yaratılmamıştım. Ben Lancelot'um, yakarım, yağmalarım ve beceririm.

Kırsalda. Lanet olası Kral Arthur değil.

Ama hayatın, kaderin, karmanın ya da adına ne dersiniz deyin, benim için başka planları vardı.

Dokuz ay önce, tüm Drakos Ailesi'nin başı olan babam Aeneas, ağabeyim Atlas'ın ellerinde öldü. Babam sert ve acımasız bir adamdı. Ama Atlas dengesizdi. Ve güce aç.

Lanet olası bir aptaldan bahsetmiyorum bile.

"Hükümdarlığı" üç haftadan az sürdü. Sonra da derin cepleri ve tehlikeli dostları olan bir adama karşı bir kadın uğruna anlamsız bir savaş verirken öldürüldü.

Absürd bir hikâye. Yıllar yıllar önce Atlas bir zamanlar bu kadının annesi Saoirse ile nişanlanmıştı - İrlandalı bir mafya prensesi ve Cillian Kildare'ın kız kardeşi. Ancak Saoirse başka biriyle kaçamak yapmış ve Rose adında bir kız çocuğu dünyaya getirmiş; bu kız da derin cepleri ve tehlikeli arkadaşları olan bu adamla birlikte olmuş.

Atlas, aldatıldığı gelinin kızının kendisine ait olması gerektiğine karar verdi. Belli ki kızın birlikte yaşadığı ve aynı yatağı paylaştığı adam aynı fikirde değildi. Ortalık yatıştığında kardeşim ölmüştü ve ben de onun yerine kral olmuşum.

Bazen hayatın gerçekten bir Yunan trajedisi olduğuna ikna oluyorum. Ya da ne kadar alaycı olduğunuza bağlı olarak bir komedi.

Ama liderlik yükü ne kadar ağır olursa olsun, ben bunun için doğmuşum. Tüm kardeşlerim ve ben öyleydik. Babamızın yönetimi altında yaşamak vahşet ve gaddarlık konusunda bir ders olmuş olabilir ama bizi sertleştirdi. Bizi liderlik etmeye ve fethetmeye hazırladı. Beklenmedik bir şekilde üzerime yıkılan tahta geçtiğimden hazırdım.

Ve sonra, tabii ki, hayat bana başka bir falsolu top attı.

Kardeşlerim ve ben burada, New York'ta doğduk. Ama babam sonunda büyüdüğü yer olan İngiltere'yi tercih etti. Böylece son on iki yıldır Drakos imparatorluğunun asıl merkezi orasıydı, amcam Vasilis ise New York'taki operasyonlarımızı yönetiyordu.

Dört ay öncesine kadar, dediğim gibi, meşhur bok meşhur fana çarptığında.

Bizim ailemiz ve İrlandalı Kildare ailesi hiç anlaşılamadı. Aramızda nesiller boyu süren bir husumet var, kim bilir ne kadar eskiye dayanıyor. Bir noktada, Saoirse Atlas'la sözlendiğinde en azından yarım bir ateşkes vardı. Ve bu evlilik suya düştüğünde bile, en azından sonraki yirmi yıl boyunca ailelerimizin arası soğumuştı.

Ta ki işler kötü bir şekilde ters gidene kadar.

Potansiyel bir barış anlaşması olarak başladığını duydum. Vasilis, Cillian'ın üvey kardeşi ve New York'taki Kildare operasyonlarının başı olan Declan Kildare ile masaya oturmuş. Ancak her ne "barış" sağlamaya çalışıyorlarsa, aralarında çıkan silahlı çatışmada ikisi de ölünce paramparça olmuş.

Bu topyekûn savaş anlamına gelmeli. Sokakların kan gölüne dönmesi. Kildare ve Drakos aileleri arasında sadece biri ayakta kalana kadar son bir hesaplaşma.

Neyse ki ne Cillian ne de ben intihara meyilli değiliz.

Cillian lanet bir psikopat, buna hiç şüphe yok. Birden fazla kez, duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen türden bir adam olarak tanımlandı. Ve bence bu adil bir değerlendirme. Ama ya kişisel çıkarları ya da açgözlülüğü yüzünden bir anlaşma yapmayı başardık.

Ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek çözmenin zamanı geldi.

Ve bunu çözmenin anahtarı şu anda odanın diğer ucundan bana hançer gibi bakıyor. Belli ki henüz kimse ona söylememiş. Ama o söyledi.

Biziz.

Bakışlarım Neve Kildare'ın yüzündeki çatık kaşlarda gezinirken gözlerim kısılıyor, ağzım bir çizgi halinde geriliyor.

Benden nefret etmesi mantıklı. İkimizin de birkaç ay önceki şiddet olaylarıyla bir ilgisi olmasa bile, günün sonunda amcam ve babası birbirlerini öldürdüler. Anladığım kadarıyla ne o ne de kız kardeşi Eilish, Declan ile çok yakın değildi.

Ama yine de. Kan kandır.

Ve yakında, biz de kan

olacağız. Birleştik.

Sonsuza dek birbirine bağlı.

Aklıma masanın karşısındaki çarpıcı ve öfkeli görünümlü kızıl saçlıyı bağlayabileceğim daha gerçekçi yollar gelirken çenem gıcırıyor.

Yatak odasına perde taktırması gereken baştan çıkarıcı, günahkâr derecede çekici komşum.

Beni gözetleyen kişi. Ben de onu gözetliyordum. Sadece bu işte ondan çok daha iyiyim.

Zihnim bugünün erken saatlerine geri dönerken arzum sikimin kabarmasına neden oluyor. Mutfağımda durmuş kahve fincanımı durularken, lavabomun üstündeki pencereden bakarken...

Yatak odasına. Orada eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarmasını ve giyecek başka kıyafetler bulana kadar o felaket odanın içinde çıplak dolaşmasını izledim.

"Eline geçen ilk fırsatta sikini ısırp koparacağının farkındasın, değil mi?"

Çenem gıcırıyor ve konferans masasının bizim tarafımızda oturan küçük kardeşim Hades'e yan gözle baktığımda düşünce akışım kesintiye uğruyor.

Biz çocukken, babamızın hepimize Yunan tanrılarının, titanların ve ilham perilerinin isimlerini vermesine gözlerimi devirirdim

-Atlas, Ares, Hades, Deimos, Kratos ve kız kardeşimiz Calliope. Ama büyüdükçe, hepimiz garip bir şekilde isimlerini aldığımız mitolojik figürlere dönüştük. Özellikle Hades.

Hepimizin içinde bir karanlık ve bir sınır var - babamız ağır eli ve katı disipliniyle bundan kesinlikle emin oldu. Ama Hades -ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının kralı- her zaman bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Şu anda gözlerinde görebildiğim sadistçe sosyopatik parıltı bu karanlığın bir kanıtı.

Soğuk sessizliğime omuz

silkiyor. "Haklı olduğumu

biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, bunun ne yeri ne de zamanı olduğu, Hades," diye homurdanıyorum.

Kardeşim yine omuz silkiyor, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Annemizin delici buz mavisi gözleri ona çekmiş. Ben de babamızın karanlık, düşünceli gözlerini aldım.

Onun arkasında, Hades ve benden daha genç olmasına rağmen hepimizin üzerinde yükselen Kratos, benim sert bakışımı taklit ediyor

kardeşimize.

"Bu iyi bir anlaşma," diye gürlüyor o dağ gibi sesiyle.

Kardeşıme başımı sallıyorum. Kratos mantığın iyi ve istikrarlı bir sesi. Gerçi Londra'da kaleyi koruyan Deimos, biz kardeşler arasında gerçek bir barış koruyucusu.

Nükleer caydırıcı tarzda bir barış muhafızı, yani Gandhi değil.

"Katılıyorum," diye kırılğan bir şekilde gülümsüyor Hades. "Bu barış için iyi ve kan dökülmesine son verecek. Yani, çiğnenecek olan benim sikim değil."

"Sadece iki dakikalığına bir pislik olmamayı deneyebilir misin, Hades?"

Diğer tarafımda oturan sivri dilli küçük kız kardeşim Calliope'ye sessizce sırtlamak için dönüyorum. Hepimizin en küçüğü ve en küçüğü ama yine de bir şekilde kanun koruyucusu. Büyükannemiz Dimitra'nın genlerini taşıyor.

Odanın diğer ucunda, kendi aralarında sessizce konuşan bir grup Kildare erkeği nihayet masaya oturuyor. Cillian ve ben birbirimizin gözlerini yakalıyoruz ve başımızı sallıyoruz.

Bu onun ya da benim fikrim değildi. Bunu ilk ortaya atan Dimitra'ydı: ailelerimiz ve iştiraklerimiz arasındaki düşmanlıkları sonsuza dek geride bırakmanın bir yolu. Onun da belirttiği gibi, daha önce barışa en çok yaklaştığımız zaman Atlas'ın Saoirse ile evleneceği zamandı.

Farklılıklarımızı gidermek için aile olmaktan daha iyi bir yol var mı?

Ama masanın karşısında oturan Neve'e baktığımda, hala bana saf kötülükle bakıyordu, amcasının hala

ona neler olacağını anlattım. Bu
ilginç olacak.

Cillian boğazını temizliyor, yeşil gözleri odayı kesip bir
bakışla sustururken koltuğuna geri oturuyor.

"Ben süslü konuşmalar yapan biri değilim, o yüzden
doğrudan konuya gireceğim. Buradayız çünkü örgütlerimiz
arasındaki düşmanlıklar savunulamaz bir seviyeye ulaştı.
Rekabet bir şeydir. Ancak çok fazla çizgiyi aştık ve
sokaklarda çok fazla kan var."

Göğüs cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıyor,
açıyor, dudaklarının arasına bir tane yerleştiriyor ve gümüş
bir Zippo'ya hafifçe vurarak ustalıkla yakıyor. Parıldayan
yeşil gözleri dumanı delip geçerken duman İrlandalı'nın
başının etrafında kıvrılıyor.

"Ağlamaklı ve duygusal olmayacağım. Gerçek şu ki,
hepimizin burada olmasının nedeni savaşın hem Kildare
hem de Drakos aileleri için yıkım anlamına gelecek olması.
Ticari çıkarlarımızı yok edecek. Ve zaten etrafta saldırmak
için ilk zayıflık işaretini bekleyen yeterince çakal var.
Bolinaro Karteli. Carveli Ailesi. Reznikov Bratva,
müttefiklerinden bahsetmiyorum bile."

Cillian'ın buz gibi bakışları
üzerimdeydi. Gözümü
kırpmadım.

"Bu yüzden, biz okul çocukları gibi didişirken bir düşman
tarafından arkadan vurulmamak adına, Ares ve ben bir
anlaşmaya vardık - bu düşmanlıkları sonsuza dek sona
erdirecek ve her iki ailemizi de birleşik bir cephe olarak her
zamankinden daha güçlü hale getirecek bir anlaşma."

Amcasına dönüp kaşlarını çatarken Neve'in yüzünün
şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum.

Oh, bu iyi olmak üzere.

"Birleşik bir cephe mi?"

Lanet olsun, Ezio.

Öne doğru eğilirken sessizce kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarımı Ezio Adamos'un Cillian'a hançer gibi baktığı masaya dikiyorum.

"Lütfen, şu lanet olası birleşik cephe hakkında konuşmaya devam edin-"

"Ezio."

Sesim ne yüksek ne de çok güçlü. Ama yine de odayı kesiyor ve onu çabucak susturuyor. Bana bakıyor, gözlerinin ardında öfke ve acı kaynıyor.

Adamos ailesi bizimkine bağlı, haraç veren bir aile. Nesillerdir Drakos ailesine bağlılık sözü verdiler ve Ezio'nun tüm bu tartışmayı intihar bombasına çevirmek üzere olduğunu gördüğümde çenem sert bir şekilde gıcırıyor.

Ama anlıyorum. Ve onun için üzülüyorum.

Ezio'nun tek oğlu Jason, Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in ateş açtığı toplantıdaydı.

O da öldürüldü.

"Ares, lütfen," diye tıslıyor bana, gözlerinde acı parlıyor. "Bu kalles, onursuz Mick'lerle ittifak kurmayı ciddi ciddi düşünüyor olamazsın-"

"Sessiz ol," diye çıktım.

Tamamen kalpsiz değilim. Acı çektiğini anlıyorum. Ama burası kesinlikle bunun yeri değil. Ya da hakaretler savurmaya başlamasının zamanı değil.

Cillian boğazını temizliyor ve masanın öbür ucundaki Ezio'ya bakıyor.

"Kederinizi ne hafifletir?"

Sikeyim.

Bu Cillian'ın diplomatik davranması değil.

Bu onun boğazına yapışması ve Ezio'nun da tuzağına düşmek üzere olması.

"Kahrolası kederimi ne hafifletecek?!" İrlandalı'yı tersler.

"Kekelediğimi sanmıyorum, Bay Adamos. Bugünlerde yas tutmanın bedeli nedir? On bin mi? Yirmi mi?"

Lanet olsun.

Ezio ayağı fırlıyor, kafasını çevirip bana bakarken yüzünde kaynayan bir öfke maskesi var.

"Bu çok aşağılayıcı! Burada oturmayacağım-" "Evet, oturacaksın."

Bakışlarım ona sertleşiyor.

Kaybı için ne kadar üzgün olduğumu ona daha sonra tekrar söylerim. Burada değil. "Sen. Will."

Parmağıyla masanın karşısındaki Cillian'ı işaret ederken ağzı bir çizgi halinde inceliyor.

"Bu bok parçası bana para teklif etmeye cüret mi ediyor?! Ben bir oğul kaybettim, Ares!"

Cillian soğuk bir şekilde, "Ve ben de lanet olası bir kardeşimi kaybettim," diye tersliyor. "Ama işte buradayız. Ya gemiye binersin ya da gidip bir yerlerde güzel bir ip bulup oğluna katılırsın."

Evet, Cillian'a sadist bir sosyopat derken abartmıyorlar.

Oda sessizleşir. Ezio'nun yüzü morarır. Masanın üzerinden atlayıp Cillian'ı çıplak elleriyle öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bunun yerine topuğunun üzerinde dönüyor, bana acımasızca bakıyor ve hışım la odadan çıkıyor.

"Söylemeliyim ki. Bu hayal ettiğ imden İKİ KAT daha eğlenceli," diye mırıldanıyor Hades yanımda.

Cillian iç geçiriyor, bakışları tekrar bana dönerken parmaklarını masaya vuruyor.

"Köpeklerinizin tasma sını daha sıkı tutmalısınız."

"Ateşkese uyacaktır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tekrar Neve'e dönüyor, kızgın kızıl saçlarını, burnunun üzerindeki ç illeri ve amcasının kine çok benzeyen, hala şaşkınlıkla kısılmış keskin yeş il gözlerini içime çekiyorum.

"Ya sen?" Bakışlarımı Neve'den Cillian'a çekerek mırıldanıyorum. "Anlaşmamıza sadık kalacak mısınız?"

Sigarasından uzun, yavaş bir nefes çeker ve sonra y a v a ş ç a başını sallar.

"Yapacağız."

Yeğenine dönüyor ve benim gözlerim de ona kilitleniyor.

"Neve," diye iç geçirdi Cillian. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ve eğer başka bir yolu olsaydı..." Omuz silkiyor. "Ama yok. Daha fazla kanla sonuçlanmayacak bir yol yok."

Kaşları daha da çatılır.

"Amca, sen neden bahsediyorsun? Ve neden ben-"

"Ares Drakos'la evleneceksin, Neve. Bu, ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek sona erdirecek son ateşkes olacak."

Oda sessizliğe gömölür. Neve'in yüzü bembeyaz olur ve şaşkınlıkla amcasına bakar. Gözlerini kırpıştırıyor, az önce yaptığı muhteşem şakaya gülmesini istercesine kaşlarını çatıyor.

Ama bu şaka değil.

Bu gerçekleşiyor. Ve ben bu konuda ne kadar isteksiz ve mutsuzsam, onun yüzüne yayılan dehşet ifadesinden iki kat daha isteksiz ve mutsuz olduğunu tahmin ediyorum.

"Ne?!"

Cillian sigarasından son bir nefes çekip tavana doğru üflüyor ve izmariti önündeki kahve bardağına bırakıyor.

"Tek yol bu, Neve. Ares'le evleneceksin ve bu son sözüm."

Gözlerini kırpıştırıyor, ağzından sessiz kelimeler çıkarken titriyor ama hiçbirisi çıkmıyor.

"Hayır-"

"Korkarım bu bir tartışma değil, Neve," diyor sessizce, yüzünde bir pişmanlık ve Cillian için nadir bir özür titreşimi.

"Cehennem gibi-!"

"Neve," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu.. Oldu. Karar verildi."

Yavaşça, yüzü bir hayalet kadar solgun, Neve dönüp vahşi yeşil gözlerinin benimkilere bıçak gibi saplanmasına izin veriyor.

Ben de öyle bakıyorum.

Benim küçük röntgenci komşum.

Benim düşmanım.

Karım.

"Sanırım bunun tüm ksknleri barıştırmanın en iyi yolu olduğunu göreceksin Neve-"

"Ve sanırım bana yaklaşırsan kendini boğazında bir bıçakla bulacaksın, Ares."

Aniden ayağa kalkıyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu.

"Neve," diye tıslıyor Cillian sessizce. "Bitti-"

"Oh, işimiz bitti, tamam."

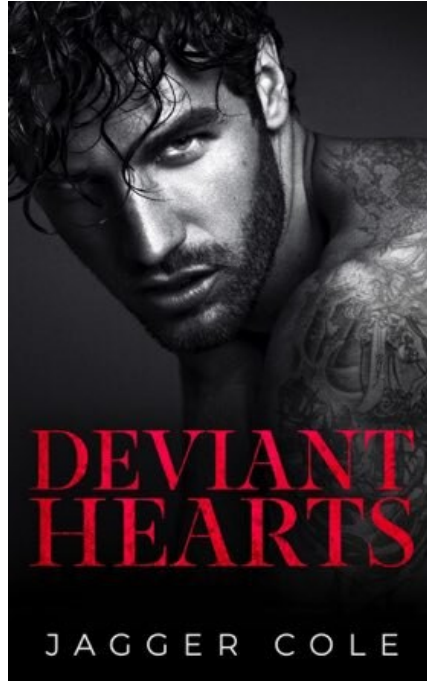
Başka bir şey söylemeden döner, konferans odasının kapısına doğru fırlar ve kapıdan içeri girer.

Kahretsin.

"Ee," diye iç geçiriyor Hades, sesinden eğlence damlıyor.

"Aletin için vücut zırhını tartışmaya hazır mısın, yoksa bekârlığa veda partisini mi konuşmak istiyorsun?"

[Okumaya devam edin!](#)

[Deviant Hearts - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!](#)

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

ALSO BY JAGGER COLE

Memento Mori:

[Gazap İmparatoru](#)

[Öfke](#) İmparatoru

[Şehvet](#)

İmparatoru Havoc

İmparatoru

Zehirli Tanrılar:

[Zehirli Aşk](#)

[Şeytani Yemin](#)

[Zehirli Öpücük](#)

[Bozuk Kalp](#)

[Canavarca](#)

[Dürtüler](#)

Karanlık Kalpler:

[Sapkın Kalpler](#)

[Kötü Kalpler](#)

[Günahkâr](#)

[Kalpler Çarpık](#)

[Kalpler Çalıntı](#)

[Kalpler Pervasız](#)

[Kalpler](#)

Krallar ve Kötüler:

[Karanlık Krallık](#)

[Yanmış Kül](#) (Cinder Düeti #1) [Kül](#)

[İmparatorluğu](#) (Cinder Düeti #2)

[Avcı Kral](#) (Hunted Duet # 1) [Avlanan](#)

[Kraliçe](#) (Hunted Duet #2) [Nefret](#)

[Prensi](#)

Vahşi

Varisler:

[Vahşi Varis](#)

[Karanlık](#)

Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık
Tanrı
Meydan Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu
Ödemek Bratva'nın Çalınan
Gelini

Bratva Canavarı Tarafından
Avlanan Esir Bratva
Prencesi Bratva Kralı
Tarafından Sahiplenilen
Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliame Suç Ailesi:

Tetikçinin Saplantısı
Patronun Ayartması
Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Tiran
Haydut
Savaş
Lordu

Bağımsızlar: Kırık

Çizgiler Bosshole
Grumpaholic
Benim Sapiğim

ABOUT THE AUTHOR

Jagger Cole

Her şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.